

ขยะ กับ จะสำคัญและลึกซึ้งใจน?

ขยะ คือ เศษของที่ต้องทิ้งแล้ว

ขยะ คือ สิ่งส่วนที่ชำรุดเสียหาย ใช้ไม่ได้แล้ว

ขยะ คือ สิ่งของที่ถูกทิ้ง โดยไม่เจตนาทิ้ง(ยังดีๆหรือยังใหม่ๆก็เป็นได้) แต่เจ้าของไม่นำพาแล้ว

ขยะ คือ สิ่งส่วนที่เหลือที่เกิน ที่มากแล้วสำหรับตน [ซึ่งอาจจะเป็นของที่ยังใช้ได้ดี ยังไม่ชำรุดเสียหาย แม้จะเก่า] ซึ่งสมควรทิ้งหรือสมควรสละออกอย่างยิ่ง

ขยะ คือ สิ่งที่ตนไม่ต้องการแล้ว

ขยะ คือ สิ่งที่ควรทิ้งหรือควรสละออกแล้ว แต่ตนยังต้องการอยู่ แถมบางคนอาจจะหวงแหนเสียอีก ทว่าของนั้นไม่เกิดประโยชน์ใดๆกับตนแล้ว เพราะมันเพื่อแต่ตนก็ยังหวง ยังรักมัน แม้จะเป็นกรณีอย่างนี้ก็ตาม หรือจะเป็นกรณีที่ว่า สิ่งนั้นๆมันเป็นส่วนเกิน มันมีไว้เพื่ออวดอ้างว่าตนมีมากมีเกินกว่าใครๆ จะอย่างนี้ก็ตาม แต่มันไม่ได้ก่อประโยชน์ให้แก่ตนแก่ผู้อื่นเลย มันเป็นแค่กิเลสที่หลงรักหลงหวงแหน หรือหลงบำเรออัตตา ว่า ตนมีความมาก ความใหญ่ ความหรูหรา ความอลังการที่เกินความเหมาะสมของคนผู้นั้นๆ(ไม่ขี้ขลาด)

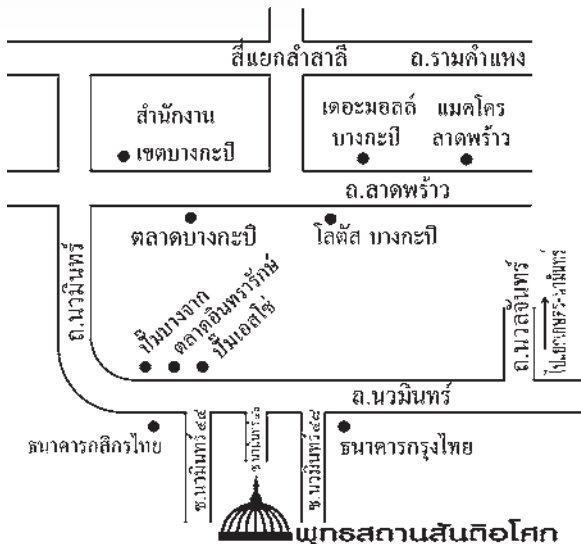
ขยะ คือ สิ่งที่ตนไม่เอา สิ่งที่ตนไม่ต้องการอาศัยมันแล้ว ซึ่งตนต้องทิ้งมันแล้ว หรือไม่ก็ต้องกำจัดทำลายให้ไม่เหลืออยู่กับตนอีก หรือต้องแจกจ่ายไปให้แก่ผู้อื่น ต้องสละออก

สารบัญ

สารอศอก

ปีที่ ๒๖(๒๙) ฉบับที่ ๒
เดือนกันยายน ๒๕๔๘
จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

- ๑ แดง : ชยะนั้น จะสำคัญและลึกซึ้งไฉน ?
- ๒๐ “ฉือจี้” ไม่มีชยะ
- ๒๒ คน - ชยะ
- ๒๕ ชยะเมืองญี่ปุ่น
- ๓๗ ลิบห่านาที่กับพ่อท่าน
- ๔๕ จดหมายจากญาติธรรม
- ๔๘ บันทึกจากปัจฉาสมณะ : ทุนนิยมมีแต่บาป กับบาป และบาป
- ๕๘ เรียงวลีกวีธรรม
- ๑๐๐ จากโลกีย์ถึงโลกุตระ (น.ส.ดาวพร ชาวหินฟ้า)
- ๑๐๑ เดินตามรอยพ่อ
- ๑๐๕ กว่าจะถึงอรหันต์ (พระสาตเถระ)
- ๑๐๘ รายงานจากพุทธสถาน (ประจำเดือนกันยายน ๒๕๔๘)
- ๑๒๙ สรุปรายงานการประชุมองค์กรต่างๆของชาวอศอก
- ๑๓๔ ได้ร่มอศอก (ประจำเดือนกันยายน ๒๕๔๘)
- ๑๔๑ เก็บเล็กผสมน้อย
- ๑๔๒ น้ำจืดจริงหรือ?
- ๑๔๓ กรรมตามสนอง : โรครกรรม ไร่รักษา
- ๑๕๑ หอมดอกพุทธรักษา : สำนักคืออยู่เสมอฯ

จุดมุ่งหมายในการจัดทำสารอศอก

- * เพื่อเพิ่มพลังธรรมให้กับผู้อ่าน
- * เพื่อระลึก ทบทวน สรุปสภาวะธรรม และกิจกรรมที่ได้ทำมา
- * เพื่อเป็นเข็มทิศชี้ทางการปฏิบัติก้าวต่อไป
- * เพื่อประโยชน์แก่นุชนรุ่นหลัง

จะได้อาศัยเป็นข้อมูลในการศึกษาพฤติกรรมกรรม และวิธีการดำเนินงานของ“อศอก” อันจะเป็นแนวทางในการสืบสานพระศาสนา

เจ้าของ : มูลนิธิธรรมสันติ บรรณาธิการ : เวทีตรีแซมดิน เลิศบุศย์ สำนักงานและพิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มูลนิธิธรรมสันติ
๖๗/๑ ถนนนวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๓๗๔-๕๒๓๐ หรือ www.asoke.info,
e-mail : thatfah2520@yahoo.com ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นายประสิทธิ์ พินิจพงศ์

เพราะถ้าขึ้นมีไว้เปล่าๆไปอย่างนั้น ต่อไปก็จะมีสิ่งอื่นแบบนี้ก็อีกเพิ่มมาๆ ก็รังแต่จะหนัก จะหนา จะมากๆๆๆ จะเป็นภาระ

จะกลายเป็นทับถม ที่บางคนอาจจะเรียกมันว่า “สะสม” ก็จะเยอะ จะเลอะ จะรก จะเปล่าประโยชน์ ไร้ค่าอยู่ หรือจะทำลายตน - ทำลายส่วนรวมอยู่

และจะเสื่อม จะโหมม จะผุ จะพัง จะเน่า จะเสีย จะเป็นพิษเป็นภัยแก่ตนแก่ผู้อื่นได้

จึงต้องทิ้ง ต้องกำจัดออก หรือต้องแจกจ่ายไปให้แก่อื่น ต้องสลະออกไปจากตน

แต่ใครบ้างหนอ! จะมองให้ลึกซึ้ง และเห็นถึงความลึกซึ้ง ซ้ำซ้อน ในความเป็น**“ขยะ”** ดังกล่าวนี้ แต่ละชั้น แต่ละชั้นตอน แต่ละองค์ประกอบของความหมายหยาบ-กลาง-ละเอียด จนกระทั่งถึงขั้น..**“ขยะ”ทางบิ๊วะและนามธรรม**

ตามความหมายง่าย ๆที่ว่า.. **“ขยะ” คือ “เศษของที่ต้องทิ้งแล้ว”**นั้น ก็คงพอจะเข้าใจกันได้ถ้วนทั่วทุกคน เพราะมันแค่ความหมายทางวัตถุ หรือรูปธรรม

และที่ว่า... **“ขยะ” คือ “สิ่งของที่ชำรุดเสียหาย ใช้ไม่ได้แล้ว”** นั้น ก็อาจจะพอเข้าใจไม่ยากนักว่า เป็น.....

“เศษของที่ตนต้องทิ้งแล้ว” หรือเป็น...

“ของที่ตนต้องกำจัดออก - ต้องสลະออกไป” หรือเป็น...

“ของเสีย ที่ต้องทิ้งต้องทำลายไป ไม่เช่นนั้นจะเกิดเป็นเชื้อโรคหรือเป็นพิษภัย”

ที่นี้ พอลึกซึ้งขึ้นมานิดหน่อย ที่ว่า... **ขยะ คือ สิ่งของที่ถูกต้อง โดยไม่เจตนาทิ้ง**(ยังดีๆ หรือยังใหม่ๆก็เป็นได้) **แต่เจ้าของไม่นำพาแล้ว**

หรือที่ว่า... **ขยะ คือ สิ่งส่วนที่เหลือ ที่เกิน ที่มากแล้วสำหรับตน** [ซึ่งอาจจะเป็นของที่ยังใช้ได้ดี ยังไม่ชำรุดเสียหาย แม้จะเก่า] **ซึ่งสมควรทิ้งหรือสมควรสลະออกอย่างยิ่ง**

ก็ชักจะมีปัญหา หรือเข้าใจยากขึ้นมาแล้ว จึงจะขออธิบายขยายความกัน

เพราะ สิ่งของนั้นอาจจะไม่ใช่ของที่ชำรุดเสียหายเสื่อมโหมม จนใช้ไม่ได้ อาจจะชำรุดนิดๆหน่อยๆแต่ก็ยังสามารถใช้ได้ หรืออาจจะเป็นของดีๆอยู่แท้ๆ ทว่าเจ้าของเบื่อแล้ว หรือยิ่งกว่านั้น บางสิ่งอาจจะ เป็นของแสนรัก แสนที่ จะเห็นว่า “มันมีค่ายิ่งล้ำสำหรับตน” เสียด้วยซ้ำ

แต่เมื่อเป็นสิ่งส่วนที่เหลือ ที่เกิน ที่มากแล้วจริงๆสำหรับตน มันเพ้ออยู่ที่ตนแท้ๆ

มันก็ต้องทิ้งออกไปจากตน หรือต้องกำจัดออกไปจากตน

ต้องแจกจ่ายให้แก่อื่นไป

ต้องสลະออกไปจากตน ให้ไปมีคุณค่า มีประโยชน์กับที่อื่น ผู้อื่น (ถ้าของนั้นยังมีคุณค่าอยู่)

จะได้ไม่ทิ้งไว้เสียเปล่า เมื่ออยู่กับเรา เพราะมันจะนับวันก็ไม่เป็นประโยชน์ เกิดค่าอะไรกับใคร หรือกับคนกับสิ่งของอย่างสมควรยิ่ง

มันจะเสื่อม จะโหมม จะเสียอยู่กับเรา ตามหลัก**“เศรษฐศาสตร์”** และหลัก**“อนิจจัง”** อย่างน่าเสียดาย

ขยะ ตามนัยดังกล่าวนี้ โดยเฉพาะคนร่ำรวยและคนฐานะดีพอสมควร หรือแม้ฐานะไม่ดีนัก แต่เป็นคนพุ่มเฟือยสุรุ่ยสุร่าย **ขยะ**ตามนัยนี้จะมีกันอยู่มาก ที่ทำความสูญเสียประโยชน์อย่างยิ่ง

สิ่งดังกล่าวนี้อยู่ในข่าย
แห่งความเป็น**“ขยะ”** เพราะของ
นั้นมันอยู่ในฐานะที่**“ต้องทิ้งแล้ว”**

ควรอย่างยิ่งที่จะ**“ต้อง
กำจัดออก ต้องแจกจ่ายให้แก่
ผู้อื่น ต้องสลະออกไปจากตน”**

นั่นเป็นนัยของความเป็น
“ขยะ” ที่กล่าวแยกแยะคร่าวๆอย่าง
รวมๆไปถึงขั้น**“นามธรรม”**

“ขยะ” ที่เป็นวัตถุทั้ง
หลายประดามี น่าจะแยกออกได้
ง่ายๆสัก ๔ ประเภท

๑. ขยะที่สามารถนำมา
ใช้ได้อยู่ ยังไม่ชำรุดถึงขั้นต้องซ่อม
(re-use)

๒. ขยะที่ต้องซ่อมแซม
เสียก่อนก็ใช้ได้ ชำรุดพอซ่อมได้
(repair)

๓. ขยะที่นำกลับมา
ปรับปรุงแปรรูปหมุนเวียนใช้ใหม่ได้
อีกจะด้วยลักษณะใดก็ตาม (recycle)

๔. ขยะที่ต้องทิ้งแน่ เพราะหมดประโยชน์ ไม่มีคุณค่าแล้วจริงๆ ถ้าไม่ทิ้งจะเป็นพิษ (reject)
เมื่อใครเห็นความเป็นจริงได้เช่นนี้ สิ่งนั้นก็ได้อีกว่า **“ขยะ”** แล้วจริงๆสำหรับตน
ดังนั้น ของบางสิ่ง แม้จะเป็นของที่นานๆตนจึงจะใช้สักที จะเพราะตนมีมากขึ้น หรือจะมี
ขึ้นเดียว แต่นานๆตนจะใช้จริงๆสักที ก็ตาม

เมื่อไม่คุ้มกับค่าที่มันมีค่ามีประโยชน์ สัมกับควมมีคุณค่าตามประสิทธิภาพของมันจริงๆ
เพราะมันจะเกิดประโยชน์เกิดคุณค่า ก็ต่อเมื่อใครได้ใช้มันในกาลใดกาลนั้น แต่ที่กลับปล่อยให้มัน
ไม่เกิดคุณค่าไปกับกาลเวลา เนื่องจากมันไม่ได้ถูกใช้อย่างเหมาะสมสมควรแก่กาล และตามคุณภาพ

มันก็จะเสื่อม จะโหมม จะผุพัง ก็จะลดค่า หมดประโยชน์ไปตามอายุกาลนั่นเอง เมื่อทำให้
มันอยู่ในฐานะ**“ขยะ”** มันจึงไร้ค่า มันจึงไม่เป็นคุณไม่เป็นประโยชน์ และทั้งตัวมันเองก็แก่เก่าผุพัง

มันก็ไม่คุ้มคุณค่า ไม่ก่อประโยชน์ เท่ากับให้ไปอยู่กับผู้อื่น ที่เขาจะใช้มันคุ้มค่า คุ้มเวลา
ก่อนมันจะผุพังเสื่อมสลายไปเปล่า

ของนั้นจึงเหมาะที่จะต้องแจกจ่ายให้แก่ผู้อื่นไป

หรือต้องสลະออกไปให้ผู้ที่เหมาะสมกว่า

เพราะมันเชื่อว่าเป็น“ขยะ”แล้ว สำหรับเราจริงๆ

เราทำให้มันไม่มี“คุณค่า” ทั้งๆที่มันจะมี“คุณค่า”สำหรับผู้อื่น

ผู้ที่เห็นคุณค่าของความจริงตามนัยะที่ลึกซึ้งขึ้นมาหน่อยหนึ่ง ดังที่ได้อธิบายคร่าวๆแค่นี้
ขั้นนี้ แล้วรีบสละออกให้ได้ ให้เร็ว โดยไม่มัวแต่อ้ำงโน้นอ้ำงนี้ ไม่เอาแต่หาเหตุผลเข้าข้างตน ก็
เจริญทาง“เศรษฐกิจ” ขึ้นตอนที่หนึ่ง

และยิ่งสละให้ผู้ที่เหมาะสม ถูกตัว เท่าใดๆ ก็จะเกิดคุณค่าประโยชน์ตามควรแก่กรณี
แต่ละสิ่ง ได้ดีจริงยิ่งเท่านั้นๆ ฉะนั้น ก็ยิ่งจะเจริญทาง“เศรษฐกิจ” เพิ่มขึ้นอีก

ถ้าผู้ใดสามารถรู้“คุณค่า”ในการปฏิบัติกับ“ขยะ”ถึงขั้นลึกเข้าไปถึง“นามธรรม” ก็ได้ชื่อ
ว่า เข้าข่ายเป็นผู้มี**เศรษฐกิจศาสตร์เชิงพุทธ** หรือมี**เศรษฐกิจศาสตร์แบบ“บุญนิยม”**

ซึ่งต้องคำนึงคำนวณถึง ทั้งผู้ที่เหมาะสมควรจะได้รับ และทั้งตัวผู้ให้ นั้น จะ**เสียสละได้มาก
ได้เร็วยิ่งเท่าใด ก็ยังเป็น“บุญ” เป็นคุณค่ามาก** เท่าที่เป็นไปตามประโยชน์ที่เกิดอย่างถูกต้องนั้นๆ
เท่านั้นๆ

จิตใจของคนທີ່ทั้ง“ขยะ” หรือสละ“ขยะ”ออกไปจากตนนั้น **ย่อมไม่ต้องการอะไรตอบแทน
แม้แต่ค่าแห่งเสียงสรรเสริญ และไม่หวังแทนโทษหา หรือไม่มีแม้แต่ค่าของอารมณ์เสพสมใจ
ฉันใด**

จิตใจของผู้ที่เห็น“สิ่งส่วนที่ตนเหลือ-ตนเกิน” โดยเฉพาะ ตนสำนึกว่า เราเหลือ เราเกิน
เรามีน้อยก็พอแล้ว ไม่มีสิ่งนี้เลยก็ได้แล้ว หรือเห็นว่าสละให้แก่ผู้ที่ควรได้รับเพราะเขาจะก่อคุณค่า-
ก่อมูลค่าได้มากกว่าอยู่กับตน แล้วผู้นั้นก็แจกจ่ายให้ผู้อื่นที่สมเหมาะสมสมควรไป และสละออกด้วย
จิตใจที่เหมือนสละ“ขยะ” ซึ่งมีจิตใจ**ไม่ต้องการอะไรตอบแทน แม้แต่ค่าแห่งเสียงสรรเสริญ
และไม่หวังแทนโทษหา หรือไม่มีแม้แต่ค่าของอารมณ์เสพสมใจ** ฉะนั้น

ทั้งๆที่“ขยะ” ดังกล่าวนี้ เป็น“สิ่ง”มีค่าสูง มีราคาแพง มีคุณค่ามากปานใด ก็สละได้ ผู้ปฏิบัติ
ได้ถึงขนาดนี้แหละ ชื่อว่า ผู้มี**เศรษฐกิจศาสตร์บุญนิยม**หรือ**เศรษฐกิจศาสตร์แบบพุทธ** ผู้นั้นเป็นผู้มีจิต
อาริยะ ถ้าแม้สละอย่างไรก็เลสยึดเป็นตน(อัตตา)เป็นของตน(อัตตนิยา) จิตนี้คือ“เจโตวิมุตติและปัญญา
วิมุตติ”ที่ครบความเป็น“อุภโตภาควิมุตติ”ทีเดียว อันเป็นเป้าหมายสูงสุดของศาสนาพุทธเยี่ยงยอดตามที่เป็นจริง หากปราศจากกิเลสได้มากยิ่ง สูงสุดเท่าใดๆ ก็เป็นวิมุตติ จิตว่าง ที่ยิ่งจริงยิ่งแท้ สูงสุดเท่านั้นๆ

แต่ถ้าผู้ใด แม้จะรู้แสนรู้ตามรายละเอียดของหลักเศรษฐกิจศาสตร์ ดังกล่าวนี้ ทว่าไม่ได้ทำ
ตามที่รู้ที่จริง ยังคงหอบหวง หรือมีมาก มีเกิน อยู่เช่นเดิม แถมยังแก้ตัวให้ตนเองเสียอีกว่า...ฉัน
ไม่ติดไม่ยึดสิ่งเหล่านี้หรอกหนา! มันอยู่ที่ใจ ใจฉันปล่อยได้ วางได้แล้ว ฉันรู้ตัวฉันดี มันวางกันที่ใจ
ของที่มีก็มีไป มันมากก็เป็นสิทธิ์ของฉัน!

แล้วคนผู้นั้น ก็คงประพฤติด้อย และคงเป็นอยู่ ด้วยความมีวิตถุมาก-มีวิตถุเกิน หรือแม้
สละออก ก็สละอย่างมีนัยแฝง ไม่เช่นนั้นก็จะจ่ายมันเพื่อเสพสมสุขสม“โลภียสุข”อยู่ตามวิสัยปุถุชน
เช่นเดิม และหรือสละบ้างแต่ก็ยังมียก-มีเกินอยู่อีกไม่น้อยกว่าที่สละเลย ดังนี้ ก็ตาม

หรือผู้ที่ยังไม่รู้เช่นนี้เลย รู้แต่โลกยิ่งๆขึ้น รู้แต่จะสะสมให้แก่ตนมีมาก มีเกิน มีเหลือเพื่อ
กว่าใครๆได้เป็นดี ก็ตาม

นั่น...ก็ล้วนคือ ผู้มีเศรษฐศาสตร์แบบ“ทุนนิยม”อยู่ทั้งสิ้น

หากมั่นใจใจเนื้อหาสาระเท่าที่กล่าวมานี้ ได้ดีแล้ว ไม่ติดอยู่แค่ภาษาคำว่า “ขยะ” ที่หมายเอาความเพียงหยาบๆตื้นๆแคว้ตฤรูป ก็คงจะรู้จักความเป็น“ขยะ”ระดับปัญญาตน และปฏิบัติกับขยะนั้นๆให้ถูกสัจจะกันได้แน่ๆ ไม่มากก็น้อย เท่าที่จะมีความตั้งใจเพียรพยายาม ตามภูมิ บารมีอินทรีย์พละของตนๆ

เว้นเสียแต่ว่า คนผู้นั้นจะเป็นผู้มีความโลภ(โกรธ-หลง)มากอยู่ จัดอยู่ จนขัดแย้งไม่มีสิ้นสุด หรือไม่ก็เป็นผู้ที่ฟังแล้วไม่เข้าใจ ไม่รู้เรื่องจริงๆ(คือยังอวิชชา) และหรือแม้จะรู้เรื่องเข้าใจดี แต่ยังมี “อัตตา ๓” (กิเลสที่ยึดอยู่ในตัวตน ได้แก่ โอปาริถัตตา, มโนเมยัตตา, อรูปัตตา) กล่าวคือ อาจจะมีมานะ คือ เป็นคนที่ถือดีในตัวเองสูง จนไม่ยอมเสียศักดิ์ศรี น้อมตาม ทำตาม ถึงแม้จะทำตามก็ทำชนิดที่ “ไว้ศักดิ์ไว้ศรี” หรือทำแบบเอออๆออกไปอย่างนั้นเอง หรือไม่ก็ทำเล่นๆ ทำประซดๆ ไม่เช่นนั้นก็ทำ อย่างเสียไม่ได้ ที่สุด ทำเพราะจำนน และอาจจะยังอวิชชาไม่รู้ว่าควรทิ้ง“ขยะ”นั้นได้แล้ว

ซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่ใช่กระทำอย่างครบครันด้วย“อิทธิบาท ๔”แท้ๆเป็นเด็ดขาด

คนผู้นี้ ก็ย่อมจะรู้ จะทำกับแต่“ขยะ” ตามที่เขาู้ได้-ทำได้ เท่านั้น และก็คงปฏิบัติกับ สิ่งที่เขาเห็นว่า เป็น“ขยะ” หรือไม่เป็น“ขยะ” ตามที่เขาคิดว่า ควรจะทำ เท่ากับ ความรู้ที่เขาู้ กับความ“ถือตัว”ที่เขา“ถือดี” และตาม“ความไม่รู้ โลกุตระธรรม”(อวิชชา) นั้นเอง

ดังนั้น **“ขยะ”ที่ชื่อว่า “สิ่งส่วนที่เหลือ ที่เกิน ที่มากแล้ว**

สำหรับตน” หากเขาจะมีมาก มีเกินปานใดๆ หรือยิ่งสิ่งนั้นยิ่งมีค่าสูง

มีราคาแพงยิ่งๆตามราคาของโลกก็ยิ่งมากเท่าใดๆ เขาผู้นั้นก็ยิ่งจะ

ไม่เห็นว่ามันเป็น“ขยะ” หรือยิ่งจะ **ไม่เห็นว่ามันจะต้องแจก**

จ่ายออก ทิ้งออก สละออกไป มากยิ่งเท่านั้นๆ เพราะ

เขายังไม่เตียงสา(พาล) ยังมีตบอด(อันธ) ยังโง่(อวิชชา)

ยังเข้าใจผิด(มิจฉาทิฐิ) ฯลฯ ซ้ำมีหน้าเขายังจะ

กลับภาคภูมิใจในความมีมาก มีเกิน และยิ่งจะหวง

เหน่ หนักยิ่งขึ้นๆ มากเท่าที่เขายังมี“อวิชชา”โง่

ในเรื่องโลกุตระธรรม,ไม่สามรถมีปัญญาเห็นจริงในอริย

ธรรม) หนักหนาเท่าใดๆก็เท่านั้นๆ

และเขาก็ยิ่งจะหลงสะสมตกผลึกเป็น

“ของของตน” แล้วก็จะกลายเป็น“อุปาทาน”

จนสนิทเนียนเป็น**“ตัวตน”**(อัตตา)ของเขาต่อไป

ให้ติดตัวเป็นตัวตนของตน ที่ยิ่งแนบ ยิ่งแน่น

เป็นหนึ่งเดียวกันเท่านั้นๆ ก็นั่นแหละคือ สัจจะ

ที่เรียกว่า “อาทาน” คือ “การถือเอา” ที่ยิ่งถือ

ก็ยิ่งยึดมั่น และแล้วก็เป็น“อุปาทาน”ของตัวผู้นั้น

คือ “การยึดมั่น” ที่ยิ่งยึดมั่นก็ยิ่งแน่นยิ่งแนบ จนสุดท้ายก็เป็นตัวตนแท้ๆของผู้หนึ่งๆที่เรียกขานว่า “ลัทธิกายะ” หรือ “อัสตตา” หรือ “อาสวะ”

เพราะฉะนั้น “ขยะ” กับ **“คนผู้หลงสะสม ‘ขยะ’ นั้นๆเป็นของตนหรือเป็นตน** จึงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

คนผู้หนึ่ง จึงชื่อว่า **“คนขยะ”** หรือ “ขยะ” ตรงๆแท้ๆในความเป็น “คน” ที่กลายเป็นเศษสวะอันไร้ค่า ต้องทิ้งกันแล้ว **เพราะคนชนิดนี้เป็น “สิ่งของที่ชำรุดเสียหายที่ไม่ควรใช้แล้ว แถมเป็นพิษร้ายที่เบาหลงตนว่าเขาเป็นผู้มีประโยชน์”** จริงๆในสังคม เมื่อสังคมใช้คนชนิดนี้ (คนขยะ) อยู่หรือขึ้นใช้กันอยู่ ก็ถึงแต่จะทำให้สังคมเสียหาย บรรลัษย์ เดือดร้อน พังพินาศ ยับเยิน อย่างที่เป็นจริงอยู่ในสังคมแห่งโลกทุนนิยม ซึ่งเห็นๆกันได้ โจงๆแจ้งๆ ไม่ยากอะไร

แต่ความโง่ (อวิชชา) - ความเข้าใจผิด (มิจฉาทิฐิ) หรือความไม่เที่ยงสา-ความมีติดบอดของคน (อันธ์พาล) ก็ยังทำให้คนทั้งหลายหลงบูชานับถือยกย่อง **“คนขยะ”** หรือแม้แต่พยายามทำตนเองให้เป็น **“คนขยะ”** ด้วยความหลง (โมหะ) เห็นว่าเป็นดี เป็นคนเจริญกันอยู่ถ้วนทั่วเกือบทั้งโลกอยู่นั่นเอง เพียงแต่ว่าใครจะมีความเป็น **“คนขยะ”** มากน้อยกว่ากันเท่านั้น

“คนขยะ” ดังกล่าวนี้นี้ ทั้งที่ได้เป็น “คนขยะ” แล้ว ครอบพร้อมด้วยรูปธรรม-นามธรรม และทั้งที่เป็น “คนขยะ” ได้แค่เพียงนามธรรมนั้น มีมากมาย เป็น “มลพิษ” สร้างทุกข์ให้แก่โลก แก่สังคมมนุษย์ร้ายกาจหนักยิ่งเหลือเกินแล้วทุกวันนี้

ที่นี้ ขยับขึ้นไปอีกถึงคำว่า **“ขยะ” คือ “สิ่งที่ตนไม่ต้องการแล้ว”**

นี่ก็เช่นเดียวกัน ถ้าความหมายของมันแค่ขึ้นหมายถึง **“สิ่งของที่ชำรุดเสียหาย ใช้ไม่ได้แล้ว”** มันเป็นเศษของที่เราต้องทิ้ง เป็นของเนาเปื่อย ผุพัง ไร้ค่าแล้วจริง ถ้าแค่นี้มันก็เพียงขึ้นพื้นฐานชั้นง่าย ๆ ตื้นๆ ก็คงพอจะเข้าใจกันได้ถ้วนทั่วอยู่ทุกคน และก็คงสละออก หรือกำจัดทำลายไม่ให้เหลืออยู่กับตน หรือต้องทิ้งไปแล้ว ถ้าไม่ทิ้งไป มันก็เป็น “ขยะ” อยู่กับตนนั้นแหละ

นอกเสียจากว่า แม้จะเป็นสิ่งที่ชำรุด หรุ ดโทรม หรือเนาเปื่อย ผุพัง แต่เขาก็ยังใช้มันได้ และเขาก็ยังไม่มีทางหาใหม่ที่ดีกว่านี้ได้ นั่นเขาก็ยังต้องการมันด้วยความจำนน ไม่ทิ้งมันแน่

ดังนั้น แม้มันจะยังพอใช้ได้ หรือยังใช้ได้ดี ยิ่งใหม่เอี่ยม ยิ่งทรงสภาพดีเยี่ยมอยู่ก็ตาม แต่เมื่อผู้ใดผู้หนึ่งเห็นว่า มันเป็น **“สิ่งที่ตนไม่ต้องการแล้ว”** หรือเห็นว่า มันเป็น **“สิ่งที่ตนไม่เอา สิ่งที่ไม่ต้องอาศัยมันแล้ว”**

มันก็ต้องจะต้องทิ้งออกจากตนไป (ซึ่งจะมีคนเก็บไปใช้ต่อเอง ถ้ามันยังดี) หรือไม่ก็ต้องกำจัดไม่ให้เหลืออยู่กับตนอีก หรือต้องแจกจ่ายไปให้แก่ผู้อื่นอย่างเหมาะสม ต้องสละออกนั่นเอง

เพราะมันอยู่ในสภาพ **“ขยะ”** แล้วสำหรับตน แต่มันจะไปเป็น **“คุณค่าประโยชน์”** สำหรับผู้เหมาะสมอื่น ตามหลักเศรษฐศาสตร์ที่ได้กล่าวมาแล้ว

แต่นั้นแหละ ในบรรดา **“สิ่งที่ตนไม่ต้องการแล้ว”** ก็ดี **“สิ่งที่ตนไม่เอา”** ก็ดี หรือแม้แต่ **“สิ่งที่ตนไม่ต้องอาศัยมันแล้ว”** ก็ตาม ถ้ามันพอใช้ได้ หรือยิ่งใช้ได้ดี ทรงสภาพดีเยี่ยมอยู่ คนผู้หนึ่งก็มักจะยังเอามันไว้อยู่นั้นแหละ ยังไม่ทิ้ง หรือยังไม่อยากทิ้ง ยังไม่กำจัดออกไปให้ไม่เหลืออยู่กับตน หรือยังไม่แจกจ่ายไปให้แก่ผู้อื่นอย่างเหมาะสม ยังไม่ยอมสละออกไปอยู่นั่นเอง นี่คือ ผู้ทำลาย “เศรษฐกิจ”

เพราะยังหวงแหน ยังเสียดาย
ยังติดในการสะสม ยังไม่มีความรู้ใน
เศรษฐศาสตร์เชิงพุทธ หรือ**เศรษฐศาสตร์**
“บุญนิยม”ดี และหรือยังไม่ชวนชวาย ชยัน
หมั่นเพียรพยายามเล่าเรียนพุทธศาสตร์
แล้วฝึกฝนตน จน“มัชฌิมา”สูงสุดจริงๆ

จิตใจที่ยังมีอาการหวงแหน
ยังเสียดาย ยังติดในการสะสม ยังทำ
“มัชฌิมา”ไม่สูงสุด หรือยังไม่ดีสมบูรณ์พอ

ตามที่กล่าวมาข้างบนนั้น ล้วนคือ กิเลส คือ ตัณหา อุปาทาน คืออวิชชา
 ฯลฯ ซึ่งแต่ละล้วนชื่อว่า **“ขยะ”ในจิตใจของมนุษย์** ที่พึงทิ้ง พึ่งกำจัด
ทำลายไม่ให้เหลืออยู่กับตนอีก พึ่งสล่อออกไปจากตนให้หมด ทั้งนี้

หรือ **ยิ่งผู้ใด ยิ่งหลงสะสมให้มีเหลือ มีมาก มีเกิน และยิ่งหลงว่า ตนยังมีมาก มีของ
แพง มีของมีคุณค่าครอบงำไว้ที่ตนมากๆเพื่อๆ ก็ยิ่งหลงล้าพองภาคภูมิใจว่า ตนยิ่งใหญ่ ยิ่งโก้
ยิ่งหรู ยิ่งสูงส่งมีศักดิ์มีศรี** แล้วก็ยิ่งหลงหวงแหน ยิ่งเสียดาย ฯลฯ นั่นก็ยิ่งเป็นคนที่**มี“ขยะเนา-
ขยะร้าย”**ในจิตใจทั้งหนักทั้งหนา(ปฏิเสธ)ย้ำซ้ำร้ายยิ่งๆขึ้นไปอีก เท่าที่มันมี มันเป็นจริงเท่านั้นๆ

และ **ยิ่งสะสมเป็น“ของๆตน” ยิ่งกลายเกิด“ความเป็นตน” ก็ยิ่งตกผลึกเป็น“ตัวตน”ของ
ตน ที่ยิ่งแนบ ยิ่งแน่นเป็นหนึ่งเดียวกัน เป็น“อุปาทาน” เป็น“สักกายะ” เป็น“อัตตา”ของคนผู้นั้นๆ**

คนผู้นั้น ก็คือ ผู้ที่เต็มไปด้วย**“ขยะ”** ทั้ง**วัตถุธรรมหรือรูปธรรม** และ**นามธรรม**ครบครัน
ถ้าสมบัติวัตถุต่างๆนั้น ตนใช้อย่าค้ำพร้อมๆกับครอบครัวแวดวงเพียงพอและมีสำรองก็พอเหมาะแล้ว
แต่ตนก็ยังกักตุน ยังหวงแหน ครอบครองไว้แต่แก่ตัว ให้เป็นการขัดข้องขาดแคลนกันในสังคม
ไม่สล่อออกไปเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นต่อสังคม ไม่ว่าจะบ้านใหญ่บ้านโตของคนผู้นั้น สถานที่ที่รุกรหาของ
คนผู้นั้น ทรัพย์ศฤงคารต่างๆของคนผู้นั้น ฯลฯ ก็คือ กอง**“ขยะวัตถุ”** ที่**ยิ่งมหึมา** ก็ยิ่งเป็น**“ขยะจิตใจ”**
อันแสนเนาแสนร้าย เป็นตัวการสำคัญ หรือคือ มีอวิชชา-มิจฉาทิฐิ-อันธะ-พาละ-กิเลส-ตัณหา-
อุปาทาน ฯลฯ เป็นรากฐานสำคัญนั่นเอง

เศษของที่ต้องทิ้งแล้วก็ดี สิ่งส่วนที่ชำรุดเสียหาย ใช้ไม่ได้แล้วก็ดี สิ่งของที่ถูกทิ้ง โดยไม่เจตนาทิ้ง(ยังดีๆหรือยังใหม่ๆก็เป็นได้) แต่เจ้าของไม่นำพาแล้วก็ดี สิ่งส่วนที่เหลือที่เกินที่มากแล้วสำหรับตน [ซึ่งอาจจะยังเป็นของที่ยังใช้ได้ดี ยังไม่ชำรุดเสียหาย แม้จะเก่า]ก็ตาม สิ่งที่คุณไม่ต้องการแล้วก็ตาม สิ่งที่คุณทิ้งหรือควรสละออกแล้ว แต่ตนยังต้องการอยู่ก็ตาม สิ่งที่คุณไม่เอาก็ตาม สิ่งที่คุณไม่ต้องการอีก มันแล้ว ซึ่งตนต้องทิ้งมันแล้ว หรือไม่ก็ต้องกำจัดทำลายให้ไม่เหลืออยู่กับตนอีก หรือต้องแจกจ่ายไปให้แก่ผู้อื่น ต้องสละออก หรือแม้อาศัยไขมัน ก็ใช้มันอย่างของเหลือๆเกินๆ จึงเป็นการใช้ที่ไม่คุ้มคุณค่าประโยชน์เท่าที่มันมีประสิทธิภาพ อย่างนั้นก็ตาม

หรือสิ่งส่วนที่หลงสะสมไว้ด้วยอำนาจความโลภ-โกรธ-หลง อย่างไม่หมั่นเพียรตรวจตราแล้วพียงลดละ จนเกิด**“ประโยชน์สูง-ประหยัดสุด”**ได้ดีถูกสังขารกรรม ให้เจริญยิ่งขึ้นก็ตาม ที่สุดแม้กระทั่งถึง...อริชชา-มิจฉาทิฐิ-อันธ-พาล-กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน-มานะ-ทิฐิ-สักกาย-อัตตา-อาสวะ ฯลฯ ที่มีในผู้หนึ่งผู้ใด ก็ล้วนนับเนื่องได้ว่า เป็น**“ขยะ”**ทั้งสิ้น ด้วยประการฉะนี้

ซึ่งจะต้องพิจารณา จัดการกับมัน ด้วยหลัก**เศรษฐศาสตร์เชิงพุทธ** หรือหลัก**เศรษฐศาสตร์บุญนิยม** ให้เกิดคุณค่าประโยชน์ต่อตน ต่อสังคม เพื่อความอยู่รอดของมนุษยชาติทั่วแหล่งหล้า

เศษของกินเหลือของคน เป็น**“ขยะ”**ของคน แต่มันยังเป็นอาหารอย่างดีของหมาของหมูได้ ของกินส่วนเกินของคนรวย เป็น**“ขยะ”**ของคนรวย ที่เขาทิ้งขว้างได้ แต่มันยังเป็นอาหารอย่างดีของคนยากไร้

เสื้อผ้าส่วนเกิน ส่วนเกินของบ้านเรือน ของกินของใช้ส่วนเกิน เงินทองส่วนเกิน ของเล่นส่วนเกิน ของคน ของผู้มีอันจะกิน ฯลฯ คือ **“ขยะ”**ของเขา ที่เขาปล่อยให้สุรุ่ยสุร่ายฟุ่มเฟือย มันคือการพลาญพราเสียมเสียมโทรมทราม แต่มันล้วนสามารถ**เป็นเนื้อจริงๆเป็นปัจจัยแห่งชีวิตของคนยากไร้ ได้อย่างดี** อย่างไม่น่าเสียเศรษฐกิจ

เศษเงิน หรือเงินส่วนที่มีมากเกินไปของ**“กระฎุมพี”** (แปลว่า “คนร่ำรวย” ไม่ใช่หมายถึง“เศรษฐี”) ที่ยิ่งมีความซึ่เหนียวเท่าใดๆ ก็ยิ่งนับเป็น**“ขยะร้าย-ขยะเน่า”** เท่านั้นๆ หรือแม้จะไม่ซึ่เหนียว ก็นับเป็น**“ขยะ”**ได้แล้ว สำหรับคนร่ำรวย **“กระฎุมพี”**ที่มีมากเกินไปเกินจริงๆซึ่งควรกำจัดออก ควรแจกจ่ายให้แก่ผู้อื่น ควรจะสละออกให้เป็นทาน **เพราะมันก็เป็น“บุญ”เป็น“คุณค่า”แท้ๆแก่ตนนั่นเอง** คือ เป็น**การชำระกิเลสโลกของตนแน่ๆหากปฏิบัติถูก** เป็นคนมีคุณค่าประโยชน์ต่อผู้อื่นจริงๆ และย่อมได้รับความนับถือบูชาจากผู้รู้แจ้งเห็นจริง แท้เทียว

น่าจะเป็น**“สิ่งเศษที่ตนต้องทิ้งออกจากตน”**เสียบ้าง จะได้มี**“คุณธรรม”** ก้าวเข้าสู่ความเป็น**“เศรษฐี”**กับเขาสักนิดสักส่วน เพราะ**“เศรษฐี”**นั้น คือความดีเลิศ หรือความเป็นคนประเสริฐ มิใช่หมายถึงคนมั่งคั่งด้วยทรัพย์สินสมบัติวัตถุ

ที่ว่า...กระฎุมพี(คนร่ำรวย) ผู้ยิ่งซึ่เหนียวเศษเงินหรือยิ่งซึ่เหนียวเงินส่วนเกินของตนๆนั้น ยิ่งนับเป็น**“ขยะ”** ที่แฝงฝังไว้ด้วยพิษร้ายยิ่งๆขึ้น ก็เพราะ...วัตถุของคนร่ำรวย ซึ่งได้อธิบายแล้วว่าเป็นส่วนเกิน เป็นเศษที่ควรต้องทิ้ง ต้องสละออก ได้แล้ว อันเรียกว่า **“ขยะ”ทางวัตถุ** สำหรับคนร่ำรวยกระฎุมพีจริง แต่ก็ยังชอบหวง**“ขยะ”**นั้นไว้ให้สกปรก ให้เป็นพิษ ให้เป็นแบบอย่างทาง**เศรษฐกิจแก่สังคมอยู่ร่ำไป** นี่ก็เป็นความร้ายแล้ว จิตวิญญาณที่ซึ่เหนียว ซึ่ตระหนี่โลภโมโหสันให้แต่แก่ตัวนั้น

ก็ยิ่งเป็น“ขยะ”ทางนามธรรม ที่เลวร้ายใหญ่ เพราะมันเป็นกิเลส เป็นของเหลวในมนุษย์ ซึ่งควรทิ้ง ควรกำจัดออกไปจากตนอย่างยิ่ง นี่ก็เป็นความร้ายอีกด้วย

กระฎุมพี ที่ยิ่งชี้เหนียวเงินส่วนเกิน จึงยิ่งชื่อว่า **“คนขยะ”ตัวร้าย** เพราะมี“ขยะ” ทั้งที่เป็นวัตถุหรือรูปธรรม ก็กองโต มี“ขยะ”ทั้งที่เป็นนามธรรม ก็ตัวเลว คือ ฝี มาร ซาตาน ฯลฯ ตัวจริง

คนร่ำรวย(กระฎุมพี) ส่วนมาก เป็นคน**ไร้ความประเสริฐ** คือ ไร้ความดีเลิศ หรือ**ไม่ใช่คนดีที่เข้าข่าย“ดีเลิศ-ดีที่สุด”** ตามความหมายของคำว่า **ประเสริฐ**(เศรษฐี) เพียงแต่เขามีความร่ำรวยวัตถุทรัพย์ ซึ่งส่วนมากร่ำรวยได้ เพราะตน“เอาเปรียบ”หรือ“ได้เปรียบ”ผู้อื่นมาด้วยความฉลาดซับซ้อนซ่อนเชิง(แจกตา,แจก) ยิ่งร้ายกาจก็ยิ่งปกปิดชนิดที่คนผู้ถูกเอาเปรียบนั้น ต้องจำนนพ่ายแพ้ “จำยอมให้เอาเปรียบ” แล้วเขาก็ดูเลียดเอาเปรียบคนพ่ายแพ้ผู้สิ้นทำอันเป็นแนวทางของระบบ**ทุนนิยม** แบบไม่รู้จักจบจักพอ เป็นการสะสมทับถมแรงดูด เต็มแง่ซับซ้อนซ่อนเชิงให้ตนได้เปรียบ จนร่ำรวยไม่เสร็จ

การสะสม กักตุน กอบโกยสมบัติวัตถุให้แก่ตนไว้ จนเป็นส่วนมากส่วนเกินนั้น ตามทฤษฎี **เศรษฐศาสตร์เชิงพุทธ** หรือ**เศรษฐศาสตร์บุญนิยม** ที่มีหลัก“สัมมา”หรือ“มัชฌิมา”อันประเสริฐลึกซึ้ง ก็ได้กล่าวมาแล้วว่าเป็น**“ขยะ”** ซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องเอาออกจากตน ถ้าแน่นไม่พากเพียรพิจารณาสละออก หรือแจกจ่ายให้แก่ผู้อื่นไป โดยเห็นจริง เห็นแจ้งประจักษ์ชัดว่า หากเอาออกได้ก็เป็น“บุญ”จริงๆ ก็ จะเกิดความเสียหาย เลวร้ายขึ้นทั้งตนทั้งสังคมได้จริงๆ ดังที่เป็น-ที่เห็นๆกันชัดๆอยู่ในสังคมทุกวันนี้

ซึ่งตรงกันข้ามกับผู้มีความฉลาดลึกซึ้งซับซ้อนแบบ**บุญนิยม**(อธิปไตย,วิปัสสนาญาณ,ยถาภูตญาณ ฯลฯ) ที่ยิ่งเห็นยิ่งรู้เชิงชัด จะยิ่งเปิดเผยเชิงบุญ-เชิงบาป,เชิงเสียสละ-เชิงเอาเปรียบ ให้ใครๆรู้เท่าทันกันถ้วนทั่ว และผู้ที่ยิ่งฉลาดแบบนี้ยิ่งเก่ง ยิ่งสามารถ ก็ยิ่งเป็น**ผู้สละออกได้จริง** ยิ่งเป็นผู้**มักน้อยได้จริง** ยิ่งเห็นแก่ตัวน้อยได้จริง มี**สมบัติวัตถุอันน้อยได้จริง**ยิ่งๆขึ้น มี**ใจพอ(สันโดษ)ได้จริง**ยิ่งๆขึ้น มีการ**เกื้อกูลช่วยผู้อื่นได้จริง**มากยิ่งขึ้น มีการ**กล้าเสียเปรียบอย่างรู้ๆได้จริง**มากยิ่งขึ้น

จะเป็นผู้ฉลาดชนิดประจักษ์แจ้ง(อธิปไตย,วิปัสสนาญาณ,ยถาภูตญาณ ฯลฯ) ว่า การให้-การสละ-การไม่ได้เปรียบ คือ **“รายได้”**(อัตถ) ที่อารยชนแท้ต้องพยายามสะสม“รายได้”ชนิดนี้ อย่างลึกซึ้งบริสุทธิ์ เพราะมันเป็นคุณค่าของคน คือสิ่งที่ควรได้ ควรสะสมให้ยิ่งๆแก่ตนๆ ซึ่งคนผู้ประเสริฐ(เศรษฐี) คนผู้เจริญในเศรษฐกิจ(ประเสริฐในกิจต่างๆ) ย่อมกระทำการไม่ได้เปรียบ-การสละ-การให้ ให้ยิ่งๆขึ้น ย่อมสะสมการประพาศิตความประเสริฐดังกล่าวนี้ให้จริง ให้เป็น**“รายได้”**จริง

ให้มากยิ่งขึ้น ชนิดเห็นแจ้งประจักษ์ลึทธิชัดจริงอย่างมั่นใจ แม่นจิตตรงสภาพ ทั้งรูปวัตถุ และนามธรรม เพราะฉะนั้น ขยะที่เป็น **“สิ่งที่ตนไม่ต้องการแล้ว”** จึงมีนัยะลึกซึ้งซับซ้อนต่าง ๆ นานา หลากหลายเชิงชั้นทีเดียว

ก็ขอสรุปอีกเล็กน้อย ว่า....

สิ่งที่ตนไม่ต้องการแล้ว และเป็นสิ่งที่ใครๆ ก็ใช้ไม่ได้แล้ว นั้น นั้นต้องนับเป็น **“ขยะ”** จริง เป็น **“เศษที่ต้องทิ้ง หรือต้องกำจัดทำลายประตุเดียว”**

สิ่งที่ตนไม่ต้องการแล้ว และเป็นสิ่งที่ตนใช้ไม่ได้แล้ว ก็นับเป็น **“ขยะ”** แล้วสำหรับตน เป็น **“สิ่งที่ตนต้องสลະออกไป เป็นเศษที่ตนต้องทิ้ง แต่อาจจะเป็นสิ่งที่คุณอื่นใช้ได้”**

สิ่งที่ตนไม่ต้องการแล้ว (เป็นส่วนเกินส่วนเหลือ) แม้เป็นสิ่งที่ตนใช้ได้ก็ตาม ก็นับเป็น **“ขยะ”** แล้วสำหรับตน จึงเป็นสิ่งที่ตนต้องทิ้ง ต้องสลະออกไป

สิ่งที่ตนไม่ต้องการแล้ว แต่เป็นสิ่งที่ตนใช้ได้อยู่ และเป็นสิ่งจำเป็นที่ตนต้องใช้ไม่ใช่ส่วนเหลือ ส่วนเกินอะไร อาจจะเป็นส่วนขาดพร่องสำหรับตนเอาเสียด้วยซ้ำ นั่นคือจิตเป็น **“ขยะ”** คือวิภวตัณหา คือกิเลส ทั้งโทสมมูล และโมหมูลที่ยังโง่งไม่รู้จักความจริงตามควรที่เป็นจริง

สิ่งที่ตนต้องการ แม้เป็นสิ่งที่ตนใช้ได้อยู่ เพราะเป็นของดีๆ อยู่ แต่เป็นสิ่งที่ตนไม่จำเป็น เป็นส่วนเหลือส่วนเกินของตน

ทว่า ตนไม่สลະออก ไม่แจกจ่ายไปให้แก่ผู้อื่น นั่นคือ จิตเป็น **“ขยะ”** คือ กามตัณหา คือ กิเลสโลภมูล ที่ตนอาจจะไม่รู้ตัว ไม่รู้สังขาร หรืออาจจะรู้ แต่หวงเหวนเสียดาย จึงกลายเป็นคนที่ ทั้งยังซีโลก ทั้งยอดไร่เอื้อเพื่อเจือจาน ไร่เมตตาเผื่อแผ่เกื้อกูล และทั้งยอดเห็นแก่ตัว ตระหนี่ โง่งเงา โมหะทำลาย

เพราะพฤติกรรมเยี่ยงนี้ นั้น เป็นการทำลายที่ร้ายกาจชนิดซ่อนซ่อน

เนื่องจากกิเลสความโลภ ความเห็นแต่แก่ได้ของตน ผนวกกับความแล้งไร้ในจิตที่ไม่เห็นแก่ประโยชน์ผู้อื่น และรวมทั้งความขี้เกียจจะจัดการ ซึ่งมีประจำสันดานส่วนลึกของตน ทั้งๆ ที่มันเป็นกันอยู่มากจริงๆ ในสังคม ก็ไม่ค่อยรู้สึกกัน ว่า...

การหวงเหวนไว้ที่ตน ให้สูญเปล่าเยี่ยงนี้ เท่ากับทำลายสิ่งของตามหลักอนิจจัง ซึ่งจะเสื่อมไปตามกาล นั้นหนึ่ง และเป็นการทำลายทั้งประโยชน์ที่ควรเกิด ไม่ควรปล่อยให้สูญเปล่านี้สอง อีกทั้งมีความผิดที่บิดเบือนความจริง ในสิ่งที่มิมี (ซึ่งมันยังใช้ประโยชน์ได้ด้วย) ให้ตกอยู่ในสภาพเหมือนไม่มี (ทำลายสังขาร) นี้สาม

จึงเกิดทั้ง **“ความเสื่อม (โทรม) - ความเสีย (ประโยชน์) - ความสูญ (ทั้งที่มันยังไม่สูญ)”**

รวมแล้วเป็นความเสื่อมทราม เป็นอกุศล-อสังขาร อยู่ในหมู่มนุษย์ส่วนใหญ่ส่วนมาก ทั้งคนมั่งมี-พอมมี-ยากจน ที่ยังไม่รู้สักว่า กรณีเช่นนี้ เป็นกรณีสำคัญทางเศรษฐศาสตร์ อันน่าศึกษา นำพัฒนา

ซึ่งมันมีอยู่มากจริงๆ ในหมู่มนุษย์ ทั้งที่ยังไม่เจริญ และทั้งที่หลงตนว่า เป็นผู้เจริญแล้ว โดยเฉพาะเจริญทางวัตถุ ทั้งประชาธิปไตย ทั้งสังคมนิยม-คอมมิวนิสต์ และเผด็จการ

กรณีนี้แหละ สำคัญนัก เพราะมันทำลายเศรษฐกิจรุนแรง หรือเป็นความสูญเสียมหาศาล

ที่ไม่พากันอุตสาหะ ไม่พากันชวนชวายเป็นเหยือกสังวรศึกษา และกระทำกันให้จริงจัง ไม่เร่งรัดจัดการกันในสังคมให้ถ้วนทั่วทุกสังคม เพื่อสร้างความอุดม สร้างความสุขให้แก่สังคมให้แก่อะไร

และยังเป็น“สิ่งที่มีภูมิรู้เห็นว่า ไม่น่าสะสม ไม่น่าต้องการให้แก่ตน น่าจะสละออกไป”

เพราะเป็นพิษ เป็นภัยต่อ “ผู้ต้องการเป็นของตน” อยู่นั่นเอง เพราะทำลายตนอย่างลึกซึ้งเองอยู่ เช่น เงินทองในผู้เป็นภิกษุของพุทธ, สิ่งเพื่อสิ่งเกินในผู้มีพอเหมาะพอสมแล้ว, ทรัพย์ศฤงคารที่ไม่ควรมาก

ไปในผู้มีบุญญาบารมี หรือผู้มีความสามารถสูง มีความรู้ดี มีความดีมาก, สิ่งเสพสิ่งติดที่ทำร้ายตนตามฐานะในผู้เสพผู้ติดแต่ละฐานะ เป็นต้น

ผู้ยังต้องการเป็นของตน ผู้ยังต้องสะสม ในสิ่งที่ผู้มีภูมิรู้ หรือลัทธิบรูซชี้แนะให้ละความต้องการ ให้เลิกสะสมนั้น ก็ยังเป็นผู้เต็มไปด้วย“ขยะ” ทั้งทางจิต ทั้งทางพฤติกรรม ทั้งทางวัตถุ ที่เต็มไปด้วยโหมทะหลงไหลหลงผิด โลกะเห็นแก่ตน โทสะเบียดเบียนตน เบียดเบียนผู้อื่น เบียดเบียนโลก

ซึ่งคนผู้เป็นดังว่านี้ ย่อมยังเป็นตัวอย่างเลวอยู่ในสังคม เพราะเขามีพฤติกรรม “เป็นอยู่” กับสิ่งที่ไม่น่ามี ไม่น่าทำอยู่ ไม่น่าต้องการ ไม่น่าสะสม ไม่น่าทำลายตน-ทำลายผู้อื่น ให้คนอื่นผู้โง่เขลาอื่น เขาเอาอย่างตาม หลงผิดหลงไหลตามเลย

เนื่องจาก ความ“เป็นอยู่” ดังกล่าวมาคร่าๆ นั้น ล้วนยังเบียดเบียนตน ยังเบียดเบียนผู้อื่น ซึ่งยิ่งเพิ่มความเป็นภัยเป็นบาป ไปตามขั้นฐานะของคนผู้ยังต้องการ ผู้ยังต้องสะสม ที่ยิ่งต้องยิ่งสะสมมาก ก็ยิ่งตรงกันข้ามกับ“บุญ” คือ ยิ่งเป็น“กรรมพื” (ผู้ร้าย) ที่ยิ่งห่างยิ่งไกลออกไปจากความ“เศรษฐี” (ผู้ประเสริฐ) จากความเป็น“อาริยะ” (ผู้เจริญ, ผู้ประเสริฐ)

เพราะ มันยังเป็นผู้ทำลายเศรษฐกิจชนิตซับซ้อนซ้อนเชิง ยิ่งเป็นผู้สร้างค่านิยมเลวร้าย ยิ่งเป็นผู้สร้างหมู่พวก สร้างระบบเครือข่าย ซึ่งล้วนมีเป้าหมายเป็น“กรรมพื” (ผู้ร้าย) ด้วยความหลง

เห็นดีเห็นชอบกันทั้งนั้น แถมยังมีชั้นเชิงโหมะหนาย้วยวนมอมเมาปลุกเร้า ชวนผู้ไม่รู้ทัน(ปุถุชน,ผู้มีอวิชชา) ให้หลงเห็นดี เห็นงามตามอย่าง เอาอย่าง ซ้ำไปเสียอีก ชนิดไม่ยอมลั่นฤทธิ์ลั่นแรงลงได้ง่ายๆเลย

ความเห็น“บุญ” เห็น“บาป” ที่ยิ่งลึกซึ้งมากๆถึงขั้น...ต้องรู้ว่า ความพอเหมาะพอดี ความชอบแล้ว ควรแล้ว(สัมมา) ความลงตัว ความเป็นกลาง(มัชฌิมา)แล้ว นั้น มันก็ยิ่งยาก เพราะมันไม่ใช่ว่า จะตื่นๆง่ายๆตามที่หลงรู้ลึกรู้กัน

ซึ่งจะรู้“**สิ่งขาด-สิ่งเกิน**” ที่ยังถือว่าเป็น“**ขยะ**”ของตนๆ ทั้งรูปธรรม -นามธรรมนั้น ก็ต้องศึกษา และปฏิบัติพิสูจน์ ละเอียดปลดปล่อยทั้งจริง สละจริงกัน จนเกิดมรรคเกิดผล พันความเป็น “**ขยะ**” ถึงขีดถึงขั้น...มีของจริง มีความเป็นได้จริง ให้ตนรู้จัก“สภาพจริง” จากความเป็นได้จริงนั้น ทั้งรูปวัตถุ ทั้งนามธรรมของตน ด้วยตนเอง

ตั้งแต่“**รู้**” หรือ**เกิดความเห็น เกิดความเข้าใจ**(ทิลฺล) ใน“**เป้า**” ใน“**ความเป็นขยะ**”ของตน แล้วแบ่งทำเท่าที่ตนจะสละละล้างได้แต่ละขนาด และวิธีการกระทำให้ถึงเป้านั้นๆแต่ละขั้นตอน อย่างถูกต้องพอเหมาะพอดีกับตน(มัชฌิมา) ชอบแล้วควรแล้ว(สัมมาทิลฺล) แล้วก็ลงมือปฏิบัติพิสูจน์ให้จริง ให้ถูกถ้วน(สัมมาปฏิทา) จนได้เดินทางก้าวไปสูงขึ้นเรื่อยๆตามทางนั้น(สัมมาอาริยมรรค) เป็นอาริยชน เป็นอาริยบุคคลแท้ (ไม่ใช่เป็นได้แค่ผู้เจริญทางวัตถุเท่านั้น) ก้าวขึ้นสู่ความเป็น“**เศรษฐี**”จริง (มีใช่เป็นได้แค่ “**กระฎุมพี**” หรือแค่ผู้สูงส่งเลิศลอยด้วยโลกธรรมเท่านั้น)

ตราบกระทั่งข้าของในมรรค ตั้งมั่นแข็งแรงในผล(สัมมาสมาธิ) และสามารถรู้จริงจาก“**ของจริง**”ที่ทำให้ปรากฏได้”(ปาตุสัจจะ) แม้ถึงขั้นนามธรรมอย่างประจักษ์แจ้ง(สัมมาญาณ, อธิปัญญา, วิปัสสนาญาณ, ยถากุตญาณ ฯลฯ) ในความเป็นได้ จนลงตัวตาม**สุตมยปัญญา-จินตามยปัญญา** หรือ**สัมมาทิลฺล**ที่ได้เรียน ได้รู้มานั้นๆ

เกิดเป็น“**ภาวนามยปัญญา**”หรือ“**สัมมาญาณ**”ขั้นสมบุรณ์ คือ ทำให้เกิดผล ทีละดัดทีละส่วน สะสมผลนั้นๆ จนถึงผลที่สุดของ“**ความเป็นกลาง**”(มัชฌิมา) หมายความว่า ถึงความพอดี สมบุรณ์สมดุลนั้นๆได้แล้วจริง(มัชฌิมา) ถึงความไม่ขาด-ไม่เกิน ถึงสภาพไม่ลบ-ไม่บวก ถึงสภาพไม่ฝัก-ไม่ดู ถึงสภาพไม่ซัง-ไม่ชอบ ถึงสภาพ neutron ถึงสภาพไม่โลภ-ไม่โกรธ(อย่างไร้โมหะ ไม่มี ความหลงเหลือ) ถึงสภาพไม่เหลือความเป็น“**ขยะ**” ทั้งรูปวัตถุธรรม-นามธรรม ทั้ง“**สิ่งที่ไม่น่าจะเป็นขยะ**” ก็ไม่เป็นอยู่อย่าง**ขยะ**” ทั้ง“**สิ่งที่ชื่อว่าขยะแล้ว**” ก็ขจัดออก สละออกหมดแล้ว”

“**ความเป็นกลาง**”ที่มีลักษณะเช่นที่กล่าวคร่าวๆนี้ คือ “**มัชฌิมา**”ที่ลึกซึ้ง ไม่ใช่่ง่ายๆตื่นๆ ผิวเผินดังที่เข้าใจกันอยู่ทั่วไปดาษดื่น แต่เป็นเรื่องที่ลึกซึ้ง เห็นตาม-รู้ตามได้ยากเอากการอยู่(คัมภีรา, ทุททสา, ทุรุษโพธา) หรือแม้บางคนจะฉลาดหลักแหลมเข้าใจได้ รู้ความหมายได้ดี แต่จะ“**รู้ตัว**”นั้น แสนยาก เพราะมันเป็น“**ปรมัตถสัจจะ**” แต่ก็สอดคล้องกับ“**สมมุติสัจจะ**” อย่างลงตัว อย่างสมดุล เป็น“**สัจจะ**” ที่มีของจริง-สภาพจริงครบสมบุรณ์

“**มัชฌิมาปฏิทา**”ที่แปลกันว่า “**ทางสายกลาง**”นั้น คือ **ทางสายที่เดินไปสู่“ความเป็นกลาง**”จริงๆ ซึ่งมีหมายความว่า **ทางปฏิบัติหรือทางเดินนั้นจะต้องเรียนรู้ทั้งเป้าหมายทั้งทิศทางทั้งวิธีปฏิบัติ และต้องจัดสัดส่วนความเคร่งความยากให้ตนได้ฝึกฝนชนิดที่มี“ความลำบาก”เหมาะสมกับตน อย่าง สัมมาทิลฺล นั่นคือ ต้องเคร่งครัด-ต้องตั้ง ไม่ใช่ก่อนไปข้าง“ตามสบายของตน”(ยถาสฺขัง โช เม วิหโรโต)**

กุศลจึงจะเจริญ ดังพระพุทธพจน์ที่
ว่า “ตั้งตนเพื่อความลำบาก(ทุกขายะ
ปะนะ เม อัตตานัง ปทโธ) กุศล
ธรรมเจริญยิ่ง” และแล้วก็สังวร
ปฏิบัติให้เดินให้ก้าวสูงขึ้นไปสู่
“ความเป็นกลาง” (มัชฌัตตตา)
อันเป็นจุดสูงสุดให้สำเร็จ ดังที่
ได้อรรถาธิบายผ่านมาแล้วนั้น

“สัมมาปฏิบัติ” หรือ
“สัมมาปฏิบัติ” ก็คือ การปฏิบัติให้ถูกทางไปสู่
ความเป็นอาริยะ ให้พอเหมาะพอดีกับตนเอง
คนแต่ละฐานะ และจะต้องมีหลักไตรสิกขาเป็น
เครื่องประกอบในการปฏิบัติสมฐานะ เช่น โสดาบัน
ก็ปฏิบัติในฐานศีล ๕ สกิทาคามี ปฏิบัติในฐานศีล ๘
อนาคามี ปฏิบัติในฐานของอนาคาริกชนจริงๆ คือ ศีล ๑๐ ขึ้นไป เป็นต้น และจะต้องเข้าใจการปฏิบัติ
“ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างพันทั้ง“สี่ลัพพตูปาทาน” ซึ่งหมายถึงยังไม่เข้าใจ“ไตรสิกขา”อย่างสัมมาทิลิ
ยังปฏิบัติ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ตามแบบฤๅษีเก่าๆเดิมา อันเป็นจารีตที่หลงผิดสืบทอดแบบอย่างกันมา
และเป็นคนส่วนใหญ่ด้วย หรือแม้จะ“สัมมาทิลิ”แล้ว ก็ต้องตั้งตนไว้ชอบ(อัสสัมมาปะถิติ) ต้องเริ่ม
ตั้งตนเพื่อความลำบาก(ทุกขายะ ปะนะ เม อัตตานัง ปทโธ) ซึ่งจะไม่ใช้“เป็นอยู่”ไปตามสบายๆ(ยถาสุขัง
โซ เม วิหโรโต) เป็นอันขาด ตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ใน “เทวทหสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔
ข้อ ๑๕ นั่นคือ ต้องตั้งใจเอาจริงพากเพียรจนบรรลุธรรมตามศีลพรตที่ตนสมทานนั้นๆให้ได้ จึง
จะพ้น“สี่ลัพพตูปาทาน” ไม่ใช่สักแต่ว่าปฏิบัติเหยาๆแหยะๆ ลูบๆคลำๆศีลพรตนั้นๆไปอย่างไม่ตั้งตน
ไว้ชอบ หรือไม่พากเพียรจนสามารถมีมรรคผล การปฏิบัติถึงปานฉะนี้ จึงจะชื่อว่า “สัมมาปฏิบัติ”
เจริญเกิดกุศล ตามแบบพุทธ

เช่น ผู้กำลังประพฤติหรือผู้เดินทางเพื่อสู่“ความเป็นกลาง” สู่ความสงบ สู่ความสมดุล
(มัชฌัตตตา) ยังไม่บรรลุ“ความเป็นกลาง” เรียกว่า มี“มัชฌิมมาปฏิบัติ” หรือมี“สัมมาอาริยมรรค
อันมีองค์ ๘” เป็นต้นว่า ปฏิบัติเพื่อบรรลุ“โสดาบัน” ผู้ปฏิบัติก็ต้องรู้ความหมายของศีล-ของธรรม
ตามฐานะของตน ที่กำหนดสำหรับตนชัดเจน เพื่อขัดเกลาตน และต้อง“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”
ตามขนาดที่พอเหมาะสม ตรงสภาพ พอกับฐานะแห่งตน ตามขีดตามขั้นนั้นๆ ซึ่งในขณะที่ยังปฏิบัติ
อยู่ เดินอยู่ในทาง แต่ละขั้นแต่ละฐานะ ที่ยังไม่“ลงตัวบริบูรณ์”(ยังไม่มียผลมัชฌัตตปะบริบูรณ์) ยังต้อง
สังวรฝึกฝนอยู่ กิเลสระดับที่ตนกำลังปฏิบัตินั้นยังมีฤทธิ์ทำทุกข์ทำความลำบากให้ตนอยู่ ยังไม่สบาย
เบาบางถึงขั้นมี“จิตเฉยๆ-จิตกลางๆ”(มัชฌัตตตา) ยังไม่ถึง“ความเป็นกลางในจิตใจ”(มัชฌัตตตา) อย่างนี้
ก็คือ ผู้ยังประพฤติหรือผู้กำลังเดินทางเพื่อสู่“ความเป็นกลาง”อยู่(มัชฌิมมาปฏิบัติ) ยังมีใช้คนมี
“ความเป็นกลาง”(มัชฌัตตตา) ผู้ศึกษาต้องกำหนดรู้ให้ชัด ให้แม่นยำ ให้ตรงสถานะแท้ๆ

กันดีที่ว่า ยังอยู่ระหว่าง“กำลังเดินอยู่ในทาง”ที่ต้องเพียร ต้องตั้งตนอยู่บนความลำบากอยู่ ยังไม่มี “ความเป็นกลาง” ส่วนผู้ถึง“ความเป็นกลาง” (มัชฌัตตตา)แล้ว จะไม่ต้อง“ตั้งตนเพื่อพ้นความลำบาก นั้นอีก” เพราะเป็นผู้สบายแล้ว บรรลุผลแล้ว

นัยะเดียวกัน ผู้ประพฤติหรือผู้กำลังพากเพียรเดินทางเพื่อสู่“ความเป็นกลาง”(มัชฌิมาปฏิปทา) เพื่อจะเป็น“สกิทาคามี” ก็ต้องรู้ความหมายของศีลของธรรมที่กำหนดรู้ตามขั้นตามขนาดของตนชัดเจน แล้วก็พากเพียรขัดเกลาตน และต้อง“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก” ตามขนาดที่พอเหมาะพอดี พอกับ ฐานะของตนๆขั้นนี้ซัดนี้ และเมื่อเกิดผลจนเป็น“ความลงตัว-ความวางเฉยได้”(มัชฌัตตตา) ผู้นี้ก็ถึง “ความเป็นกลาง”(มัชฌัตตตา)ครบรูปครบนามได้จริง ก็จะมี“ของจริง”นั้นๆตามความเป็นจริงเอง

ฐานะ“อนาคามี” หรือฐานะ“อรหัตตมรรค” ก็เช่นเดียวกัน ก็ต้องมีศีลมีธรรมที่ยึดถือ ปฏิบัติ เพื่อขัดเกลาตนให้เดินทางสู่“ความเป็นกลาง”(มัชฌัตตตา)ให้สำเร็จบริสุทธิบริบูรณ์ ตามขั้น ตามขนาดที่พอเหมาะพอดีกับฐานะของตนๆทั้งนั้น

ข้อสำคัญ คือ **ผู้กำลังประพฤติ ผู้กำลังดำเนินไปในทาง** เพื่อสู่“ความสมดุล-ความลงตัว” สู่“ความเป็นกลาง” สู่“มัชฌัตตตา”นั้น ต้องสังวร ต้องสำรวมอบรมตนตามศีลตามหลักธรรมที่ตน ยึดถือสมาทานนั้นๆอยู่ จึงจะชื่อว่า ผู้กำลังประพฤติหรือกำลังเดินไปในทาง ซึ่งก็ต้องพยายาม(วายามะ) ตั้งตนไว้ชอบ ต้องตั้งตนบนความลำบากอยู่ และเรียกว่า ผู้กำลังมี**“มัชฌิมาปฏิปทา”**

นี่คือ ความหมายของคำว่า **“มัชฌิมา”**ในผู้เป็นอารยชนแท้ๆ แต่ละฐานะก็จะบริสุทธิ์บริบูรณ์ ได้มากน้อยตามขนาดนั้นๆ ซึ่ง**“มัชฌัตตตา”**ต่างกับ**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ด้วยประการฉะนี้

ส่วนฐานะของปุถุชนหรือโลกียชน ที่ถือเอา“ความพอเหมาะพอดี” ตาม**ความชอบ(อภิวรรณ)** **ความไม่ชอบ(อนิวัฏฐารณ)**ของตน เป็นเครื่องกำหนดตัดสิน นั่นก็เป็น“ความเป็นกลาง”ที่ยังมีความขึ้น ชอบ-มีความไม่ชอบผสมประกอบอยู่ หรือเป็น“ทางสายกลาง”ของปุถุชน ของโลกียชน ปกติธรรมดา ทั่วๆไปในโลก แม้แต่คนในศาสนาอื่นๆเขาก็ปฏิบัติอย่างนั้นกันทั้งนั้น ยังไม่ใช่เอาหลักของศีล ของ ความมีขั้นมีขีดตามหลักปฏิบัติ**“ทางสายกลางแบบโลกุตรธรรม”** เป็นเครื่องกำหนดตัดสิน

จึงไม่ใช่**“ทางเดินสู่ความเป็นอารยะ”**(มัชฌิมาปฏิปทา) ตามขั้น ตามขนาด ตามลำดับของ ผู้ปฏิบัติ ที่มีหลักไตรสิกขาหรือมรรค อันมีองค์ ๘ ประพฤติอยู่อย่างสังวรประจำตน ซึ่งมีการ**“ตั้งตนไว้ชอบ”** มีการ**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”** ที่ต้องลำบากก็เพราะยังอยู่ในระหว่างกำลังปฏิบัติ ยังไม่“ลงตัว” ยังไม่“สมดุล” ยังไม่ถึง**“ความเป็นกลาง”** ตามความหมายของพระบรมศาสดาสัมมา สัมพุทธเจ้า นั่นเอง

ซึ่งปุถุชน หรือคนโลกีย์ แม้จะมีคุณธรรมในตนเท่าใดๆ เขาก็จะสำนึกสังวรตัดสิน“ถูก-ผิด” หรือกำหนด“ความสมควร-ไม่สมควร”ไปตามใจของเขา ไปตามภูมิตามคุณภาพของเขาเอง อันมีกิเลส เป็นตัวบงการอยู่ เพราะยังไม่รู้แนวทางที่เป็นทฤษฎีของพระพุทธเจ้าอย่าง“สัมมาทิฐิ”

เขาก็จะพอเหมาะพอดี พอใจไปโดยไม่มีหลักไตรสิกขาอย่างเป็น**“สัมมาทิฐิ”** หรือไม่มี สัมมาอารยมรรค องค์ ๘ ไม่มีโพชฌงค์ ๗ หรือไม่มีโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ไปตามฐานะของปุถุชน ของโลกียชน หรือแม้“กัลยาณชน” เป็นผู้แสวง**“โลกียสุข”**เสพออาศัยไปตามวิสัยโลกีย์ และมี“ทุกข์ตาม ธรรมชาติที่ตนมีภูมิพอรู้อุทุกข์ที่เป็นสามัญโลกีย์” ก็“สุขๆ-ทุกข์ๆ”สลับกันไป เป็นสังสารวัฏ ไม่มีทาง

จบสิ้นไปตลอดกาลนาน ถ้าผู้ใดบำเพ็ญบุญได้มากก็ได้เสวยสุขมาก และอยู่กับ“สุขโลกีย์”ได้นาน อาจจะนานจนหลงผิดกันว่า “สวรรค์ที่ยิ่งใหญ่หรือสวรรค์ของพระเจ้าเป็นนิรันดร์”ก็มี **เพราะไม่มีการพัฒนาสู่“อารยธรรม”หรือ“โลกุตระธรรม” ก็จะไม่รู้“ทุกขที่เป็นอารยสังหรือเป็นโลกุตระ”แม้ที่สุด ไม่มีทาง“หมดทั้งทุกข์หมดทั้งสุข” ที่คือภาวะของ“ความเป็นกลาง”หรือ“ความไม่มีทุกข์ไม่มีสุข” ที่มีลักษณะดังที่เรียกขานด้วยภาษาว่า “อทุกข์มสุขหรืออุเบกขาหรือมัชฌิมา”เป็นอันขาด**

ความเข้าใจที่ไม่ถูกแท้(มิจจาทิฐิ) ไม่ถูกถ้วน(ไม่สัมมาทิฐิ) ในความหมายอันเป็นสัมมาทิฐิจริงของคำว่า “มัชฌิมา”ก็ดี “มัชฌิมาปฏิบัติ”ก็ตาม หรือแม้คำว่า “มัชฌิตตะ”ก็ด้วย ฯลฯ นั้น ได้ทำให้ผู้ไม่แยบคาย ไม่ถ่องแท้นั้นๆ ย่ำเท้าเป็นปุถุชนที่...ยิ่ง“หลงตน”(นึกว่าตนรู้ดีรู้ถูก) แต่ยิ่งประมาทเพิ่มกิเลสให้ตน เพิ่ม“ขยะ”ให้ทั้งแก่ตน และแก่ผู้อื่น เป็น“ปุถุชน”แท้ ที่ยิ่งเติมกิเลส เติมขยะให้“หนา”(ปุถุ)ขึ้น ยิ่งขึ้นๆ อยู่ตามจริง ของผู้มีภูมิ“ปุถุชน”จริงนั้นๆ อย่างน่าสมเพช เพราะกิเลสที่“หนา”แล้วนั้น ก็ไม่เที่ยง คือ ไม่อยู่เท่าเท่า ไม่เท่าเดิม ตามหลักอนิจจัง แต่มันกลับยิ่ง“หนา”ขึ้นๆ นี้คือความหลงตัว อวดดี มีมานะ เป็นเหตุ

เนื่องจาก ตนก็หลงระเริง “บำเรอตน”ด้วยโลกียสุขอยู่อย่างไม่รู้สึกตัวได้ง่ายๆดอก และตนก็ไม่ได้เข้าข่าย“ผู้ตั้งตนไว้ชอบ(ถูกทางอาริยะแล้ว)” ไม่ได้เข้าข่าย“ผู้ตั้งตนอยู่บนความลำบาก(ตามสภาพผู้ประพฤติไตรสิกขา)” แถมยังพากันยืนยันความเข้าใจของตน หรือยังพากันนำมาอธิบายขยายความ ตาม “ความเห็นของตน” ให้เลื่อนเปื้อนพาลพาผู้ไม่รู้อื่นพลอยเข้าใจเพี้ยนจากภพอาริยะ จากภูมิโลกุตระ จากความหมายที่ถูกต้องไป จนกลายเป็น“หลงผิด” แล้วก็หลงยึดถือเอาความหมายเพี้ยนๆ ผิดๆ นั้นว่า “ถูก” ซึ่งก็เห็นๆ กันอยู่เต็มสังคม เป็นที่ประจักษ์กันอยู่ในทุกวันนี้

คนทั่วไปส่วนใหญ่ในชาวพุทธนี้เอง เมื่อจะกล่าวจะชี้ จะยืนยันกันถึงสภาพของ“มัชฌิมา”(ความเป็นกลาง ตามที่ตนเชื่อว่าใช่พุทธแล้ว ก็ตาม) หรือ“มัชฌิมาปฏิบัติ”(ทางสายกลาง) ก็เช่นกัน ก็มักจะกล่าว จะให้ความหมายกันอยู่แค่ความหมายของชั้น“ปุถุชน”หรือชั้น“โลกีย์” ที่ต่างก็เข้าใจกันได้ง่ายๆ หาได้เป็นความหมายที่เป็น“มัชฌิมา” หรือ“มัชฌิมาปฏิบัติ”ของผู้เฝ้ายืนเพื่อความ เป็น“อารยบุคคล”ที่จะสูงขึ้นไปสู่“โลกุตระ”กันไม่ มันจึงดูเข้าใจกันได้ง่ายๆ ไปเสียจริงๆ แต่มันไม่ตรงกับที่พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้เลยว่า มันลึกซึ้ง(คัมภีระ) เห็นตามได้ยาก(พุทธสา) รู้ตามได้ยาก(ทรรุโฑธา) สงบอย่างผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบาน(สันตา) สุขุมประณีต(ปณิตตา) ไม่ใช่วิสัยที่จะคาดตรึกนึกเดาเอาได้ง่ายๆ (อตกกาวจรา) ละเอียดมีฝีมือในปรมาตย์(นิปุถุณา) รู้ได้เฉพาะบัณฑิตแท้(ปณติตเวหนียา)

“มัชฌิมา” หรือ“มัชฌิมาปฏิบัติ”ของปุถุชน ของโลกียชน จึงคือ “การบำเรอตน”ธรรมดาๆ นั้นเอง ยังคงสร้าง“ขยะ”ให้แก่ตน ให้แก่สังคมแก่โลกอยู่ เป็นปกติธรรมดา ทั้งวัตรธรรมและนามธรรม ตามธรรมชาติของสังสารวัฏแห่งปุถุชน

ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องเข้าใจให้ถ่องแท้แยบคาย อย่างดีอย่างถูกต้อง ในความแตกต่างกันของสภาวะ“บำเรอตน” หรือ“ตามสบาย”(ยถาสุข) กับ สภาวะ“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก” เพราะพากันเพียรด้วยศีลด้วยธรรม ตามพระพุทธพจน์ที่ทรงสอนไว้ว่า “ทุกขายะ อตตานัง ปทหติ” ซึ่งต้องไม่ใช่สภาวะทำความลำบากให้ตนแบบ“อตตกลิมถานุโยค”นั้นแน่ๆ จึงจะปฏิบัติมีมรรคมีผล เจริญก้าวขึ้นสู่ความเป็น“อารยบุคคล-เศรษฐชน” หรือคนที่ชื่อว่า “เศรษฐี” ได้แท้จริงถูกต้อง

อึ้ง ผู้ที่“บ่าเรอตน” หรือเป็นอยู่“ตามสบาย”นั้น จะมอตน มอผู้ที่อยู่ใในทิลลิวควมเห็น คล้ายกัน มอผู้ที่ตอกอญใในภพใในภุมิลอกียเด็ยวกัน เห็นใในทิตทงเด็ยวกัน เพราะมอภุมิ“โลกุตระ” ใม่ออก จึงใม่เห็นแ่งผิด เนื่องจกข้ใจ“ควมสุข”ได้แค“สุขโลกีย”เท่นั้น และต่งกั“บ่าเรอตน”อยู่ ใม่ต้งตนอยู่บนควมล่ำบกก หรือแ่มจะต้งตนพวกเพ็ยรอยู่บนควมล่ำบกกก็ใเป็น“อ้ตตกิลมถนุโยค” เพราะใไม่สามารถรู้แ่งใใน“เคหสิตโหมน้สเวทน” ว่ ต่งจก“เนกขัมมสิตโหมน้สเวทน” อย่งไร จึงข้ใจ ว่ “ตมสบาย” คื ควมพอเหมาะ แล่วหลงว่ นั้นคื “มัชฉิมม-มัชฉิมมปฏิบัติ” คื ทงสยกล่งแล่ว ควมใเป็นกล่งแล่ว พอเหมาะแล่ว สมตุลแล่ว ลงต้วแล่ว หรือบ่งคนถึงกับหลง ว่ ล่ำเร็จสมบุรณ์แล่ว พันทุกข้แล่ว ด้วยข้

ส่วผู้ที่“ต้งตนอยู่บนควมล่ำบกก”นั้น มัจะถูกมอว่ ใเป็นพวก“ต้งเกินไป” ใเป็นพวก “เคร่งเคร็ยด” เพราะเขเคร่งเกิน ซึ่งที่จรงนั้นคื เขมี“ศีลเคร่ง”นั้นได้แล่ว

ด่งนั้นคนที่มี“ศีลเคร่งได้แล่ว” ก็ใเป็น“ปกติ” สบายแล่ว คืมีศีลได้อย่งใเป็นปกติใชีวิต ของเขแล่ว เขก็ใได้เคร่งได้เคร็ยดอะไรแล่ว เขมี“ศีลที่เคร่ง”นั้นใเป็นสามัญ แต่ก็ใม่วยจะถูกมอ ว่ นั้นแหละ“เรเคร่งอยู่” ซึ่งที่จรงมันใเป็นควมรู้สิคของผู้มอเองที่เขปฏิบัติ“ศีล”นั้นใได้ เมื่อเข ปฏิบัติใได้ ถ้ให้เขปฏิบัติ เขก็ต้งรู้สิคว่ “ยาก” ว่ “เคร่ง”แน่อน ด้วยเหตุฉนี้เรจิงมัจะถูก กล่วทว่ว ใเป็น“พวกสุดต่ง” ใเป็นพวกเคร่งเกินไป ใเป็นพวก“ใเป็นกล่ง” ปฏิบัติใไม่มัชฉิมม ใเป็น พวกใม่มอคนส่วนใหญ่ ซึ่งที่จรงคนส่วนใหญ่นั้น ก็คื บุฤษน หรือใเป็นผู้ที่ใมี“ศีล” แ่มศีล่งยๆ ศีลต่นๆ จรงใหม? หรือแ่มจะมึบ่งที่สมททนศีลปฏิบัติธรรม แต่ยงใไม่สมมททิลลิวใหลักไตรสิทข ปฏิบัติอย่ง ใเป็น“สัสมออาร็ยมรรค”ยงใได้มรรคได้ผล เมื่อเรใม่เอาตมคนส่วนใหญ่ หรือใม่อนุโลม (ซึ่งหมยใให้“เรหยอนยน”ล่งม ใเป็นคนปฏิบัติศีลที่ใไม่เคร่ง) ตมที่คนท่งทลย“ใเป็นกัน”ส่วนใหญ่ ตม “ควมเห็น”ของคนส่วนใหญ่ เมื่อเรใไม่ทำตม จิงกล่วทว่ว“เรสุดต่ง” เรใไม่“มัชฉิมม”

ถึงกระนั้นกัดี ผู้ที่นึกว่ ตนได้“ต้งตนอยู่บนควมล่ำบกก”แล่ว แต่ทว่วทำไป ปฏิบัติไป ก็ ใมีมรรคมีผล คนฉนี้กัก็ทลภทลยมกมย แ่มใในนัคปฏิบัติธรรมชวพุทธที่แนใจว่ตนก็ใเป็นพุทธ ที่“สัสมททิลลิว”กันแล่วท่งทลยนี้เอง พวयरใไม่ต้งกล่วถึงผู้ทรมนตน หรือผู้ต้งตนอยู่บนควมล่ำบกก

พากเพียรแต่ยังมี“อึดตา”(พวกอึดตกลมธนาโยค) ผู้ตั้งตนอยู่บนความลำบากที่นอกกริต เช่น ผู้ที่ได้แต่
เฟ่งเพียรหนือออกสู่ป่าปฏิบัติสมาธิแบบฤาษี หนีสังคม ซึ่งเป็นพุทธสายเจโต สายอึดตกลมธนะ ได้แก่
เถรวาทที่ทำงานอยู่ เอาแต่อยู่กับจิตของตนๆ เอียงโต่งไปข้างหลงเอาแต่ประโยชน์ตน ให้ความสำคัญ
ผู้อื่นหรือสังคมภายนอกต่ำมาก หรือพุทธสายปัญญา สายกามสุขัลลิกะ ได้แก่ มหายาน ที่ชอบแต่
ศึกษาเล่าเรียนขบคิดผกผัน แล้วก็อุตสาหะพยายามนำความคิดมาเผยแพร่ว่าพวก หรือไม่ก็เอาแต่
เฟ่งเพียรมีสติๆ เอาแต่ตรกระว่า *อย่ายึดมั่นถือมั่นประโลมใจ* สายนี้เอียงไปข้างหลงประโยชน์ผู้อื่น
ทำงานช่วยสังคม เป็นต้น และยังมีแยกย่อยไปแบบอื่นๆอีกมาก

เหตุเพราะ ไม่เข้าใจอย่างถูกต้องในทฤษฎีพิเศษ **“สัมมาอาริยมรรค อันมีองค์ ๘”**

ส่วนมาก หลงผิดไปเน้นการปฏิบัติเอาที่การนั่งหลับตาทำ**“สมาธิแบบฤาษี”** ไม่มาเน้น
ปฏิบัติ**“มรรค อันมีองค์ ๘”** เพื่อให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”** ซึ่งพระพุทธรองค์ทรงยืนยันว่า เป็น**“ทางเอก
ทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น”**(*เอสเส มัคโค นัตถัญญเ*) เพราะเป็น**“อาริยสัง ข้อที่ ๘”** เป็นทางเดิน-ทาง
ปฏิบัติ(มรรค)สู่ความพ้นทุกข์อาริยสัง พ้นความมี**“บยะ”** หรือทางสู่นิพพาน ที่ผู้ตรัสรู้สัมมาสัมโพธิญาณ
ทุกพระองค์เท่านั้น จึงจะนำ**“สัมมาอาริยมรรค อันมีองค์ ๘”**มาเปิดเผย นำพาผู้คนเดินทางสู่**“สัมมา
สมาธิของพระอาริยะ”**(*อริโย สัมมาสมาธิ*) สู่เป้าหมายสูงสุดได้

หรือไม่ก็ปฏิบัติกันไม่ได้แค่**“ลัทธิพศุปาทาน”** กล่าวคือ เป็นผู้ถือศีลถือธรรมปฏิบัติเหมือนกัน
(โดยเฉพาะนักบวช) แต่ปฏิบัติได้เพียงตามจารีต ตามประเพณี ที่พากันลักแต่ว่า ยึดๆถือๆกันไปอย่างนั้น
เอง บ้างก็กินนอนอื่นๆนั้นนวยนี้ไปวันๆเหมือนชาวบ้านธรรมดาๆ บ้างก็แสวงหาทางพัฒนาลาภ-ยศ
-สรรเสริญ-สุข บ้างก็อุตสาหะพัฒนาตน หรือมุ่งศึกษาเล่าเรียนอย่างพากเพียรขยันเอาด้วย ทว่า...
ชีวิตแต่ละวัน แต่ละขณะ ก็ปล่อยตัวไป**“ตามสบาย”** ไม่ได้เข้าข่าย**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”** ตาม
พระพุทธรพจน์แต่อย่างใด อันใดไม่ชอบ-อันใดชอบ ก็**“บำเรอตน”**ไปตามชอบ ตามไม่ชอบนั้นๆ มีศีล
ก็มีบ้าง บางคนถึงขั้นถือธุดงค์วัตร หรือ**“ศีลเคร่ง”**ปานนั้นก็ มี แต่ปฏิบัติไม่ถูกทาง ไม่รู้จักกิเลส ไม่
รู้จักตนว่า อยู่ในฐานะแคใด อะไรเป็น**“ลักกายะ”** เป็น**“ตัวบยะ”** ที่จะต้องสังวรละลดปลดปล่อย ก็
ไม่รู้จักจริงรู้แจ้งอะไร สรุพชัดๆก็คือ *เป็นผู้ถือศีล บำเพ็ญพรตเหมือนกัน อาจจะไม่เคร่งเสียด้วย แต่ศีล
หรือพรตนั้น ไม่พาให้เจริญเป็น“อาริยธรรม”ได้* ได้แต่**“โลกิยธรรม”** อย่างแก่แก่**“กัลยาณธรรม”**

เพราะแม้จะเป็นผู้เคร่งศีล เคร่งธรรม แต่เคร่งอย่าง**ไม่มี**“สัมมาทิลิ”**** ซึ่งเป็นประธานของ
“มรรค อันมีองค์ ๘” ดังนั้น มรรคข้ออื่นๆจึง**“ไม่สัมมา”**ไปตามประธานด้วย เมื่อปฏิบัติไม่ถูกทฤษฎี
(ทิลิ) ไม่ถูกตัวถูกตน จึงละตัวตนที่ชื่อว่า**“ลักกายะ”**ไม่ได้ แม้แค่สภาวะลำดับต้นสู่ความเป็นโสดาบัน

ยิ่งผู้มีคากาที่ใช้ท่องประจำตนว่า *“อะไรๆก็ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน”* หรือ**“ธรรมทั้งหลายทั้งปวง
ไม่ควรยึดมั่นถือมั่น” ก็ยิ่งจะเป็นผู้ปล่อยวางไปด้วย**“คากา”**นั้นๆแต่ยิ่งเติมไปด้วย**“อุปาทาน”** เขาผู้นี้ก็
ยิ่งจะ**“ตามสบาย”** ส่วนอะไรคือ**“บำเรอตน”** อะไรคือ**“เสพสมสุข”** ซึ่งเป็นโลกิยสุขอยู่ ก็ยิ่งจะรู้จัก
หรือไม่รู้ เพราะมีแต่จะสบายกับ**“อุปาทาน”**ที่ตนปล่อยวางด้วยคากานั่นเอง ไม่ได้สังวรสังวร ไม่ได้หัด
แยกแยะวิชัยธรรม(สัมมวิชัยสัมโพชฌงค์) ที่เป็นกาย-เวทนา-จิต-ธรรม อันใด ไม่ได้หัด**“ตั้งตนอยู่บน
ความลำบาก”** ได้แต่มุ่งสู่**“สบาย-สบาย”** ได้แต่**“บำเรอตน”**ให้ตรงอุปาทานของตน หรือตรงอารมณ์
ประสงค์ของตน เป็น**“ฤาษีกรุง”** ที่ได้คากาลำคัญนี้แก่ทุกข์ไปชั่วครั้งชั่วคราว ไม่ว่าจะ**“ฤาษีเมือง”****

หรือ“ฤษีปา”เดี๋ยวนี้ล้วนนิยมกันไปอย่างแพร่หลาย เพราะแค่ทำความเข้าใจได้แล้วก็จบ ก็ง่าย สะดวก ดายสบายดี เพราะใช้แค่คาถาประโลมใจเท่านั้น ก็สบายแล้ว ไม่ต้องไปปฏิบัติอะไรให้ลำบาก

ความยัง“**ไม่เป็นกลาง**” จนบริสุทธิ์บริบูรณ์สูงสุด ตามที่ได้กล่าวอธิบายมาเพียงคร่าวๆนี้ ล้วนยังคือ “**บยะ**” ที่จะต้องละล้าง ซึ่งต้องเรียนรู้ และปฏิบัติขจัดออกให้หมดสิ้นหมดสูญกันทั้งนั้น

เกิดเป็นคน เมื่อรักความเจริญ ความประเสริฐ(เศรษฐี) ต้องไม่ละสม“**บยะ**” แต่ต้องละสม “**ผลกรรม**”ที่เป็นกุศลให้สูงให้สุดให้มาก ให้ต่อเนื่องจนเป็น“**อัตโนมติ**” ให้ได้ คือ จนเป็นไปได้ในตัวของมันเอง หรือ“**เป็นเช่นนั้นเอง**”(ตถตา) โดยที่ตนไม่ต้องควบคุมดูแลอะไรมันอีก มันก็เป็นได้เอง(ตถตา)

เพราะพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ “**กรรม**”เป็นของ**ของตน**(กัมมัสสก) เราเป็นทายาทต้องรับ “**กรรม**”ของเราเอง “**กรรม**”ที่ตนทำทุกกรรม..คือมรดกตกทอดต่อเนื่องเป็น**ของตนๆ**(กัมมทายาท)

คำสอนของพระพุทธเจ้านี้ มีความลึกซึ้งยิ่งนักในเรื่อง “**กรรมเป็นของของตน** **ตนเป็น**

ทายาทของกรรม” มิใช่ทรงสอนแค่“**สรรพสิ่งทั้งหลาย ไม่ใช่ของตัวของตน**”เท่านั้น แต่ทรงสอนว่า

สมบัติ คือ “กรรม” คือ “วิบาก”นั้น เป็นของตัวของตน ที่ลึกซึ้งสำคัญ เป็นสมบัติที่ไม่เป็นภาระ เมื่อ

เราทำกรรมใดก็เป็น“**ทรัพย์ของเรา**” โดยเฉพาะ“**กุศลกรรม**”ย่อมเป็นสมบัติที่เราได้อาศัยใช้สอย ช่วย

ชีวิตเราแน่ ไม่ต้องแบกต้องหาม ไม่ต้องหนักต้องยาก โจรปล้นไม่ได้ ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้

และจะให้เป็นแบ่งบุญ(กุศล)-แบ่งบาป(อกุศล)ให้แก่ใครๆก็ไม่ได้ เพราะเมื่อตนทำ ก็ต้องเป็น“**ของตน**”

ไม่ว่า...กุศลหรืออกุศล ตามที่ตนได้กระทำนั้นๆจริง จะทำพิธีแบ่งบุญแบ่งกุศลแบ่งบาปแบ่งชั่วกันอย่างไรร

ก็แบ่งไม่ได้ เพราะ**ต้านแย้งกับคำสอนของพระบรมศาสดายู่ได้งๆ** ตามที่มีพระบัญญัติยืนยันว่า

“**กรรมเป็นของๆตน** **กรรมที่ตนทำทุกกรรมเป็นมรดกที่ตนต้องเป็นทายาท** แบ่งให้คนอื่นเป็นทายาท

ไม่ได้” เพราะเขาไม่ได้เป็นคนทำด้วยเลย จึงไม่ใช่ของเขา แบ่งให้เขาให้ใครก็ไม่ได้ **ตาม“สังขะ”**

กรรมที่ตนทำทั้งปวงก็ต้องเป็นของตนเท่านั้น ดังนั้น “**อกุศลกรรม**”นั้นแหละที่เป็น“**บยะ**”อันไม่ควร

ละสมเลยแม้แต่น้อย มันเป็นสมบัติของเราที่มันต้องออกฤทธิ์ให้เราทุกชั่วร้อนแฉ่นอน จะแบ่งใครก็ไม่ได้

“**กรรม**”ที่ควรละสม ควรกระทำให้ยิ่ง จึงคือ “**กุศลกรรม**” โดยเฉพาะ“**กุศลโลกุตระ**”

จะเจริญด้วย“**กุศลกรรม**” ก็ต้อง“**ตั้งตนอยู่บนความลำบาก**” ตามพระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

อย่าละสมความเป็น“**บยะ**”เลย แม้แต่“**ขยะ**ที่เป็นโลกียะ” แต่ต้องละสม“**กุศลกรรม**”ให้ยิ่ง

จะมีสมบัติเป็น“**กุศลกรรม**” ก็ต้องมีอย่างประเสริฐ(เศรษฐีแท้, อาริยะจริง) บริสุทธิ์สูงสุด จน

นับว่า **ไม่เหลือความเป็น“บยะ”บริบูรณ์** **ถึงขั้นจบสุดแห่ง“ปรมัตตสังขะ”และ“สมมุติสังขะ”ให้**

ได้

และกุศลกรรมที่วิเศษที่สุดที่ควรได้ ก็คือ ก่อ“**กุศลกรรม**”นั้นๆ**ด้วย“ทางเดินทางก้าวสู่**

ความเป็นกลาง”(มัชฌิมาปฏิปทา หรือสัมมาอาริยมรรค มีองค์ ๘) ให้ถูกต้องถ่องแท้ แล้วจงก่อ หรือ

ประพฤติจนกระทั่งถึง“**ความเป็นกลาง-เป็นสามัญ**”(มัชฌิมะ) ที่เป็น**อนัตตา** และ**ตถตา**ให้เป็นที่สุดกัน

เถิดเทอญ

ผู้ถึง“ความเป็นกลางหรือความเป็นสามัญ”เท่านั้น จะ“ยืนหยัด” และรู้จัก“ยึดหยุ่น”

แต่จะไม่“หย่อนยาน” เป็นอันขาด

“ ฆ้อง ”

ไ ม่ มี ข ย ะ

“มูลนิธิฆ้อง” เป็นองค์กรทางพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน ตั้งอยู่ในแดนดินถิ่นไต้หวัน สร้างความประทับใจให้แก่คณะเดินทางของพวกเขา “ศูนย์คุณธรรม” (ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาพลังแผ่นดินเชิงคุณธรรม) เป็นอย่างยิ่ง

ความชัดเจนที่ได้ทราบและได้เห็นก็คือ วัฒนธรรมการเก็บขยะร่วมกันในหมู่สมาชิกที่เป็นอาสาสมัครของมูลนิธิคือใจ โดยการสร้างแรงจูงใจในเรื่องการรักษาสิ่งแวดล้อมให้แก่โลกเป็นประเด็นหลัก และมีเหตุผลในการหารายได้จากขยะเพื่อสนับสนุนงานของมูลนิธิคือใจเป็นประเด็นต่อมา

ไม่น่าเชื่อแต่ก็ต้องเชื่อว่า การบริหารจัดการขยะของหมู่มวลสมาชิกคือใจนั้น ไม่เพียงแต่สร้างความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยให้แก่องค์กร แต่ยังสามารถสร้างรายได้สนับสนุน “สถานีโทรทัศน์ต้าไฉ้” ซึ่งเป็นสถานีโทรทัศน์ผ่านดาวเทียมถ่ายทอดวัฒนธรรมของคือใจไปทั่วโลก

ในวันที่คณะของเราไปเห็น เราทิ้ง ตะลึง ซาบซึ้ง จับใจ ในความขวนขวายของคนที่นี่ ไม่ว่าจะเป็คนที่มีร่างกายเป็นปกติหรือแม้กระทั่งคนพิการ ไม่ว่าจะเป็ผู้ใหญ่ไปจนกระทั่งเด็กน้อยวัยอนุบาล ที่สละเวลากับการนั่งแยกขยะกันอย่างใจเย็น หญิงผู้หนึ่งหยิบหนังสือเก่าๆจากกองขยะขึ้นมาบรรจงฉีกทีละแผ่น ใช้กรรไกรตัดกระดาษแยกส่วนที่เป็นสีและส่วนที่เป็นขาวดำออกจากกัน สอบถามไ้ความว่าส่วนที่เป็นกระดาษสีนั้นเมื่อนำไปขายจะไม่ได้ราคาเท่ากระดาษขาวดำ ก็ได้แต่นึกอนุโมทนากับจิตใจที่ประณีตของนาง

ในที่ทำงานแยกขยะ ณ วันนั้น เราได้เห็นเด็กๆนั่งง่วนอยู่กับงานอย่างเดียวกับผู้ใหญ่

เด็กก็ทำได้เท่าที่เด็กทำได้ แม่ไม่ได้งานมากนัก แต่ได้ปลูกฝังนิสัยฝังงานให้กับเด็กเป็นอย่างดี เราได้เห็นเส้นทางอนาคตอันยาวไกลไพศาลของฉือจี้ ว่าถึงอย่างไรก็จะไม่ตีบตัน แต่จะต้องเติบโต เนื่องจากผู้ใหญ่มองเห็นการณ์ไกล ยอมให้เด็กๆ ทำงานร่วมด้วยอย่างยินดีและมีความสุข **ผู้ใหญ่ที่ไม่รู้สึกรำคาญความเป็นเด็ก คือผู้ใหญ่ที่เด็กไม่รู้สึกรำคาญที่จะทำงานร่วมด้วย** ผู้ใหญ่ในลักษณะเช่นนี้ย่อมถือว่าเป็นผู้ใหญ่ที่มีวิสัยทัศน์โดยแท้

รวมความว่า ชาวฉือจี้ไม่มีขยะ เขาจะนำทุกสิ่งทุกอย่างมาทำให้เป็นประโยชน์ใหม่ได้เสมอ แม้กระทั่งคน ก็ได้รับการฝึกสอนจนขยะไม่ให้กลายเป็น “คนขยะ”

ฉือจี้ มีน้ำใจ แหม่นไศษิต
เป็นญาติ เป็นมิตร ศนิษศณม
ขุทเดณ ขุทไถร ไนสังคณ
น้อมนพณ วันนชา ๗๗๖๖

ฉือจี้ มีกะใจ ฝ่ยขัน
มุ่งมั่น ทิชกธา บริหารขยะ
แปรรุขุขย์ สีต่า เป็นธรรมะ
เปลี่ยนลวะ เป็นลวรธา ตัวยปัทมยา

ดิฉัน - ขี้ขยะ

ดิฉันเกิดมาในครอบครัวคนจีน พ่อมีร้านค้าขายของหลากหลาย คล้ายๆห้างสรรพสินค้าแต่เป็นร้านตึกแถวห้องเดียว อยู่ที่อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ขายตั้งแต่เข็มเย็บผ้า จนถึงกระเป๋าเดินทางขนาดใหญ่ ส่วนแม่ก็มีร้านตัดเสื้อสตรี ตั้งแต่เด็กดิฉันไม่เคยต้องซื้อข้าวของเครื่องใช้ที่อื่น เพราะที่บ้านมีขายแทบทุกอย่าง ส่วนเสื้อผ้าแม่ก็จะตัดให้จากเศษผ้าที่เหลือในร้านของแม่

อันที่จริงดิฉันซึ่งเป็นพี่สาวคนโตและน้องอีกสองคน นับได้ว่าเป็นลูกเถาแก่จะใช้ของหรือใช้เงินอย่างไรก็ได้ แต่พ่อมีนโยบายชัดเจนมากกว่า **เราทุกคนในครอบครัวต้องใช้ของที่ขายไม่ออก คนไม่นิยม** เพราะของที่ขายได้นั้นทำเงินให้ร้าน เราไม่ต้องไปช่วยใช้ ส่วนของที่ขายไม่ได้จะเอาไปไหนหากพวกเราไม่ใช้กันเอง ดังนั้นเรา ๓ คนพี่น้องจึงไม่เคยได้ใช้ของตามที่ T.V.

โฆษณา นับว่าพ่อได้สร้างค่านิยมใหม่ที่ดียิ่งให้ครอบครัวยึดถือปฏิบัติ **ทำให้เราไม่ยึดติดกับสินค้ามีयेหื้อ จนเมื่อโตขึ้นนิสัยนั้นก็ยังติดตัวมาตลอด** เพราะเราเคยมีประสบการณ์ตรงว่าสินค้าบางอย่างคุณภาพดี แต่ขายไม่ได้ เพราะเขาไม่ได้โฆษณา หรือการตลาดไม่เก่ง และราคาก็มักจะถูกกว่าสินค้าที่ขายดี พ่อจะสอนให้ดูคุณภาพของสินค้าแต่ละอย่างว่าเป็นอย่างไร เวลาจะเลือกเราจึงมีเกณฑ์พิจารณาที่ไม่ได้ยึดयेหื้อเป็นหลัก

พ่อมีวิธีในการนำสิ่งของต่างๆ กลับมาใช้ใหม่ได้อย่างน่าอัศจรรย์ใจ เช่น นำถุงพลาสติกที่หุ้มเสื้อเซ็ดผู้ชาย

มาห่อปกสมุดหนังสือให้หลายๆทุกคน นำด้ามปากกามาต่อดินสอที่สั้นให้ใช้ต่อไปได้ถึงที่สุด นำกระป๋องแบ่งที่ใช้หมดแล้วมาตัดแปลงเป็นที่โถยกรองน้ำ นำกระดาษปฏิทินด้านหลังมาให้หัดเขียนหรือคัดลายมือ และอื่นๆอีกมากมาย

พ่อประดิษฐ์เครื่องใช้ขึ้นมาใหม่จากเก่า ที่บางคนอาจไม่เห็นคุณค่า หรือไม่รู้จักเอาไปทำอะไร แต่พ่อทำมันขึ้นมาใหม่ใช้การได้ดี

มีความเป็นเอกลักษณ์ (ของครอบครัว) พ่อจึงเป็นต้นแบบของการ **REUSE, RECYCLE**

ให้แก่ดิฉันอย่างแท้จริง ดิฉันเรียนรู้เรื่องการประหยัดและเห็นคุณค่าของสิ่งเล็กน้อยมาจากพ่อ ค่อยๆซึมซับจนเป็นปกตินิสัย และเกิดความเข้าใจ เชื่อมโยงได้ว่าการ**ใช้ของอย่างรู้คุณค่า การ**

นำสิ่งของต่างๆกลับมาใช้ใหม่เป็นการช่วย
รักษาสิ่งแวดล้อม ช่วยรักษาทรัพยากร
ธรรมชาติอันมีอยู่อย่างจำกัดไม่ให้หมด
ลงไปก่อนเวลาอันสมควร และด้วย
เหตุนี้ดิฉันจึงไม่มีนิสัยชอบจับจ่ายใช้สอย
นอกเหนือไปจากความจำเป็นเท่านั้น

ดิฉันไม่นิยมการช้อปปิ้ง หากจะเข้า
ห้างสรรพสินค้าก็เพราะตั้งใจไปซื้อของอย่างใด
อย่างหนึ่ง เสร็จแล้วก็กลับ ไม่ได้เดินตากแอร์
หรือดูอะไรเพลินๆต่ออีก เพราะธุระซื้อของ
เรียบร้อยแล้ว เคยได้ยินหลายคนบอกว่า บางครั้ง
เข้าไปไม่ได้ตั้งใจจะซื้อของอะไร แต่เดินไปเดินมา
เห็นก็อยากซื้อ บางทีซื้อกลับมาบ้านแล้วไม่ได้ใช้
ก็มี (สร้างสมบัติที่จะเป็นขยะให้บ้านเพิ่มขึ้นด้วย)

หลายคนอาจคิดว่าเราคนเดียวจะช่วย
ได้เท่าไรกันเสีย และเราคนเดียวสร้างขยะก็
เพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่เราเคยคิดกันบ้างไหม
ว่า **ขยะที่ออกจากตัวเรา แม้จะเพียงชิ้นเดียว
มันเริ่มเดินทางอย่างไร และไปจบลงที่ไหน
ขั้นตอนการขนส่งสร้างปัญหาอย่างไร สิ้นเปลือง
พลังงานขนาดไหน**

แน่นอนว่า เราแต่
ละคนคงไม่ได้ผลิต
ขยะเพียงชิ้นเดียว
เท่านั้นใน

แต่ละวัน (แค่คนละชิ้น ประชากรเราเกือบ ๗๐
ล้านคน ก็ได้ขยะเกือบ ๗๐ ล้านชิ้นแล้ว) ลอง
เริ่มต้นตั้งแต่เราตื่นนอน รับประทานอาหาร ๓ มื้อ
ไปโรงเรียนหรือไปทำงาน แม้กระทั่งไปเที่ยว จน
ถึงเข้านอน หากลองทำบันทึกดูว่าวันหนึ่งเรา
ทิ้งอะไรบ้าง เป็นจำนวน
เท่าไร เราสร้างขยะกี่
ชนิดในแต่ละวัน เราจะ
อึ้งจรรยาใจมาก

กระดาษแต่ละ
แผ่นที่เราใช้ เคยนึกถึง
ไหมว่า มันมาจากต้นไม้
ผ่านกระบวนการผลิตที่มี
น้ำเสีย (แถมโรงงานบาง
แห่งยังปล่อยลงแม่น้ำคู
คลองอีกด้วย) ข้อมูลที่
ดิฉันได้จาก **มูลนิธิเพื่อ
ประเทศไทยได้วัน** ซึ่งเป็น
องค์กรทางพุทธศาสนาที่
มีภารกิจช่วยเหลือ
มนุษยชาติหลายด้าน
และหนึ่งในภารกิจที่เขารณรงค์ช่วยกันทำอย่าง
จริงจังและเป็นลำเป็นสัน คือ การแยกขยะแล้ว
นำไปขาย(ทำเงินได้มหาศาลอย่างไม่น่าเชื่อ)
พร้อมกับรักษาสิ่งแวดล้อมไปในขณะ
เดียวกัน เขาแสดงแผนผังให้เราดูว่า
กระดาษ ๕๐ กิโลกรัมได้มา

จากต้นไม้หนึ่งต้น ที่มีอายุถึง ๒๐ ปี กว่าเราจะปลูกต้นไม้สักต้น รอจน ๒๐ ปี นำมาทำกระดาษได้เพียง ๕๐ กิโลกรัม เราจึงควรใช้กระดาษอย่างรู้คุณค่ายิ่ง

แล้วพลาสติกกล่อง กระดาษยังย่อยสลายได้ **พลาสติกต้องใช้เวลากี่ร้อยปี**

หลุดดูด ฝูงพลาสติกและขวดที่ตกลงสู่แม่น้ำ ลำคลอง ทะเล ได้สร้างปัญหาให้กับสัตว์และพืชเท่าใด รากของพืชไม่อาจไซซอนผ่านพลาสติกได้ สัตว์ที่กินพลาสติกเข้าไปก็ตายมานานก่อนที่สถานี่ทางธรรมชาติหลายแห่งเมื่อมีพลาสติกเข้าไปแปลกปลอม จะทำลายและทำให้ทัศนียภาพไม่น่าดูอย่างยิ่ง

ยังมีขยะอีกมากมายหลายชนิด ที่เมื่อเราเลิกใช้หรือเสียก็ไม่รู้จะจัดการกับมันอย่างไร เช่น มือถือ วิทยุ พัดลม คอมพิวเตอร์ เครื่องดูดฝุ่น แอร์ ตู้เย็น และอื่นๆอีกนับไม่ถ้วน ล้วนแล้วแต่เราต้องไปเสียเงินซื้อเข้ามาบ้าน บางอย่างเสียก็ซื้อไปซ่อม เพราะเสียเวลา หรือค่าซ่อมแพงกว่าซื้อใหม่เลย ประเด็นนี้ก็ต้องกลับมาทบทวนดูว่า บางครั้งเราซื้อของถูกโดยไม่ดูคุณภาพ มันจะกลายเป็นของแพง เพราะใช้ไม่กี่ครั้งก็เสีย ทำให้ต้องซื้อใหม่ ของเก่าที่ทิ้งก็จะกลายเป็นขยะ การฝึคนิสัยประหยัดไม่จำเป็นยังไม่ซื้อ ถ้าจะซื้อก็ให้คำนึงถึงอายุการใช้งาน **จะทำให้สร้างขยะในระยะยาวน้อยลง**

ขยะกองโตๆที่เห็นอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันทุกหนทุกแห่งในบ้านเมืองเรา ล้วนมีที่มาทั้งสิ้น ขยะไม่อาจเกิดขึ้นเองได้ ถ้าไม่มีผู้ทิ้งและคนที่ทิ้งก็ไม่อยากให้ขยะอยู่ใกล้ตัว เพราะเป็นของสกปรก ของต่ำ ของเสีย ไม่มีบ้านใดชุมชนใดที่

อยากอยู่ใกล้กองขยะ หากเลือกได้ เขาอยากอยู่ในที่อากาศสะอาดบริสุทธิ์ปราศจากกลิ่นรบกวน ถ้าเป็นเช่นนี้แล้ว เราจะต้องย้อนกลับมาถามตัวเองว่า **ใครคือผู้ผลิตขยะ ?**

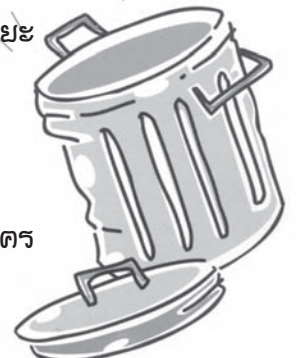
สำหรับตัวดิฉันเองคิดว่า การจะลดปริมาณขยะได้นั้นเราต้องทำความเข้าใจให้ถ่องแท้ถึงคุณค่าของสิ่งของต่างๆ ต้องตระหนักอย่างแท้จริงว่าเราก็คือผู้หนึ่งที่สามารถช่วยรักษาทรัพยากรธรรมชาติได้ ในการดำรงชีวิตประจำวันอย่างมีสติ ไม่ฟุ่มเฟือย แม้ของนั้นเราไม่ต้องซื้อหามา หรือเป็นของหลงก็ตาม การประหยัดตระวังแม้เพียงน้อยนิดอย่าคิดว่าไม่มีประโยชน์หรือไม่มีคุณค่า เพราะท้ายที่สุดทรัพยากรที่เรามีโอกาสใช้อยู่ไม่ใช่เป็นแค่เพียงของชุมชนเรา ประเทศเราเท่านั้น ทว่ามันคือทรัพยากรของโลก(ที่เราเบียดเบียนมาใช้ล่วงหน้าอย่างไม่บันยะบันยัง)

หยุดติดนิสัยกวาดทิ้งขยะ
มันสมควรจะทิ้งหรือยัง
มันยังใช้ได้อีกไหมนะ
มันซ่อมได้ไหมนะ
มันจะเป็นประโยชน์กับใคร
ได้ไหมนะ

ฯลฯ

เริ่มต้นที่ตัวเราเอง ตั้งแต่วันนี้ดีไหมคะ

บาง-เมืองญี่ปุ่น

คนที่ไปเที่ยวญี่ปุ่นมักออกปากชมว่า เมืองญี่ปุ่นสะอาด ไม่ว่าจะเป็นถนนหนทางสายใหญ่ ตรอกเล็กซอยน้อย ไปจนถึงบริเวณพื้นที่สาธารณะกว้างๆ อย่างเช่น สถานีรถไฟ ชุมทางรถเมย์ ที่มีผู้คนเดินสับสนขวักไขว่ จะหาตัวรถเมย์ รถไฟ หรือ เสากระดาษ เปลือกผลไม้ หล่นตามพื้นสักชิ้นก็ยาก ไม่ใช่ว่าจะไม่มีเสียเลย เคยเห็นบ้างเหมือนกัน แต่ชั่วครู่เดี๋ยวก็จะมีคนมาเก็บกวาดเกลี้ยงเกลตา

ขยะแยกประเภท

ผู้ที่ไปพำนักอยู่ในญี่ปุ่นใหม่ๆ มักจะประสบปัญหาความละเอียดลออที่ถั่ววน(แบบญี่ปุ่น) ในเรื่องขยะ เริ่มตั้งแต่การแยกขยะ ซึ่งก็ต้องค่อยๆ เรียนรู้ไปเรื่อยๆ คนญี่ปุ่นเองก็เชื่อว่า จะแยกขยะกันได้ง่ายๆ บางทีเมื่อไปไถ่ถามเพื่อนบ้านญี่ปุ่นว่า ของอย่างนั้นๆ ที่ต้องการจะทิ้ง ถือเป็นขยะอะไร จะต้องทิ้งวันไหนทิ้งอย่างไร คนญี่ปุ่นก็ส่ายหน้าเหมือนกัน แต่ทุกคนก็พยายามจะทำหน้าที่รับผิดชอบขยะของตนอย่างเต็มที่

ก่อนที่จะทิ้งขยะ สิ่งปฏิญญากลมฝอยหรืออะไรก็ตามที่ประสงค์จะทิ้งนั้น ผู้ทิ้งจะต้องรู้จักลักษณะและธรรมชาติของขยะแต่ละชิ้น และจำแนกแยกแยะอย่างละเอียดถี่ถ้วน เริ่มตั้งแต่ประเภทใหญ่ๆ คือ

- ขยะเผาได้ (burnable garbage/combustible)
- ขยะเผาไม่ได้(unburnable garbage/incombustible)

ขยะเผาได้คือขยะจากในครัว(ขยะเศษอาหาร) และขยะเล็กๆน้อยๆในบ้านในชีวิตประจำวัน ขยะประเภทนี้นอกจากจะมีธรรมชาติเป็นวัสดุที่เผาไฟได้แล้ว ยังต้องมีขนาดไม่ใหญ่เกินไป คือ

เมื่อเดินไปตามซอกเล็กซอยน้อยที่ลัดเลาะผ่านหน้าบ้านหลังบ้าน อย่างเช่นในเมืองเกียวโต ก็ยากที่จะเห็นถังขยะพุนล้น หรือถุงขยะวางรอคนเก็บแรมวันแรมคืน (หรือแรมเดือนอย่างบ้านเรา)

เขาทำกันอย่างไร มีระบบระเบียบหรือกำหนดกฎเกณฑ์อะไร ถึงได้สามารถควบคุม “ขยะ” ไม่ให้เป็นสิ่งที่น่า “เขียง” จนถึงขั้น “ขาด” อย่างที่เป็นอยู่ในบ้านเมืองเรา

เรื่องขยะที่จะเล่าต่อไปนี้ มาจากประสบการณ์และข้อสังเกตส่วนตัวของข้าพเจ้า ตลอดเวลาที่พำนักพักพิงอยู่ในจังหวัดโอซากา อำเภอมิโน เป็นเวลารวมทั้งสิ้น ๖ ปี ในที่พักแห่งเดียวกันโดยตลอด แม้ช่วงเวลาจะไม่ต่อเนื่องกันก็ตาม

ขยะเศษอาหาร

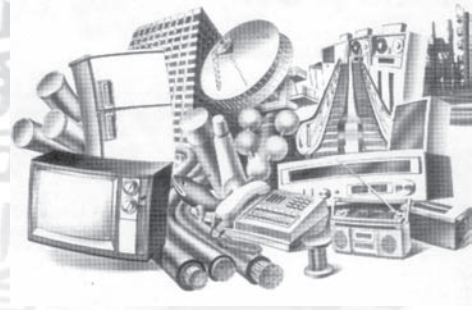
ต้องบรรจุลงได้ในถุงพลาสติกเนื้อหนา ขนาด ๒ ลิตร หรือ ๓ ลิตร ซึ่งเป็นถุงขยะมาตรฐานที่รัฐหรือเทศบาลญี่ปุ่นกำหนดใช้ทั่วประเทศ ถ้าเป็นขยะที่เผาได้แต่ขนาดใหญ่เกินจะบรรจุลงถุงมาตรฐานนี้ ก็จะต้องถือเป็นขยะขนาดใหญ่ต้องแยกออกไปต่างหากหรือซื้อถุงขยะขนาดใหญ่ประเภทถุงดำเนื้อหนามาบรรจุให้เรียบร้อย

ขยะเผาไม่ได้ ก็คือ พวกขวดแก้ว ภาชนะแก้ว กระจกเครื่องดื่มน้ำ กระจกเหล็กกีวลาส (เช่น กระจกบรรจุอาหาร) ขวดพลาสติกทั้งชนิดบาง (pet bottle) และพลาสติกหนาเช่นขวดบรรจุเครื่องสำอาง น้ำยาซักล้าง ซักฟอก โฟมและเม็ดพลาสติก ภาชนะที่ใช้บรรจุสารเคมี ยา กระจกชนิดแบบสเปร์ย์ ของใช้ที่ทำจากยาง เครื่องหนัง แผ่นซีดี แผ่นดีสเก็ต ม้วนเทปบันทึกภาพและเทปบันทึกเสียง ฯลฯ

ถ้าเป็นขยะที่มีส่วนประกอบทั้งที่เผาได้และเผาไม่ได้ ก็จะต้องถือเป็นขยะเผาไม่ได้ ขยะประเภทนี้ต้องจ่ายเงินซื้อถุงขยะที่มีข้อความระบุให้นำถุงชัดเจนว่าขยะเผาไม่ได้ (unburnable garbage) ซึ่งราคานั้นถือว่าไม่ถูกเลย

ขยะประเภทที่สามคือ**ขยะขนาดใหญ่** เช่น เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องเรือน ที่นอนหมอนมุ้ง

ไปจนถึงรถจักรยาน จักรเย็บผ้า ฯลฯ ขยะประเภทนี้ อาจมีทั้งที่เผาได้และเผาไม่ได้ แต่ที่ต้องแยกประเภทออกมาก็เพราะรถเก็บขยะบรรทุกไปไม่ได้ หรือเอาไปเผาพร้อมกับขยะธรรมดาจากครัวเรือนไม่ได้

นอกจากขยะสามประเภทนี้แล้ว ก็ยังจำแนกออกเป็น**ขยะมีพิษหรือขยะอันตราย** เช่น ภาชนะบรรจุสารเคมีที่เป็นพิษ ขยะติดเชื้อ (ขยะโรงพยาบาล) กระจกที่มีหัวฉีดแบบสเปร์ย์ ซึ่งอาจจะระเบิดได้ และขยะที่ถือเป็นวัตถุระเบิด เช่น ดอกไม้ไฟ แก๊สกระป๋อง รวมทั้งแบตเตอรี่ (dry cell) หลอดฟลูออเรสเซนต์และขยะประเภทของมีคม เช่น มีด เศษแก้ว เศษวัสดุแหลมคมต่างๆ ฯลฯ

ขยะอีกประเภทหนึ่งคือ**ขยะที่นำไปหมุนเวียนใช้ในการผลิตใหม่ได้ (recycle)** เช่น กระดาษชนิดต่างๆ ตั้งแต่หนังสือพิมพ์ หนังสือเล่มนิตยสารไปจนถึงกล่องกระดาษ ลังกระดาษ กระดาษเคลือบมัน เช่น พวกกล่องนม กล่องน้ำผลไม้ และขวดพลาสติก ขวดเครื่องดื่มน้ำ

กระป๋องเครื่องดื่มที่เป็นอลูมิเนียมบาง(บีบได้) ขยะเหล่านี้ถือเป็นขยะรีไซเคิล แต่ในการทิ้งขยะประเภทนี้จะต้องแยกย่อยลงไปอีก ไม่ทิ้งรวมกัน และถือว่าเป็นความรับผิดชอบ(หรือเป็นผลประโยชน์) ของบริษัทผู้ผลิตที่ใช้วัสดุประเภทนี้

ขยะประเภทสุดท้ายคือขยะที่ต้องแจ้งหน่วยงานพิเศษของรัฐหรือเทศบาลให้มาเก็บหรือนำไปส่งที่หน่วยงานผู้รับผิดชอบ เช่น คอมพิวเตอร์และวัสดุอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ เครื่องดนตรีขนาดใหญ่ รถจักรยานยนต์ และมอเตอร์ไซค์ รวมทั้งรถยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้าขนาดใหญ่ และซากสัตว์ ฯลฯ

การจำแนกขยะเหล่านี้เกี่ยวข้องกับวิธีการบรรจุเพื่อนำไปทิ้ง ถูหรือภาชนะที่ใช้บรรจุวันเวลาและสถานที่ทิ้ง ตลอดจนรายละเอียดปลีกย่อยบางประการ เช่น การผูกป้ายสำหรับทิ้งขยะบางประเภท(ป้ายเหล่านี้ต้องซื้อจากซูเปอร์มาร์เก็ต มีราคาต่างๆตามลักษณะและขนาดของขยะที่จะทิ้ง) ถ้าผู้ทิ้งขยะทำไม่ถูกวิธี หรือจำแนกประเภทไม่ถูกต้อง ทิ้งผิดวันเวลา ทิ้งผิดสถานที่ ฯลฯ ก็อาจเกิดปัญหา เช่น ถูกตัดเตือนจากเทศบาลไปจนถึงขึ้นถูปรับ

หรืออาจเป็นการลงโทษทางสังคมเช่น เพื่อนบ้านติฉินนินทา ฟ้องเทศบาลหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบ

กำหนดวันเวลายังขยะ และพื้นที่ทิ้งขยะ

วันเวลาที่รถเก็บขยะจะมารับขยะแต่ละประเภทไปกำจัดนั้น กำหนดไว้แน่นอนชัดเจนและตายตัวในเอกสารประชาสัมพันธ์ของอำเภอ รวมทั้งแผ่นพับ แผ่นปลิว และปฏิทินตารางวันเวลาในแต่ละปี เอกสารปีใหญ่ทางอำเภอจะแจกให้ทุกคนรู้เรื่องในเขตอำเภออย่างทั่วถึง พร้อมทั้งแจกตะกร้าพลาสติกสองใบสีเขียวและฟ้าสไลให้คนที่มาอยู่ใหม่ เหมือนเป็นของขวัญจากเทศบาล แต่เมื่อเก่าหรือขาดชำรุดแล้ว ก็ต้องหาซื้อเอาเอง ไม่แจกให้อีกแล้ว

นอกจากนั้นก็จะให้คู่มือขนาดโปสการ์ดหนึ่งใบสำหรับไปแลกถุงขยะฟรีจากร้านค้าในบริเวณที่พักอาศัยของแต่ละบ้าน ถุงฟรีนี้เป็นพลาสติกเนื้อหนาแต่ใส มีขนาดจุ ๒ ลิตรและ ๓ ลิตร ใช้สำหรับขยะเผาได้เท่านั้น

แต่ละปีจะได้รับโปสการ์ดหนึ่งใบ แลกถุงขยะได้ ๑๐๔ ถุง รวมกันทั้งสองขนาด แล้วแต่ความต้องการเฉพาะครัวเรือน ว่าต้องการชนิดเล็กชนิดใหญ่อย่างละกี่ใบ จำนวนกำหนด ๑๐๔ ใบนั้นก็คำนวณง่ายๆ คือ เทศบาลอนุญาตให้ทิ้งขยะประเภทนี้ได้สัปดาห์ละ ๒ ครั้ง ครั้งละ ๑ ถุง ถ้าบ้านไหนผลิตขยะปริมาณมากจะทิ้งมากกว่านั้นก็ย่อมได้ แต่ก็ต้องหาซื้อถุง

ขยะมาเพิ่มเอง

บ้านที่มีขยะน้อย ก็อาจจะมีถุงขยะเหลือสะสม หรือแจกเพื่อนบ้านได้ ดั่งบ้านของข้าพเจ้า ซึ่งอยู่คนเดียวและไม่ค่อยขยันทำกับข้าวเท่าไรนัก

ในตำบลโอโนะฮาระ ตะวันออก อำเภอมิเน่ กำหนดให้ทิ้งขยะ ขยะเผาได้จำพวกขยะครัวและขยะทั่วไปในวันอังคารและวันศุกร์ ก่อน ๐๙.๐๐ น. รถเก็บขยะจะมาถึงจุดทิ้งขยะประมาณ ๑๐.๐๐ น. ไม่เคยขาด ไม่มีวันหยุดพักผ่อนพักร้อน หรือหยุดประท้วงใดๆทั้งสิ้น

วันพุธที่สองและวันพุธที่สี่ของเดือน กำหนดเป็นวันทิ้งขยะประเภทขวดแก้ว และกระป๋องเครื่องดื่ม (glass/can)

วันพฤหัสบดีที่สองและที่สี่ของเดือน เป็นวันทิ้งขยะขนาดใหญ่

วันจันทร์ที่สามของเดือน เป็นวันทิ้งขยะรีไซเคิลประเภทหนังสือพิมพ์ กล่องกระดาษลังกระดาษ รวมทั้งเสื้อผ้าชำรุดหรือใช้ไม่ได้แล้ว (แต่ถ้าเป็นเสื้อผ้าที่ยังมีสภาพดี เจ้าของอาจเอาไปบริจาคตามจุดรับบริจาคต่างๆก็ได้ หรือเอาไปขายให้แหล่งรับซื้อที่จะนำเอาไปซ่อมแซมและขายต่อก็ได้ ทั้งนี้ก็แล้วแต่ความอุตสาหะหรือจิตศรัทธา หรือประสงค์จะได้ทรัพย์สินมาบ้างเล็กน้อย) วันทิ้งขยะกระดาษนี้ ถ้าเกิดมี

ฝนตกตอนเช้าก็จะเลื่อนไปเป็นจันทร์ที่สี่ คืออีกสัปดาห์หนึ่ง

กำหนดวันเวลาทิ้งขยะเหล่านี้ ต้องกำหนดจดจำกันให้แม่นยำหรือเอาแผ่นพับ/ปฏิทินติดข้างฝาไว้ให้ชัดเจน ที่จริงถ้าจะพลาดวันไปบ้างก็คงไม่ถึงกับเดือดร้อนนัก แต่จะทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เอาขยะประเภทไหนก็ตามไปกองทิ้ง(หรือแอบทิ้ง)ไว้ ข้ามวันข้ามคืนหรือผิดวันเวลา เป็นได้เกิดเรื่องแฉะนอน

จุดทิ้งขยะสำหรับอาคารที่ข้าพเจ้าพักอาศัยนั้น มีขนาดค่อนข้างเล็ก ราวๆหนึ่งตารางเมตร เป็นพื้นซีเมนต์และก่อขอบขึ้นมาสามด้าน สูงประมาณเอว ด้านหน้าเปิดให้เดินเข้าไปทิ้งขยะได้สะดวก ทางด้านซ้ายและด้านขวามีถังแบบถ้าน้ำมันวางไว้แนวนอนและมีฝาเลื่อนเปิดปิดได้ สำหรับใส่ถุงขยะแต่ถ้าสองถังนี้เต็มแล้วก็เอาถุงขยะวางไว้ตรงพื้นที่ว่างระหว่างสองถังนี้ได้

คนที่เอาขยะมาทิ้งก่อนเวลาเก็บขยะจะต้องใส่ไว้ในถัง มิฉะนั้นตอนกลางคืนหรือเช้ามืด อาจมีอีกาดำตัวใหญ่กว่าอีกาบ้านเราลักเท่าครึ่ง มาจิกทิ้งถุงจนขยะเรียกราดเลอะเทอะ และผู้ใช้พื้นที่บริเวณนั้นคนใดคนหนึ่งก็ต้องรับผิดชอบ (หรือทนไม่ได้) มาเก็บกวาดให้เกลี้ยงเกลา

ขยะประเภทขวดแก้ว และกระป๋องเครื่องดื่มจะทิ้งแยกกันในตะกร้าขนาดใหญ่สองใบ

ที่เจ้าหน้าที่จะมาวางไว้ก่อนวันทิ้งขยะดังกล่าว เมื่อเก็บขยะขึ้นรถไปแล้ว พนักงานเก็บขยะก็จะคิดว่าตะกร้าซ้อนไว้ในบริเวณทิ้งขยะนั่นเอง จนกว่าจะถึงวันเก็บครั้งต่อไป

ขยะขนาดใหญ่ ก็ทิ้งไว้ในพื้นที่เดียวกันนี้ ส่วนขยะรีไซเคิล โดยเฉพาะหนังสือพิมพ์ และนิตยสารต่างๆ อาจจะวางไว้ในบริเวณตัวอาคาร เช่น ใต้บันไดทางขึ้นชั้นล่างสุด หรือข้างผนังตึก เพื่อไม่ให้เปียกฝนหรือปลิวกระจัดกระจาย หนังสือทุกชนิดต้องมัดหรือใส่ถุงหิ้วให้ยกไปได้ง่าย กล่องหรือลังกระดาษแข็งต้องฉีกหรือตัดหรือพับให้เป็นชิ้นขนาดเล็กและมัดไว้ให้เรียบร้อย เช่นเดียวกัน ส่วนเสื้อผ้าก็ต้องใส่ถุงให้เรียบร้อย

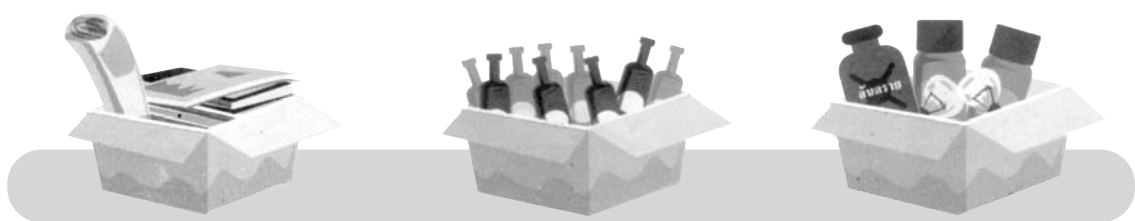
ขยะที่เป็นขวดพลาสติกชนิดบาง บีบให้แตกหรือฉีกได้ รวมทั้งภาชนะบรรจุอาหารที่เป็นพลาสติกอย่างบาง และภาชนะประเภทโฟม ต้องเอาไปทิ้งที่ซูเปอร์มาร์เก็ตใกล้บ้าน ซึ่งจะตั้งถังหรือภาชนะรับขยะขนาดใหญ่ไว้เป็นประจำ แยกเป็นถังสำหรับขยะพลาสติก ขยะโฟมและกล่องนม

ภาชนะที่กลายเป็นขยะเหล่านี้ ต้องล้างมาให้เรียบร้อย (แต่ไม่ถึงขั้นต้องขัดถูให้สะอาดหมดจด) เช่นเดียวกับการทิ้งขยะในจุดทิ้งขยะตามอาคารที่พัก ก็ต้องล้างขวดเหล่านี้ในกระป๋องทิ้งหมดเกลี้ยง บีบกระป๋องให้แบน ฯลฯ

กระป๋องเครื่องดื่มชนิดต่างๆ ที่กดจากตู้ที่ซื้อชนิดหยอดเงิน ตามริมถนนหรือในพื้นที่สาธารณะบางแห่ง ก็จะทิ้งได้ในถังหรือภาชนะที่จัดไว้แถวๆ ตู้ที่ซื้อนั่นเอง แต่ขยะอื่นๆ จะแอบเอาไปหยอดทิ้งไม่ได้ เพราะเขาทำช่องที่จะทิ้งให้มีขนาดเท่ากับกระป๋องพอดี จะยัดเยียดสิ่งอื่นลงไปคงลำบาก หรือไม่ก็มีคนมาเห็นเสียก่อนในระหว่างปฏิบัติการ

พื้นที่ทิ้งขยะของอาคารพักอาศัยนี้อาจมีเนื้อที่และลักษณะต่างกันไป ตามจำนวนของคนพักอาศัยในบริเวณที่ใช้พื้นที่ทิ้งขยะร่วมกัน บางแห่งที่เป็นอาคารขนาดใหญ่ มีห้องพักเป็นร้อยๆ ห้อง อาจล้อมรั้วตาข่ายโปร่งและสูง มีประตูปิดเปิด หรือถ้าเป็นอาคารเล็กๆ สองสามหลังรวมกัน ก็อาจเป็นพื้นที่ขนาดเล็กแบบอาคารที่พักของข้าพเจ้า แต่ใช้ตาข่ายคลุมเพื่อไม่ให้ถุงขยะกระจัดกระจายเร็ว

จุดทิ้งขยะเหล่านี้เป็นความรับผิดชอบของเจ้าของอาคาร แต่ในการรักษาความสะอาดเรียบร้อย เป็นหน้าที่ของผู้พักอาศัยร่วมกัน กลุ่มอาคารบางแห่งอาจจ้างคนทำงานพิเศษในตอนเช้าวันเก็บขยะ ทำหน้าที่จัดให้เรียบร้อย

ก่อนรถเก็บขยะจะมา รวมทั้งกวาดและชำระล้างเป็นครั้งคราว

คนทำงานพิเศษเหล่านี้ บางทีก็จะเป็นคนชราในบริเวณแถบนั้น มารับจ้างทำงานเล็กๆน้อยๆ เพื่อเป็นการออกกำลังมากกว่าจะหวังค่าจ้าง ในจุดทิ้งขยะของข้าพเจ้า สามีภรรยาคนหนึ่งขับรถมาปฏิบัติงานตั้งแต่เช้าเป็นประจำ ได้ทักทายปราศรัยกันจนคุ้นเคย(ด้วยภาษาญี่ปุ่น กระทั่งถอนกระแท่นของข้าพเจ้า และภาษาอังกฤษสี่ห้าคำของผู้ชราทั้งสอง) บางทีผู้เฒ่าก็บ่นให้ฟังนิดหน่อย ว่ามีคนทิ้งขยะที่ใส่ในถุงพลาสติกอย่างบาง ที่มาจากร้านขายของหรือซูเปอร์มาร์เก็ต แล้วถุงก็แตกทำให้ต้องเก็บขยะที่เรียกรวดกระจัดกระจายและล้างพื้นให้สะอาด

ดูเหมือนการบ่นนี้ไม่ได้เป็นเพราะเหนื่อยหรือไม่อยากทำงาน แต่เป็นเพราะรังเกียจคนที่ไม่รับผิดชอบ ปฏิบัติตามกฎหมายเบียบร่วมกันของชุมชน

ข้าพเจ้าเคยนำถุงขยะไปทิ้งผิดที่ คือบริเวณทิ้งขยะตรงถนนหน้าบ้าน ผึ่งตรงกันข้าม เพราะเข้าใจผิดว่าเป็นเขตของอาคารที่พักอยู่ ตกดอนเย็นเจ้าหน้าที่เทศบาลก็มาเคาะประตูแจ้งให้ทราบที่ข้าพเจ้าทำผิดระเบียบ และเพื่อนบ้านตึกตรงข้าม(เจ้าของพื้นที่ทิ้งขยะ)เป็นผู้โทรศัพท์ไปแจ้ง แต่จะยังไม่ถูกปรับ ถือว่าเป็นการตักเตือน

แต่หลังจากนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เคยทิ้งขยะผิดที่อีกเลย นอกจากในกรณีที่เพื่อนฝูงจากเมืองไทย มีแก๊จแอบเอาขยะในบ้านไปทิ้งตามจุดต่างๆ ตามความเข้าใจ(แบบไทยๆ) หรือทิ้งผิดวันผิดเวลา เป็นเหตุให้เจ้าของบ้าน(คือข้าพเจ้า)ต้องตะเกียกตะกายตามไปเก็บคืนมา

และเพื่อนฝูงก็ตั้งข้อกล่าวหาว่าข้าพเจ้าเป็นโรคหวงขยะ

รถเก็บขยะและพนักงานเก็บขยะ

รถเก็บขยะในพื้นที่แต่ละอำเภอจะมาเก็บตามวัน ตามเวลา ไม่มีล่าช้า ไม่มีวันหยุดพักผ่อนพักร้อนพักรหนาวใดๆทั้งสิ้น รถที่เก็บขยะคร้วหรือขยะทั่วไป มักเป็นรถบรรทุกขนาดเล็ก(Pick up) ปกปิดมิดชิด พนักงานที่นั่งมาข้างคนขับจะสวมถุงมือลงมาหิ้วถุงขยะ(แน่นอนว่าขนาดเดียวกันและผูกมัดรัดถุงเรียบร้อย) โยนขึ้นรถ ปิดท้ายรถ กลับขึ้นไปนั่งข้างคนขับ แล้วก็ออกไปอย่างรวดเร็วเหมือนตอนมา

ไม่มีการห้อยโหน ไม่มีถุงขยะผูกรุงรุงหรือเปิดโร้อย่างทำทนาย ให้เป็นที่หวาดเสียวแก่คนที่ขับรถตามหลังว่าขยะจะหล่นลงมาบนหน้ารถของตนในหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่ง...เหมือนในบ้านเรา...

ในวันเก็บขยะขวดและกระป๋อง รถจะมีขนาดค่อนข้างใหญ่ เพราะขยะประเภทนี้มีปริมาณมากและเก็บเดือนละสองครั้งเท่านั้น ใน

บางเขตข้าพเจ้าเคยเห็นรถจักรยานบรรทุกขยะ
กระป๋องเครื่องดื่ม ที่ใส่ถุงตาข่ายขนาดใหญ่ เข้า
ใจว่าคนขี่จักรยานคงต้องจูงไป (แต่ก็ไม่แน่นัก เพราะ
คนญี่ปุ่นทั่วไปขี่จักรยานชำนาญมาก)

รถขนขยะชนิดลาลองแบบนี้คงเกิด
จากการที่ทางเทศบาลหรืออำเภอ พยายาม
เก็บขยะในพื้นที่ของตนให้หมดจดเรียบร้อยและ
ตรงตามกำหนดเวลา เข้าได้ถึงทุกพื้นที่ เช่น
เดียวกับรถเก็บขยะที่เป็นรถบรรทุกเล็ก ซึ่งเข้า
ได้ในตรอกซอกซอยทุกแห่ง แม้ว่าคนญี่ปุ่นจะ
ไม่ได้ตั้งถังขยะตามหน้าบ้านแต่ละบ้านก็ตาม

รถขนาดใหญ่หรือรถที่มีเครื่องบดขยะ
ในตัว จะเห็นออกวิ่งปฏิบัติงานอยู่บ้างก็ในเขต
กลางเมืองบางแห่ง แต่ก็ไม่ได้เห็นบ่อยนัก โดยเฉพาะ
ในชั่วโมงเร่งรัด จะไม่มีรถขยะประเภท
ไหนออกมาวิ่งแย่งพื้นผิวจราจรกับรถประเภท
อื่นๆเลย

พนักงานเก็บขยะที่นั่งคู่มากับคนขับจะ
แต่งตัวหะมัดหะแมงรัดกุม ส่วนมากมีถุงมือซึ่ง
จะใส่เมื่อเวลาลงมาเก็บถุงขยะโยนขึ้นรถ เก็บ
เสร็จก็จะถอดถุงมือกลับขึ้นไปนั่งประจำที่ รถก็
จะถอยหลังหรือเดินหน้าออกไปปฏิบัติงานในจุด
ต่อไปอย่างรวดเร็วกระฉับกระเฉง ไม่มีการอ้อยอิ่ง
ชมนกชมไม้ หรือเลือกสรรขยะว่าถุงไหนจะทิ้ง

๓๒

ถุงไหนจะวางไว้สำหรับมาเก็บวันหลัง

แต่ก็ไม่ใช่ว่าเขาจะเก็บขยะโยนขึ้นรถ
โดยไม่ใช้ความสังเกต เพราะถ้ามีการทิ้งขยะผิด
ประเภท หรือผิดวัน หรือแม้แต่ผิดระเบียบ
เช่นไม่ผูกป้ายทิ้งขยะ ที่มีราคาตามชนิดและ
ขนาดของขยะประเภทพิเศษ เขาก็จะไม่เก็บขึ้นรถ
(และอาจไปรายงานเจ้าหน้าที่เทศบาลมาดำเนินการต่อ)

รถที่มาเก็บขยะรีไซเคิลประเภทกระดาษ
หนังสือเอกสาร และกล่องหรือลังกระดาษแข็ง
เท่าที่เคยเห็นจะเป็นรถบรรทุกแบบเปิด พนักงาน
(ข้อล่ำลั่นเพราะขยะกระดาษนั้น นานกว่าที่คิด
ทั่วไปคิด) จะยกขึ้นรถเป็นมัดๆ หนังสือพิมพ์ที่มี
สมาชิกบอกรับนั้น เวลาพนักงานส่งหนังสือมา
เก็บเงินรายเดือน มักจะแจกถุงพลาสติกขนาด
พอดีที่จะใส่หนังสือพิมพ์ได้ และรับน้ำหนัก
กระดาษได้

รถเก็บขยะประเภทนี้ก็จะสะอาดและไม่
มีเศษกระดาษปลิวเกลื่อนกระจายเมื่อเวลาแล่น
ไปตามถนนเหมือนบ้านเรา (อีกแล้ว) และข้าพเจ้า
ก็ยังไม่เคยเห็นใครในแถวบ้านที่พัก ขยายกระดาษ
ไม่ว่าประเภทใด ไม่เคยเห็นรถสามล้อแดงรับซื้อ
ขยะไม่ว่าชนิดไหน โดยเฉพาะลังกระดาษหรือ
กล่องกระดาษ

ซึ่งตามซูเปอร์มาร์เก็ตจะวางลัง(ที่เคยใช้บรรจุสินค้า) พับใส่กล่องใหญ่ๆ ไว้ให้ลูกค้าเลือกหยิบเอาไปใช้ได้ตามใจชอบ แถมยังวางแถบกระดาษขาวเอาไว้ให้สำหรับประกอบกลับคืนเป็นลังเรียบร้อย บรรจุของได้เลยถ้าต้องการหรือจะหอบหิ้วกลับไปประกอบที่บ้านก็แล้วแต่สะดวก เพียงแต่อย่าเอาม้วนกระดาษของเขากลับไปบ้านด้วยเท่านั้น

แล้วอย่างนี้ รถรับซื้อกระดาษใช้แล้วจะไปหาขยะมาจากไหน และข้อสำคัญจะเอาไปขายใครได้

ข้าพเจ้าเคยไปยืนคอยรถประจำทาง และเห็นรถมาเก็บขยะในถึงบริเวณป้ายรถ ซึ่งไม่มีถุงขยะบรรจุ เพราะเป็นขยะที่คนคอยรถหรือคนที่ผ่านไปมาทิ้งเอาไว้ พนักงานก็จะยกถังขยะเทใส่ท้ายรถ เก็บขยะที่อาจตกหล่นอยู่ตามพื้นรวมทั้งกันบูหรือ เศษกระดาษชิ้นเล็กชิ้นน้อยใส่รถไปจนหมด แม้จะไม่ถึงขั้นกวาดพื้นให้ (เพราะเป็นหน้าที่ของหน่วยอื่นที่จะมาล้างถนน

เป็นครั้งคราว) งานเหล่านี้ทำอย่างแคล่วคล่อง ชำนิชำนาญและรวดเร็ว สรุปลงได้ในคำเดียวว่า “ประสิทธิภาพ”

ขยะพลาสติกหรือขยะภาชนะโฟม ที่ทิ้งในถังหน้าซูเปอร์มาร์เก็ต เป็นหน้าที่ของพนักงานในร้านจะต้องมีเวรผลัดกันมาถ่ายขยะออกใส่ถุงตาข่ายใหญ่ แยกชนิด และนำไปกำจัดต่อไป ถึงขยะหน้าซูเปอร์มาร์เก็ตเหล่านี้จะต้องพร้อมให้คนทิ้งขยะได้เสมอ ไม่ใช่ปล่อยให้พูนล้น เพราะถือว่าร้านค้าหรือบริษัทผู้ผลิตและจำหน่ายสินค้าที่ทำให้เกิดขยะแต่ละประเภทจะต้องรับผิดชอบขยะที่มาจากแหล่งผลิตของตน

ฉะนั้น ร้านขายกล้องถ่ายรูปและฟิล์ม ก็จะต้องรับผิดชอบกับแบตเตอรี่หรือชิ้นส่วนของสินค้าที่จำหน่าย บริษัทขายเครื่องไฟฟ้าจะต้องรับหน้าที่เก็บสินค้า(เมื่อวันก่อน)ของตนที่กลายเป็นขยะ(ของวันนี้)ไปแล้ว และป้ายที่คนทิ้งขยะต้องซื้อมาผูกกับขยะบางประเภทในราคาต่าง ๆ กัน ตามชนิดและขนาดของขยะ ก็คือค่าขนขยะที่เทศบาลถือว่าเป็นความรับผิดชอบของผู้ผลิต ไม่ใช่ขยะธรรมดาสามัญที่เกิดจากการดำรงชีวิตประจำวัน

ถ้าไม่อยากจ่ายค่าป้ายผูกขยะก็ต้องแจ้งให้บริษัทผู้ผลิตมารับคืนเอาไป(ถ้าบริษัทยอมรับคืน)

และขยะเหล่านี้ โดยเฉพาะพวกเครื่องไฟฟ้าจะต้องเก็บลงกล่องเดิม ก่อนที่จะนำไปวางทิ้งหรือส่งคืน รวมทั้งหลอดไฟชนิดต่างๆ

ด้วยเหตุนี้ เมื่อซื้อของพวกนี้มา จึงโยนกล่องทิ้งไปไม่ได้ง่ายๆ จนกว่าจะแน่ใจว่าไม่ต้องการกล่องบรรจุเหล่านั้นแน่นอน ไม่ว่าจะในวันนี้หรือวันหน้า

กิจกรรมเก็บขยะประเภท “สิ่งที่เจ้าของไม่ต้องการ”

อันที่จริง ขยะก็หมายถึงสิ่งของที่เจ้าของผู้ครอบครองทั้งหลายไม่ต้องการ แต่ขยะบางชนิดเจ้าของไม่ต้องการใช้และไม่ต้องเก็บไว้อีกต่อไป (เพราะซื้อหามาจนเต็มบ้าน หรือซื้อใหม่อยู่เรื่อยๆ) เช่น เครื่องไฟฟ้าขนาดย่อม ประเภทเตาปิ้งขนมปัง วิทยุ เครื่องเสียงขนาดเล็ก พัดลม หม้อหุงข้าวไปจนถึงเตาแก๊ส(ขนาดเล็ก) รวมทั้งเครื่องเรือน อาทิ เก้าอี้ โต๊ะ ชั้นวางของ วางหนังสือ ฯลฯ

เหล่านี้ถือเป็นขยะใหญ่ที่ไม่ใช่ “สิ่งสกปรกน่ารังเกียจเมื่อพบเห็นหรือนึกถึง” หรือขยะในความหมายของ “สิ่งปฏิญูล” (ตามพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน) เจ้าของไม่อยากจะครอบครองต่อไปแล้ว แต่คนอื่นอาจจะถือเป็นของต้องประสงค์ก็ได้

ในวันพฤหัสบดีที่สองและที่สี่ของเดือนจะเป็นวันเก็บขยะใหญ่(incombustible) และขยะเผาไม่ได้(unburnable) ซึ่งในสมัยที่เศรษฐกิจญี่ปุ่นกำลังรุ่งเรือง รัฐบาลสนับสนุนให้ผู้คนที่ทิ้งขยะใหญ่ประเภทนี้ปีละครั้งสองครั้ง เช่น ในช่วง

เดือนกรกฎาคม และธันวาคม ซึ่งเป็นระยะที่รัฐและบริษัทเอกชน จะแจกใบรับประจำฤดูร้อนและฤดูหนาว

เครื่องใช้ไฟฟ้าและเครื่องเรือนที่ยังมีสภาพดีหรือค่อนข้างดี จะวางทิ้งไว้ล่วงหน้าก่อนวันเก็บขยะใหญ่ประจำฤดู ลักสองสามวัน และคนที่อยากจะได้ของใช้ (ที่ยังไม่อยู่ในสภาพเป็น “ขยะ”) เหล่านี้ ก็อาจจะมาเลือกขนเอาไปได้อย่างสบายใจ ไม่ต้องกังวลว่าใครจะมาดูถูกดูแคลนเรียกว่าเป็นการหมุนเวียนใช้ของให้คุ้มค่าและทำให้บริษัทผู้ผลิตสามารถขายสินค้าในประเทศได้ไม่อย่างนั้นก็จะขายไม่ออกหรือขายได้น้อยจนอยู่ไม่ได้

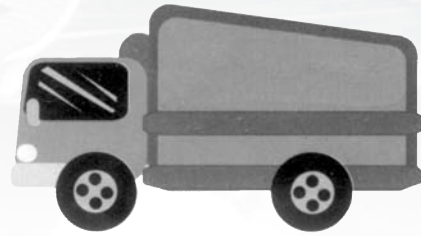
กิจกรรมการเก็บ “ขยะชั้นดี” แบบนี้เป็นความบันเทิงใจอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะของบรรดานักเรียน นักศึกษา และคนต่างชาติ(ซึ่งมักจะมีรายได้น้อยกว่าคนญี่ปุ่นในระดับเดียวกัน) เพื่อนฝูงจากเมืองไทยของข้าพเจ้าถ้าบังเอิญมาเยี่ยมเยียนในช่วงนี้ ก็มักจะออกเดินสำรวจขยะกันเป็นที่ครึกครื้น และพากันเก็บอะไรต่อมิอะไรเข้ามาสะสมไว้ในบ้านข้าพเจ้า เป็นเหตุให้ข้าพเจ้าต้องขนเอาไปทิ้งในตอนเย็นหรือวันรุ่งขึ้น

ไม่ใช่เพราะรังเกียจของทิ้งแล้ว(ซึ่งบางชิ้นสภาพดีกว่าของในบ้านเสียอีก) แต่เพราะของในบ้าน

ความบันเทิงของผู้เลือกสรร “ขยะที่
เจ้าของไม่พึงประสงค์จะครอบครองต่อไป” จึง
หมดไปในปัจจุบัน และยังก่อให้เกิดสถานการณ์
แออัดทั้งขยะใหญ่ เช่น รถจักรยาน และเครื่องใช้
ไฟฟ้าขนาดเล็กไว้ในจุดลับตาต่างๆ

กลายเป็นข้อวิาทะระหว่างประชาชน
ผู้เสียภาษีกับรัฐบาลท้องถิ่นหรือเทศบาล

ไม่ได้ทิ้งออกไป จึงไม่มีเนื้อที่ที่จะมาสะสมของดีได้
ฟรีประเภทนี้

แต่ในช่วงหลังเศรษฐกิจฟองสบู่แตก
(ประมาณ ค.ศ.๑๙๙๕ เป็นต้นมา) กิจกรรมนี้ก็
แทบจะหมดไป เพราะไม่มีใครยอมทั้งกันง่ายๆ
แต่จะเก็บเอาไปวางขายในตลาดแบกะดิน หรือ
free market ตามลานของศูนย์การค้า ในวัน
เสาร์อาทิตย์หรือวันหยุดของฤดูร้อน

ส่วนขยะใหญ่ประเภทเครื่องใช้ไฟฟ้า เช่น
โทรทัศน์ วิทยุ เตารีดขมมปัง หรือเครื่องเรือน
ชิ้นใหญ่ๆ นั้นปัจจุบันนี้ เทศบาลห้ามเอามาวาง
ทั้งกันง่ายๆ แต่จะต้องไปซื้อป้ายจากซูเปอร์
มาร์เก็ต ราคาต่างกันตามขนาดของสิ่งที่จะทิ้ง
เช่น ๓๐๐ เยน, ๕๐๐ เยน และ ๘๐๐ เยน
เอามาผูกไว้กับของที่จะทิ้ง

ไม่อย่างนั้น รถเก็บขยะก็จะไม่เก็บเอา
ไป อีกสักสองสามวัน เจ้าของก็ต้องมาเก็บ
ถ้าไม่เก็บ ก็จะเป็นที่เดือดร้อนในหมู่ผู้ร่วมใช้
สถานที่ทิ้งขยะอีกเช่นกัน

สิ่งที่ได้เห็น และสิ่งที่ไม่ได้เห็น

แน่นอนว่าประเทศญี่ปุ่นไม่ใช่เมืองสวรรค์
ที่ปราศจากขยะโดยสิ้นเชิง ตามตรอกซอกซอย
ลึกลับซับซ้อนบางแห่ง หรือแม้แต่ตามป้ายรถ
ประจำทางบางครั้งก็ยังมีขยะหกหล่นเกลื่อนกลาด
หรือในจุดทิ้งขยะบางแห่งก็อาจมีคนมักง่าย ทิ้ง
ขยะในถุงอย่างบางที่แตกง่ายเกลื่อนกลาดดูจาดตา
หรือแม้กระทั่งการแอบโยนจักรยานทิ้งลงไปใน
ลำน้ำบางจุดที่ลับหูลับตาคน (โดยเฉพาะในเมือง
โอซากา ที่ประชากรมีบุคลิกหลายอย่างคล้าย
คลึงกับประชากรของกรุงเทพฯ อย่างน่าพิศวง)

แต่เมื่อเทียบกับเมืองใหญ่น้อยรวมทั้ง
ชนบท ในประเทศอื่นๆ อีกหลายแห่งที่ข้าพเจ้า
ได้เคยพบเห็นมา รวมทั้งประเทศไทยอันเป็นที่
อาศัยถาวร ญี่ปุ่นก็เป็นเมืองที่สะอาดปราศจาก
ขยะ อย่างน่าประหลาดใจว่า เขาทำกันอย่างไร
แน่นอนว่า ไม่ใช่เพราะ “ญี่ปุ่นเขารวยมาก”
อย่างที่มีคนชอบพูดเสมอๆ

แต่ข้าพเจ้าคิดว่า น่าจะเป็นเพราะ

ประชากรมีระเบียบวินัย ที่ฝึกฝนกันมาหลายรุ่นหลายชั่วอายุ และฝึกกันมาตั้งแต่เด็กจนแก่ สิ่งที่ฝึกก็คือ ความรับผิดชอบ ทุกคนรับผิดชอบในส่วนของตน และรัฐก็รับผิดชอบในส่วนของรัฐ (เช่น การเก็บขยะ, การกำจัดขยะ และความเอาใจริงเอาจังใน “เรื่องขยะ”)

เมื่อประสานกันเข้าทุกคนทุกฝ่าย ระเบียบวินัยก็กลายเป็นระบบชีวิตประจำวัน ที่ทุกคนปฏิบัติเหมือนกันเป็นของธรรมดา

เมื่อมีงานเทศกาลฤดูร้อนในลานสนามขนาดใหญ่หน้าปราสาทฮิเมจิ เมืองฮิเมจิ (อันเป็นปราสาทแห่งแรกของญี่ปุ่นที่ยูเนสโกประกาศให้เป็นมรดกโลกทางวัฒนธรรม) งานมีตลอดวัน ตั้งแต่เช้าจนหกโมงเย็นผู้คนไปร่วมงานมากมาย นับหมื่นคน ข้าพเจ้าคิด(เอาเองตามประสาเคยชินกับบ้านเมืองไทย)ว่า พอเลิกงาน คงต้องเก็บขยะกันหน้ามืด ไม่งั้นคงมีเศษกระดาด เศษขนม เปลือกผลไม้เกลื่อนสนาม

แต่หลังหกโมงเย็น เมื่อผู้คนทยอยกันออกจากบริเวณงานจนบางตา ข้าพเจ้าก็เห็นว่าสนามกว้างใหญ่ไพศาลนั้น สะอาดโล่งเรียบเกือบจะเหมือนก่อนเริ่มงาน บรรดาขยะต่างๆ นานาประเภทนั้น บรรจรรวมไว้ในถุงขยะหรือถุงตาข่ายขนาดใหญ่ทางมุมหนึ่งของสนาม พร้อมจะขนไปกำจัดได้ทันที

นี่ไม่ใช่เรื่องของ “เงิน” หรือแม้แต่ “กฎหมาย” แต่เป็นเรื่องของ “คน” ที่ฝึกฝนแล้วในแง่ของความรับผิดชอบและหน้าที่ร่วมกันในสังคม

ขยะเมืองญี่ปุ่นจึงไม่ใช่เป็นเพียง “สิ่งปฏิภูล น่ารังเกียจ” หากยังเป็นภาพสะท้อนถึงผู้คนและวัฒนธรรมในสังคมญี่ปุ่น อย่างน่าสนใจยิ่ง

(จากมติชนสุดสัปดาห์ ๑๐-๑๖ มิ.ย.๒๕๔๘ ปีที่ ๒๕ ฉบับที่ ๑๒๙๕)

วิมลจิตที่สว่างไสว

ทิม สมอ.

ป นมาแล้ว มีผู้เตือนว่า “ขยะล้นอยู่เป็นนิത്യ บัดนี้เธอคิดทำอะไร”

แต่วันนั้นเสียงนี้แผ่วเบาเกินกว่าจะสะกิดจิตสำนึกใใครบางคนได้ ขยะจึงหมักหมมเพิ่มขึ้นๆ และถ้าวันนี้ทุกฝ่ายยังไม่ลุกขึ้นคิดทำอะไร รोजนสัักวัน ได้สำนึก อาจสายเกินกว่าจะเตรียมรับมือ

จากบทสัมภาษณ์พ่อกานสมณะโพธิรักษ์ เรื่อง **ขยะเอ้ย** จนถึงดำริควรมี การเรียนการสอนวิชาขยะวิทยาในโรงเรียน และคณะขยะวิทยาในมหาวิทยาลัย ด้วยเห็น ความสำคัญอย่างยิ่ง และด้วยวิสัยทัศน์ที่ก้าวไกล.....

ขยะทอง

ฉลอง ๓๒ ปี

ถาม

พ่อท่านพูดเรื่อง ๓ อาชีพกู้ชาติ ซึ่งมีกิจกรรมธรรมชาติ บัญชีสะอาด และ
ขยะวิทยาмаเกือบ ๒๐ กว่าปีแล้ว พ่อท่านเห็นความสำคัญอย่างไร?

ตอบ

ความสำคัญของเรื่องขยะ มันสาธยายไม่หมดหรอก อาตมาเขียนเป็นบทนำลง
พิมพ์ซ้ำซากอยู่เป็นปีหลายปี ในหนังสือแสงธรรมเตือนสังคมเกี่ยวกับเนื้อหาของขยะ คือ **ของทิ้ง และ
สิ่งที่ทิ้ง โดยถ้าใครไม่ทิ้งก็จะเกิดการหมักหมม ซึ่งสำนวนในพระไตรปิฎกเรียกว่า เกิดการหมักหมม
เน่าใน และเกิดเป็นพิษ** โดยเฉพาะอาตมาเข้าใจในเรื่องคุณธรรมที่เป็นปรมาตม์ เข้าใจในเรื่องจิตวิญญาณ
จิตวิญญาณที่มีกิเลส มีขยะ มีสิ่งที่ไม่ดีไม่งาม ออกุศลต่างๆหมักหมมเน่าใน ทุจริต ปิดบัง โทก
ซับซ้อน มันยิ่งทำให้หมักหมมเน่าใน กิเลสจึงเป็นขยะที่เลวร้ายอันเป็นขยะขนาดละเอียด ซึ่งอาตมา
เข้าใจ แล้วก็มองออกมาที่ขยะข้างนอกทำให้เข้าใจได้ดีว่า อนาคตคนจะสร้างขยะมากขึ้น เราเห็นอยู่
แล้วมันมีเปลือก มันมีสิ่งห่อหุ้ม ประจุแต่ง มีสิ่งที่จะเป็นเศษเป็นกากมากเหลือเกิน หรือแม้แต่ที่ทิ้ง
ขว้างก็เยอะ เมื่อคนเยอะขึ้น กินใช้เยอะขึ้น เศษกากจากสิ่งที่กินใช้ สิ่งที่เป็นโคอุบโคคมันจะทับถม
อีกมากมาย และในส่วนต่างๆเหล่านี้วิเคราะห์วิจารณ์ว่ามีส่วนที่เป็นขยะ ซึ่งแบ่งออกได้เป็น ๑. คนมือ
ท่างตื้นท่าง สรุ่ยสรุ่ย ทิ้งขว้าง ของไม่นำทิ้งก็ทิ้ง อันนี้ก็เป็นขยะ ซึ่งมันไม่น่าจะเป็นขยะยังน่าจะใช้ได้
ซึ่งเขาเรียกว่าเอามาใช้ใหม่ได้หรือ re-use เอามาทำอะไรนิดๆหน่อยๆก็นำกลับมาใช้ใหม่ได้แล้ว หรือ
บางอย่างอาจจะชำรุดก็ซ่อมแซมได้ หรือเรียกว่า repair หรือบางอย่างนำไปปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแล้วนำมา
ใช้ประโยชน์ได้เรียกว่า recycle เอามาหมุนเวียนกลับมาใช้ในรูปแบบใหม่ สภาพใหม่ ซึ่งอาจจะลดคุณภาพ
ลงไปบ้าง หรืออาจเป็นสภาพดีขึ้นกว่าเดิมก็ได้เลย recycle บางทีดีกว่าที่ใช้อยู่เดิมด้วยซ้ำไป แล้วแต่ความ
สามารถของผู้ที่ recycle ส่วนที่ใช้ไม่ได้ต้องทิ้งจริงๆก็ทิ้งไป หรือที่เรียกว่า Reject อย่างนี้เป็นต้น

ขยะพวกที่ Re-use repair recycle reject อะไรพวกนี้ อาตมาก็เห็นว่ามันมีแท้จริง
ก็เข้าใจ ก็รู้อยู่อย่างนี้ และเห็นว่าน่าจะต้องเล่าเรียนกัน อาตมามองเห็นว่ามันน่าจะميمมหาวิทยาลัยที่ตั้ง
คณะขยะวิทยาขึ้นมาด้วยซ้ำ เพราะเป็นเรื่องจำเป็นของสังคม

คนยิ่งเยอะก็ยิ่งจำเป็นต้องมีวัตถุทิ้งทั้งปรุงแต่ง ทั้งผลิตใหม่ ทั้งสิ่งเคราะห์ขึ้นมา อะไรก็
แล้วแต่ เพราะฉะนั้นในเรื่องของวัตถุต่างๆเหล่านี้ มันจำเป็นที่จะต้องหมุนเวียนนำไปใช้ประโยชน์ จะต้อง
แปรรูป หรือแม้แต่ก็นำกลับมาใช้ซ้ำหรือซ่อมแซมใช้ก็จำเป็นทั้งนั้น แต่ก็ไม่ค่อยจะมีคนสอนให้เป็นระบบ
กัน ยิ่งไม่เป็นวิชาการอย่างดีๆ อาตมาก็เห็นว่าทำไมคนไม่คิดถึงเรื่องนี้ น่าจะมีอยู่ทั่วโลก ไม่ใช่มีแค่
เฉพาะในเมืองไทยด้วยซ้ำ ที่จริงในเมืองในกรุงเรายิ่งเยอะ ยิ่งบอกว่าเจริญยิ่งมีขยะเยอะ เพราะว่าใช้
เยอะ สรุ่ยสรุ่ยเยอะ เพราะฉะนั้นก็สูญเสียบ่อย

เมื่อสูญเสียบ่อยมันก็นั่นหน่ววัตถุทิ้ง ทรัพยากรโลกมันก็ไม่พอใช้ เพราะมันก็ต้องร่อยหรอ
ลง คนต้องกระเบียดกระเสียด แแยงชิงกันมากขึ้น ความทุกข์จะเกิดขึ้นในโลกมากเลย นี่คือจุดที่
อาตมาเห็นมาตั้งแต่ก่อนๆแล้ว พยายามพูดอยู่แต่อาตมาเองทำงานหลายด้าน ด้านนี้ก็พยายามบอก
กันอยู่ แต่พวกเราก็ยังไม่เห็นความสำคัญเท่าที่ควร อีกอย่างหนึ่งก็คือขยะนี้คนมันรังเกียจ มันเหม็น
มันเน่า มันเป็นของทิ้งขว้าง ก็รู้ๆอยู่แล้ว ขยะคนก็เข้าใจ ไม่ใช่สิ่งที่น่ารื่นรมย์ ไม่ใช่สิ่งที่น่าชื่นชมอะไร

เป็นสิ่งที่น่าขยะแขยง น่าเกลียด คนก็เลยมองว่าเป็นของชั้นต่ำ มองเป็นของระดับต่ำ จึงไม่ค่อยอยากทำ แม้จะเป็นคนจน คนที่ไม่มีเงินไม่มีทองแต่ก็มีความรู้สึกเดียวกัน ไม่ยินดีที่จะไปเกี่ยวข้อง ไปแตะต้อง ไปจัดการ มันก็เลยกลายเป็นเรื่องเสียหาย ถ้ามองในแง่ของสังคม มองในแง่ดีมานด์ ทรัพย์หลาย มองในแง่ของความจำเป็น หรือมีความต้องการให้มาจัดการกับสิ่งเหล่านี้ก็จะเห็นว่านี่เป็นอุปสงค์หรือดีมานด์ของสังคม เพราะถ้าไม่มีคนมาจัดการกับสิ่งเหล่านี้ แนนอนสิ่งที่จะเป็นขยะมันจะเกิดพอกพูนเพิ่มทับทวีมากขึ้นๆ เรื่อยๆ จนทำลายไม่หมด และสิ่งเหล่านี้ก็จะกลายเป็นสิ่งหมักหมม เป็นพิษเป็นภัยขึ้นมาแน่นอน

อาจมาว่าสักวันหนึ่งในโอกาสข้างหน้าจะเกิดพิษภัย จะเกิดโรคระบาด เกิดอะไรจากขยะ หรือเกิดความสูญเสียจากเหตุของขยะแน่นอนในอนาคตถ้าคนเราไม่จัดการเรื่องนี้ตั้งแต่บัดนี้ ขณะนี้ แม้แต่พวกเราเองที่อาจมาพาทาก็ยังไม่เข้าไปถึงจิตถึงใจ ยังไม่ยินดีที่จะทำ ยังไม่เต็มใจ ยังไม่รู้คุณค่าว่าควรจัดการกับเรื่องนี้ ขนาดละก็เลสความรังเกียจ ความไม่ติดยึด ความไม่ยึดถืออะไรลงไปเยอะแล้วก็ยังยากเลย เพราะฉะนั้นคนข้างนอกยังไม่ต้องพูดเลย ถ้าเขาไม่ได้เงินไม่ได้สิ่งที่ตอบแทนเขาก็ไม่ยอมทำหรือทำในโลก แต่ถ้าในทางธรรม คนทางธรรมซึ่งละลดกิเลสลงไปแล้ว ไม่ติด ไม่ยึดมั่นถือมั่น ความรังเกียจก็ลดลงไปก็น่าจะเป็นไปได้ ชาวธรรมะน่าจะเป็นตัวหลักที่จะต้องทำสิ่งเหล่านี้ แต่อาจมาก็ไม่ใช่นักบวชนักปฏิบัติไม่รู้จะทำอย่างไร ก็ได้แต่พูดได้แต่เตือนกันไป พยายามปลุกเร้ากันไป ให้ความรู้กันไป ถ้าใครจะเกิดจิตเกิดใจยินดี เต็มใจที่จะเข้ามามุ่งมั่นจัดการเรื่องเหล่านี้ก็คงจะเป็นบุญของโลก เป็นบุญของสังคม ซึ่งก็หวังว่าน่าจะมีขึ้นได้

ถาม

โครงการ “ชยะทองฉลอง ๗๒ ปี” พ่อท่านคิดว่าถ้าชาวโศกมารณรงค์เรื่องชยะกันทุกๆชุมชน จะก่อให้เกิดประโยชน์ในด้านใดบ้าง?

ตอบ

ไอ้โฮ วิเศษเลย ถ้ามารณรงค์ได้จะด้วยวิธีระดมพล รวมแรงรวมใจกันเพื่อที่จะมาปฏิบัติกิจนี้ เอาเรื่องนี้มาพัฒนาและก็พยายามทำให้มันเป็นผลเป็นประโยชน์ เป็นสิ่งที่เป็นเรื่องเป็นราวเป็นขึ้นเป็นอันขึ้นมา ให้เป็นกิจจะลักษณะก็วิเศษ วิเศษเน่ๆเลย ขอสนับสนุนอย่างยิ่ง ก็หวังใจว่าจะเป็นของขวัญอันวิเศษยิ่งสำหรับอาตมาเหมือนกัน

ถาม

โลกวิกฤตเกือบทุกด้าน แต่ชาวโศกมาทำกันเฉพาะกลุ่มเล็กๆของตัวเอง มันจะพอช่วยโลกได้ทันหรือไม่

ตอบ

คำว่า “ทัน” อาตมา รู้คำตอบตั้งแต่นานแล้วว่ามันไม่ทันหรอก **มันจะต้องเกิดกบฏ** จะไปช่วยโลกไม่ให้เกิดวิกฤต ไม่ให้เกิดไฟบรลลัยกัลป์ไหม้โลก ไม่ให้เกิดล่มสลาย หรือไม่ให้เกิดสิ่งที่เลวร้ายแก่มวลมนุษยชาติ มันห้ามไม่อยู่หรอก ไม่มีใครห้ามได้ อาตมา รู้มานานแล้ว แต่อาตมาทำนี่เพื่อเพิ่มส่วนที่ดีให้มัน ช่วยผู้คนส่วนหนึ่ง ซึ่งแทนที่จะถูกไฟบรลลัยกัลป์กินไปต้องตายอย่างน่าเวทนา ต้องรับทุกข์ รับภัยจากไฟบรลลัยกัลป์ ซึ่งเป็นภาษาศัพท์ที่ใช้แทนความวิเศษอันใดในอนาคต โดยมันบอกไม่ได้ว่าจะเกิดอะไรกันบ้าง อาตมาว่ามันจะมากเรื่องเลย ทั้งมนุษย์ทำ ทั้งธรรมชาติเกิดการวิปริตด้วย มันจะเป็นจริงๆเลย **เพราะฉะนั้นอาตมาก็เพียงแต่ทำหน้าที่ช่วยคนที่เห็นด้วย คนใดเห็นดีก็พยายามพัฒนาตัวเอง แก้กกรรม แก้วิบาก มันก็จะช่วยตัวเองขึ้นมาได้ ถ้าใครมาปฏิบัติ มาประพฤติ มาสั่งสมส่วนที่เป็นกุศลวิบากให้แก่ตนเอง ก็จะช่วยตัวเองได้** เมื่อช่วยตัวเองขึ้นมาแต่ละคนๆ มากคนเข้าก็เป็นมวลเป็นสังคม เป็นกลุ่มมนุษย์ที่จะมีแรงขับซ้อนขึ้นมา มีพัฒนาการเป็นกลุ่มก้อน เป็นคณะที่จะไปช่วยมนุษย์ในสังคมในโลกอื่นๆต่อไปๆ เพิ่มขึ้นๆไป เป็นปฏิภาณทวี ทำสุดแรง ทำสุดความสามารถ สุดความตั้งใจเท่านั้น และมันก็จะเกิดผลช่วยหรือชนสัตว์ ช่วยสัตว์มนุษย์โลกเพิ่มขึ้นได้เท่านั้นเอง

มันจะต้องเกิดกบฏ จะไปช่วยโลก
ไม่ให้เกิดวิกฤต ไม่ให้เกิดไฟ
บรลลัยกัลป์ไหม้โลก ไม่ให้เกิด
ล่มสลาย หรือไม่ให้เกิดสิ่งที่เลว
ร้ายแก่มวลมนุษยชาติ มันห้าม
ไม่อยู่หรอก ไม่มีใครห้ามได้

อาตมาก็เพียงแต่ทำหน้าที่ ช่วยคนที่เห็น
ด้วย คนใดเห็นดีก็พยายามพัฒนาตัวเอง
แก้กรรม แก้วิบาก มันก็จะช่วยตัวเอง
ขึ้นมาได้ ถ้าใครมาปฏิบัติ มาประพฤติก
มาสั่งสม ส่วนที่เป็นกุศลวิบากให้แก่ตนเอง
ก็จะช่วยตัวเองได้

แต่ถึงอย่างไร้อัตราของความเสื่อมที่วิ่งไปหาไฟบรรลัยกัลป์ กับอัตราของความดีหรือความเจริญ หรือความที่ไม่ตกไปในความเลวร้ายนั้น ที่อาตมาทำอยู่นี้้อัตราผลได้ที่อาตมาทำ กับอัตราคนที่ช่วยกัน ละเลง ช่วยกันระดม ช่วยกันถล่มทำลายให้ไปสู่ความเสื่อมความฉิบหาย หรือความเป็นไฟบรรลัยกัลป์ อัตราทางโน้นก้าวหน้าไปมากมาย อาตมาไล่ตามไม่ทัน ถึงอย่างไรก็ไล่ตามไม่ทัน แต่อัตราการก้าวหน้า ของอาตมาที่ทำอยู่นี้ก็มีปฏิภาคทวีเหมือนกัน แต่ก็ได้เป็นส่วนหนึ่งเท่านั้น เพราะฉะนั้นที่ถามมาแต่ต้น ว่าจะช่วยโลกได้ทันไหม มันไม่ทันแน่ๆอยู่แล้ว มันได้เท่านั้นเอง แม้พยายามอย่างยิ่งก็ได้เพิ่มขึ้นมา เท่านั้นเอง เท่าไรก็เท่านั้น เราไม่ได้ไปกะเกณฑ์ ไม่มีความรู้ความสามารถจะไปพยากรณ์คำนวณเอาได้หรอก

ถาม ความหมายที่ว่าธรรมะชนะอธรรม

ตอบ คำนี้เป็นสัจจะ สัจจะคือชนะอย่างที่บอกว่า เอาละคนที่เป็นอธรรมแน่นอน ใคร จะมุ่งแต่ในทางธรรมก็จะถูกไฟบรรลัยกัลป์ไหม้ ก็ตาย ก็พินาศ มันก็แพ้แล้วไง ส่วนคนที่เป็นฝ่าย ธรรมะจะไม่ต้องไปตกสู่ความพินาศ ก็ชนะแล้วไง สัจธรรมก็ชนะอย่างนี้ ส่วนคนที่ไม่เป็นสัจธรรม เป็นอสังฆธรรมก็จะถูกความพินาศกินตัวไป มันเป็นของที่ห้ามไม่ได้ มันเป็นเรื่องจริง เพราะฉะนั้นใคร อยากจะทำอย่างนั้นอยู่ก็ได้อย่างนั้น สัจธรรมก็ได้สัจธรรม อสังฆธรรมก็ได้อสัจธรรม ใครทำอะไร ก็ได้ผลอย่างนั้น

ถาม อัตราความเลวร้ายที่เพิ่มขึ้นคือความพ่ายแพ้ของอธรรม

ตอบ ใช่ อธรรมมันมาก แม้เราพยายามจะพูด พยายามจะอธิบาย พยายามจะชี้ยืนยัน ๑. คนที่ไม่มีปัญญาจะเข้าใจ ๒. แม้มีปัญญาเข้าใจแต่กิเลสของเขามันแรงมันมาก เขาก็ไม่เอาตาม เขาก็ ไปทางโน้น ซึ่งมีปริมาณมากกว่า ไม่สามารถสู้กันได้ มันต้านทานกันไม่ไหว

ถาม

เมตตากับอิตตามีความต่างกันตรงไหน อย่างไร

ตอบ

ถามเรื่องอิตตากับเมตตาที่จะแยกประเด็นในเนื้อแท้สาระของความหมายของเมตตากับอิตตา ว่ามันมีประเด็นหรือมีจุดต่างตรงไหน แยกกันตรงไหน จุดต่างของเมตตากับอิตตาก็คือเมตตามันปรารถนาดี ที่จริงอิตตาในเชิงปรารถนาดีก็มี แต่เมตตาเป็นความปรารถนาดีที่ต้องการให้คนพันทุกข์ ให้คนพ้นตกต่ำ เมตตาเมื่อเห็นคนตกต่ำไปสู่ทุกข์ หรือเห็นคนลำบากลำบากอะไรก็มีใจต้องการช่วย คำว่าเมตตา มีใจเริ่มต้องการและเป็นจุดเริ่มต้นของกรรมทั้งหลาย มโนปุพพังคมา ฐัมมา แล้วจึงลงมือทำ พอลงมือทำด้วยกายด้วยวาจาก็เป็นกฐณา เมตตาก็เริ่มต้นที่จิตด้วยการคิดช่วยให้คนอื่นพ้นทุกข์ พ้นตกต่ำ กฐณาก็ลงมือช่วย มุทิตาก็หมายความว่าช่วยสำเร็จ แล้วก็ยินดีในผลงาน ยินดีในสิ่งที่ดีแล้ว ได้แล้ว แล้วจึงอุเบกขาคือหยุดยึดถือ วาง ปล่อย เหย ไม่ต้องไปยินดีในสิ่งที่ดีได้แล้ว นี่เป็นพรหมวิหาร ๔ ที่จะต้องเข้าใจความหมาย แต่ทุกวันนี้เขาอธิบายไม่ออกกัน อาตมาก็พยายามอธิบายอยู่ แต่เขาไม่ยอมฟังกัน

เมื่อเมตตาแล้วก็กฐณาลงมือช่วย แต่ที่วิธีช่วยนี้แหละ มันจะเกิดอิตตาเพราะจิตของเราไม่ประมาณ หรือประมาณตนประมาณกรรมไม่เป็น กรรมแรงไป กรรมมากไป วิถีกรรมก็ดี กายกรรมก็ดี ที่กระทำออกไปเพื่อช่วยเขา มันเกินขอบเขต มันไม่พอเหมาะ มันประมาณไม่พอดี ไม่มีสัมปยุตธรรม ๗ ประการ ไม่ถูกโอกาสบ้าง ไม่ถูกกาละบ้าง ไม่ถูกสัดส่วนที่ควรจะเป็นบ้าง เพราะไม่มีปัญญารู้ธัมมัญญุตญาณ อิตถัญญุตญาณไม่รู้องค์ประกอบ ไม่รู้เนื้อแท้ ธัมมัญญุตญาณก็คือองค์ประกอบทั้งหมด อิตถัญญุตญาณคือเนื้อแท้ เนื้อจุดสำคัญ เมื่อไม่มีความรู้ในสัมปยุตธรรม เพราะฉะนั้นมันตัดัญญุตญาณการประมาณจึงไม่พอ แม้จะเป็นความปรารถนาดี เช่น แม่ปรารถนาดีต่อลูก เห็นลูกไม่ดีก็พยายามเคี่ยวเข็ญ พยายามที่จะช่วยเหลือ ซึ่งการช่วยนั้นคือเมตตา กฐณา แต่การประมาณไม่พอเหมาะพอดีต้องการทำได้ตั้งใจตนเองอย่างเดียว แรงไปบ้าง เกินไปบ้าง ไม่เข้าท่าบ้าง หรืออะไรก็แล้วแต่ สิ่งเหล่านั้นตัวเองไม่รู้ตัว มันจะเอาแต่ใจตัวเอง ถือดีตัวเองว่าเป็นแม่ อย่างนั้นก็เกิดเป็นอิตตา เพราะฉะนั้นอิตตาก็คือสิ่งที่ตนเองทำไม่พอเหมาะพอดี เอาแต่ตามใจตัว ประมาณให้มันเหมาะสมไม่ได้ ถ้าช่วยอย่างเหมาะสมก็ได้ผลดี ได้สัดส่วนที่ดี ทำได้อย่างพอเหมาะพอดี เกิดประโยชน์ผลดี แต่ถึงอย่างไรก็ตามในความลึกลับละเอียดของธรรมะแล้ว ถึงจะปรารถนาให้คนอื่นเขาได้ดี และเราช่วยเขาให้ได้ดีแล้วก็ตาม ถ้าเราไปยึดติดความได้ดีนั้นยังไม่เกิดครบสมบูรณ์ในพรหมวิหาร ๔ โดยไม่มีอุเบกขา ยินดีในสิ่งที่เขาได้ดี แล้วก็ติดยึดในสิ่งที่ตัวเองทำดีนั้นอีก ก็ยังเป็นอิตตาที่ติดยึดทั้งนั้น ยังไม่ถึงขั้นการปฏิบัติธรรมให้เข้าถึง อุเบกขา ซึ่งเป็นองค์ธรรมชั้นฐาน ๔ ถึงขั้นฐานนิพพาน อุเบกขา คือฐานนิพพาน ถ้าไม่ทำไปถึงขั้นนั้นก็กลายเป็นอิตตาทุกที่ไป ซึ่งเป็นความลึกลับซึ่ง สรุปแล้วประเด็นของอิตตากับเมตตามันต่างกันตรงที่ว่าต้องการช่วยคนอื่นให้ได้ดี เป็นเมตตา แต่ถ้าเอาแต่ใจตัวไม่ประมาณความพอเหมาะพอดี หรือแม้แต่ยึดผลดีของสิ่งที่ได้ดีนั้นก็คืออิตตา และคนที่อิตตา ไม่ได้ตั้งใจก็จะทุกข์ มีผลคือทุกข์อย่างแน่นอน แม้เขาจะยินดีในสิ่งที่เขาทำดีได้แล้ว ไม่ทุกข์ เป็นสุข แต่สุขนั้นก็ยังเป็นอิตตา เป็นปรมาตมัน เป็นอาตมัน ซึ่งเมื่อยังยึดสุขอยู่ก็จะต้องมีทุกข์แฝงอยู่อีก เพราะสุขทุกข์เป็นของคู่กัน ถ้ายังมีสุขก็ยังมีทุกข์

มันเป็นทริลลิกซ์ที่ทำให้เหลือเพียงหนึ่งอย่างถาวร หรือสูญยังไม่ได้

ถาม

คนที่ทำอย่างมีอัตตา ประมาณไม่เป็น ทำให้ผู้รับเป็นทุกข์ เดือดร้อน และคนทำก็ไม่รู้ตัวจะเกิดผลวิบากอย่างไร

ตอบ

เมื่อคนที่ได้รับการกระทำจากเรา เกิดความไม่พอใจเกิดความลำบาก เดือดร้อน ก็จะเป็นวิบากที่คนนั้นเขาอาจยึดถือ เขาอาจจะจองเวรจองกรรม เกิดความแค้นพยาบาท แต่ถ้าเขาไม่ถือสาอย่างลูกถูกพ่อแม่ดู ด่า ก็ไม่ถือสา ให้อภัย มันก็อาจไม่เป็นวิบาก ไม่มีภัย แต่ถ้าเขาถือสาขึ้นมากก็มีภัย เป็นเวรานุเวรไป เพราะฉะนั้นเมตตาหรืออิตตาอยู่ที่การประมาณ และการเรียนรู้สาระของธรรมะที่เป็นปรมาตถ์ ถ้าไม่มีปรมาตถ์ ไม่เรียนรู้ปรมาตถ์ก็ไม่รู้จักอิตตาหรืออก คนในโลกจึงสร้างอิตตาอยู่ตลอดเวลา ทั้งโอฬารอิตตา มโนมยอิตตา และอรุณอิตตาซึ่งเป็นตัวร้ายที่สุด เรื่องเมตตาคนสามัญก็มีได้ คนสามารถจะมีเมตตาได้ทั่วไป แต่เรื่องอิตตา คนไม่ค่อยรู้เรื่อง ไม่ค่อยรู้จัก ทั้งที่อยู่ในตัวเองมากมายและก็ทำอิตตา สร้างอิตตาให้ตัวเองมากมาย ทั้งนี้เพราะไม่เรียนรู้อิตตา เพราะฉะนั้นก็ไม่รู้ตัวหรืออก จะเกิดอิตตาทันอย่างไร เมื่อไร อิตตาเกิดจากเหตุอะไร ไม่รู้เรื่อง ไม่รู้ตัว แต่เมตตายังพอรู้จักกันโดยปริยาย เพราะเมตตาเกิดง่ายมีกันได้ มีความปรารถนาดีต่อคนอื่น หวังให้คนอื่นพ้นทุกข์ พ้นเดือตร้อน พ้นลำบาก เป็นเมตตาทั้งนั้น เป็นอาการเบื้องต้นของจิตกุศล

ถาม

คนที่มีอิตตามากแสดงว่ามีเมตตาบ่อยเป็นปฏิภาณวิภังค์ใช่หรือไม่ ?

แม้จะเป็นความปรารถนาดี เช่น แม่ปรารถนาดีต่อลูก พยายามที่จะช่วยเหลือ ซึ่งการช่วยนั้นคือเมตตา กรุณา แต่การประมาณไม่พอเหมาะพอดีต้องการทำให้ได้ตั้งใจ ตนเองอย่างเดียว สิ่งเหล่านั้นตัวเองไม่รู้ตัว ก็อดตัวเองว่าเป็นแม่ อย่างนั้นก็จะเกิดเป็นอิตตา

ความเมตตาดี

ความรู้สึกดี ๆ ที่มอบให้แก่ทุกคน โดยไม่หวังสิ่งใดๆตอบแทน ด้วยความเข้าใจอย่างแท้จริงว่า ทุกคนมีกรรมเป็นของตัวเอง

ตอบ

เมตตากับอตตาก็ไม่เกี่ยวกัน มันเป็นคนละลักษณะ ถ้าจะพูดง่าย ๆ เลยเมตตาเป็นกุศลจิต อตตาคืออกุศลจิต มันคนละตระกูลกันใช่ไหม อตตาคือตัวเหตุแห่งทุกข์ ส่วนเมตตาเป็นเหตุแห่งสุข ล้างอตตาทมหตคนก็มีเมตตาได้ พระอรหันต์มีเมตตา มีพรหมวิหาร ๔ ไม่มีอตตาคือ

ถาม

คนที่เมตตาเยอะ และในขณะที่เดียวกันก็มีอตตายะยะ คนคนนั้นจะเป็นอย่างไร

ตอบ

คนมีเมตตาเยอะ อตตาก็เยอะ นี่แรง ลำบาก เพราะอตตาก็ไปเสริมเมตตา อตตาก็ทำให้ไปเสริมความแรง ทำได้ดีก็ดีนะ แต่มีอตตาก็มันไม่ค่อยรู้ตัว ทำอะไรมันจะเกิน มันจะเลย มันมากเกินไป จะทุกข์ร้อน เพราะจะเอาให้ได้ตั้งใจ แล้วก็ยึดมากอีก โอ้โฮ!! มันหนักนะอตตาดแบบนี้ คนรับก็งงๆไม่รู้ว่ามันคืออะไรกันแน่ เพราะเขาก็แสดงด้วยเมตตาแหละ แต่คนทำ คนที่มีเมตตาก็ทำโดยที่ไม่รู้อตตาดตัวเอง ทำแล้วคนอื่นก็รับยาก

ความเมตตา คือ ความรู้สึกดี ๆ ที่มอบให้แก่ทุกคน โดยไม่หวังสิ่งใดๆตอบแทน ด้วยความเข้าใจอย่างแท้จริงว่า ทุกคนมีกรรมเป็นของตัวเอง และในโลกนี้ไม่มีใครอยากเป็นคนเลวเลย

ความเมตตา ทำให้จิตใจเราสงบ ด้วยความเห็นใจ รอคอย และให้อภัย

ความเมตตา จึงเป็นบ่อเกิดของทุกกรรมดี ที่เรากระทำต่อผู้อื่น

ความเมตตา สอนให้เรารู้จักสัพปุริสธรรม โดยมีอตตาดในตัวเรา เป็นเครื่องตรวจสอบและชี้บอก

จดหมาย

จากญาติธรรม

ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่าน ที่ต้องไปด้วยกัน เช่นนี้.....

กระผมมีข้อปฏิบัติที่ได้จากการอ่านดังต่อไปนี้ครับ

กล้าลาออกจากราชการโดยไม่ลังเลสงสัยเลยครับ (ลาออก ๑ เม.ย. ๒๕๔๗) เพราะว่าการทำอาชีพของตนเองให้บริสุทธิ์ขึ้น ทุกวันนี้ก็ถือศีล ๕ ละอบายมุข รับประทานอาหารมังสวิรัต วันละ ๑ มื้อ (ตั้งแต่ ๓ เม.ย. ๒๕๔๘) เมื่อมีงานอบรมก็จะไปช่วยงานที่ชุมชนร้อยเอ็ดต่อโคก โดยไปก่อนงาน ๑ วัน ที่งานฝึกอบรมเป็นงานที่หนักมาก เนื่องจากคนน้อย(อัตราเพิ่มไม่มี มีแต่อัตราจะลด) กระผมอยู่แผนกทำน้ำเต้าหู้ เต้าหู้แผ่น หุงข้าว เก็บหางล้างภาชนะ จัดระเบียบภาชนะ ขนขยะไปที่ต่างๆ ที่ยากมากๆก็คือ **ทำงานไปด้วยปฏิบัติธรรมลดละกิเลสไปด้วย** ลดได้บ้างไม่ได้บ้างก็เป็นสุขกับการทำงานทั้งงานนอกงานในครับ

อีกหน้าที่หนึ่งก็คือเป็นเจ้าของหน้าที่การเงินของชุมชนด้วย ทั้งที่ไม่อยากทำ แต่หมู่กลุ่มก็บอกว่ากระผมเหมาะสม กระผมเห็นชัดเจนอีกอย่างหนึ่งก็คือ....ที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าเงินเป็นอสรพิษจริงๆ ถ้าใครจัดการไม่เป็นก็จะถูกกัดเจ็บปวด บางคนเสียผู้เสียคนไปเลย หลังจากเสร็จงานฝึกอบรม

กระผมก็ต้องไปดูแลครอบครัว (ลูก ๑ ภรรยา ๑) ไม่ให้ขาดตกบกพร่อง กระผมก็จะพยายามทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด

🌸 ร.ต.สาคร สายพันธ์ จ.ร้อยเอ็ด

🧠 งานบุญนี้ช่างเบา ว่าง ง่าย สบายจริงหนอ ตั้งแต่เช้า เริ่มงานบุญ หุงข้าว ทำเต้าหู้ ทำน้ำเต้าหู้แหล่งโปรตีน แหล่งใหญ่ของมนุษย์กินผักเช่นชาวอโศกทั้งมวล ชุมชนบุญนิยมชาวอโศกพึ่งตนเอง มีแหล่งผลิตอาหารหลักได้เอง ยิ่งทางด้านจิตวิญญาณด้วยแล้ว หากพึ่งตนด้วยศีลได้ ชีวิตจะมีอิสระเสรีเพียงไหนหนอ ---**U.N.**

ชีวิตในท่ามกลางบทฝึกปฏิบัติธรรม

ดิฉันต้องทำงานบ้านและเลี้ยงหลานด้วย (ลูกของน้องสาว) การเลี้ยงเด็กนี้ลำบากมากเลยต้องใช้ความอดกลั้นอดทน ทำให้เห็นทุกข์ในการมีครอบครัว ครอบครัวดิฉันอยู่กันหลายคน แต่ละคนไม่เหมือนกัน บางคนก็ชอบบ่นชอบด่า บางคนก็โกรธง่าย พุดไม่ถูกหูหน้อยเดียวก็โกรธเป็นไฟเลย ส่วนตัวดิฉันเองมักมีจิตถือสาพยายามฝึกฝนเอาชนะกิเลสของตัวเอง แต่ก็แพ้ตลอดเลย สุขภาพก็เริ่มอ่อนแอลง บางครั้งท้อแท้เหนื่อยหน่าย แต่ก็ยังดีที่ได้

ธรรมะของชาวอโศกคอยขัดเกลาจิตใจคลายทุกข์ลงได้มาก ธรรมะของพ่อท่านหรือหนังสือของอโศกมีคุณค่าต่อมนุษยชาติมากมายเลยค่ะ

เข้าพรรษานี้ ดิฉันตั้งตบะได้ ๒ ข้อค่ะ

๑. กินมังสวิรัตินิสฺสูทฺธิ์และกินอาหาร ๒ มื้อ

๒. พยายามปฏิบัติศีลให้ได้ทุกข้อ

🌸 มะลิ บ่อทิมา ย จ.สระบุรี

🧠 ผู้ถือศีลต้องลดการถือสาด้วย ผู้ถือศีลจะเอาภาระตัวเองด้วยข้อศีลทั้ง ๕ รวมถึงลดละ-เลิกอบายมุขด้วย เราจะศึกษาเรียนรู้ให้รู้จักตัวเอง เมื่อเราเข้าใจตัวเองได้แล้ว เราจะเข้าใจผู้อื่นได้ง่ายขึ้น จิตที่ถือสาจะค่อยๆคลายลง จางลง ---**U.N.**

ให้กิเลสนำหน้า พาชีวิตสับสน

.....ฉันมีใจที่จะทำกรรมอยู่ที่บ้าน ทำไร่นาสวนผสมตามที่ได้ตั้งใจ อยากได้อะไรทำอะไรอยากมีมาตั้งแต่อายุได้สิบปี ที่ผ่านมามีไม่เคยทำอะไรสำเร็จเป็นชิ้นเป็นอันเลยสักอย่าง ทำอะไรฉันไม่เคยทำอย่างเสมอต้นเสมอปลายเลย เป็นเพราะ ๑. ไม่เข้าใจชัด ๒. จิตใจร่างกายไม่แข็งแรง ๓. กลัวจะไม่ได้ผลดังใจหวัง (ใจร้อน)

เมื่อก่อนฉันรู้สึกไม่ค่อยมีแรง จึงมีแต่ใจเท่านั้นที่อยากทำ แต่ตอนนี้ฉันรู้สึกว่ากำลังแรงเพิ่มขึ้นจึงไม่อยากจะไปไหน อยากทำไร่นาสวนผสมอยู่ที่บ้านก่อนจะได้ไหมคะ เพราะว่าฉันมาพักค้างอยู่กับชาวอโศกที่ไร่ ฉันจะพูดว่าจะเอาลูกชายมาเรียนด้วย และเอาตัวเองมาด้วย แต่พอเอาเข้าจริงฉันกลับจะเอาเฉพาะลูกชายมาเรียนเท่านั้น ฉันคงจะเป็นคนที่ไม่น่าเชื่อถือมากมายใช่ไหมคะ ที่เป็นแบบนี้คือฉันกลัวว่า ฉันจะอยู่กับชาวอโศกไปจนตลอดตายไม่ได้ พออยู่ไม่ได้ก็ออกจากชาวอโศกกลับไปอยู่บ้าน ครอบครัวก็จะไม่ยอมรับฉันแล้ว และกำลังที่จะสร้างบ้านเรือนทำไร่นาสวนผสมก็จะหมดลง ชีวิตก็จะไร้ค่าไม่มีราคาเลย มีแต่คนรังเกียจเหยียดหยาม ดูถูกดูแคลน เป็นคนจนที่ไม่มีค่า ไม่มีศักดิ์ศรีอะไร ฉันกลัวมากในสิ่งนี้จะ และสับสนว่าตัวเองจะอย่างไรได้ดีที่สุดคือระหว่างอยู่วัดหรืออยู่บ้าน ยังตัดสินใจไม่ได้เลย เพราะยังสับสนอยู่

เมื่อ ๖ มิ.ย. ตีมน้ำปัสสาวะแล้วรู้สึกดีขึ้นจึงอยากอยู่บ้านทำไร่นาสวนผสม แต่พอตีมน้ำไปเรื่อยๆอาการก็อ่อนแอลง จึงคิดมากอยากหายจากโรคที่เป็นนั้น โรคที่เป็นในขณะนี้มี ๑. ภูมิแพ้อากาศ ๒. เลือดจาง ๓. ริดสีดวงทวาร ๔. หัวใจอ่อนเพราะคิดมากอยากได้เงิน ๕. มดลูกบวม ๖. กระเพาะบวม ๗. ปวดศีรษะ วิงเวียน และอ่อนเพลีย

มันคงจะเป็นโรคเวรกรรมที่ฉันไม่เคยทำดีกับพ่อแม่เลย พอเจอญาติของดี(ชาวอโศก) ก็ตอนขวานบั้นชะแล้ว

ตอนนี้ฉันได้ไปรักษาตัวอยู่ที่ร้อยเอ็ดอโศกเป็นที่เรียบร้อยแล้ว เพราะฉันรู้สึกว่าที่ฉันไปหาเงินที่เกาะสมุยกลับมาบ้าน ก็เอาเงินนั้นมาซื้อยารักษาตัวเองให้หายป่วย หาเงินอยู่บ้านโดยทำงานเย็บผ้าก็เอาเงินมาซื้อยารักษาตัวเองเหมือนเดิม แล้วเงินมันจะมีความสำคัญอะไรเท่ากับสุขภาพร่างกายและสุขภาพจิตใจ

ฉันทบทวนตรึกตรองดูแล้วก็เห็นจริงว่าฉันเองยังหลงยึดเงินเป็นที่พึ่ง หาเหตุผลสารพัดที่จะเข้าข้างเงิน หลงเห็นเงินเป็นพระเจ้า เงินสำคัญจริงแต่ไม่ใช่ทุกอย่างใช่ไหมคะ ร่างกายจิตใจปัญญาสำคัญกว่าใช่ไหมคะ ที่ฉันเข้าใจนี้ถูกต้องไหมคะ ตอนนี้นั้นฉันไม่มีปัญญาที่จะเอาชีวิตตัวเองและลูกรอดพ้นจากความทุกข์เลย และไม่มีปัญญาที่จะสอนลูกให้เป็นคนดีได้เลย

🌸 ดวงพร ทิลาชัย จ.มหาสารคาม

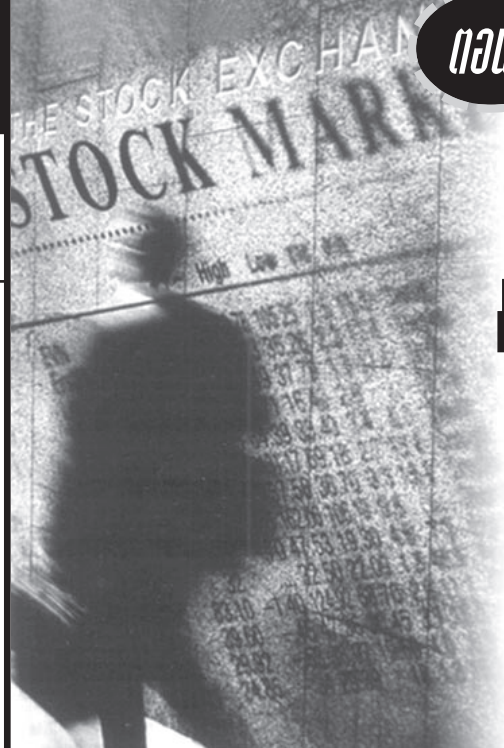

อยู่บ้านไปให้หายข้องใจให้หายสงสัยซะก่อน ทำชีวิตตัวเองให้มั่นคงแข็งแรงดีก่อน หากพร้อมทั้งสุขภาพกายและสุขภาพใจแล้วค่อยมาลงฝึกภาวนาด้วยกันที่วัด ดีกว่ามั๊ย ? ---บ.ก.

บันทึกจาก บัณฑิตจากคณะ

ตอน...

คุณนิยม มีแต่ **หาง** กับ.. **หาง** และ.. **หาง**

สิงหาคม ๒๕๔๘

พระราชินีพ่อท่านลูกต้นบริหารกายตอนตีสี่ ก่อนออกบินชบาตทุกวัน เว้นวันที่ต้องแสดงธรรมทำวัตรเช้าก็จะเลื่อนเวลาการบริหารกายไปหลังแสดงธรรมแล้ว ทุกอาทิตย์หากอยู่ที่บ้านราชฯก็จะไปเทศน์ที่อุทยานบุญนิยม

เดือนนี้ต้องลืตดาหะทั้งต้นเดือน กลางเดือน และปลายเดือน แม้จะย่าง ๗๒ ปีแล้ว แต่ก็ยังดูแข็งแรงกระฉับกระเฉง อาการป่วยเจ็บได้ใช้อะไรไม่มี จะมีบ้างก็เพียงไอเล็กน้อยๆ และที่พยาบาลผู้ดูแลเฝ้าสังเกตระวัง ก็คืออาการเต้นของหัวใจ ที่มีจังหวะของการหยุดทิ้งช่วงไปนานหลายครั้ง ซึ่งศัพท์ภาษาทางการแพทย์เรียกว่า ฟิวรีซี. แต่ดูเหมือนว่าคุณหมอผู้ชำนาญ บอกว่าไม่น่าห่วงแต่อย่างใด ไม่ใช่เรื่องที่ต้องเป็นกังวลอะไรนัก เพราะตัวคุณหมอเองก็มีอาการเช่นนี้อยู่บ้าง

บรรดาศิษย์เก่าสัณฆาสิกขาสันตือโศก ได้รวมตัวกันจัดงาน(๘๘.๘) เพื่อจะได้ไม่ห่างเหินเกินไป ฝ่ายการศึกษาและผู้ใหญ่ในชุมชนก็ร่วมกิจกรรมของบรรดาศิษย์เก่าๆ เหล่านี้บ้าง แล้วได้นิมนต์พ่อท่านเทศน์และสนทนาซักถามกันพอสมควรที่จะรู้ว่าใครกำลังไปทำอะไรที่ไหน ผู้สนใจรายละเอียดติดตามได้ที่ฝ่ายเผยแพร่

เดือนนี้มีเรื่องตื่นเต้นที่ต้องร่วมสัมพันธ์กับองค์กรภายนอกเหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็นการร่วมคัดค้านบริษัทน้ำเมาเข้าตลาดหลักทรัพย์, การร่วมสัมมนากับเจ้าหน้าที่ของ ธ.ก.ส. ในโครงการพัฒนาชุมชนต้นแบบ, กรณีข่าวฮือฮาถึงการเปลี่ยนชื่อและนามสกุลของ นายตายแน่ มุ่งมาจน ซึ่งสังคมได้วิพากษ์วิจารณ์และกล่าวถึงบ้าง และเรื่องตื่นเต้นสุดท้ายปลายเดือนก็เห็นจะเป็นเรื่องที่นิสิตปริญญาโทมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย (มจร.) ได้มาเยือนสันตือโศก ในวิชาศาสนาเปรียบเทียบ ซึ่งนิสิตกลุ่มนี้ได้ศึกษาสนใจลัทธิ FUNDAMENTALISM แปลเป็นไทยว่า ลัทธิความเชื่อในคำสอนดั้งเดิม ซึ่งผลโดยรวมเป็นที่พอใจด้วยกันทั้งฝ่ายเขาและเรา แมื่ก่อนหน้านี้นั้นทางเราจะถูกมองว่าเป็นกลุ่มศาสนาใหม่หัวรุนแรง แบบเดียวกับกลุ่มศาสนาในตะวันออกกลางมาก่อนก็ตาม แต่จากความจริงที่นิสิตได้ประจักษ์สัมผัสแล้ว ก็คงจะทำให้เขาเหล่านั้นเห็นความจริงได้ว่า ชาวอโศกไม่ได้เป็นอย่างที่ให้อ้อมลมาเช่นนั้นเลย

พาดิश्य...พอเพียง

บันทึกจาก ... บัณฑิตจาก

เรื่องพาดิश्य นี้ มันยิ่งใหญ่ ...สมัยนี้ระบบจัดการมันโหด มันสลับซับซ้อน จนกระทั่ง
ผู้คนได้รับทุกข์โทษภัย **นายทุนเอาเปรียบเอารัดไม่มีจุดจบ** แต่พวกเราทำที่
เราทำด้วยคุณธรรม เพื่อที่จะปลดทุกข์ให้แก่ประชาชนผู้ซื้อ ซึ่งมันเป็นเจตนาารมณ์
ของอุดมคติที่สุดยอด

๑ ส.ค. ๒๕๔๘ ที่สันตือโคก เข้านี้มีประชุม “พาดิश्यบุญนิยม” ซึ่งเป็นการประชุม
ประจำเดือน ของชาวอโคกที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการพาดิश्य เดือนละครั้ง โดยใช้สถานที่ในโบสถ์
ของพุทธสถานสันตือโคก ประชุมกันตั้งแต่ ตีห้าจนถึง ๘ นาฬิกาเศษ มีบริษัทเครือข่าย
การพาดิश्य เช่น พลังบุญ แต่ชีวิต กู๊ดินฟ้า ขอบคุณ ดินน้ำฟ้า ภูมิจุณ ชมรมมังสิริวัตแห่ง
ประเทศไทย(หน้าสันตือโคก และจตุจักร) ธรรมทัศน์สมาคม เป็นต้น รวมถึงร้านค้าต่างๆใน
ต่างจังหวัด ขอนำตัวอย่างของรายงานการประชุมมานำเสนอ ดังนี้

โครงการนำพืชมาทดแทนสารชำระล้าง ขณะนี้มีน้ำยาขัดห้องน้ำ ๑.จากสารสกัดชีวภาพ
ประจำดีควาย ของชุมชนศาลือโคก ออกมาจำหน่าย เป็นงวดที่ ๓ สำหรับการผลิตน้ำยาล้างจาน
๒.จากน้ำมันปาล์ม อยู่ในระหว่างดำเนินการ โดยได้รับคำแนะนำจากนักวิชาการ กรมวิทยาศาสตร์บริการ
การรับผลิตภัณฑ์ และผลิตผลจากงานกลีกรมไร้สารพิษ จะดูจากแหล่งผลิตทั้งระบบ
เน้นไร้สารพิษ โดยเฉพาะข้าว พืชผักผลไม้ ถั่วเหลือง ทำกลีกรมเพื่อการบริโภค กินใช้ภายใน

ชุมชนให้พอเพียงก่อน แล้วจึงนำออกจำหน่าย ให้บรรณรักษ์เพื่อพัฒนาไปสู่การไร้สารพิษให้มากที่สุด น้ำหมักชีวภาพชนิดดีมี นอกจากน้ำหมักของคุณเจ็ดแก้วแล้ว ต.อ.(หน่วยตรวจสอบสินค้าและผลิตภัณฑ์ของชาวโคก)ได้ไปตรวจสอบ จากแหล่งอื่นอีก ๓ แห่งคือ บ้านอโรคยา วังสวนฟ้า และชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน อินทร์บุรี ผลการตรวจสอบ บ้านอโรคยา ผ่านทั้งตัวสินค้า และสถานที่ผลิต วังสวนฟ้า ตัวสินค้าผ่าน มีปัญหาสถานที่ผลิต ซึ่งกำลังให้ทำ ๕ ส. ส่วนชมรมเพื่อนช่วยเพื่อนอินทร์บุรี ได้ไปตรวจสอบแหล่งบรรจุ และให้ปรับปรุงเรื่องสถานที่ ทั้งสองแห่งที่ ให้ปรับปรุงเรื่องสถานที่ จะมีการไปประเมินช่วงกลางเดือนสิงหาคม ๒๕๔๘ สำหรับชมรมเพื่อนช่วยเพื่อนอินทร์บุรี จะไปตรวจสอบที่แหล่งผลิต ภายในเดือนสิงหาคม ๒๕๔๘

การจำหน่ายสาหร่ายทะเล มีการนำบทความที่เป็นความรู้เกี่ยวกับสาหร่าย มาเสนอ ให้ที่ประชุมทราบถึงความไม่ปลอดภัย ความเสี่ยงในการบริโภค และมีการปรึกษาหารือเกี่ยวกับ มาตรการป้องกัน ที่ประชุมให้จำหน่ายเท่าที่มีอยู่ให้หมด และประชาสัมพันธ์ให้ลูกค้าได้ทราบ ความจริงด้วย ต.อ.ได้ส่งบทความให้ร้านค้าแล้ว ได้ทำหนังสือถึงเลขาธิการ อ.ย. พร้อมแนบผลการตรวจ ให้ช่วยกวดขันการนำเข้าของสาหร่าย ซึ่งทาง อ.ย.ได้รับทราบข้อมูลแล้ว กำลังหา มาตรการอยู่ ต.อ.กำลังหาแหล่งปลอดภัยที่จะนำมาจำหน่ายทดแทน

การจัดระบบเงินกู้ (“เงินกู้”ต่างจาก“เงินกู”เพราะไม่มีดอกเบี้ย นี่คือระบบบุญนิยม) การถือเงินจากส่วนกลาง มีปัญหา เช่น การส่งเงินคืนล่าช้า มีกำหนดเวลานำส่งไม่แน่นอน ที่ประชุมให้มีการจัดระบบเงินกู้ โดยให้แม่ข่ายกลั่นกรองให้ความเห็นมาก่อนระดับหนึ่ง แล้วต้องผ่านการพิจารณาของส่วนกลาง ให้มีการติดตามผล และเร่งรัดเงินหมุนด้วย (“เงินหมุน”ต่างจาก“เงินหัน” เพราะไม่ต้องเสียดอกเบี้ย นี่คือระบบบุญนิยม)

การผลิตสินค้าประเทืองผิว ชุมชนสันติโคก มีความประสงค์จะผลิตน้ำหมักชีวภาพ สำหรับประเทืองผิว จึงนำเสนอที่ประชุมเพื่อพิจารณา ที่ประชุมพิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นสินค้า พุ่มเฟือย เป็นเหตุทำให้เกิดศีล และมีสินค้าที่จำเป็นสมควรผลิตมากกว่า จึงไม่อนุมัติ

จากโอกาสปิดประชุมบางส่วนที่นำเสนอใจดังนี้ “เรื่องพาณิชย์นี้ มันยิ่งใหญ่ ใหญ่ยิ่งมัน ไม่ได้เลย แม้ว่าสิ่งที่เรามาประชุมกันจะเป็นเรื่องของการค้าการขายก็ตาม มันเป็นเรื่องของสัมมา อาชีพ เป็นเรื่องของมนุษยชาติ ที่ไม่ได้หอรอก สมัยพระพุทธเจ้ายังไม่เพียงพอทุกวันนี่ เรื่อง สัมมาอาชีพโดยเฉพาะในเรื่องการค้า การแบ่งปันจำแนกแจกจ่าย สมัยนี้มัน...โอ้โฮ ระบบจัดการ มันโหดยิ่งเหลือเกิน มันสลับซับซ้อนสุดจะกล่าว จนกระทั่งผู้คนได้รับทุกข์โทษภัย เตือดร้อนกัน หน้าหงายหงาย นายทุนเอาเปรียบเอาไรด์ไม่มีจุดจบ แต่พวกเรามาทำนี้ เราทำด้วยคุณธรรม เพื่อที่จะปลดทุกข์ให้แก่ประชาชนผู้ซื้อ ให้สังคมมนุษยชาติมันดีขึ้น ซึ่งมันเป็นเจตนารมณ์ของ อุคตมคตที่สุดยอด

ชุมชนพอเพียง คืออะไร เรามาดูตัวเรา ในแขนงของการค้า เราก็พอเพียง ที่พูด ประชุมกันนี้ อันนั้นหยุด อันนี้ดัดได้มัย นี่แหละคือ ลักษณะของความพอเพียง แล้วก็มาคุยกัน มาปรึกษาหารือกันว่า นี่มันตั้งอยู่ได้แล้วนะ อันนี้มันพอหน้อยหนึ่งนี้ แม้แต่แค่ประเด็นของ

ตัวอย่างยาประเทืองผิว กับยาขัดล้าง มันก็คือการทำให้สะอาด อันหนึ่งทำให้ส้วมห้องน้ำสะอาด อีกอันหนึ่งทำให้ผิวสะอาด ไขมัน มันก็คล้ายกัน เรายังมีขีดเลยว่า ไม่เอานะ มนุษย์สะอาด ไปส่งเสริมเรื่องประเทือง ที่สังคมเขาจัดจ้านฟุ้งเฟ้อกันสุดฤทธิ์สุดเดชกันอยู่แล้ว ก็ไม่เอา อย่างนี้เป็นต้น

อย่างนี้แหละที่เราจะเกิดปฏิกิริยา มีความรู้ มีความเฉลียวฉลาด อันนี้เพียงเป็นตัวอย่างอย่างเดียว พอปรึกษาหารือกันก็เห็นว่าดี มันก็มีวัตถุประสงค์ มันทำก็ได้ มันก็ทำได้เงินมาเพิ่มด้วย เราก็บอกว่า เงินเพิ่มก็เออะ เราก็ตัดไป ประโยชน์มันไปกระทบต่อประชาชน ไปมอมเมาซ้ำเสริมมากมายเกินไป เราก็ไม่เอา อย่างนี้เป็นต้น และแนวโน้มของเราทิศทางของเรา เราก็จะไปทางอย่างนี้แหละ “พอเพียง” เราไม่โลภลาภ ยศ เงินทองมากมายอะไรแล้ว เราก็ตัดอะไรๆต่างๆนานาที่มันมอมเมาในโลกนี้ได้มากขึ้น เราก็รังสรรค์ให้มนุษย์ชาติมีความสุข มนุษย์ชาติได้สงบ ไม่ต้องแย่งชิง ไม่ต้องฟุ้งเฟ้อ ผลาญพร่า สิ้นเปลืองหนักหนา ที่จริงเครื่องประเทืองมันคือการส่งเสริมกามกันแท้ๆ ที่คนหลงกันอยู่

เอาตามที่ได้ตั้งคำถามมา เพื่อบอกถึงลักษณะของสังคมทุกวันนี้ไว้ว่า **หนึ่งทุนนิยม สองบริโภคนิยม สามอำนาจนิยม สี่ทรูทรานิยม ห้าวิตถารนิยม** ทรูทรานิยมก็คงพอเข้าใจกันง่าย มันฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย มันทรูทรานเกินเหตุเกินการณ์ มันมอมเมาคนมันหนักหน้าจัดจ้านไปเรื่อย แล้วก็หลงใหลไม่ขึ้น คุณหญิงคุณนาย พวกที่อยู่ในไฮโซ พวกที่อยู่ในวงดารานิ่งมงามเรื่องทรูทรานิยมนี้ ต้องสะอาดต้องสวย ต้องเด่น ต้องโก้ ต้องงาม เกินเฟ้อ เป็นภัยแก่ตัวเองด้วยซ้ำ ส่วนวิตถารนิยมนี้ก็ไปเรื่อยเลย ทั้งเดินทั้งติด ทั้งพอกพาทกแต่ง หาเรื่องให้พิลึก แปลกแหวกแนว บ้ากัณหัก วิตถารนิยมแล้วก็สมทบเข้ามาทางก้ออึดตากับกาม นี่วันนี้หนังสือพิมพ์นี้ ขึ้นหน้าหนึ่งคอนเสิร์ตเกาหลี อูจาดตาคือ สมาชิกหรือคเณรถอดกางเกงจนล่อนจ้อน ร่วมแสดงคอนเสิร์ตกับวงร็อก มีการถ่ายทอดสดทั่วประเทศ นี่ภาพแก้ผ้าที่มันวิตถาร อย่างนี้เป็นต้น มันไปตัดผมกันใต้น้ำ ห้อยสลิงตัดไม่พอ ใครเห็นขำมั่ง ดูจากข่าวนี้แหละ ลงไปในน้ำแล้วก็ไปตัดผมกันใต้น้ำ เอ้า...จะบ้ากันใหญ่แล้ว พวกนี้วิตถารนิยม ไม่ต้องถึงขนาดที่กล่าวยกตัวอย่างวันนี้ มันก็นับว่าวิตถารกันได้แล้ว แต่ที่มันวิตถารขั้น“ไม่ปรีภัย”ทีเดียว

พวกเราที่มาหยุดยั้งในสิ่งที่มันเกิน มันบ้าๆบอๆ มันอะไรก็ไม่รู้มงามกันหนักหนาสาหัส มันไม่เป็นสุข เหน็ดเหนื่อย ผลาญพร่า สิ้นเปลืองทำลาย คนก็ยังโง่งเง่า จิตวิญญาณก็ยิ่งโง่งหนักซบซ้อนเข้าไปอีก เพราะฉะนั้นพวกเราทำอยู่นี้เป็นเรื่องของบุญอย่างยิ่ง เป็นเรื่องของคุณค่าต่อมวลมนุษยชาติอย่างยิ่งเลย ดีที่เรามีพื้นฐานของการเสียสละ ได้รู้แล้วว่าเราไม่ต้องไปแย่งชิงอะไรเขาหรอก เราเหน็ดเหนื่อยก็เหน็ดเหนื่อยไม่ได้ตั้งส์เลย ก็ยังพยายามอดุสำหรับทำมานั่งประชุมเพื่อจะได้ทำงานยิ่งขึ้น

เอาตามyangคิดชื่นใจธรรมะของพระพุทธเจ้า ไม่ได้หลงโลกธรรม ไม่ได้หลงลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข ไม่ได้มากได้มายอะไร จิตมัน“พอ” มันหยุดมันพอ เราเหน็ดเหนื่อยกันนี้ เราก็ไม่ต้องไปขึ้นต่อลาภ จะได้ลาภมากขึ้น จะได้ยศสูง จะได้สรรเสริญยิ่งๆ จะได้ไปเสพกาม

มากขึ้น อะไรมากขึ้น ไม่ต้องไปขึ้นต่อโลกธรรม นี่แหละคือโลกุตระที่แท้จริง

นี่ข่าว พระราชดำรัสเศรษฐศาสตร์พอเพียงของในหลวง ลงทุนมาไม่รู้กี่ล้านแล้ว แต่สรุปมาทางวิชาการบอกว่าได้มาหนังสือเล่มหนึ่งราวๆ ๕๐ หน้า ใช้เวลามาตั้ง ๑๐ ปี ใช้เงินไปไม่รู้กี่ล้านต่อกี่ล้าน แล้วตัวอย่างที่เป็นชุมชนพอเพียงอยู่ไหน ไม่มีเลย เขาล้มเหลวเลยนี้ แต่เขารู้บ้างเหมือนกันว่าพอเพียง มันอยู่ที่โอกาส แต่โอกาสคือสະกั๊งของสังคม เขารับไม่ได้ เขาจะมายกว่านี่คือ ชุมชนพอเพียงดังพระดำรัสในหลวง ทำได้แล้ว สำเร็จแล้ว แต่เขาไม่เอา ใครจะมารับ ใครจะกล้ายก ไข่ม้าย ไม่กล้าหрок นี่คือนสิ่งที่พะอืดพะอมของสังคมเกิดอยู่เป็นอยู่ เสร็จแล้วก็ต้องการ ในหลวงก็จะมีพระชนม์ ๘๐ เขาก็อยาก จะมีชุมชนพอเพียง เป็นตัวอย่างในสังคม ทูลเกล้าฯในหลวง นี่คือนสังคมพอเพียง เศรษฐกิจพอเพียง ฉลอง ๘๐ พรรษาในหลวง แต่เราก็ต้องเยี่ยมตัวอย่างยิ่ง อย่านไปโอ้อ่ากันไม่เข้าท่าละ

พวกเราทำไปเถอะ พยายามพากเพียรไปเถอะ เขาไม่รับก็ไม่มีปัญหา เขาไม่เห็นดีเห็นด้วยอะไรก็ช่าง มันเป็นเรื่องของลัทธิธรรม มันเป็นเรื่องของสิ่งที่เจริญ ของสิ่งที่ดีประเสริฐ เป็นสิ่งที่ตั้งงามของมนุษยชาติแท้ๆ เพราะฉะนั้นยิ่งเขาไม่รับ เราก็ยิ่งต้องสร้างให้มันจริงจังให้ดียิ่งๆมากกว่านี้ ขนาดนี้เราก็อ้วพอสสมควร เอาให้ดีกว่านี้ ทั้งคุณภาพ และปริมาณ”

พอท่านกล่าวถึงการประชุมพาดิษย์บุญนิยมว่าเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง ต่างไปจากการประชุมอื่นๆ เพราะเป็นเรื่องลัทธิมาอาชีวะโดยตรง และมีข้อมูลจริงที่เกิดขึ้นอย่างหลากหลาย ในการประชุมนี้อีกทั้งจะเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์อย่างยิ่ง บันทึกให้เห็นลำดับพัฒนาการของพาดิษย์บุญนิยม รวมไปถึงการผลิต การวิจัยค้นคว้า การเรียบเรียงบูรณาการเชิงรัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคมศาสตร์

แต่เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่งที่การจัดเก็บเอกสารการประชุมนี้ ยังทำเพียงแคเป็นเอกสารกระดาษเท่านั้น การจัดเก็บที่เป็นไฟล์ Word ทั่วไปที่ใช้กับเครื่องคอมพิวเตอร์ไม่ได้มีการจัดเก็บ แม้จะใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ในการพิมพ์รายงานก็ตาม เมื่อสั่งพิมพ์เสร็จ ผู้จัดทำรายงานได้ลบไฟล์รายงานการประชุมนั้นออกจากเครื่อง โดยไม่ได้มีการจัดเก็บไว้กับสื่ออุปกรณ์

การจัดเก็บใดๆ ไม่ว่าจะเป็แผ่นซีดี หรือฮาร์ดดิสก์นอกเครื่อง เนื่องจากเข้าใจว่ามันเปลืองพื้นที่ในเครื่อง ที่จริงแล้วรายงานการประชุมแต่ละครั้ง ประมาณ ๖ หน้ากระดาษ A4 ประชุมเดือนละครั้ง ๑ ปีก็ประมาณ ๑๒ x ๖ = ๗๒ หน้ากระดาษพิมพ์ (ประมาณ ๒ MB) ๑๐ ปีก็เพียงจะแค่ ๒๐ MB เศษๆ ถ้า ๓๐ ปีก็ประมาณ ๖๐๐ MB เศษหรือประมาณ ๑ แผ่นซีดีเท่านั้นเอง

การร่วมคัดค้านเหล่าเจ้าตลาดหลักทรัพย์

บันทึกจาก ... บัจจาสมณะ

เรื่องเปียร์ เหล้า อบายมุขนี้ ความรู้สึกเขาเผินกันอยู่มาก **ไม่หวังไปถึงจิตวิญญาณ ภูมิทางบุญนิยม ภูมิทางโลกุตระธรรมยังไม่มากพอ** เขายังมีวิสัยโลภีมากอยู่ เศรษฐศาสตร์ทุนนิยม เขาเห็นแต่ว่ามันจะผันเงิน สะพัดเงินหมุนเงินเท่านั้นเอง ...

๑ ส.ค. ๒๕๔๘ ที่กระทรวงการคลัง มีการชุมนุมคัดค้านการเอาบริษัทน้ำเมาเข้าตลาดหลักทรัพย์ โดยมีกลุ่มองค์กรศาสนาต่างๆเข้าร่วมกัน ทั้งพุทธ คริสต์ อิสลาม ชาวโศก ก็เป็นกลุ่มเล็กๆกลุ่มหนึ่งที่เข้าร่วม ก่อนหน้านี้ก็ได้มีตัวแทนชาวโศกเข้าร่วมประชุม ร่วมอภิปราย และร่วมชุมนุมคัดค้านมาบ้างแล้ว แต่ครั้งนี้แกนนำของการชุมนุมเห็นว่าน่าจะเป็นครั้งสุดท้าย เพื่อไม่ให้เรื่องยืดเยื้อออกไป ไม่เช่นนั้นบรรดาผู้คัดค้านจะเสียทั้งเวลาและทุนทรัพย์กันอย่างนี้ต่อไปเรื่อยๆ ขณะที่ทางผู้ที่เกี่ยวข้องกับการนำเอาบริษัทน้ำเมานี้เข้าตลาดหลักทรัพย์ แทบไม่ได้เห็นดเห็น้อยหรือสูญเสียอะไรนัก เพียงแค่ใช้เวลาเลื่อนการพิจารณาออกไป พอสังคมเริ่มซาๆ ความสนใจในเรื่องนี้ ก็แอบเอานำเข้าพิจารณาและตัดสินใจกันอย่างเงียบๆ เหมือนอย่างเช่นบรรดาผู้มีอำนาจทั้งหลายกระทำกันมาแล้ว หลายต่อหลายเรื่อง หลายต่อหลายกรณี ประชาชนชาวบ้าน ถูกปิดหูปิดตากันมานานักต่อนักแล้ว

แกนนำของการชุมนุมจึงเตรียมแผน....ที่จะดำเนินการขั้นต่อไป หากการชุมนุมที่กระทรวงการคลังในวันนี้ไม่ได้มีผลคืบหน้าจากผู้มีอำนาจอีก ก็จะเคลื่อนย้ายกันไปชุมนุมกันที่ตลาดหลักทรัพย์ เพื่อปิดล้อมสถานที่ไม่ให้สามารถทำอะไรได้ อันเป็นการกดดันผู้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ให้พิจารณาตัดสินกันอย่างสุจริตยุติธรรม เพราะโดยเหตุผลและความเป็นจริงที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นเรื่องสังคม เศรษฐกิจ และสุขภาพ(ทั้งกายและจิต) โดยรวมเสียหายมากกว่าที่ได้ ซึ่ง

นายทุนและผู้ได้ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการนี้มีเพียงคนกลุ่มหนึ่งเท่านั้น ถือเป็นจุลภาค[micro] ขณะที่ความเสื่อมเสียหายที่จะเกิดขึ้นนั้นมิไปถึงระดับรากหญ้าของสังคม ซึ่งเป็นจำนวนมากมายมหาศาลกว่า[macro]

เป็นเรื่องที่เข้าใจได้โดยง่าย ไม่ได้ซับซ้อนอะไร เมื่อมีการเพิ่มทุนของกลุ่มทุนเพื่อขยายกิจการ ย่อมหมายถึงอำนาจในการดูแลจากชนบทย่อมสูงตามไปด้วย นั่นหมายถึงความเสื่อมเสียทั้งสังคม เศรษฐกิจ และสุขภาพของประชาชนส่วนใหญ่ย่อมทรุดเสื่อมมากขึ้นตามไปด้วยขนาดเท่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ก็หนักหนาสาหัสสาครรจ์อยู่แล้ว

แกนนำของการชุมนุมจึงได้พยายามที่จะให้การชุมนุมครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย ด้วยการพยายามเพิ่มจำนวนของผู้ร่วมชุมนุม โดยขอให้มีชาวอโศกร่วมเป็นจำนวนเรือนพัน แต่พวกเราไม่อาจจะ จัดให้ได้แน่ เพราะต่างติดงานกัน โดยเฉพาะงานอบรม คงจัดให้ได้อย่างมากก็คงในระดับเป็นร้อยกระมัง และทางส่วนกลางโน้นแจ้งผ่านตัวแทนมาว่า ออกจากกระทรวงการคลัง อาจจะต้องนำหมู่ชุมนุมไปปิดล้อมที่ทำการของตลาดหลักทรัพย์ ต่อไปอีก

แต่พ่อท่านไม่เห็นด้วยกับการใช้กำลังปิดล้อมที่ทำการนั้น ด้วยเป็นวิธีที่รุนแรงเกินเหตุ บังคับที่ควรจะทำถึงขั้นนั้น พ่อท่านเห็นว่าเพียงแค่แสดงพลังชุมนุมคัดค้าน แล้วบอกอธิบายเหตุผลต่างๆกับสังคมเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว ถ้าผู้มีอำนาจยังคงตั้งต้นหรือแอบดำเนินการเอาบริษัทน้ำเมาเข้าตลาดหลักทรัพย์จนได้ และประชาชนสังคมส่วนใหญ่ยังคงนิ่งเฉย ไม่ได้รู้สึกรู้สึอะไรกับเรื่องนี้ ไม่ได้เห็นถึงโทษ ไม่ได้เห็นถึงภัยที่จะเกิดขึ้น ก็ต้องปล่อยให้เรื่องที่ไม่น่าจะเกิด ต้องเกิดขึ้นในสังคมนี้ ส่วนพวกเราเองก็ต้องวางใจ เราไม่มีอำนาจหน้าที่ถึงขนาดจะต้องไปแบกรับเรื่องทุกเรื่องที่จะเกิดขึ้นในสังคม ต้องประมาณตน เราทำเต็มความอุตสาหะที่สุดวิสัย ซึ่งต้องมีมัตตัญญูตามลัทธิปริสสธรรมทั้งหลาย เพราะงานอื่นที่จำเป็นเพื่อสังคมด้านอื่นเราก็มีอีกมากที่จะต้องรับผิดชอบ เราก็คงทำได้เท่าที่ทำได้ ทุกคนในสังคมมีวิบากของแต่ละคน แต่ละคนต้องรับผิดชอบสังคมร่วมกัน ผู้ใจดำย่อมไม่มีกุศล ผู้เห็นแต่แก่ตัวย่อมไม่มีกุศล เมื่อปัญญาและภูมิธรรมของคนยุคนี้ได้เท่านี้ ก็เท่านี้

การจะปฏิเสธวิธีการคัดค้านที่รุนแรงขึ้น ก็ต้องระมัดระวังถึงน้ำใจ อารมณ์ความรู้สึกของแนวร่วมหรือพันธมิตรในเรื่องนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หลักผู้ใหญ่ของชาวอโศกที่มีส่วนร่วมกับแกนนำในการชุมนุมนี้

ในระหว่างการชุมนุมได้รับโทรศัพท์ปรึกษาว่า มีแกนนำบางส่วนต้องการให้กลุ่มชาวอโศกไปปิดกั้นถนน แต่พวกเราได้ใช้ไหวพริบปฏิเสธที่เสด็จจะไปอยู่ในจุดนั้น โดยให้เหตุผลว่าพวกเรามีทั้งเด็กและคนสูงอายุ ไม่สะดวกที่จะอยู่ในจุดนั้น เพราะการกระทำที่ก่อผลเสียหายกระทบต่อสังคมอีกส่วนหนึ่งอย่างนี้เราไม่เห็นด้วย

เมื่อถึงเวลาค่ำกลุ่มญาติธรรมที่อยู่ในช่วงที่ห่างไกล เริ่มทยอยกันกลับ ด้วยได้ตกลงนัดหมายกันไว้อย่างนั้น เนื่องด้วยกลุ่มชาวอโศกได้ถูกจัดให้อยู่ตรงกลางของกลุ่มชุมนุมร่วมกับกลุ่มของอิสลาม อาจเป็นเพราะมีรูปแบบว่าเป็นกลุ่มคนที่เคร่งครัดในศาสนา มีเอกลักษณ์

ที่ชัดเจน เมื่ออยู่ตรงกลางทำให้การถอนตัวออก เสียรูปการชุมนุมอย่างทันทีทันใด จึงให้ทยอยออกทีละส่วน ในตอนออกไปรับอาหารเย็น แล้วเลยต่อไปขึ้นรถออกไป แต่เมื่อการเคลื่อนย้ายออกมาได้ประมาณครึ่งหนึ่ง ก็ได้รับการติดต่อจากแกนนำคนสำคัญ เพื่อขอให้พวกเราอยู่ต่อกันอีกสักพัก ด้วยต้องการมวณในการเจรจากับตัวแทนจากภาครัฐประมาณสองทุ่ม ซึ่งที่เหลืออยู่ก็เป็นมวณของชาวสันติอโศก ปฐมอโศก สีมออโศก ศาสลิวอโศก ซึ่งอยู่จังหวัดไมโกเลนัก จึงได้อยู่ร่วมกันต่อจนได้เวลาที่สมควรจึงเคลื่อนย้ายกลับกัน

๕ ส.ค. ๒๕๔๘ ที่ทักษิณอโศก รายการเอื้อไออน์ มีประเด็นคำถามหนึ่งเกี่ยวกับเรื่องการคัดค้านการเอาบริษัทน้ำเมาเข้าตลาดหลักทรัพย์ดังนี้

ถาม : วันนึ่งมติชนโทรฯ มาหาผม บอกว่าวันจันทร์นี้จะจัดคุย วงเล็กนะฮะ ที่ตีทมมติชน อยากจะได้ตัวแทนของสันติอโศก ไปคุยเรื่องต่อต้านเบียร์ข้างเข้าตลาดหลักทรัพย์ว่าคิดอย่างไร ก็เชิญกันมาหลายคน ผมยังไม่ได้ตอบว่าจะรับหรือไม่รับนะครับ ก็รอปรึกษาพ่อท่านก่อนว่าสมควรไหม

พ่อท่าน : อ้าว ก็ไปซี ไม่มีปัญหาอะไรนี้ เรื่องนี้มันเป็นเรื่องสาธารณะไปแล้ว เราก็ทำกับสังคมส่วนกว้างไปแล้ว ก็ไป เขาก็รู้ เขาก็เห็นอยู่แล้ว เราก็ไปแล้วก็ไปพูดตามประสาเรานั้นแหละ คือพวกนี้ เรื่องเบียร์ หรือเรื่องเหล้า หรือเรื่องอบายมุขนี่ละ ความรู้สึกเขาเผินกันอยู่มาก ไม่ห่วงไปถึงจิตวิญญาณ จึงล้มผลกระทบสังคมเนวลีก เขามองแต่เนวลิตัน มองแต่แค่งเงิน เศรษฐศาสตร์ทุนนิยม สังคมปัจจุบันนี้จัดจ้านรุนแรงไปด้วยบริโภคนิยม อำนาจนิยม ทูรหวนิยม วิตถารนิยม เป็นแบบนั้นไปหมดแล้ว เขามองเนวลีกถึงจิตวิญญาณไม่ได้ ภูมิทางบุญนิยมยังไม่มากพอ ภูมิทางโลกุตรธรรมยังไม่มากพอ เขายังมีวิสัยโลกียมากอยู่ เศรษฐศาสตร์ทุนนิยมเขาเห็นแต่ว่ามันจะผันเงิน สะพัดเงินหมุนเงินเท่านั้นเอง แล้วเขาก็มองสังคมว่า ทุกที่ทุกแห่งทั่วโลกเขาก็ยอมรับกันแล้ว เขาก็ต้องเห็นว่าอันนี้มันเป็นสากลคนส่วนใหญ่ ไม่เช่นนั้นเขาก็ค้านทางสังคมไม่ได้ แต่เขาไม่รู้ว่าคุณส่วนใหญ่คือ **กิเลสสากล**

เมื่อวานนี้อาตมาดูข่าวแล้วก็ยังนึกถึงพวกนี้ คนขับรถชนรถปอเต็กตึ้ง ซึ่งเขากำลังช่วยคนที่ได้รับอุบัติเหตุจากรถชนกัน ใครดูข่าวนี้บ้าง โทรทัศน์เอามาออกข่าววิเคราะห์กันใหญ่เลย ตั้งหลายรายการ คนของปอเต็กตึ้งกำลังช่วยคนสองคนที่รถชนกัน ส่งโรงพยาบาล เพราะไคมาเพื่อผ่าตัดด่วน คนเจ็บชื่อบุญชู กับเมียชื่ออะไรอะ เป็นผัวเมียคู่หนึ่ง แล้วนอกนั้นก็เจ็บหนักกันนะ เหตุเท่าก็คือ คนขับเมา โรงพักเขาตรวจจอบ ปรากฏว่า วัดแอลกอฮอล์แล้ว ๖๐ ถ้าเลยสี่สิบก็ไม่ได้แล้ว นี่มัน ๖๐ ก็ผิด เขาบอกว่ากินเบียร์ขวดหนึ่งนี่ จะมีแอลกอฮอล์ถึงยี่สิบห้า สองกระป๋องก็ประมาณ ๕๐ นี่แสดงว่ากินกินสองกระป๋อง แอลกอฮอล์ในเลือดนี่มันจะยังงั้น อาตมาก็ฟังที่เขาวิเคราะห์กันในโทรทัศน์นั้นแหละ เขาก็วิเคราะห์อย่างงั้น ก็เห็นชัดๆนะว่า เพราะเหตุความเมานี้ตัวร้ายไคความสูญเสียในการกินเหล้านี้ มันไม่ได้สูญเสียเฉพาะทำให้คนตายคนพิการ วัตถุข้าวของทรัพย์สินมันก็สูญเสียพังทลายฉิบหาย มันสูญเสียทั้งด้านสังคม มันสูญเสียทั้งด้านครอบครัว มันสูญเสียทั้งด้านบุคลิกภาพ สูญเสียสุขภาพ มันสูญเสียเงินทองที่ไหลเทไปเข้ากระเป๋านายทุน

มันสูญเสียทั้งด้าน**สังคม** สูญเสียทั้ง
ด้าน**ครอบครัว** สูญเสีย**บุคลิกภาพ**
สูญเสีย**สุขภาพ** สูญเสีย**เงินทอง**ที่
ไหลเทไปเข้า**กระเป๋า**นายทุน
นั่นแหละชัดๆ

นั่นแหละชัดๆ มันสูญเสียอะไรต่ออะไรอีกมหาศาลที่คิดเป็นตัวเงินไม่ได้ แต่คนที่เขาบริหารประเทศบริหารสังคมนี้ เขาเห็นแต่ตัวเงินว่าจะผันเงิน เห็นแต่ประโยชน์ทางเศรษฐกิจทุนนิยม ซึ่งผู้บริหารประเทศยังไม่ได้ศึกษาเศรษฐศาสตร์ทุนนิยม ที่จริงแม้จะศึกษาเศรษฐศาสตร์ทุนนิยมเข้าใจได้บ้างแล้วก็ตาม หากจิตวิญญาณยังเป็นทุนนิยมหรือยังลดกิเลสไม่ได้เพียงพอ ก็ต้องอยู่ฝ่ายคนส่วนใหญ่คือคนที่ยังมีกิเลสอยู่นั่นเอง

แม้คุณสมภาร สุทรเวช ก็เอาไปวิจัยทางโทรทัศน์... *“มันไปด้านทำไม อยากจะฆ่าดูสมองจำลองดูซิ มันมีอะไรอยู่ในนั้น”* เขาว่าถึงขนาดนี้ อาตมาไม่ได้ดู ฟังเขาถ่ายทอดมาอีกทีก็เอ้า...เราไม่ต้องพูดย้อนเขาหรอกนะ เขาพูดงี้ก็มาพูดสู้กันฟังเท่านั้น

ใช้กฎหมายอย่างศรัทธา ย้ายธรรม

การเอาบริษัทน้ำเมาเข้าตลาดหลักทรัพย์ เพื่อเพิ่มทุนขยายกิจการ ที่สุดก็คือ การผลิตที่มากขึ้น บริโภคมากขึ้น เป็นกติกากฎที่ต้องตามกฎหมาย... หรือล้มล้างความคิด ความเชื่อ หรืออุดมการณ์ของทุกศาสนาอย่างฉกาจฉกรรจ์

.....ปัจจุบัน:

บันทึกจาก

ขณะกำลังเขียนต้นฉบับอยู่นี้ พอดีข่าวแกรมมีซื้อหุ้นของหนังสือพิมพ์มติชน ได้รับการคัดค้านอย่างมากจากนักวิชาการ สื่อมวลชน รวมไปถึงองค์กรอื่นๆอย่างเปิดเผยแสดงตนชัดเจนว่าไม่เห็นด้วย บ้างก็โยงไปว่ามีไอ้โม่งอยู่เบื้องหลัง บ้างก็ว่าเป็นการเข้ามาครอบงำความอิสระของสื่อ จนถึงขั้นเสนอให้ต่อต้านปฏิเสธรสิทธิคำขอของแกรมมีทั้งหมด ขณะที่ฝ่ายสนับสนุนก็ว่าเป็นเรื่องที่ต้องทำตามกติกาทุกอย่างของการซื้อขายหุ้น เมื่อมติชนต้องการจะเพิ่มทุน ก็เป็นธรรมดาที่ใครก็สามารถซื้อขายกันได้ตามกฎหมาย ที่สุดแกรมมีต้องยอมถอยลดจำนวนหุ้นที่จะถือครองลงมา ล่าสุดมีผู้แสดงความเห็นว่า ต่อไปคณะกรรมการพิจารณาซื้อขายหุ้น น่าจะมีผู้ที่มีมุมมองในทางสังคมเข้าไปบ้าง แทนที่จะให้แต่ผู้ที่อยู่ในแวดวงเศรษฐกิจการเงินอย่างเดียว เพื่อจะได้ค้ำจุนกับฝ่ายคิดแบบทุนนิยมจำ แม้จะถูกต้องตามกฎหมาย แต่มันเหมาะสมชอบธรรม มีคุณธรรมหรือเปล่า โอ้โฮ เป็นความคิดที่ดีมาก ควรส่งเสริมอย่างยิ่ง

นี่ขนาดเป็นเรื่องของหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งในสังคมไทย โดยสภาพก็ยังถือว่าเล็กน้อย เมื่อเทียบกับเรื่องของศาสนา สังคมยังมองเห็นได้ว่าเป็นเรื่องไม่ถูกต้อง ถ้าอุดมการณ์ของหนังสือพิมพ์จะต้องเปลี่ยนไป แต่ถ้าอุดมการณ์ทางศาสนา จะต้องเปลี่ยนไป ก็น่าจะยิ่งกว่าอีกไม่รู้กี่เท่า

การเอาบริษัทน้ำเมาเข้าตลาดหลักทรัพย์ เพื่อเพิ่มทุนขยายกิจการ ที่สุดก็คือการผลิตที่มากขึ้น บริโภคมากขึ้น เป็นกติกากฎที่ต้องตามกฎหมาย แต่การถ้อยคำนี้กลายเป็นการปฏิเสธรหรือล้มล้างความคิด ความเชื่อ หรืออุดมการณ์ของทุกศาสนาอย่างฉกาจฉกรรจ์ ท่านผู้มีอำนาจจะเหลียวมองแง่มุมนี้กันบ้างไหมเอ๋ย โดยเฉพาะประชาชนทั้งหลาย

อีกข่าวหนึ่งกรณีสถานอาบอบนวดใหญ่โตได้รับอนุมัติจากเจ้าหน้าที่ให้เปิดทำการได้ แต่เป็นเรื่องขึ้นมาเมื่อมีคนจุดกระแสศีลธรรม เนื่องจากใกล้กับสถานศึกษา ได้ผล สังคมชานรับกันดี ตั้งแต่นายกฯ ลือมวลชน นักวิชาการ นิสิตนักศึกษา และประชาชนชาวบ้านกล่าวเป็นเสียงเดียวกันหมดว่าไม่ควรอย่างยิ่ง **นายกฯถึงกับใช้คำเก้ไม่เบาว่า เป็นการใช้กฎหมายอย่างศรีธนญชัย สุดท้ายสถานอาบอบนวดนั้นก็ถูกถอนใบอนุญาต**

ทั้งสามกรณีที่กำลังกล่าวมานี้ เหมือนกันตรงที่ต่างล้วนคือบาปภัยของทุนนิยมทั้งสิ้น แม้การประกอบการถูกกติกาของกฎหมายทุกอย่าง แต่ผิดอย่างยิ่งกับหลักคุณธรรม จริยธรรม และศีลธรรม

คำว่า การใช้กฎหมายอย่างศรีธนญชัย นอกจากจะใช้เพื่อเอื้อประโยชน์กับการประกอบการของทุนนิยมแล้ว ผู้มีอำนาจก็ยังใช้ทำลายอีกฝ่ายที่ไม่ยอมสยบกับอำนาจของตนด้วย ไม่ว่าจะพระเยซู มหาตมะ คานธี โสเครติส พระครูบาศรีวิชัย รวมมาถึงข้อกล่าวหาที่ว่าประพตติผิตธรรมวินัยเป็นอาจิน ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง เป็นอุปชฌาย์โดยไม่ได้รับการแต่งตั้ง แต่งกายลอกเลียนแบบภิกษุ ไม่ยอมสละสมณเพศภายใน ๗ วันตามคำสั่ง ต่างๆนาหเหล่านี้คือการใช้กฎหมายอย่างศรีธนญชัย ต่อคณะสงฆ์ชาวอโศก โดยย้ายหลักการนาหสังวาส ตามพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า

วิจัยธุรกิจที่กำประโยชน์กับสังคม

๑ ส.ค. ๒๕๕๘ ที่สันตอโศก ได้มีผู้มาขอสัมภาษณ์เพื่อประกอบการวิจัย กรณีศึกษาบริษัทน้ำมันบางจาก กิจกรรมที่ทำประโยชน์ให้สังคม ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรมเป็นอย่างไร ขอนำบางส่วนของ การสนทนาสัมภาษณ์มานำเสนอ ดังนี้

ถาม : พอมาศึกษาดูเรื่องการกำประโยชน์เพื่อสังคมของธุรกิจนี้ นะคะ ก็มาเห็นลำดับความเข้มข้นของแต่ละแห่งไม่เหมือนกัน บางแห่งเพียงแคได้เอาบางส่วนของกำไรไปบริจาค เขาก็ถือว่าเขาได้ทำเพื่อสังคมแล้วนะคะ แต่สำหรับบางจากนี้ คุณโสภณเป็นผู้ที่คิดเริ่มการทำประโยชน์ว่าต้องไปปรับเปลี่ยนพนักงานที่ๆใจเลย ว่าต้องมีใจว่าเวลาทำงานนี้ ไม่ได้มุ่งสู่ผลสำเร็จอย่างเดียว จะต้องดูว่ากระบวนการทำงานต้องไม่เอาเปรียบ ต้องไม่เอาไปทำร้ายคนอื่นด้วย ขณะเดียวกันก็ให้เกิดประโยชน์ที่ไปเป็นประโยชน์ต่อชุมชน ต่อสังคมซะ คือว่าบางจากนี้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม จะไปแยกส่วนกันไม่ได้ ก็เลยค่อนข้างเน้นว่าให้พนักงานลงไปทำเรื่องชุมชน ลงไปทำงานด้านสังคม แล้วก็ในเรื่องงานของบางจากเองนี้ จะไม่แยกว่างานไหนเป็นงานสังคม งานไหนเป็นงานบริษัท แต่จะทำพร้อมกันเป็นเนื้อเดียวกันไปเลย ก็ขนาดที่ทำงานของบริษัทก็ต้องให้สังคมได้ประโยชน์ด้วยนะคะ ก็เลยว่ามันเป็นอีกระดับความคิดอันหนึ่ง ตอนนั้นก็มาเทียบดูว่า อีกขั้นหนึ่ง คือขั้น *บุญนิยม* แล้ว ถ้าเพื่อจะขออนุญาตเอาแนวคิด *บุญนิยม* นี้ไปใส่ เทียบด้วยนะคะว่า การทำธุรกิจนี้ มี

ระดับหนึ่งก็คือระดับ**บุญนิยม**ถือว่า เป็นระดับสูงสุดนะคะ ที่จะเสียสละอย่างแท้จริงอย่างไม่ได้หวังผลตอบแทนอะไร

พ่อท่าน : นอกจากไม่หวังผลตอบแทนและเป็นผลที่เสียสละจริงๆแล้ว ก็ยังมีภูมิปัญญา เห็นว่า ทางด้านวิธีคิดหรือแนวคิดของ**บุญนิยม**นั้น ถึงแม้จะเสียสละอย่างไรก็ยัง**“เอาเกินทุน”** นะ ต้องพูดคำคำนี้กัน... **เอากำไร** คือ ต้องโลภเอามาให้ตนได้มากๆ ให้คนอื่นน้อยที่สุดได้เท่าใดก็ดีเท่านั้นเอง แต่ทางด้านบุญนิยมเราเนี่ย เราเสียสละคือ**“เอาต่ำกว่าทุน”**อย่างพยายามจริง เพราะฉะนั้นจึงเสียสละจริงๆ

ถาม : ก็เลยจะวิจัยเรื่องคุณธรรมเทียบให้เห็นว่า ระดับของการทำเพื่อสังคมมีหลายระดับ บางจากนี้อยู่ระดับกลางนั่นเอง นะคะ แล้วก็ระดับสูงขึ้นไปก็คือ**บุญนิยม**

พ่อท่าน : เมื่อกี้นี้ก็ขยายความว่าระดับ**“เอาเกินทุน”**กับระดับ**“เอาต่ำกว่าทุน”**นี้ มันมีความแตกต่างกัน แต่อย่างไรถ้าไม่เข้าใจความครบในองค์ประกอบของมัน ก็อาจจะเข้าใจไม่ได้

เกินทุน หมายความว่า **“ทุน”**นี้...แนวคิด**บุญนิยม** เขาบวกค่าแรงงาน ค่าอะไรเขาบวกหมดทุกอย่าง แต่จุดสำคัญอยู่ตรงที่ว่าเขาบวก**“ค่าแรงงานของคน”**ด้วย ทีนี้บุญนิยมนี้ **“ขายต่ำกว่าทุน”** ก็คือ **เรา**“เอาค่าแรงงานของเรา”**ไปลด**“ราคาทุน”** มันก็ขายต่ำกว่าทุนได้** ถ้าวัด**“ค่าแรงงานของตน”**ได้มาก ก็**“ขายราคาต่ำกว่าทุน”**ได้มาก เราเสียสละค่าแรงงาน คิดไม่เต็มอัตราหรือไม่เอาค่าตัวเอง คือลดค่าแรงงานของตัวเองได้มากเท่าไร นั่นแหละคือเราจะเอาค่าแรงงานที่ลดนั้นแหละไปให้ประโยชน์ผู้บริโภคนั้น ซึ่งมันก็จะต่ำกว่าทุน ธรรมดาสามัญนั้น ถ้าเราคิดราคาค่าแรงงานของเราเท่าราคาสามัญที่ควรได้ตามตลาดบวกลงไป**“ใน**“ทุน”**แล้ว** แล้วเราก็**“ขายผลผลิตไปในราคาเท่าทุน”** ถ้าอย่างนี้ เราก็ยังไม่ได้เสียสละ คือ **ผู้ซื้อกับผู้ขาย ไม่มีใครได้ ไม่มีใครเสีย เสมอกัน** นั่นก็คือ **เราไม่ได้เสียสละเลย** เราเห็นในสังจะอย่างนี้ แต่ถ้ายังไป**“ขายเกินทุน”**นี้ เราไม่ได้เสียสละแล้วยังเอาเปรียบอีก **บุญนิยม**คิดอย่างนี้ เราถือว่าไม่ได้เสียสละเลย เพราะค่าแรงงานก็เอามาครบหมดแล้ว แล้วไปขายเกินค่าแรงงาน-เกินทุน มันก็บวกเอาเกินเอาเปรียบตามสังจะ มันก็ไปดูเอาของเขา คำกำไรจากเขา ดูเอาเขาอีก เราคิดว่าอย่างนี้ไม่เป็นธรรมไม่เป็นประโยชน์ เราก็ไม่ใช่ผู้มีประโยชน์ แต่ถ้าเราได้ลดค่าแรงงานของเราลงไปนั่นคือเราได้เสียสละนั้นให้แก่สังคม เป็นประโยชน์แก่สังคม ยิ่งคิดค่าตัวให้ต่ำได้เท่าใดๆเราก็ยิ่งมีประโยชน์มากขึ้นๆ แต่คนขี้โกงโกงตราค่าตัวไว้ให้สูงๆมากๆ แล้วก็มาอ้างว่า**“ลดค่าตัว”** นั่นมันก็โกงแล้ว

นี่เป็นแนวคิดของ“บุญนิยม”** เพราะฉะนั้นเราจะลดได้มากเท่าใด เท่าที่เราก็อยุรอดได้** ถิ่นั้นแหละคือการเสียสละได้มากที่สุด **“ประโยชน์ตน”**ก็คือ **“เรามีประโยชน์ต่อผู้อื่น-ต่อสังคม-เราเป็นผู้ให้”** ที่สำคัญต้องเป็นสังจะ **ไม่มีเล่ห์** ซึ่งต้องมีภูมิรัฐในทฤษฎี**“ประโยชน์สูง-ประหยัคสุด”**

วิธีการหรือระบบของเรา มันเป็น**“สาธารณโภคี”**แล้ว คือ ทุกคนทำมารวมกัน โดยแต่ละคนไม่คำนึงถึงรายได้ของตนเลย ทุกคนทำงานฟรี รายได้สูญ มีแต่พัฒนาความขยันและความสามารถ ทุกคนอาศัยกินอยู่ใช้สอยในทรัพย์สินส่วนกลาง ซึ่ง**สาธารณโภคี**คือ กินใช้อยู่ร่วมกัน

เพราะฉะนั้น อย่างนี้เราถือว่า ค่าแรงงานของเราที่สละไปหมด แล้วแต่ส่วนกลางจะไปจัดสรรอย่างไร ที่จะไปสะพัด หรือไปพัฒนาจัดการอะไรได้อีก อันเป็นของส่วนกลาง หรือก็ของทุกคนนั่นเอง มีใช้ของคนใดคนหนึ่ง

ถาม : ค่ะ เลยจะขออนุญาตเอาเรื่องแนวคิดบุญนิยมไปเทียบเคียงเอาไว้นำเสนอต่อสังคม

พ่อท่าน : ต้องอธิบายให้เห็นชัดเจนว่า ความเจริญหรือความดีของ**บุญนิยม** หรือว่าสายโลกีย์ที่เขาเองเขามีประโยชน์ให้แก่สังคม เขาก็มีบ้างเหมือนกัน แต่ไม่ชัดเจน ยังสับสน ยังกลับกลอก ไม่รู้แจ้งตามสัจจะที่เป็นจริง และไม่แน่แท้ ไม่ลงตัวถาวร ส่วน**บุญนิยม**ที่ว่าสูงกว่านั้น เพราะอะไร เพราะเราเจตนาทั้งในรูปของมูลค่า และในด้านที่เป็นคุณค่าจริง มูลค่านั้นก็คือ การคิดต่ำกว่าราคาทุนนี้แหละ ส่วนคุณค่าก็คือ เราได้รู้จริงๆว่าจิตของเราได้ลดละกิเลส มันเป็นปรมาตม์ มันเป็นคุณค่าของคน คือเป็นคุณค่าทางอารยธรรม คุณค่าทางโลกุตระ ทางโลกียะนั้นเขาเข้าใจในการเสียสละด้านวัตถุ ทางรูปธรรม แต่ในโลกียะมองจิตวิญญาณและมองโลกุตระไม่ออก ไม่ซาบซึ้งแท้จริงในการไม่มีกิเลส

ถาม : สังคมนี้ควรจะมีบทบาทในการผลักดันให้ธุรกิจเข้ามาร่วมอุ้มชูสังคมอย่างไร

พ่อท่าน : พูดก็พูดเถอะนะ ไอ้เรื่องของแนวคิดของชาวโลกีย์ หรือแนวคิดของบุญนิยมนี้ มันไม่มีแนวคิดที่จะช่วยสังคมได้จริงจิงหรือ จะพูดอย่างไร ปะล่อมปะแล่มอย่างไรไปก็พูดไปอย่างงั้นแหละ นะ ..มันไม่ได้ช่วยได้จริงหรือ เพราะมันเห็นแก่ตนแก่พวกของตนเป็นหลัก **อยู่ตลอดเวลา** ผู้ที่จะช่วยสังคมได้จริงนั้น ก็จะต้องเป็นกลุ่มคนที่จะศึกษาลดละกิเลสอย่างแท้จริง เพื่อที่จะเต็มใจเสียสละจริงๆ เพราะ“การเสียสละ”นั้นนะ ทุกคนรู้ดีทั้งนั้นว่ามันเป็นความดีงาม แต่กิเลสเขาไม่ได้ลดจริงๆนี้ เขาจึงไม่สามารถที่จะสละอย่างเต็มเปอร้เซ็นต์ที่ควรจะเป็น เขาจะสละแต่เพียง ทำเพื่อความดี บางทีกิเลสนี้มันจะซับซ้อนคือ ทำดีนี้ ทำแล้วมันโก้ ทำดีแล้วมันได้รับความภาคภูมิใจ ทำดีแล้วมันมีความสุข ในด้านความภาคภูมิใจที่มีคนเห็น ยกย่องเชิดชูด้วย ก็ยังเป็นนามธรรมที่ต้องสละให้ได้อีก เพราะยังเป็นอุปกิเลส เพราะฉะนั้นในทางโลกุตระจึงสอนหรือแจกแจงความจริงทั้งหมด แม้แต่การได้รับการยกย่องเชิดชู แล้วทำเป็นหลงในความภาคภูมิใจ ดีใจนี้ ทางด้านโลกุตระหรือว่าด้านศาสนาพุทธนี้สอนให้เราไม่ต้องไปหลงยินดี อย่าหลงติดเสพรสความยินดีพวกนี้ เพราะยังเป็นอัตตา-เป็นภพ-เป็นชาติ หลงในสรรเสริญ หลงในสุขบำเรอจิตอะไรต่ออะไรอีก เพราะว่ามันเป็นความจริงเป็นสัจธรรมชั้นโลกุตระ คือความจริงเมื่อเราทำดีเราก็จบลงไปในตัว กรรมย่อมเป็นความจริงของมันเองแล้ว ช่วยเหลือเพื่อพ่ายผู้อื่นแล้ว เสียสละแล้วเราทำก็เป็นความจริง แล้วก็จบ อะไรอย่างนี้ ซึ่งเป็นเรื่องของโลกุตระ ถึงนิพพาน

ถาม : การที่ธุรกิจนี้ มาดูแล มาทำเพื่อสังคม จะสามารถช่วยเศรษฐกิจสังคม และการเมือง และสภาวะโดยรวมของประเทศได้อย่างไรบ้าง

พ่อท่าน : ถ้าไม่เป็นอารยบุคคลหรือไม่มีภูมิโลกุตระจริง ไม่สละจริงหรือ เพราะฉะนั้น**บุญนิยม**จึงมีคนรวย วัตถุไปกอบกองอยู่ที่คนรวยอย่างไม่หยุดหย่อน เป็นความรวยอยู่ใน

ฐานบน ไม่ก็ตระกูล เขาจะรักษาฐานะไว้อย่างยิ่ง จนกว่าจะสุดวิสัยรักษาฐานะรวยไว้ไม่ได้ สมบัติผลัดกันชม ก็เป็น ความจำยอม เพราะความรู้ความสามารถวิถีคิดและระบบทุนนิยมนั้น สามารถที่จะเอาเปรียบ หรือดึงดูเอาไปได้เปรียบมากอยู่ตลอดเวลาและยิ่งๆขึ้น แม้จะมีผู้ที่เสียสละอยู่บ้าง ในการเสียสละนั้นมันก็ไม่ทำให้เขาได้ละลายความรวยนั้นลงมา เขาไม่มีขีดความพอ ไม่มีสันโดษ ไม่มี ความพอเพียงที่จริง ถ้าเผื่อว่าเขาจะมีอัตราการก้าวหน้าในการรวยอยู่ เขาก็จะไม่ให้ลดอัตราการก้าวหน้าในการรวย นอกจากสุดวิสัยที่เขาจะให้รวยขึ้นไม่ได้ เขาก็จำนน แต่ถ้ารวยอยู่เป็นปกติมีอัตราการก้าวหน้าในการรวย เขาก็รวยขึ้นๆจนเขาตาย ลูกหลานก็จะสานต่อรวยยิ่งๆไปอีก ก็ชั่วคนก็ตามใจ นี่เป็นแนวคิดของทุนนิยม

ฉะนั้นการจะสละจริงๆมันไม่มี เพราะจุดเขตความพอ ที่ภาษาพระเรียกว่า “สันโดษ” (สันตุฎฐิ) เขาไม่มีกัน เขามีชักประมาทร้อยล้านนี่กินได้มากได้มายแล้ว ไม่ควรจะเพิ่มอีกแล้ว เกินนี้สละให้หมด ยังไม่มีนายทุนที่คิดเช่นนี้ จึงตอบได้ว่า ไม่มีใครที่ต้องการที่จะเสียสละจริง ตั้งแต่ขอทานยันเศรษฐี

ถาม : ท่านคิดว่าในประเทศไทยนี้ มีองค์กรใดบ้างที่ทำธุรกิจเพื่อสังคมอย่างแท้จริงระหว่างที่จะทำวิจัยเรื่องนี้ก็มาคิดว่า เอ...ธุรกิจเพื่อสังคมนี่คืออะไร จริงๆมันต้องเริ่มตั้งแต่ว่าสิ่งที่เขาทำนี้ ผลผลิตที่เขาได้นั้นะฮะ คือ ธุรกิจของเขานี้ต้องไม่ใช่เป็นธุรกิจที่มีเจตนาจะฮะ คือจะต้องไม่ทำลายไม่ทำร้ายสังคมสิ่งแวดล้อม อะไรเลย แล้วก็เพื่อนมนุษย์

พ่อท่าน : คำสอนของพระพุทธเจ้า สอนไว้หมด ธุรกิจต่างๆก็คือการค้าขาย การสร้างขึ้นแลกเปลี่ยนกันไปมา ธุรกิจต่างๆการค้าขายพระพุทธเจ้าท่านกำหนดไว้แล้วว่ามิฉฉา คือมิฉฉา วณิชชา ๕ คำขายอาวุธ คำขายสัตว์ คำขายเนื้อสัตว์ คำขายสิ่งที่เป็นพิษ คำขายสิ่งที่มีอมเมา ตรงนี้ทั้งสิ่งที่เป็นพิษและอมเมานี้ก็ต้องมาทำความเข้าใจให้ลึกซึ้ง โดยเฉพาะคำว่าอมเมานี้มันมาก แต่เขาแปลกันไว้แค่ขั้นต้นๆพื้นฐานว่า น้ำเมา ที่จริงสิ่งที่ทำให้เมา ก็ทำให้มัวเมา-อมอเมานี้แหละ มันมีมากมาย เพราะฉะนั้นเมาที่เมาโดยกดประสาทเลยก็มีแน่ อย่างน้ำเมายาบ้ายาเมาท้งหลาย หรือที่ไม่เรียกว่ายาก็ตาม และเมออย่างหลงคลั่งไคล้ เมออย่างมงาย มัวเมา เป็นต้น อันคือทางจิตวิญญาณ เมอหลงติดอะไรต่ออะไรอีก ถ้าไม่รู้แจ้งว่า “เมา” คืออย่างไรลึกซึ้งพอ ก็คงสร้างสิ่งอมเมากันขึ้นมาอยู่ไม่มีหยุด ดังที่เป็นกันอยู่เต็มสังคมโลกีย์ จนวิตถารกันหนักหนาก็ไม่รู้ตัวกัน ธุรกิจอมเมาเต็มโลก

ถาม : ในยุคนี้ในกระแสโลกได้ให้ความสำคัญกับการทำธุรกิจ ควบคู่กับการทำประโยชน์เพื่อสังคม ถึงกับบรรจุไว้เป็นหลักสูตรเลยนะฮะในการทำวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอกในเรื่องการทำธุรกิจเพื่อสังคมนี้ฮะ มีการวิจัยกัน แล้วก็ไปเรียนกันระดับปริญญาเอก พ่อท่านมีความเห็นอย่างไร

พ่อท่าน : นั่นแหละ อาตมาถึงบอกว่า ในแนวคิดของทุนนิยมหรือโลกีย์นี้จะเรียนถึงปริญญาเอกก็ตาม ด้วยความซบซือนั้นมันมีเชิงกลทั้งนั้น ที่ผู้มีอำนาจหรือผู้ได้เปรียบ ยังได้เปรียบอยู่เสมอ ไม่ได้เสียสละให้แก่สังคมจริง เรียกว่า “ผลประโยชน์หรือประโยชน์ตน” ก็คือ

การได้มาให้แก่ตน ได้มาบำเรอตน ทั้งทางวัตถุและนามธรรม เสพสมอารมณ์กิเลส ดังนั้น คำว่า **“ประโยชน์เพื่อสังคม”** จึงจริงไม่ได้ トラบไตที่ไม่ลดล้างกิเลสกันจริงจนกระทั่งเหลือการทำเพื่อตนน้อยกว่าตนเสพสม ต้องภูมิขั้น“สภิกาคามี”ขึ้นไปโน่น จึงจะเป็นฐานะของผู้มีส่วนทำประโยชน์เพื่อผู้อื่นหรือเพื่อสังคมได้ขึ้นไปจริง

ถาม : อยากทราบว่าพ่อท่านจะมีคำแนะนำบางจากอย่างไรบ้างคะ

พ่อท่าน : ไม่มีทางใดที่จะแนะนำได้อีกหรอก ก็ทาง**บุญนิยาม**นี้แหละจะมาทำร่วมได้หรือ เพราะว่าบางจากก็ยังเป็นแนวคิดทาง**ทุนนิยม**อยู่ ถ้าไม่มีบุคคล **มันเกี่ยวกับบุคคล** ถ้าไม่มีกลุ่มบุคคลใดที่อยู่ในองค์กรใดก็แล้วแต่ บริษัทใดก็แล้วแต่ **ที่เป็นคนบุญนิยามจริงๆ มีปริมาณที่มากพอ** ทำไม่ได้หรอก พูตไปก็ป่วยการ ไม่มีใครทำได้อย่างเป็นสัจจะที่ยั่งยืนแน่ ขนาดเราทำนี้ โอ้โห....ไม่ใช่เรื่องง่ายๆ

ครบ ๑๓ ปี ชมรมมังสวิรัตย์ เชียงใหม่

๒ ส.ค. ๒๕๕๘ ที่ราชธานีโอโตก ได้รับโทรศัพท์จากทางชมรมมังสวิรัตย์แห่งประเทศไทย สาขาเชียงใหม่ เนื่องในวาระครบ ๑๓ ปีของร้านอาหารชมรมมังสวิรัตย์ เชียงใหม่ จึงขออนุญาตพ่อท่านให้พบกับสมาชิกที่ได้มาช่วยงาน และมาทำบุญกันในวันนี้ ซึ่งกำลังนั่งรอรับฟังโอวาของพ่อท่าน ผ่านเครื่องขยายเสียงในร้าน จากเสียงการสนทนาดังนี้

ชมร.ชม. : ชมรมมังสวิรัตินะคะ ครบรอบ ๑๓ ปีค่ะพ่อ ขออนุญาตพ่อให้ศีลให้พร ลูกๆทางนี้คะ เมื่อเช้านี้ก็เปิดโรงบุญค่ะ ตอนนี่ฟังเฉพาะภายในนะค่ะ

พ่อท่าน : มีกันอยู่มากไหมนั้นนะ

ชมร.ชม. : เกือบ ๑๐๐ ค่ะพ่อ

พ่อท่าน : เออ ฟนตกไหม

ชมร.ชม. : ตกครับ

พ่อท่าน : เออ ฝนตกทำให้อากาศอะไรต่ออะไรเย็นน้ำ ก็เย็นทางฝน แต่ถ้าเผื่อว่าฝนไม่ตก หน้าร้อนอะไรพวกนี้ที่มีพระอาทิตย์มากๆ ฝนก็ไม่ตก อากาศก็ร้อนๆ มันทึกร้อนกาย แต่ว่าพวกเรานี้ปฏิบัติธรรมแล้วนะ เราก็ต้องพยายามปฏิบัติให้จริง แล้วจะเห็นว่า ใช้อากาศร้อนกายก็แค่อากาศร้อน มันทึกร้อนกาย มันทึกร้อนกาย ใครก็ร้อน พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ก็ร้อน แม้ภาคเหนือถ้าอากาศร้อนมันทึกร้อนเหมือนกัน แต่ว่าใจนี้มันไม่ร้อน เพราะมันไม่ใช่ธาตุมหาภูตรูปกายมันทึกร้อน แต่ใจมันไม่ร้อนนี้เป็นเรื่องสำคัญ เป็นประสิทธิภาพอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้า ที่ท่านสอนคนที่ท่านพาคนปฏิบัติธรรมแล้วนี้ มันไม่ร้อนในใจ มันทึกร้อนกายก็ร้อนไป แต่ว่าก็มีวิธีหัดทนบ้าง จริงๆก็ไม่ทุกข์ไม่ร้อนอะไรมากมาย ซึ่งรูปธาตุมันทึกร้อนมันทึกร้อนจริงๆเท่านั้นแหละ แต่ถ้าเผื่อว่าสามารถปฏิบัติธรรมได้แล้วมันจะดีมาก ไม่ร้อนในใจ ร้อนแต่กาย จะกระทบทางหุดตา จมูกลิ้นกายใจอย่างไรก็ไม่ร้อน เพราะฉะนั้นเรื่องหลงโลกมันเป็นอะไรสารพัดสารเพที่ไม่ใช่เฉพาะที่ร้อนทางผัสสะอย่างเดียว มีทั้งทางเข่นฆ่า เอาเปรียบเอาไรด ทรมานทรมาน แกล้งกันอย่างโน้นอย่างนี้อะไรสารพัด สิ่งเหล่านี้แหละเป็นสิ่งที่เราจะต้องเรียนรู้ แล้วเราก็ต้องฝึกฝน อ่านให้จริงเลยว่าในโลกนี้มันมีสารพัดที่จะมี จมใจเราไม่หวั่นไหวกับโลกีย์ เราจะชนะโลกีย์ หรือว่าเราจะใจเย็น เราจะวางได้ เพราะเรารู้อแล้วเราก็ฝึก รู้แล้วก็ฝึก รู้แล้วก็ฝึก ดังนั้นการทำงานก็ดี กระทบสัมผัสกัน อยู่ด้วยกัน หมุกกลุ่มใหญ่ๆ มีสารพัดจริต คนละจริตคนละอย่างนั้นคนละอย่างนั้นคนละยึด นอกจากจริตแล้วยังมียึดอีก ยึดอย่างโน้น ยึดเป็นคราวๆ ก็ยังได้นะ คราวนี้ยึดอย่างนี้คราวหน้ายึดอย่างโน้น คราวโน้นกลับไปยึดอย่างที่เรไม่เคยยึด มายึดอย่างที่เรายึดอะไรกลับไปอีก ไม่ค่อยเที่ยง เพราะฉะนั้นมันแล้วแต่อารมณ์แล้วแต่โอกาสอย่างนี้เป็นต้น

สรุปแล้วก็คือ อยู่ด้วยกัน ประชุมกัน กิตกกลงกันพูดกัน ปรีक्षाหารือกัน ช่วยกันคิดช่วยกันตัดสินใจจะมีมติอะไรก็แล้วแต่ ที่เรากันอยู่ในทุกวันนี้ เป็นการฝึกที่จะเรียนรู้ และก็เพื่อจะเข้าใจธรรมชาติ เข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างให้ได้ ก็ไม่มีอะไรหรอก ทุกอย่างมันก็อย่างนี้แหละ วุ่นๆว้ายๆ อะไรต่ออะไร แต่ใจเราไม่วุ่น ใจเราวางได้ วางเห็นความจริงตามความเป็นจริง แล้วก็รับรู้กันไปตามความเป็นความมี ฝึกฝนได้แล้ว ใจเราก็นิ่งๆ ใจเราเย็นๆ เราก็จะเป็นคนมีความสุขนะ

อยู่ทางเชียงใหม่ที่อากาศมันเย็นมากกว่าที่อื่นนะ ได้กำไรแล้ว แต่ที่จริงก็จะว่าอีกมุมหนึ่ง บางทีมันเย็นๆ กายมันไม่ค่อยจะได้ฝึก ใจมันเลยร้อนไม่ได้ฝึกด้วยก็เป็นไปได้เหมือนกันนะ เพราะฉะนั้นระวัง ยิ่งไงๆมันกระทบสัมผัสกันนี้มันก็ต้องเกิดอาการอย่างนั้นอย่างนี้แหละ ทำงานไปแล้วก็ฝึกไป การทำงานนี้แหละเราสามารถที่จะมีโอกาสได้ฝึกฝนจิตใจอย่างมากทีเดียว ปฏิบัติธรรมอยู่ในการทำงาน ทำงานแล้วก็ปฏิบัติธรรมไปด้วยกัน ซึ่งอันนี้ทุกคนพวกเราก็คงเข้าใจดี เพราะอาตมาก็เอาธรรมะพระพุทธเจ้าอันนี้มาสอนอยู่ตลอดเวลา ก็ให้ทุกคนขยันหมั่นเพียรขยันขันแข็งนะ ยิ่งไงๆก็ฟังวันนี้ไว้ ว่าอย่างนี้แหละ ถ้าเราเข้าใจอย่างที่อาตมาพูดไปแล้ว แล้วก็จำอันนี้ไปฝึกทุกเวลาทุกวันๆวันที่ให้ได้จริงๆ รับรองว่าจะบรรลุอรหันต์ละ อันนี้แหละวิธีฝึกให้บรรลุอรหันต์ อยู่กับโลก แล้วก็ลดกิเลส ไม่ติดยึด ที่จริงเรื่องที่พูดนี้มันคือเรื่องของอตตาทังสิ้นเลย ที่อธิบายมาทั้งหมดเมื่อก็ขึ้นนี้ เป็นเรื่องของอตตาทันที คนเรานี้ก็ยึดในอตตาทันทีของตัวเองเลยแหละ นี่นะถ้าเรา

ปฏิบัติธรรมได้เราก็จะมีมรรคผล อุตตาของเราก็จะลดและหมดได้ อย่างที่อัทธมาอธิบายคร่าวๆนี้ พอฟังได้นะ พอเข้าใจนะ

ชมร.ชม. : เข้าใจครับ

พ่อท่าน : แล้วก็ปฏิบัติกันให้ได้ก็แล้วกัน เป็นไงที่นั่นตอนนี้ เดี่ยวนี้ขอถามนิดหนึ่ง ประมาณเท่าไรขณะนี้ วันๆหนึ่งขายได้

ชมร.ชม. : ประมาณ ๑๐,๐๐๐ กว่าบาทค่ะพ่อท่าน

พ่อท่าน : แต่ละวันๆนะนะ แต่ละวันๆ ๑๐,๐๐๐ กว่าบาท เฉพาะอาหารหรือว่าของแห้งด้วย

ชมร.ชม. : บางทีก็ประมาณสัก ๗,๐๐๐ ค่ะพ่อท่าน

พ่อท่าน : อ้อ แล้วทำไมลดลงมา ๗,๐๐๐ ละ

ชมร.ชม. : เมื่อก่อนนี้เยอะหน่อยค่ะ เมื่อก่อนนี้จานละ ๕ บาท คนเยอะหน่อยค่ะ

พ่อท่าน : อ้อ...จานละ ๕ บาท กลับได้มากหรอ

ชมร.ชม. : ค่ะ เพราะว่าพวกที่เคยกินทำบุญคล้ายครบรอบนะค่ะ ก็เลยทำบุญครั้งหนึ่งแล้วเปิดให้สมาชิกมารับประทานจานละ ๕ บาท คือจานละ ๘ บาท ลดเหลือ ๕ บาท คนเยอะเมื่อก่อนนี้ค่ะ แยกเยอะกว่าขายปกติค่ะพ่อท่าน

พ่อท่าน : อ้อ อ่าว...ก็ค่อยๆทดลองไปว่ายังไงดีไม่ตี เราอาจจะลดราคาขาย ๕ บาท นี่มันก็เอ๊ะ มันก็อยู่รอดมันก็ได้ดีนะ มันน่าจะขาย ๕ บาท แต่เหนื่อยมากหน่อย เพราะต้องล้างจานมากขึ้น แล้วทางตลาดที่จะขายพืชผักผักไร่สารพิษอะไรต่ออะไร เป็นไงเดี๋ยวนี้ดีไหม

ชมร.ชม. : ก็ดีค่ะพ่อ มีผักพื้นบ้านเยอะเลย ก็ได้จากเครือข่ายของเราบ้างค่ะ

พ่อท่าน : อ้อ แล้วเครือข่ายของเรามีคนเพิ่มไหม

ชมร.ชม. : ก็ยังไม่เพิ่มเท่าที่ควรนะค่ะ แต่มีปุ๋ยมีอะไรขึ้นมา แล้วก็เกษตรกรทางนี้สนใจค่ะ พวกเราก็ตื่นตัวด้วย ด้านผักไร่สารพิษ แล้วก็ผักพื้นบ้าน ตื่นตัวขึ้นมาค่ะพ่อ

พ่อท่าน : เอ้อ...เราพยายามเอาใจใส่ทางนี้หน่อย มันจะได้เพิ่มปริมาณผู้ที่มาเอาใจใส่ในการผลิตสิ่งที่ดี เขาเข้ามาในหมู่เรา เขาก็ได้สัมผัสกับหมู่เรา ได้ปฏิบัติธรรมด้วย มันก็เพิ่มขึ้นไปด้วย อัทธมาอยากจะให้ขยายผลผู้ที่มาเป็นเครือข่าย มาเป็นลูกแห มาเป็นมวลที่จะมาร่วมกับแม่ข่าย เราเป็นแม่ข่ายใช่ไหม แล้วก็หาลูกแห ลูกข่ายหรือลูกแห มาเพิ่มมาเติมขึ้น ที่นั่นมีการอบรมกันมั่งไหม

ชมร.ชม. : ไม่มีครับ มีแต่ของเขียนรายกับหอมบุญครับ

พ่อท่าน : เหนอ เออถ้ามันก็ต้องหาวิธีการเพิ่มผู้ที่จะมาช่วยกันขาย ผลผลิตทางด้านกิจกรรมของพวกเราเอง มันไม่เพิ่มปริมาณของผลผลิตขึ้นหรือ

ชมร.ชม. : ผลผลิตหรือคะ

พ่อท่าน : อ้อ ผลผลิตของพวกเรานะ

ชมร.ชม. : พวกเราก็ยังค่ะท่าน ยังไม่มากเท่าที่ควรนะค่ะ เรามีแต่พอบริโภคในชุมชนค่ะ

พ่อท่าน : บริโภคในชุมชนก็ยังมี

ชมร.ชม. : มีผักป่ามาจำหน่าย จันทร์ พุท ศุภร์คะ ผักพื้นบ้านนะพ่อ

พ่อท่าน : ขายได้ดีไหม

ชมร.ชม. : ขายได้ดีคะ

พ่อท่าน : ผักพื้นบ้านนะนะ

ชมร.ชม. : คะ ทางชมรมฯเราก็ไปซื้อมาประกอบอาหารด้วยคะ

พ่อท่าน : ก็ควรทำ พยายามด้วย พยายามปรุงเป็นอาหารเป็นอะไรชวนให้เขากินของธรรมชาติของไร่สารพิษแก่พวกนี้เข้าไปบ้าง มันเป็นบุญนะอาตมาจะบอกให้ มันไร่สารพิษด้วย แล้วมันเหม็น...มันซับซ้อนหลายอย่างนะ อาตมาว่ามันดี เอาละ...ทุกคนก็พยายามนะที่อธิบายไปแล้วก็พยายามจับไปทำ อาตมาว่าสำคัญเหมือนกันแหละ ที่อธิบายแต่ต้นไปเมื่อกี้จับไปทำให้ได้ ขอให้บรรลุลุทธิธรรมกันทุกๆคนนะ

ชมร.ชม. : คะ กราบนมัสการคะ กราบนมัสการครับ

พ่อท่าน : สาธุ

เยือนทักษิณอโศก

พ่อท่านได้วิจารณ์กลุ่มญาติธรรมชาวใต้ ว่ามีอุปนิสัยสูง ยึดติดในความรู้ ความเป็น ศักดิ์ศรี เป็นต้น เป็นของของตนกันมาก **ทำให้ยากที่จะเจริญพัฒนาไปได้**

๕-๗ ส.ค. ๒๕๕๘ ที่ทักษิณอโศก จ.ตรัง มีงานสัมมนาชายแห่ของทักษิณอโศก รวมถึงงาน“ภราดรภาพชาวซึ้งใจ” ซึ่งจัดเป็นประจำทุกปี เพื่อให้พ่อท่านได้มาเยือนญาติธรรมที่อยู่ภาคใต้บ้าง โดยผนวกเอาการประชุมของพรรคเพื่อฟ้าดิน สาขา ๑๒ เข้ามาด้วย เพื่อต้อนรับญาติธรรม

ที่เป็นกรรมการสาขาพรรคเพื่อฟ้าดินจากภาคอื่นๆ ให้ได้มาเยือนทักษิณอโศกบ้าง มาเที่ยวเดียว จึงเท่ากับได้มางาน ๓ งานไปโดยปริยาย

กิจกรรมก็ไม่ได้มีอะไรมาก เริ่มจากเอื้ออื้ออยู่โดยเฉพาะกับญาติธรรมชาวใต้ เป็นรายการสนทนาซักถามปัญหาตามประสาพ่อลูกครอบครัวใหญ่ ฟังเทศน์ฟังธรรมเป็นหลัก มีการประชุมของพรรคเพื่อฟ้าดินบ้าง และของชายแหชาวอโศก ที่มีสถาบันบุญนิยมเป็นศูนย์กลาง

ดีที่พวกเราเข้าใจ ไม่ได้ใช้งานพ่อท่านมากเหมือนอย่างแต่ก่อน เรื่องที่ประชุมคุยกันเองได้ ก็ประชุมกันเอง ทำให้พ่อท่านมีเวลาทำงานเขียนที่ค้างได้บ้าง ทางทักษิณอโศกจัดโบสถ์ให้เป็นที่ทำงาน โบสถ์หลังนี้พ่อท่านเปรยไว้ปีที่แล้วว่าให้อุรุรักษ์ไว้ เพราะถือเป็นโบสถ์หลังแรกที่ดูสมถะดี ขนาดประมาณ ๕ x ๓ เมตรเห็นจะได้ สังกะสีมุงหลังคาธรรมดา ผนังฉาบปูนเพียงแค่นี้ระดับเอว พื้นก็เหนียวธรรมดา ไม่มีข้อฟ้า ไบระกา หรือสิ่งที่จะเป็นเครื่องบอกว่าเป็นโบสถ์เหมือนวัดทั่วไปเลย มีเพียงป้ายด้านหน้าเท่านั้นบอกว่าเป็นโบสถ์ มีมุ้งตาข่ายซึ่งโดยรอบเพื่อกันยุง ดูผ่านๆคล้ายโรงเลี้ยงไก่อะไรทำนองนั้น มาคราวนี้ได้ปรับปรุงทาสี ปลูกพื้นกระเบื้อง ใช้สีสันทาสีมากขึ้น รูปที่คล้ายโรงเลี้ยงไก่เดิมหายไป

แม้ช่วงระหว่างพ่อท่านทำงานก็ยังมีผู้คนขอเข้ามาปรึกษาปัญหา ทั้งเรื่องของภายในทักษิณอโศกเอง รวมถึงเรื่องของชุมชนอื่น ล้วนเป็นเรื่องพฤติกรรมของคนในพื้นที่นั้นๆ บ้างก็เป็นความหยาบกระด้าง คนรอบข้างวางใจได้ยาก บางแห่งก็เป็นเรื่องของผู้ใหญ่ที่ทำงานรับผิดชอบมาก แต่ใช้เอกสิทธิ์บางเรื่อง ไม่ใช่ใช้ขบวนการกลุ่ม เช่น มีเด็กที่กระทำผิดเสียหายหลายครั้ง ส่วนใหญ่ให้ออก แต่ผู้ใหญ่ท่านนี้ขอรับดูแลเอง ก็ยังมีพฤติกรรมผิดเกิดขึ้นอีก ซึ่งพ่อท่านก็ให้ทักท้วงคุยกันในหมู่ แล้วพิจารณาตัดสินกัน ใช้ขบวนการกลุ่มให้เป็นประโยชน์

มาทักษิณอโศกหนนี้ กำลังมีการปรับปรุงทั้งเสาสัญญาณและเครื่องส่งของวิทยุชุมชน ซึ่งญาติธรรมก็ขอให้พ่อท่านช่วยตั้งชื่อให้ด้วย พ่อท่านอาศัยช่วงของการแสดงธรรมให้มีการเสนอชื่อขึ้นมา มีชื่อ แบ่งปันบุญ เชิญช่วยกัน ใต้ร่มธรรม และศูนย์สร้างสรร และไหวตตัดสินกันเอง โดยใช้มติของเสียงส่วนใหญ่ ผลปรากฏว่า “ศูนย์สร้างสรร” ได้รับคะแนนเสียงมากที่สุด

ช่วงหนึ่งของการแสดงธรรม เมื่ออธิบายถึงอัตตะ ๓ **พ่อท่านได้ถามมาวิจารณ์กลุ่มญาติธรรมชาวใต้ว่า มีรูปอัตตะสูง ยึดติดในความรู้ ความเห็น คักดีศรี เป็นตน เป็นของของตนกันมาก ทำให้ยากที่จะเจริญพัฒนาไปได้** ทักษิณอโศกนี้จะมีอายุ ๑๐ ปีได้แล้วนะ ยังไปไม่ได้ถึงไหนเลย น่องๆแซงหน้ากันไปหมดแล้ว อย่ามาอ้างว่ามีบ้านหลายหลังนะ มีแต่บ้านไม่มีคนมันก็แค่นั้นแหละ ตอนนั้นบุญนิยมควรจะมีกิจการที่จะเคลื่อนไปอีกรอบหนึ่งแล้ว เพราะตอนนี้ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานราชการ หรือธุรกิจ ก็หันมาเล็งแลเรา

อาตมาก็ขอย้ำกับพวกเราที่อยู่ทางใต้เนาะ มีทักษิณอโศก ธรรมชาตอโศก ชลขวัญ ธรรมราช อโศก สงขลาอีก มารวมตัวกันมั่ง เอาเถอะไอ้แหล่งที่มันมีแล้วก็มียไป จะเอาตรงไหน มันก็อันเดียวกันนะพวกเรา อย่าทะเลาะกัน อย่ามีพรรคมีพวกกันมากมายนัก อยู่เป็นหมู่เป็นกลุ่มเป็นเนื้อเดียวกัน หนึ่งเดียวกันให้ได้ อาตมาฝากฝังไว้

เตือนแล้วว่า คุณจะทำอะไรชาตินี้ แล้วคุณจะต้องเร่งรัดพัฒนาตน พัฒนากลุ่ม กลุ่มแข็งแรงขึ้น ลัทธิธรรมมีสูงขึ้น เป็นรูปธรรม เป็นอัตตลักษณ์ เป็นลักษณะประจำตัวของ พวกเรา ไม่ใช่อัตตณะ อัตตลักษณ์นี้ โลกเราจะมีลักษณะจำเพาะตน เป็นอัตตลักษณ์ที่ยั่งยืน ยั่งยืน ยั่งยืน ยั่งยืน ยั่งยืน ราคีหรือรังสีจะออกไปมากยิ่งขึ้น สิ่งเหล่านี้เราดูด้วย ตาเปล่าไม่ได้ แม้จะรู้ จะพอรู้ยังเอามาพูดยากเลย ธรรมรังสีมันไม่เป็นพิษ เหมือนอย่าง กัมมันตภาพรังสี เมื่อหมดวิบาก เมื่อถึงครั้งคราว มันจะมีรังสีมีฤทธิ์เหมือนกัมมันตภาพรังสี แต่ตอนนี้ยังไม่ถึงขั้น ธรรมรังสีของเรายังไม่มีคุณภาพ ยังไม่มีประสิทธิภาพถึงขั้นเหมือนอย่าง กัมมันตภาพรังสี ถ้ามันถึงรอบถึงคราวมันแล้วมันจะดี มันเป็นเรื่องนามธรรม เป็นพลังของ จิตวิญญาณ เป็นเรื่องราวละเอียด ก็ขอเตือนพวกเราว่า อย่าช้า วันเวลาล่วงไปๆ บัดนี้ทำอะไร อยู่ สิ่งที่ดีกว่านี้ยังมีอีกที่เราจะต้องพากเพียรกัน อาตมาก็บอกอีกที่ว่าเราอยากได้หมู่ได้กลุ่มนะ อยากได้มวล อยากได้สิ่งที่มีมันเป็นปึกแผ่น...มารวมตัวกัน ก็ฝากไว้สำหรับปักษ์ได้

กุนนียม คือ ลัทธิบาป

๑๒ ส.ค. ๒๕๔๘ ที่ราชธานีโอศก วันนี้เป็นทั้งวันแม่แห่งชาติ และมีชาวบ้านเกษตรกร มาอบรม นอกจากนักเรียนและผู้ปกครองของนักเรียนแล้ว ทั้งหมดมีประมาณ ๓๐๐ คน การ แสดงธรรมวันนี้พ่อท่านเอาหัวข้อจากหนังสือ“สรรค่าสร้างคน” เกี่ยวกับลักษณะบุญนิยมที่ สมบูรณ์ ๑๑ ประการมาอ่านอธิบาย จากบางส่วนที่น่าสนใจดังนี้

วันนี้เป็นวันสำคัญของไทยเรา เป็นวันแม่ วันสำคัญที่เราน่าจะได้รับความรู้ที่สำคัญแล้วเราก็เอาไปประพฤติ เอาไปปฏิบัติแก่ตนๆ มันก็จะเป็นสิ่งที่ดีให้แก่ตน หลักที่เอาตมาตั้งใจไว้ว่าจะเอามาบรรยายในเช้าวันนี้ คือหลักของ**บุญนิยม** คำว่า**บุญนิยม**นี้ เอาตมาตั้งขึ้นมาให้มันลือเลี่ยน คำว่า**ทุนนิยม** สังคมทั่วโลกนี้เขาเป็น**ทุนนิยม**กัน ทั่วโลกเลย **ทุนนิยม**คืออะไร **ทุนนิยม**คือระบบที่จะต้องล่าทุน หาเงินมาให้มากๆ ทุนนี้ก็คือเงิน จะต้องร่ำรวย ลัทธิร่ำรวย

ทุกวันนี้**ขอทาน**ก็เป็นอาชีพ มีถึงขนาด... เข้าไปจดทะเบียนกับกระทรวง มี**วิชาชีพขอทาน** มีวิธีการ มีคนงาน มีพนักงาน มีตัวปฏิบัติประพฤติ ส่งไปขอทานแล้วก็เอารายได้ขึ้นมาโอ้... กอดขึ้นกันมาก ตั้งแต่ขอทานไปจนกระทั่งถึงเศรษฐี มหาเศรษฐี ล้วนแล้วแต่พยายามสะสมเงิน กอบโกยทรัพย์สินศฤงคารให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ประพฤติปฏิบัติอยู่ในสังคม จะเอาเปรียบเอารัด จะมีวิธีฉ้อฉล มีวิธีซับซ้อน เล่ห์เหลี่ยมมากมายอย่างไรก็ตาม ถ้าสามารถทำได้โดยไม่ถูกจับ และคนชื้อยอมด้วยจำนวนยอมชื้อ ยอมแลกเปลี่ยน ยอมเอาเงินไปให้ด้วยวิธีใดๆก็แล้วแต่ ต้องเลี้ยงไม่ให้ผิดกฎหมายให้ได้ เป็นสิ่งที่ดีที่สุด แม้ผิดกฎหมายแต่ถ้าสามารถไม่ให้โดนจับได้เขาก็ยังทำเลื่องๆผิดกฎหมายบ้าง ไม่ผิดตรงๆ แต่ผิดเลื่องๆ อ้อมๆ อะไรก็ตาม สรุปแล้วก็คือชื้อโลก ชื้อโลกจะต้องให้ได้มากๆ ให้ได้เปรียบมากๆ เอาให้ได้มากๆ สะสมไม่มีหยุด นั่นคือวิธีการของ**ทุนนิยม** ทั่วโลก วิธีการนี้เป็นวิธีบาป เป็นวิธีที่ทารุณ โหดร้าย ทำให้สังคมเดือดร้อนกันทั่วโลก แล้วมันก็เดือดร้อนกันจริงๆ ขึ้นราคาน้ำมันทำไม ก็มันจะเอาเปรียบนะ มันไม่ขึ้นมันก็กำไรอยู่แล้ว กำไรน้ำมันนะ แต่มันก็ขึ้นๆ มันเป็นอำนาจ ถ้ามันฮั้วกันได้ บริษัทน้ำมัน บริษัทที่มันดูตน้ำมันขึ้นมาขาย มันสร้างอำนาจได้ มันก็สร้าง แล้วมันก็ขึ้นราคา ใครจะทำไม เอ็งไม่ชื้อก็ช่างเอ็ง ที่นี้มี ความจำเป็นมันก็ต้องชื้อกัน ราคาแพงขึ้นก็ต้องยอม อย่างนี้แหละ เมื่อมีอำนาจอยู่เหนือแล้ว ก็เอาเปรียบ คนเสียเปรียบก็อยู่อย่างจำนน คนยังมีความโลภไม่มีทางที่เขหาหาทางขาดทุน หรือหาทางเสียสละ คนที่มีกิเลสสามัญจะต้องไม่ขาดทุน ขาดทุนไม่ได้ ขาดทุนมันจะชักดิ้นชักงอตาย ยิ่งงี้ก็ไม่รู้ณะ เขาจะไม่ยอมเป็นอันขาด **ระบบทุนนิยม ขาดทุนถือว่าผิด ไม่ใช่ลัทธิทุนนิยม**

ที่นี้ลัทธิของ**บุญนิยม** **บุญ**นะ บอไปไม-สระอุ-ยอหญิง **บุญนิยม** **ไม่ใช่ทุน** **ทุน**นะ ทอทหาร-สระอุ-นอหนู **บุญ**คือสิ่งดีงาม **บุญ**คือคุณค่าของมนุษย์ ที่สำคัญ **บุญ**คือเครื่องชำระกิเลส แต่เราจะแปลว่าความดีก็ได้ **บุญ**คือคุณธรรมความดี **บุญ**คือสิ่งที่ดีงามที่ทำให้ผู้มี...อยู่เย็นเป็นสุขก็ได้ สรุปแล้วคนที่ม่เครื่องชำระกิเลส แล้วก็ชำระกิเลสได้จริงๆ นั่นแหละคือ**คนมีบุญ** คนชำระกิเลสคือคนชำระความโลภ ชำระความโกรธ ชำระความหลง

ทุนนิยมไม่แคร์เลยว่าจะเอาเปรียบจะได้เปรียบ จะแคร์ก็แต่ว่าจะเสียเปรียบ ใครจะมีบุญมีบาปไม่เคยรู้เรื่อง **ทุนนิยมนี้ทำบาปอยู่ตลอดเวลา ทำบาปยังงี้** คือลัทธิ**ทุนนิยม**นี้ เวลาเขาจะขายของ ทุนเขาชื้อมา ๑,๐๐๐ หรือเขาลงทุนไป เขาสร้างอะไรขึ้นมาอันหนึ่ง คิดทุนแล้วเรียบร้อย สิ่งนี้ทุนมัน ๑,๐๐๐ เวลาเขาจะให้ของนี้แก่คนอื่นไป หรือขายของนี้ให้แก่คนอื่นไป เขาจะต้องขายเกินกว่า ๑,๐๐๐ ยิ่งได้เกิน ๑,๐๐๐ มามากยิ่งขึ้นๆ ได้กำไรท่วมทับ ยิ่งดีใจเพิ่มขึ้นไปอีก การขายได้เกินทุน นั่นคือการเอาเปรียบเขา ถ้าทุน ๑,๐๐๐ ขายไป ๑,๐๐๐ ก็เท่าทุน ใช้ไหม? ไม่มีใคร

ได้ไม่มีใครเสีย ไม่มีใครได้เปรียบ-ใครเสียเปรียบ ก็ไม่มีใครได้บาป-ได้บุญ แต่ถ้าชายเกิน ๑,๐๐๐ ไปเท่าใดก็ตาม ส่วนเกินนั้นคือ ส่วนที่ได้เปรียบหรือเอาเปรียบแน่นอน แล้ว**การได้เปรียบเป็นบาปหรือเป็นบุญล่ะ?**

การปฏิบัติจริงอยู่ในโลกทั้งหลายของ**ลัทธิทุนนิยม**เป็นสามัญนั้น ทุน ๑,๐๐๐ เมื่อชายไปนี้ เขาพยายามขายต่ำๆ ขายให้ต่ำกว่าทุนหรือเปล่า ขายต่ำกว่า ๑,๐๐๐ หรือเปล่า ก็เปล่าเลย เขาขายให้เกิน ๑,๐๐๐ ให้ได้มากกว่าที่มากได้กันทั้งนั้น ใช่ไหม? นี่แหละ บาป! เมื่อทำอย่างนี้กันอยู่เสมอ ก็คือสั่งสมบาปให้ตนเองอยู่เสมอทั้งนั้นแหละ เพราะการเอาเกินทุน มันไปเอาเปรียบเขาма ยิงได้ ๒,๐๐๐ ได้ ๕,๐๐๐ ได้ ๒๐,๐๐๐ ยิ่งมากเท่าไรเขาก็ยิ่งชอบใจ แล้วก็ดีใจ ฉลองที่ได้เปรียบ โอ้ได้กำไรมา**มาก พวกนี้ก็ฉลองบাপกัน!** ถ้าโกงราคาได้ เขายอมเขาก็ซื้อ ทั้งๆที่ทุนมัน ๑,๐๐๐ ขาย ๒๐,๐๐๐ คนเขายากได้เขาก็จำนน หรือเขาจำเป็นก็ต้องซื้อ ๒๐,๐๐๐ เขาก็ต้องยอม อย่างนี้เป็นต้น เช่น เขาต้องการยา ยาที่จะเอามารักษาโรค ยาจะเอามาฉีดให้คนป่วยหนัก คนจะตายแล้ว มันก็ต้องยอม จะโกงขนาดไหน ถ้าคนผู้ซื้อยอมจำนาก็ยอมเสียเปรียบ ทุนซื้อยามา ๑,๐๐๐ เอาขาย ๕๐,๐๐๐ จะเอาไม่เอาละ เข็มนี้ ๕๐,๐๐๐ คนที่เรารักจะตายอยู่แล้ว คนเรานั้นก็ต้องยอมใช่ไหม ทุนนิยมนี้ จะต้องริดนาทาเร้น คนเขายอมจะเป็นจะตายยังงี้ก็ช่าง ข้าได้กำไร ข้ากดขี่ข่มเหงเอาทั้งนั้น โกงราคาเยี่ยงนี้ทุกธุรกิจ นี่คือนิยามของลัทธิทุนนิยม โหดร้ายมาก ทุกคนนั่งอยู่ในที่นั่งเฉยๆทั้งนั้นแหละ มากหรือน้อยเท่านั้นแหละ

นี่คือลัทธิของโลก ลัทธิบาป ยิ่งรวยเท่าไรหากเอาเกินทุนดังกล่าวก็ยิ่งบাপเท่านั้น พวกนี้ตกรรทหมกไหม้กันทั้งนั้น คนรวยๆนี้ ส่วนมากไม่เหลือ ลงบាយ ไปใช้หนี้บাপกันในนรกหรือเป็นเครื่องจวนอีกไม่รู้กี่ชาติต่อกี่ชาติ ตายไปก็เกิดเป็นวัวเป็นควาย เยอะ ซึ่งเขาไม่รู้สังขารมันจริงๆ

แต่ถ้าทุน ๑,๐๐๐ ขายต่ำกว่า ๑,๐๐๐ นั่นแหละได้บุญ ขาย ๙๐๐ เออ..ได้บุญ ๑๐๐ เพราะเสียสละ ๑๐๐ **การเสียสละได้บุญหรือได้บาปล่ะ?** มันต้องได้บุญแน่ ที่นี้การเสียสละนี่แหละ คนเขาก็สงสัย ทุน ๑,๐๐๐ ขาย ๙๐๐ แล้วมันจะอยู่ได้อย่างไร มันก็ตายพอดี ขาดทุนไปๆ วันหนึ่งมันก็หมดตัวกันเท่านั้น คนถึง เอาละ...ฟังดีๆ วิธีคิดทุนนี้เขาคิดค่าแรงงานด้วยใช่ไหม? ค่าแรงหรือค่าตัวของตัวเองนี่ คนมีอำนาจจะตั้งเองอย่างเอาเปรียบ ยิ่งมีโอกาศ หรือมีฐานะ ได้เปรียบมากก็ยิ่งตีราคาเอาเปรียบจนเกินสุดเกิน เพราะฉะนั้น เวลาขายขาดทุนก็คือ ขาดทุนในส่วน“ของเรา” ค่าแรงงานหรือค่าตัวของเรานั้นแหละ ยิ่งคนบอกว่ามีความรู้มากๆ เก่งมากๆ สามารถมากๆ เขายังคิดค่าตัวเขาแพง ใช่ไหม บางทีคนไม่มีความสามารถอะไรหรอกแต่มีโอกาศมีอำนาจก็โกงค่าตัวอย่างแพงได้ ในสังคมมีเยอะ ลัทธิ ทุนนิยมถือว่าการคิดค่าตัวแพงไม่ใช่ความผิด ถือว่าคนผู้นั้นยังได้แพงยิ่งเชิดชูยกย่องกันด้วยซ้ำ

คนที่คิดค่าตัวแพงนั้นแหละยิ่งขาดทุน ยิ่งคิดค่าตัวแพงขึ้นๆ ยิ่งบাপมากขึ้นๆ ยิ่งแพงเท่าไรก็ยิ่งได้บาปเท่านั้น ทุนนิยมนั้นหนักหนาสาหัสมากเรื่อง“หลง”(โง่)เอาเปรียบได้แล้ว ยิ่งดีใจ ถ้ามจริงๆนะ จับเข้าถามเลยว่า**โอ้..การเอาเปรียบเขานี่มันดีหรือชั่ว?** ใครๆก็ตอบได้ว่า

มันบัว เออ..แล้วทำไมเราถึงคิดเอาเปรียบเขาล่ะ ก็เลสในตัวเราแท้ๆ มันบงการอยากได้เปรียบนะ เพราะฉะนั้นเขาได้เปรียบมากกว่าขึ้นเท่าไหนๆ เขาก็บาปมากเท่านั้นๆ แต่เขาก็ไม่รู้ตัว นี่คือ ความหลง ความเมา มันไม่รู้ข้อัจธรรมในตัวเอง ก็เลสมันครอบงำ แล้วเขาก็ทำบาป ทำบาป อย่างที่เรียกว่าไม่กลัวบาป ตั้งราคาตัวให้ตัวเอง เงินเดือนแสนหนึ่งไม่พอ อย่าง ส.ว.ขอเพิ่ม อย่าง ปปช. ขึ้นเงินเดือนให้ตัวเองจนโดนจับ รีบเอาเงินมาคืนเขา เพิ่มเงินเดือนให้ตัวเองเดือนละ ๒๐,๐๐๐ กว่า เงินเดือนก็แพงอยู่แล้ว ตั้งหลายหมื่นอยู่แล้ว เพิ่มให้ตัวเองอีกเป็น ๑๐๐,๐๐๐ ใคร ติดตามข่าวคราวของบ้านเมืองก็คงจะรู้ นี่ ส.ว. ส.ส. เขาก็ขึ้นกันอีกแล้ว คือตั้งให้แก่ตัวเองสูงขึ้นไปเรื่อยๆ เงินเดือนๆละ ๑๐๐,๐๐๐-๒๐๐,๐๐๐ นี่เขาถือว่ามันไม่แพงเท่าไรหรือก เงินเดือนคนอื่นๆ อยู่ในสังคมประเทศเดียวกันนี้ ตั้งให้แก่ตัวเองคนละ ๕๐๐,๐๐๐ บ้าง ๗๐๐,๐๐๐ บ้าง คนละ ๑,๐๐๐,๐๐๐ เดือนละกว่า ๑,๐๐๐,๐๐๐ เดือนละ ๑,๕๐๐,๐๐๐ นั่นคือเงินเดือนของระดับผู้จัดการ หนาकारต่างๆ ระดับอย่างผู้จัดการหนาकार หรือผู้ที่อยู่ในระดับสูงทั้งนั้นๆ ไม่ใช่รายได้จริงมีแค่ เงินเดือนนะ ยังมีเงินค่ารับรอง ค่าเบี้ยประชุม เงินโบนัส เงินดอกเบีย เงินปันผล เงิน ผลประโยชน์ที่แฝงอยู่ในรูปต่างๆ เงินอะไรต่ออะไรที่จะเลียงภาษาเรียกไปอีกมากมาย นี่มัน เอาเปรียบกันขนาดไหนกันอย่างนี้ ไม่เคยแคร์“**ความได้เปรียบมากเกินไป**”เหล่านี้กันเลย แม้จะเก่งนัก เก่งหนา ก็ได้เปรียบมากกว่ามากแล้ว ทำไม่ไม่รู้จักพอ ทำไม่ไม่เสียสละออกไปเสียบ้าง เสียสละ มันดี มันเป็นบุญกุศลที่ติดตัวติดตน ไปไม่รู้ก็ชาติๆ ก็รู้ แต่หลงลืม แต่เมาไปจริงๆ ดังนั้น **“วิธีคิดเอาเปรียบ จนคนยอมจำนน”** นะ ถ้าเขามีทางได้ เขาก็บวกขึ้นเรื่อยๆ เอาเปรียบ ไปเรื่อยๆ เป็นปฏิภาคทวีทวี กอบกอบไปให้ตัวเองได้มากๆ ไม่เคยหยุด ไม่เคยพอ และยังจะหนักหนาหนักหน้าไปอีกนิรันดร์ นี่คือนิเวศนิยมแท้ๆ

ส่วนวิธีบุญนิยมนั้น ลักษณะ**บุญนิยม**ที่สมบูรณ์ ๑๑ ประการ

๑. **ทวนกระแส** คือคนละทิศกับ**ทุนนิยม** **ทุนนิยม**คิดว่าได้กำไร เอาเปรียบเขาได้นี่ เป็นของดี เป็นเรื่องไม่บาป ส่วน**บุญนิยม**คิดว่านั้นเป็นของชั่ว เอาเปรียบเขาเป็นบาปแน่แท้ อย่างนี้เป็นต้น
๒. **ต้องเข้าเขตโลกุตระ** ดังนั้นชาวบุญนิยมจะต้องมีความรู้ว่า โลกุตระ คืออย่างไร
๓. **ทำได้ยาก** บุญนิยมนี้ทำได้ยาก ยกเว้นผู้มีบารมีจริงก็ทำได้ง่ายหน่อย แต่แม้ยาก ก็ต้องทำ
๔. **เป็นไปได้** ไม่ใช่ฝันเฟื่อง ไม่ใช่ฝันใถ้ๆ เท่านั้น บุญนิยมจะพาทำเนี่ย ทำได้จริงๆ
๕. **เป็นสังฆธรรม** สังฆธรรมหมายความว่า ของจริงของแท้สำหรับมนุษย์ในสังคม เป็น สังฆธรรมชนิดมีสภาวะธรรมแท้ๆทั้งสมมุติสังขจะ และปรมัตถสังขจะ
๖. **“กำไร”**ของชาวบุญนิยม หรือที่เรียกว่า**“รายได้”** หรือเรียกว่า**“ผลประโยชน์”** สำหรับตน ก็คือ **“สิ่งที่ให้ออกไป คุณค่าที่ได้สละจริงเพื่อผู้อื่น เพื่อมวลมนุษยชาติและ สัตว์โลกทั้งหลาย”** จึงเรียกว่า **“บุญ”**
๗. **สร้าง“คน”ให้ประสบผลสำเร็จเป็นหลัก** “สร้างคน”ไม่ใช่ไปหลงมัว“สร้างทุน”

๘. ต้องศึกษาฝึกฝนกันจน“จิตเกิด-จิตเป็น” หรือ “กิเลสตาย-จิตเกิด” จิตนี้มัน
จะเกิดจริง จะเกิดยังไงเดี๋ยวค่อยอธิบาย ต้องศึกษาฝึกฝนกัน จน“จิตเกิด-จิตเป็น” เรียกว่า
บรรลुरुธรรม จิตที่มันเกิดมันเป็นนี่ เรียกว่า **บรรลुरुธรรม** ตามลำดับ จึงชื่อว่า “**เป็นผลสำเร็จจริง**”
๙. ความร่ำรวยอุดมสมบูรณ์ ไม่อยู่ที่ส่วนบุคคล แต่อยู่ที่ส่วนรวม หรือส่วนกลาง
๑๐. เชิญชวนให้มาดูได้ หรือพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกับวิทยาศาสตร์
๑๑. จุดสัมผัสธรรมคือ อิศรเสรีภาพ ภราดรภาพ สันติภาพ สมรรถภาพ บุรณภาพ
[ผู้สนใจรายละเอียดติดตามได้จากฝ่ายเผยแพร่]

ต้นแบบแหล่งเรียนรู้คุณธรรม ที่สอดคล้องกับวิถีชุมชน

บันทึกจาก ... บัณฑิตจาก

ต้องมีหมู่บ้านชุมชนเข้มแข็งตัวอย่างที่เป็นแล้วจริงๆ บุคคลที่จะเป็นวิทยากร หรือ
ปฏิบัติกร แข็งขันเอาจริง หลักสูตรหรือวิชาการ เข้มข้นเพียงพอ ไม่ใช่เอาแต่อนุโลมกัน

๑๘ ส.ค. ๒๕๕๔ ที่สันติอโศก มีการประชุมโครงการสนับสนุนแหล่งเรียนรู้คุณธรรม
ต้นแบบที่สอดคล้องกับวิถีชุมชน โดยมีกรรมการจากหน่วยงานของรัฐ ที่ต้องการสนับสนุน
“องค์กรต่างๆที่ทำงานด้านคุณธรรมจริยธรรมแล้วได้ผลกับสังคม” เพื่อจะได้เพิ่มศักยภาพ แล้วก็
เล็งเห็นว่าชาวอโศกมีคุณลักษณะที่อยู่ในเกณฑ์ อีกทั้งมีผลงานมาอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกับที่
ทางสถาบันบุญนิยม ได้สัมมนาขึ้นมา ๖ ครั้ง เพื่อพัฒนาจาก“ศูนย์อบรม” เป็น “ศูนย์บุญนิยม
ศึกษา” ขึ้นมา โดยมีเกณฑ์วัดต่างๆ เพื่อเพิ่มการพัฒนาชาวอโศกเองด้วย จึงได้นัดหมายกันมา
ประชุมร่วมกันก่อนคร่าวๆ โดยนิมนต์พ่อท่าน ให้มาร่วมรับรู้และให้ข้อคิดด้วย

หลังจากได้ฟังเป้าประสงค์ของการประชุมครั้งนี้แล้ว พ่อท่านได้แสดงความเห็นเสริมว่า
“เราทำมาตั้งยี่สิบ-สามสิบปีแล้ว ก็เพิ่งได้แค่นี้ มันไม่เก่งกว่านี้ไปเท่าไรหรอก แต่ถ้าเผื่อว่าคน

ในวงการ มีความคิดอยากจะช่วย หรือเห็นด้วย เห็นดีว่า ถ้าจะพัฒนาคนหรือพัฒนาชุมชนให้เกิด
ในลักษณะอย่าง ที่เราทำนี้ ตามนิยามของเรานะนะ ชุมชนที่ดี เข้มแข็ง เราก็ชัดเจนว่าควรเป็นอย่างไร

แต่ในสังคมไทย เราก็เหมือนอีแร้งของสังคม เขาไม่ค่อยยอมรับ นอกจากไม่ชอบแล้ว
ยังต้าน ยังถล่มหลายอีก เพราะหลายอย่างในหลักเกณฑ์ของทฤษฎี หลักเกณฑ์ของความรอบรู้
ก็มีแนวคิดที่แตกต่างกัน ความหมายที่แตกต่างกัน มันก็เลยยาก ก็เลยไม่โตเร็ว แต่ถ้าเพื่อความ
ความคิดอย่างนี้กัน ในการที่จะมาเสริมช่วยร่วมไม้ร่วมมือมันก็ดีขึ้น ก็จะเพิ่มพลังสร้างขึ้นได้ ถ้า
แน่ใจจริงๆแล้ว จะเอาก็เอา อาตมาไม่มีปัญหาหรอก แต่ว่าพวกเราก็มีหลักเกณฑ์เหมือนกันนะ
คืออาตมาสรุปได้ว่า การอบรมที่จะมีผลดีได้นั้น มีอยู่ ๓ ข้อหลักๆ

๑. ต้องมีหมู่บ้านชุมชนเข้มแข็งตัวอย่างที่เป็นแล้วจริงๆ มีสถานที่มีองค์กรประกอบ
แวดล้อม มีทั้งคำว่าชุมชน หรือความมีรูปแบบเต็มรูปอยู่แล้ว

๒. บุคคลที่จะเป็นวิทยากร หรือปฏิบัติกร เข้มขันเอาจริง ที่จะเป็นผู้อธิบายชี้แนะ นำ
พาอะไรก็แล้วแต่

๓. หลักสูตรหรือวิชาการ เข้มขันเพียงพอ ไม่ใช่เอาแต่อนุโลมกัน

การอบรมสร้างคน ถ้ามีสามหลักนี้อาตมาว่า นี่คือองค์ประกอบสำคัญ ข้อสำคัญ
หลักสูตรต้องเข้มขันพอเพียง ที่เราทำมานั้นมันค่อนข้างเข้มเท่านั้น จริงๆแล้วควรจะมีมากกว่านี้
คนข้างนอกไม่เข้าใจจะไม่เอา หว่าเราทำแค่นี้ ก็สุดโต่งไป เข้มขันสาหัสไป แหม..อาตมาว่า
ขนาดที่ยอมหย่อน ยืดหยุ่นให้ขนาดนี้แล้ว มันยังได้แค่นี้เลย แล้วจะให้ยืดหยุ่นลงไปกว่านี้อีกนะ
โอ..อีกี่ชาติ เราจึงจะเห็นว่าการอบรมนี้มีผล ควรจะต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ที่เรากำหนด เพราะคน
ที่มาอบรมแล้ว และเขาก็เข้าใจดี ซาบซึ้งด้วยดีก็มาก เพียงแต่อัตราการก้าวหน้ามันยังน้อยอยู่

ถาม : เพื่อการพัฒนาให้เป็น “ศูนย์บุญนิยมลัทธิ” นี้ เราจะมีการเดินอะไรครับที่ไป
แย้งกับลักษณะของทุนนิยม

พ่อท่าน : ถ้าพูดถึงทุนมันก็ต้องใช้ในส่วนที่ต้องใช้ ก็อย่างที่เรากำลังทำนี้ มันก็ต้องมี
ค่าใช้จ่าย มันต้องใช้ที่อยู่แล้วทุน มันไม่ขัดแย้งถ้าคนปฏิบัติมัน ไม่มาซื้อโลก ไม่มาเห็นแก่ได้
อาตมาป้องกันคนของเรา ไปซื้อโลก ไปเห็นแก่ได้ มีทุนมาแล้วก็ซื้อโลกเอา ตีราคา คิดแต่เรื่องที่จะ
ได้เงิน คือมันเป็นปัญหาข้ออย่างนี้ ที่เรากำลังเราไม่ได้ทำเพื่อที่จะได้เงิน เงินเป็นผลพลอยได้เท่านั้น
และเมื่อได้เงินมาอาตมาก็สอนไม่ให้ไปหลงในเงินๆ ถ้าไปหลงในเงินแล้วมันมีภาวะซับซ้อน ใน
ความถูกต้องนั้นผู้อบรมนี้คือผู้ต้องมีคุณธรรมแล้ว ก็คือผู้ที่ลดโลก โกรธ หลงได้จริง หรือ
เป็นอริยบุคคลนั่นเอง จึงจะเป็นจริงมีผลสูงจริง แต่ถ้าเมื่อใดผู้อบรมไปหลงในเงินอบรมนั้น
แล้วก็ตีราคาเงิน เช่นว่า พันบาทต่อหัวในอัตราที่พอดี เสร็จแล้วทางข้างนอกเขาอบรมกันนี้ พัน
บาทต่อหัวไม่ได้ เขาจะต้องสองพันบาทต่อหัว เพราะฉะนั้นเขาก็เลยต้องใช้อัตราสองพัน เป็นอัตรา
ที่ไปเบิกเงินจากต้นทางมา แต่เราบอกว่ามันมากไป เอาหนึ่งพันพอ เขาบอกว่าหนึ่งพันไม่ได้
เพราะมันผิดจากที่เขาเคยจ่ายเคยให้กันมา ทั่วๆไปเขามีอัตราราคากันอย่างนี้ นี่คือนิยาม เขาก็
บอกว่าสองพันต่อหัว ทางพวกเรานี้ถ้ารับเงินมันก็จะมาก แล้วก็หลงเหลือ เริ่มวุ่นแล้ว เพราะ

จะนั้นเอาตมาถึงพยายามที่จะควบคุมไว้เรื่อยๆ โดยบอกพวกเราว่า อย่าเข้าใจว่าเงินที่ได้ส่วนเกินมาจากเงินอบรมนี้ คือเงินที่จะเอามาเลี้ยงชุมชน หรือเงินที่จะเอามาเลี้ยงกิจการ หรือเอามาสร้างอะไรในกิจการของเรา ในคณะของเรา อย่าตั้งจิตผิดเป็นอันขาด เกินนิดๆ หน่อยๆ ไม่เป็นไร เกินมากๆ เดี่ยวหลง แม้แต่ขาดทุนเราก็ยังทำกันอยู่เลย เราอบรมคนสร้างคนกันมาแต่ไหนๆ เราหาเงินมาใช้ในการอบรมด้วยซ้ำ แต่ก่อนนี้กองทัพธรรมตะลอนๆ จ่ายเงินเองทั้งนั้นแหละ ไปอบรมทั่วทิศ เหมารถไปกัน จำได้ไหม้ย แต่ก่อนนี้เราไป โอ้โฮ เราก็จ่ายเงินมาตั้งแต่ไหนแต่ไร กว่ามันจะเป็นอันนี้ขึ้นมา ตอนนี้จะเอาเงินมาเสริมมาหนุนให้ก็ดี แต่ต้องระวัง อย่าเปลือง ถ้าเราจัดระบบข้างนอกไม่ได้ เราจำต้องอนุโลมรับในอัตราสูงขึ้นไป ได้เงินมามากก็อย่าเปลือง“หลงเงิน”กันให้ได้จริงๆ

ถาม : พ่อท่านมีหลักเกณฑ์อะไรมั้ยครับที่จะระวังพวกเรา

พ่อท่าน : คืออย่างนี้ เมื่อมีสถาบันบุญนิยม ก็อย่างที่เราคิดกันแล้วหักให้กองบุญบุญนิยม ให้สถาบัน หักให้ส่วนกลาง เพราะว่าทางข้างนอกโน้นเขาก็จะต้องตั้งอัตราสูง เราก็จำต้องเอาอัตราสูงนั้น ก็จะมีส่วนเกินมาก เพราะถ้าเขาไม่ตั้งอัตราสูงนั้นเขาเองเขาก็ปฏิบัติงานไม่ได้ เขาต้องได้อัตรานี้เขาจึงจะเป็นไปได้ แต่ของเรามันประหยัดๆ ประโยชน์สูง-ประหยัดสุดจริงๆ ได้อัตรต่ำเราก็ทำได้ เพราะฉะนั้นถ้าเราจะต้องยืนยันให้เขาต้องมาลดเอาอัตราต่ำอย่างเรา มันก็ดูเหมือนว่าเราจะไปตัดราคาเขา นี่มองอย่างพาณิชย์ทุนนิยมนะ มันก็คล้ายๆ กันแหละ ดังนั้นเราจึงต้องยอมอนุโลม เอ้า...เราจะรับก็รับได้ แต่รับแล้วเราต้องมีวิธีการจัดสรรอย่างที่ว่ามาแล้ว คือเราก็เอาส่วนเกินไปใช้จ่ายในสิ่งที่เหมาะสมที่จะเป็นประโยชน์ต่อสังคม ซึ่งไม่ควรเป็นประโยชน์ตนละก็ดีที่สุด ที่จริงเราทำงานกันหลายด้าน ไม่มีรายได้หรอก ทำงานฟรี แต่ค่าใช้จ่าย ค่ารถค่ารถ บางทีก็ค่าเครื่องบินอะไรอย่างนี้ มันก็ไม่ใช่อะไรๆ ค่าอาหาร ค่าใช้จ่ายต่างๆ สิ่งเหล่านี้ที่ต้องใช้อย่างเหมาะสม ก็จัดสรรกันดีๆ อย่างนี้เป็นต้น เพราะในเรื่องของการเงินที่เราถามว่า มันจะเป็นปัญหาไหม้ย ต้องช่วยกันคิด ช่วยกันจัดสรร บริหารให้ดีๆ

โครงการพัฒนาชุมชนต้นแบบ

๑๙ ส.ค. ๒๕๕๘ ที่ปฐมอโศก มีการประชุมสัมมนาโครงการพัฒนาชุมชนต้นแบบ โดยธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร(ธ.ก.ส.) ร่วมกับเครือข่ายกสิกรรมไร้สารพิษแห่งประเทศไทย(คกร.) เพื่อหาข้อสรุปร่วมกันในการจัดการอบรมเกษตรกร รวมไปถึงการพัฒนาชุมชนต่างๆของเกษตรกรนั้นๆ ให้พัฒนาไปสู่การเป็นชุมชนเข้มแข็ง เช่นที่ชุมชนต่างๆของชาวอโศกเป็นแล้ว ขณะเดียวกับที่ชาวอโศกเองก็กำลังเร่งพัฒนาชุมชนภายในของตนเองขึ้นด้วย ดังที่ได้มีการสัมมนาข่ายเขตต่างๆของชาวอโศก มาถึง ๖ ครั้งจากทั่วทุกภาคของประเทศ จนเกิดกรอบกติกาในการพัฒนาชุมชน จากศูนย์อบรมให้เป็น“ศูนย์บุญนิยมสิกขา”

คุณธำรงค์ แสงสุริยจันทร์ ได้กล่าวนำก่อนนิมนต์พ่อท่านเปิดการสัมมนาครั้งนี้ว่า กราบนิมัสการพ่อท่านครับ ขออนุญาตสมณะ ลีขมาตุครับ เจริญธรรมพี่น้องทุกท่านครับ สำหรับรายการวันนี้จะครับ เป็นการสัมมนาเกี่ยวกับการพัฒนาชุมชนต้นแบบซึ่งทาง ธ.ก.ส. ได้เป็นเจ้าของโครงการนะครับ ทาง ธ.ก.ส.ได้ขออนุมัติจากผู้บริหารเรียบร้อยแล้ว แล้วก็ได้รับอนุมัติมาประมาณร้อยแห่ง แล้วก็มาเชื่อมกับชาวโอศก เพื่อให้ชาวโอศกนั้นร่วมทำงานนี้ด้วย ประมาณสัก ๓๐ แห่งนะครับ แล้วแต่ว่าชุมชนไหนจะทำเท่าไร แล้วเราจะคุยกันอีกที

สำหรับรายการวันนี้จะมีอย่างนี้นะครับ เริ่มต้นจะกราบนิมนต์พ่อท่านให้โอวาทเปิดประชุมแล้วก็แล้วแต่ท่านจะเห็นเหมาะสมนะครับ ต่อจากนั้นเราก็จะประชุมกัน จะไปพักตอนซักประมาณ ๑๑ โมง นะครับ เพื่อรับประทานอาหารนะครับ หลังจากรับประทานแล้วก็จะมาต่ออีกซักระยะหนึ่งนะครับ อาจจะไปถึงบ่ายสองราวๆนี้นะครับ ถ้าจบก่อนเราก็จะมีกิจกรรมของชาวโอศก ซึ่งเราได้สัมมนาขายแห่ทั่วประเทศมา ๖ ครั้งนะครับ ซึ่งก็จะมาสรุปกันในวันนี้ ก็คงจะเสร็จราวๆห้าโมงเย็นนะครับ ตอนประมาณบ่ายสองนะครับ ตอนที่เราประชุมเครือข่ายชาวโอศกเองครับ ในช่วงเวลานี้ขอกราบนิมนต์พ่อท่านอีกครั้งหนึ่ง ให้โอวาทปิดประชุมครับ

พ่อท่านได้ให้ข้อคิดดังนี้ “ตอนนี้ทางสังคมข้างนอกก็จะพยายามที่จะหาชุมชนต้นแบบ อัตมาเป็นแต่เพียงว่าห่วงพวกเขาจะเปลืองไปกับแรงข้างนอกที่เขามาชื่นชม ยกยอปอปั้น

กิเลสขึ้นอบาย ขึ้นกาม ขึ้นโลกธรรมไม่เท่าไร ใ้อัชนลาภยศไม่เท่าไร แต่ชั้น สรรเสริญ ชั้นสูง ขึ้นเกียรติยศอะไรสูงๆ มัน...มันกินลิ้นนะ อัตมาเป็นห่วงว่าพวกเขาจะหลงไปไวนี่ ก็เลยพยายามกำชับกำชา พร้อมทั้งกำราบบ้าง

ตอนนี้ อัตมาพูดเหมือนกับไอ้อวด คือชุมชนชาวโอศกนี้ทุกชุมชนเป็นชุมชนอาริยะ อัตมากล่าวถึงขนาดนี้ ครีอาริยะนี้เป็นพวกอาริยะบุคคล ไม่ใช่เป็นปุถุชน ชุมชนชาวโอศกนี้เป็นชุมชนที่เป็นพุทธ ที่ว่าเป็นพุทธ ก็เพราะชุมชนชาวโอศกหรือหมู่บ้านชาวโอศกเป็นพุทธบริษัท ๔ มีนักบวชหญิง นักบวชชาย อุบาสก อุบาสิกา ที่ว่ามีอุบาสก-อุบาสิกา เพราะคำว่า อุบาสก-อุบาสิกา นั้นคือฆราวาสที่“มีศีล” ซึ่งอุบาสก-อุบาสิกา นั้นไม่ใช่ นักบวช แต่เป็นฆราวาสที่มีศีล ชุมชนชาวโอศกเรียกได้ว่าเป็นชุมชน“คนมีศีล”จริงๆมีศีลกันทั้งชุมชนทีเดียว แม้เด็กๆเล็กๆก็ถือศีล เช็ดศีลกัน จึงชื่อว่า“พุทธบริษัท ๔” เพราะถ้ากลุ่มคนหรือบริษัทใดไม่มีศีล มันก็ยังไม่ใช่พุทธบริษัท ๔ หรือก เพราะฆราวาสยังไม่ใช่อุบาสก-อุบาสิกาจนมากพอถึงขั้นส่วนใหญ่ในกลุ่มชุมชนนั้นจริงๆ ชุมชนชาวโอศกเป็นพุทธบริษัท ๔ จริงๆ มีศีล อย่างน้อยศีล ๕ แม้แต่ศีล ๘ และศีล ๑๐ ฆราวาสในชุมชนชาวโอศกก็มีจริง คือในชุมชนเราไม่ฆ่าสัตว์ทั้งหมู่บ้าน ตั้งแต่เด็กจนกระทั่งถึงผู้ใหญ่ สังวรระวัง ไม่ลักทรัพย์ ไม่ผิดผิดเขาเมียใคร ไม่พูดปด ไม่มีน้ำเมา แม้แต่บุหรีก็ไม่สูบกันทั้งหมู่บ้าน ...ไม่มีจริงๆ อย่างนี้เป็นต้น มีศีลมีพฤติกรรมที่ยืนยันได้ว่าเป็นอาริยะ ไม่มีอบายมุข ไม่กินเนื้อสัตว์ เป็นสาธาณโภคี ในระดับสาธาณโภคี กินอยู่ร่วมกัน เงินทอง ใช้ร่วมกันเป็นกองเดียวกัน เป็นของส่วนกลาง ซึ่งเป็นระบบบุญนิยม เป็นสังคมแปลกใหม่ในโลก

เพราะนั้นชาวโอศกจึงเป็นชุมชนที่มีพฤติกรรมจริงทั้งกายและจิต ไม่ได้บังคับกดขี่ไว้

ชุมชนชาวอโศกทุกชุมชนเป็น**ชุมชนอาริยะ** เป็นชุมชนที่เป็น**พุทธ** ที่ว่าเป็นพุทธ ก็เพราะชุมชนชาวอโศก หรือหมู่บ้านชาวอโศก เป็น**พุทธบริษัท ๔** มีนักบวชชาย นักบวชหญิง อุบาสก อุบาสิกา เป็น**ชุมชน“คนมีศีล”**จริงๆ แม้เด็ก ๆ เล็ก ๆ ก็ **ถือศีล เชื้อศีลกัน** จึงชื่อว่า**“พุทธบริษัท ๔”**

เท่านั้น ใจเป็นปกติ ศีลนี้แปลว่า ปกติ

คนที่หลุดพ้นแล้วก็ปกติ จิตสงบ-วางเฉยจริง แม้มีแสงสีสวยงาม ลามยศ สรรเสริญ อยู่ในโลกก็ไม่ติดไม่หลง โดยเฉพาะอบายมุข ไม่ได้มีสุขมีทุกข์ด้วย อทุกขมสุขจริงๆ บางคนถึงศีล ๑๐ ไม่ยินดีในเงินในทอง เห็นเงินทองเป็นอุปกรณ์เครื่องใช้เท่านั้น ผ่านมือมาก็ใช้ แต่เหมือนใช้ถ้วยใช้ชาม

อาตมาทำงานศาสนาามาแค่ ๒๐-๓๐ ปี เกิดชุมชนอย่างนี้ ชาวอโศกทั้งหลายนั้นแก่ง ทำหรือเปล่า แก่งไม่มีอบายมุข แก่งเป็นคนมีศีล แก่งทิ้งสมบัติ แก่งไม่ใช้เงินไม่สะสมเงิน แก่งอยู่ได้โดยไม่อาศัยวัตถุกาม เป็นต้น เขาทำมากันคนละ ๑๐ ปีบ้าง ๒๐ ปีบ้าง อาตมาว่าเขาไม่แก่งนะ ถ้าแก่งก็ขอให้แก่งไปจนตายให้ได้ก็แล้วกัน ที่จริงมันเป็นความตั้งใจจริง มันมี

ความปกติ คนไหนขัดเกลากิเลสของเขาได้ เขาก็เป็นปกติ เป็นศีล ศีลเป็นศีลสัมปทา เป็นศีลที่เข้าถึงศีล ศีลขัดเกลากิเลสออกไปได้แล้ว มันยังเหลือเล็กๆน้อยๆ ตามฐานะของบุคคลที่ค่อยๆจางคลาย ค่อยๆน้อยลงๆ ก็ตามจริง กิเลสน้อยลงได้แล้วก็อยู่กันอย่างมีความสุข ไม่ต้องไปมีมาก ไม่ต้องไปแย่งชิง แย่งลาภ แย่งยศ แย่งสรรเสริญ แย่งกาม แย่งอัตตากับคนในโลกอีก ไม่ต้องแล้ว นี่อาตมาว่า **เป็นสังคมที่พิสูจน์ยืนยันได้**

ภายใน همینปีมานี้ ในประวัติศาสตร์ *ยังไม่มีหรรอสังคมแบบนี้* เป็นสังคมที่มีระบบ มีระเบียบ มีกฎ มีหลักเกณฑ์ วิธีการดำเนินชีวิต มีวัฒนธรรม จารีตประเพณีแบบนี้ แบบที่เราเป็นนี้ มันเป็น **มนุษย์พันธุ์ใหม่** (Alien species) เป็น **นวัตกรรม** (innovation) ทาง *เศรษฐศาสตร์-ทางรัฐศาสตร์-ทางสังคมศาสตร์ และศาสตร์อื่นๆอีกทั้งนั้นๆที่เป็นแบบบุญนิยม* ซึ่งประกอบด้วย **อิสระเสรีภาพ** (Independent) - **ภราดรภาพ** (Fraternity) - **สันติภาพ** (Peace) - **สมรรถภาพ** (Efficiency) - **บูรณภาพ** (Integrity) สุดพิเศษ

เพราะฉะนั้นเมื่อมีผู้เข้าใจ มีผู้เห็นว่า เอ้อ...อันนี้น่าจะสนับสนุน น่าจะส่งเสริม น่าจะช่วยกันสร้าง ให้สังคมแบบนี้มีขึ้นมากมายในโลก ก็น่าจะมาช่วยกันทำ เอาแค่ในประเทศไทยนี้เท่านั้นก็ได้ ไม่ต้องไปอ้าปากขวากไปไกลไปถึงโลกหรรอ อาตมาไม่อาจจะพูดไปกว้างใหญ่ได้ถึงขนาดนั้น แต่รู้เข้าใจว่าในโลกคืออะไร มนุษย์ในโลกมีความนึกคิดอย่างไร ยังติดยึดอยู่อย่างไร รู้ เห็น เข้าใจ และตั้งใจช่วยโลกอยู่

อโศกเราก็งยังไม่มากเลย ถึงวันนี้มีกลุ่มชุมชนลักษณะนี้อยู่กระจายสืบสานเป็นเครือข่าย ยี่สิบ สามสิบกลุ่ม พอเป็นตัวอย่างที่จะต่อยอด จะขยายผลไปในสังคม นอกนั้นก็กำลังเกาะกลุ่มกันบ้าง สร้างกลุ่มให้เป็นชุมชนบ้างอีกร่วมร้อยที่กระจายอยู่ทั่วทุกภาคในประเทศไทย นอกประเทศก็มีสัก ๒-๓ ชมรมมัง

ถ้าเมืองไทยมีสังคมอย่างชุมชนอโศกนี้ซักหมื่นชุมชน มันจะเป็นอย่างไรนะประเทศไทย อาตมาก็ไม่รู้ะ ไม่รู้จริงๆว่าในประเทศไทยนี้ ตั้งแต่ผู้บริหารบ้านเมือง ผู้รู้ ศาสตราจารย์นักปราชญ์ราชบัณฑิต รวมไปถึงแม่แต่พระภิกษุ ท่านจะเข้าใจไหมว่า นี่แหละคือทางที่พระพุทธเจ้าท่านพาทำแล้วให้คนเป็นคนแบบนี้ๆแหละ ที่ชื่อว่า อาริยบุคคล เจริญ สังคมเจริญ ชุมชนอาริยะ ประเทศอาริยะ เจริญแบบอาริยะ ซึ่งมีอิสระเสรีภาพ-ภราดรภาพ-สันติภาพ-สมรรถภาพ-บูรณภาพ อย่างนี้ๆเอง **จึงเป็นโลกแบบใหม่ที่เรียกว่าโลกุตระ มีนัยสำคัญผิดแปลกไปจากเจริญแบบโลกีย์ะ**

ขณะนี้สังคมก็ยั้งท้วงเราหรือต้านเราอยู่ อาตมานับพฤติกรรมนี้เป็นตัวต้านทานให้เกิดพลังทด เป็น resistant เป็นตัวไม่ให้เราเตลิด จนหลงแล้วอ่อนพลัง แต่นี้เป็นตัวต้านไว้ เป็นตัว resister มันจึงจะทำให้เกิดพลังเสริมยิ่งขึ้น สิ่งที่จะเจริญต้องมี resistant อย่างแท้จริง แม้แต่ศาสนาของศาสนาเกือบทุกศาสนาล้วนมี resistant มีพฤติกรรมของการต่อต้านทั้งนั้น แล้วเราก็ต้องรู้วิธีว่าเราจะอยู่กับ resister อย่างไร ให้เกิดผลดีที่สุด ถ้าเราไม่รู้จักทำ ไม่มีวิธี รับลูกไม่เป็น จัดการไม่ดี เราก็กลายเป็น resistless (เหลือที่จะต้านทาน) เราก็งพัง ไม่อาจจะต้านทานได้"

ทำวัตรเช้าก่อนชาวปฐมอโศกทำนา

บันทึกจาก ... บัณฑิตจาก

“สังคมทุกวันนี้มันเดือดร้อนสุดๆ เพราะพึ่งตนเองไม่รอด จึงหาวิธีเอาเปรียบผู้อื่น “สูตรสำเร็จแห่งการเอาเปรียบ” จึงเกิดขึ้นเต็มสังคม จนกลายเป็นกลลวง ที่คนเกือบทั้งโลกหลงกันว่า“ยุติธรรม” เช่น สูตรแห่งทุนนิยม สูตรแห่งบริโคนิยม สูตรแห่งอำนาจนิยม สูตรแห่งหฐหรานิยม สูตรแห่งวิถถารนิยม ...เป็นต้น

๓๐ ส.ค. ๒๕๕๘ ที่ปฐมอโศก ชาวปฐมอโศกนิมนต์พ่อท่านเทศน์ช่วงทำวัตรเช้า ก่อนที่ทั้งชุมชนจะออกไปทำนา เหมือนกับเป็นการเอาฤกษ์หรือให้กำลังใจกับผู้จะไปทำสิ่งที่สำคัญของสังคม เนื่องจากปฐมอโศกกว้างเว้นจากการทำนามานาน ด้วยพื้นที่ไม่อำนวย ไม่มีพื้นที่ให้ทำได้เหมือนพุทธสถานอื่นๆ เป็นจังหวัดพอดิ พ่อท่านมาประชุมชุมชน จึงได้นิมนต์พ่อท่านให้เทศน์เพื่อให้เด็กๆเห็นว่ากิจกรรมนี้ก็เป็นความสำคัญด้วย

ช่วงต้นของการแสดงธรรมพ่อท่านได้อธิบายในเนื้อหาธรรม เกี่ยวกับหลักปฏิบัติจรณะ ๑๕ ซึ่งในที่นี้ข้าพเจ้าขอข้ามผ่าน ผู้สนใจติดตามรายละเอียดทั้งหมดได้จากฝ่ายเผยแพร่ ขอนำบางส่วนของการแสดงธรรมที่เกี่ยวกับการทำนาดังนี้

“สังคมทุกวันนี้มันเดือดร้อนสุดๆเลย เพราะพึ่งตนเองไม่รอด จึงหาวิธีเอาเปรียบผู้อื่นกันอย่างสุดฤทธิ์สุดเดช “สูตรสำเร็จแห่งการเอาเปรียบ” ที่แบบยลก็เกิดขึ้นเต็มสังคมทุกวันนี้ จนกลายเป็นกลลวงที่คนเกือบทั้งโลกหลงกันว่า “ยุติธรรม” และยกย่องสรรเสริญนิยมชมชื่น สูตรสำเร็จแห่งกลลวงต่างๆทั้งหลายกัน เช่น สูตรแห่งทุนนิยม สูตรแห่งบริโภคนิยม สูตรแห่งอำนาจนิยม สูตรแห่งหรรษานิยม สูตรแห่งวิถีดารนิยม เป็นต้น

เพราะพึ่งตนเองไม่รอด เพราะไม่เชื่อพระพุทธเจ้า หรือเชื่อแต่ไม่รู้แจ้งรู้จริงในสังครม จนกระทั่งพึ่งตนเองได้ทุกอย่างบริสุทธิ์ปราศจากบาป(อตตทา ทิ อตตโน นาโถ) จึงต้องเรียนรู้เรื่องบุญเรื่องบาปอย่างถึงแก่นแท้เนื้อจริง ต้องรู้ความสำคัญในความสำคัญ รู้สาระที่เป็นสาระ พระพุทธเจ้าตรัสว่า **“อาหารเป็นหนึ่งในโลก”** ปัจจัยแห่งชีวิตที่สำคัญที่หนึ่งคือข้าว เพราะฉะนั้นเราปลูกข้าว จึงเป็นหนึ่งในโลกที่เป็นที่พึ่งของคนแท้ ดังนั้นเป็นต้น พระพุทธเจ้าตรัสสอนคนอย่างพิสดารลึกซึ้ง โดยให้เรียนรู้ **“เหตุแห่งความโง่หรือความหลงผิด”** แล้วมา **“เหตุ” ด้วย “ไตรสิกขา”** จนหมดไปจากตน **“ตนก็จะพึ่งตนเองได้สำเร็จสัมบูรณ์”** และรายละเอียดอื่นๆพระพุทธเจ้าก็ทรงสอนไว้ครบหมด แล้วต้องปฏิบัติเอง ปฏิบัติให้ถูก ปัจจัยแห่งชีวิตลำดับที่หนึ่งคืออาหาร ไทยเราต้องกินอาหารที่มาจกข้าวเป็นหลัก

ดังนั้น เราจึงพึ่งตนด้วยการทำนาปลูกข้าวมาเลี้ยงตนให้ได้ให้พอเพียง เป็นอันดับแรก สำคัญที่สุด ใครทำนาเก่งนี้ให้คะแนนดีๆหน่อยนะ ทำงานด้านนาเก่งได้ข้าวมาเม็ดงามเลย เราอยากได้ข้าวนาที่เป็นคนรักนาจริง แล้วก็นำพากันไปตลอด ชาวอโศกจะมีผู้ที่สำคัญในเรื่องไร่นา ทำนาเก่ง ทำพืชพันธุ์ธัญญาหารเก่ง ตลอดต่อเนื่องไปเป็นตระกูลเลย อโศกคือตระกูลชาวนาชาวสวน ชาวไร่ โอ้โฮ..แท้เป็นบ้าเลย ใครจะไปพูดไปบอกโลกทั้งโลกว่าเราเป็นชาวไร่ชาวนา ใครจะย้ายีดูถูกดูแคลนว่า เราไม่ได้เป็นนักวิทยาศาสตร์ ไม่ได้เป็นดาราหนังร้อง ไม่ได้เป็นอะไรที่สังคมสมัยนี้เขาหลงนิยมยกย่องเชิดชูกันก็ตาม เราไม่ต้องยี้หระเลย ถ้าใครเขามาพูดว่า อโศกนี่เป็นลูกชาวนาโดยแท้ เป็นพันธุ์แท้ของแท้เลย เยี่ยมยอดเลย อาตมาจะภาคภูมิใจเป็นอันมากเลย นานไปอีก ๒๐๐ ปี ๕๐๐ ปี อโศกยังได้ชื่อว่าเป็นชาวนาชาวไร่เบอร์หนึ่ง พันธุ์แท้ อาตมาจะภาคภูมิใจมาก เราจะต้องรักษาฐานนี้ ต่อไปเราจะปลูกพืชอะไรก็ได้ก็รู้ก็เก่ง เช่นตอนนี้จะปลูกสบู่ดำ เราก็ปลูกสบู่ดำได้ทันที เพราะเราเก่งอย่างนี้เป็นต้น เอามาแทนน้ำมันเพราะน้ำมันไม่มีแล้ว ปลูกสบู่ดำไปอีก ๕,๐๐๐ ไร่ หมี่ไม่ไร่ แสนไร่ แล้วเอาสบู่ดำมาเวียนบีบน้ำมันออกมา ให้สังคมได้ใช้กัน น้ำมันอาจจะลิตรละ ๕๐๐ บาทในขนาดตแน่ เดียวนี้ลิตรละแค่ ๒๐ บาทก็เถอะ

วันนี้เราจะไปทำนากัน ในนครปฐมนี้เราเริ่มต้นมาอยู่ที่นี่ เป็นชุมชน แรกๆเราก็เริ่มตัดทำนากัน พยายามจะทำนากัน ไปเยี่ยมเขาทำ เขาก็ให้ทำ จนชื่อที่นาเองทำในที่ที่เรา ที่นาข้างหน้าซอยมี ๔ ไร่ก็ทำ แต่ไม่เคยประสบผลสำเร็จเลยที่ปฐมฯนี้ หลายปีติดกันมาแล้ว ปฐมอโศกปีนี้ทำนาข้าวได้ ๕๐ ตัน ไม่เคยเจอ ปีนี้ได้ ๕ ตัน ก็ยังไม่เคยเจอเลย ลองดูซิว่าปีนี้จะได้กี่ตัน ตันหนึ่งพันกิโล ปีนี้จะทำกี่ไร่เท่าไรล่ะ ๓๐ กว่าไร่หรือ มีที่กี่ไร่ทั้งหมดนะ เห็นปลูกพืชผักไปตั้งเยอะ ที่ทั้งหมด ๔๐ ไร่ ทำนา ๓๐ เลยหรือ แปลงหนึ่ง ๒๐ ไร่ อีกแปลงหนึ่ง ๔๐ ไร่ เอ้าลองดู อาตมาจะคอย

ดูผล ปีนี้เสร็จแล้ว จะประเมินว่าได้กี่ไร่ ไปเกี่ยวข้าวได้ ปรากฏว่านับได้ถึง ๒๐,๐๐๐ ถึง แต่ถึงนั้นคือถึงรั้ว (หัวเราะ) เอ้าลองดู

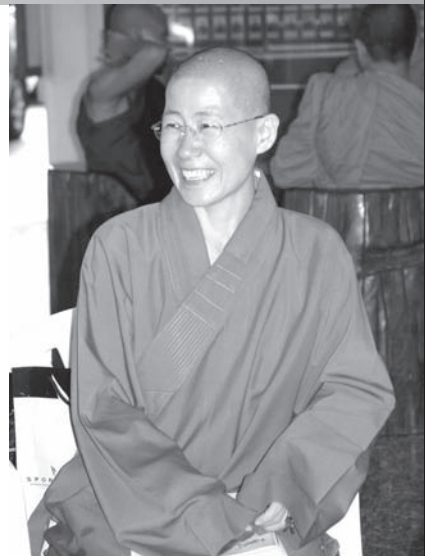
เมืองนครปฐมนี้เป็นเมืองแห่งการเลี้ยงสัตว์ ทำพืชพันธุ์ธัญญาหารไม่ค่อยจะได้เด่นเท่าไร มีเหมือนกันสวนผักก็พอมี แต่เขาก็ใส่สารเคมีกัน ทำนาทำอะไรไม่ค่อยจะเด่นนัก เราทำพอเลี้ยงตัวไม่ถึงกับเด่น การที่เราพัฒนาชีวิตเราพัฒนาพึ่งตนเอง เลี้ยงตัวเองให้รอด พอเราสร้างสรรอะไรขึ้นมาไว้ใช้ไว้กินได้แล้ว มีเหลือมีเกิน เราค่อยเผื่อแผ่เอาไปขายให้คนอื่น จะขายหรือจะแจกก็แล้วแต่ ฐานะเราดี ฐานะเรายังไม่ดีเราจึงขายก่อน แลกเปลี่ยนมาอะไรคืนมาบ้าง เพราะเราต้องใช้จ่ายค่าอื่นที่เราทำไม่ได้ ค่าไฟก็แพง ค่าไฟที่ปทุมอโศกเดือนละเท่าไร เดียวนี้เท่าไร แส่นกว่าบาท ค่าน้ำมันรถเท่าไรเดือนหนึ่งแส่นกว่าเหมือนกันเหอ ราชธานีอโศกเดือนก่อนนี้ ค่าน้ำมันรถสามแส่นกว่าบาท เพราะว่าเครื่องกลหนักอะไรอยู่ที่นั่นเยอะ ค่าไฟยังไม่ถึงแส่นเอ๊ะ...แต่ก็เกือบถึงแล้วนะ เดือนละแส่นถึงแล้วเหมือนกัน อาตมาจำได้ไม่แม่น พวกนี้เราต้องพึ่งเขา เราทำเองไม่ได้ น้ำมันเราทำเองไม่ได้ ต่อไปเราจะปลูกสบู่ดำทำน้ำมัน หรือไม่ก็จะพยายามทำน้ำมันไบโอดีเซลกัน ที่สันตโศกนี่เขากำลังทำไบโอดีเซลกัน พัฒนาใช้ไบโอดีเซลใครจะบริจาคน้ำมันพืช น้ำมันหมู น้ำมันอะไรก็แล้วแต่ น้ำมันที่เขาทอดๆอะไรนี้ เอามาทำไบโอดีเซลได้ อย่างน้อยที่สุด เรามีมรรฐ. มีร้าน มรบ. เรามีร้านมังสวิรัตถึง ๒ ร้าน เราใช้น้ำมันใช้ทอดอะไรต่ออะไรแล้ว นั่นแหละ เราก็เอามา รวมกันทำไบโอดีเซล เป็นน้ำมันเติมรถ

เหตุการณ์โลกตอนนี้มันบังคับ เขาบอกว่ามันจะขึ้นไปเรื่อยๆ เขาบอกว่ามันขึ้นไปถึงบาร์เรลละ ๑๐๐ ดอลลาร์ ตอนนี้บาร์เรลละ ๖๐-๗๐ มันจะถึงร้อยจริงๆแหละ ถ้าบาร์เรลละ ๑๐๐ เมื่อไหร่ น้ำมันจะต้องขึ้นลิตรละ ๕๐ บาท ตอนนี้มันลิตรละ ๒๐ กว่า บาร์เรลละ ๖๐ กว่า ถ้าบาร์เรลละร้อยเมื่อไหร่ล่ะก็ถึงลิตรละ ๕๐ บาทแน่นอน เพราะฉะนั้นเราจะหาทางประหยัด หาทางที่จะลดละ ปลูกสบู่ดำทำน้ำมันใช้ได้เลย ทั่วโลกเขารู้กันหมดแล้ว แต่เขาปลูกไม่ได้ดีเท่าเมืองไทย ตอนนี้ทางบ้านราชา ก็กำลังคิดจะทำ เขาจะมาบริจาคที่ดิน และเราจะซื้อที่ มีที่อยู่แปลงหนึ่ง ๒๐๐ ไร่ เขาจะขายล้านกว่า อาตมาก็กำลังกัดฟันจะให้พวกเราซื้อที่นั่นกัน ๒๐๐ ไร่ นี่ปลูกสบู่ดำเราต้องเตรียมตัวแล้ว เราไม่เตรียมตัวเราไม่ไหวเหอ ก็กำลังกะๆอยู่ มีคนมาบริจาคอยู่ที่หนึ่ง ๓๐ ไร่ก็รับไว้ แต่ตรงนั้นเราจะทำสวน อีกที่หนึ่งเขาก็จะขายมี ๑๐ กว่าไร่ แต่หินเต็มเลย เขาจะขายแส่นกว่าบาทเอง นี่ญาติโยมก็ช่วยกันซื้อ ที่แปลงนี้มีหินลูกรังเต็มเลย ดีแล้วละชนหินออกมาใช้ในบ้านราชา ที่ตรงนั้นก็ปลูกสบู่ดำ ปลูกทิ้งไว้อย่างนั้นแหละ

เรามีชีวิตที่รู้จักสังคม เราต้องเรียนรู้“ที่พึ่ง”อย่างสำคัญ ธนบัตรเราก็พึ่งไปอย่างนั้นแหละ มันเป็นอุปกรณ์ใช้สอย ใครหลงธนบัตรก็เป็นทาสธนบัตร ต้องเป็นคนที่พ้นความเป็นทาสที่แท้จริง ต้องรู้จัก“ที่พึ่ง”อย่างถูกสังขธรรม สบู่ดำเราก็พึ่ง ต้องเอามาทำน้ำมัน ผักก็เอามารับประทาน ลังเคราะห์ให้ร่างกายชีวิต ข้าวก็ต้องทำ อะไรมีความจำเป็นที่ต้องทำสำคัญเอก สำคัญรองเรามีปัญญา รู้ แล้วเราก็สร้างสิ่งที่สำคัญ ข้าวเราต้องกินทุกวัน สำคัญที่หนึ่ง อันอื่นนานที ไม่กินทุกวันก็ได้ ผักพืชเราก็ผลัดเวียนกัน อย่างนั้นอย่างนี้มีกินมีอะไรเลี้ยงชีวิตไป ส่วนเสื้อผ้าหน้าแพรมัน

ไม่เดือดร้อน มันใช้ไม่เปลืองอะไร หัวชุดนี้ใช้ไปสามปี ได้ ไม่ขาดไม่เปื่อย ปัจจัย ๔ มีอาหารบ้าน มีที่พัก สร้างไปแล้วก็อยู่ได้หลายสิบปี และบ้านก็ไม่จำเป็นต้องเป็นทาสบ้านด้วย ยารักษาโรคเราก็มีโรงงานทำยาจากพืชพันธุ์ธัญญาหาร มียาสมุนไพรไว้ใช้รักษา เราก็ทำอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นพวกเราปิดประเทศเมื่อไหร่ ปิดเมืองเมื่อไหร่ ต่างคนต่างอยู่ อโศกตายมัย ถ้าไม่ปลูกข้าว ถ้าไม่ปลูกผักพืช เราตาย เห็นมัย ลำคัญมัย แต่ถ้าปลูกผัก ปลูกพืชอย่างพึ่งตนเองได้อย่างลำคัญพอเพียงจริง ปิดเลย รับรองอโศก ส.บ.ม. ธ.ม.ด. ป.ก.ต. ท.ท. จ.จ. ส.บ.ม.สบายมาก ธ.ม.ด.ธรรมดา ป.ก.ต.ปกติ ท.ท.หายห่วง แล้ว จ.จ. อ้อ..จนจนหรือ ไม่ใช่ จ.จ.นั้นหมายถึงจริงจัง อาตมาไม่ได้พูดเล่น ก็คงเข้าใจเป็นเรื่องจริง เพราะฉะนั้นเราก็ทำเรื่องจริง สารสัจจะเอาใจใส่ทำให้ดี นานี้อาตมาก็ตั้งชื่อให้แล้ว ชื่อว่า “ทุ่งนาแรงรัก” แหม “หวานชะไม่มี” นี้เกิดจากแรงแห่งความรักของพวกเรา ร่วมมือร่วมใจ นานี้เกิดจากแรงแห่งความรัก ความรักของพวกเรา ตั้งแต่เด็ก ผู้ใหญ่ ไปรวมกันสร้างร่วมกัน ด้วยแรงแห่งรัก เยี่ยมยอด เพราะฉะนั้นทำให้ดีนะ เอาละ...ขอให้ทุกคนประสบผลสำเร็จในสิ่งที่พวกเราทำอยู่ทั้งหมดทั้งมวล เอวัง”

Fundamentalism กับสันตืออโศก

๓๐ ส.ค. ๒๕๕๘ ที่สันตืออโศก คณะนิสิตปริญญาโท มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มีพระ ๓ รูป ภิกษุณี ๑ รูป และฆราวาส ๗ คน ได้มาศึกษาหาข้อมูลในการเปรียบเทียบลัทธิ Fundamentalism กับสันตืออโศก ว่าจะมีความเหมือนหรือต่างกันอย่างไร เพื่อนำเสนอรายงานส่งอาจารย์ โดยได้เดินชมกิจกรรมต่างๆก่อนจะสนทนากับพ่อท่าน จากเนื้อหาบางส่วนของ การสนทนาดังนี้

นิสิต : กราบนมัสการนะครับ ผมเป็นกลุ่มนิสิตคฤหัสถ์ จากมหาจุฬาลงกรณราช

วิทยาลัยนະครັบ เป็นนิสิตเรียนสาขาพระพุทธศาสนานະครັบ ระดับปริญญาโท แล้วก็วันนี้มีพระภิกษุมาดูด้วยเป็นพระนิสิตนະครັบ ๓ รูป แล้วก็ภิกษุณีอีก ๑ รูป ที่มาวันนี้ก็เพื่อที่จะมาถามความเป็นจริง ตามสภาพความเป็นจริงนະครັบ

พ่อท่าน : ถามความเป็นจริงตอบได้ ถ้าถามความรู้ที่เอาตม้ายังงงๆอยู่เลยนะนี่ ท่านปริญญาโท แล้วจะมาถามอาตมานี้ไม่มีสักปริญญาเนี่ยมันจะตอบกันอย่างไงไหว แต่ถ้าถามความจริงไม่มีปัญหา

นิสิต : ครັบ ก็มีวิชาหนึ่งที่พวกเราเรียนก็คือวิชาศาสนาเปรียบเทียบนະครັบ ซึ่งอาจารย์ก็ให้พวกเราจับกลุ่มทำรายงานกัน บางคนก็ได้กลุ่มศาสนาคริสต์ ศาสนาอิสลาม แต่กลุ่มของผมนี้ได้ทำเป็นศาสนาลัทธิ Fundamentalism ครັบ ซึ่งฟังดูแล้วไม่คุ้นหู พอไปศึกษาคร่าวๆแล้วนี่ก็ได้คำจำกัดความคร่าวๆว่าเป็นความคิดที่ปฏิบัติความทันสมัยของโลกนะฮะ ความทันสมัยทุกอย่างนี่ ซึ่งก็ทำตัวให้..ให้..ย่อน..ย่อน..เข้าไปในสภาพเดิมอย่าง..อย่าง..ของกลุ่มทางด้านอิสลามนี่ค่อนข้างจะรุนแรง รุนแรงจนกระทั่งย่อนเข้ามาถึง อ่า...ปฏิบัติถึงระดับของการเมืองด้วย ซึ่งอาจารย์ที่สอนนี่ ท่านก็เลยให้เรามาศึกษาชื่อว่า ในพุทธศาสนาเราที่มีลักษณะที่ว่า อ่า....เขาเรียกว่าต่อต้านกับลัทธิที่บริโภคนิยม หรือต่อต้านกับความทันสมัยนี้ แล้วก็ย่อนตัวเองเข้ามาสู่พุทธแบบดั้งเดิมมีไหม ท่านอาจารย์ให้การบ้านมาตรงนี้นะครັบ ผมก็เล็งดูแล้วว่า เอ้...น่าจะมี ก็คิดเอาเองนະครັบ อาจจะมีผิดก็ได้ ก็คือ น่าจะเป็นสำนักสันตติโคกนี่แหละ ก็เลยเข้ามาศึกษาดูความจริงชีวิตเป็นอย่างไร.....ครັบ

พ่อท่าน : แล้วเข้ามาแล้วนี่ ถามไถ่กันแล้วบ้างนี่นะ ไม่ใช่หรือ แล้วเป็นไง ทางไหนตอบกันอย่างไรกันล่ะ

นิสิต : เข้ามาแล้วก็รู้สึก ว่า รู้สึกว่าตัวเองกลับเข้าสู่ อ่า...พุทธแท้ พุทธดั้งเดิมจริงๆครັบ เหมือนกับบรรยากาศ....

พ่อท่าน : โอ้...อย่างนั้นเชียว โอ้โฮ...ฟังแล้วอาการน่าเกิดขนลุก

นิสิต : นี่ๆ พุดตามความรู้สึก ก็คือตอนนี่คืออยากจะให้ท่านๆ หลวงพ่อนี้ เเล่... คือตามสคริปนี่บอกว่า ครັบ เรียนถามเป็นข้อๆ ตามที่ทราบมานะครັบ ข้อที่ ๑. นະครັบ **แรงจูงใจที่ท่านตั้งชุมชนสันตติโคกนี้ มีแรงจูงใจมาจากไหนครັบ**

ข้าพเจ้าขอสรุปคำตอบของพ่อท่านในช่วงนี้ เนื่องจากประวัติความเป็นมาชาวอโศก ได้ฟังกันมาเยอะ เริ่มจากไม่ได้มีแรงจูงใจอะไร ที่เกิดได้ก็มาจากการปฏิบัติธรรม ตั้งแต่เป็นฆราวาส แล้วก็ได้รับบรรยายธรรมะ เขียนหนังสือออกเผยแผ่ฯ จนออกบวช มีคนสนใจติดตาม สละละวาง งานทางโลก จนเกิดหมู่กลุ่ม มีชุมชน มีสาธารณโภคี กินใช้ร่วมกัน มีของส่วนกลาง อยู่กันอย่างพี่น้องครอบครัวใหญ่ มีหมู่บ้านที่ไม่มีอบายมุขเลย มีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำตั้งแต่เด็กๆเล็กๆ เกิดเป็นพุทธบริษัท ๔ จริงๆ

หลังจากคำตอบนี้ก็ได้รับการตอบรับจากหัวหน้าคณะนิสิตที่มา ว่า **อยากจะให้ประเทศไทยทั้งประเทศเป็นอย่างนี้**

นิสิต : ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ระหว่างในพุทธศาสนาประเทศไทยนี้ มีสองนิกาย นครับ มีมหานิกายกับธรรมยุต ทำไมเราต้องแบ่งกัน

พ่อท่าน : อ้อ...มันเป็นธรรมชาติ เป็นธรรมชาติ คุณห้ามไม่ได้หรอก มันเป็นธรรมชาติ ธรรมชาติ เมื่อไหร่ๆ มันก็เป็นธรรมชาติจะต้องเป็นเช่นนั้น แต่วิธีที่จะอยู่กันอย่างแยกกัน มันมีอะไรต่างกัน เกิด“นানা” เกิดการแตกต่างกัน แล้วพระพุทธเจ้าท่านถึงตั้ง“นานาสังวาส”เอาไว้เป็นหลักเกณฑ์ให้ใช้ ที่จริงเหตุที่พระพุทธเจ้าตั้ง“นานาสังวาส”ไม่ใช่เหตุใหญ่เลย สมณะ-ภิกษุ-พระทั้งหลายก็คงจะเวียนมาแล้ว ต้นตอที่ก่อให้เกิด“นานาสังวาส” ที่โกลั่มพีสุตรนี้แค่คว่าน้ำ ไม่คว่าน้ำเท่านั่นเอง ไม่ใช่เหตุใหญ่หรอก แต่พระพุทธเจ้าถือเป็นเหตุเพื่อจะได้ตั้งหลัก“นานาสังวาส” เพราะจริงๆนั้น “นานาสังวาส”เป็นหลักเกณฑ์สำคัญที่ยิ่งใหญ่ มันต่างกับต้นตอที่เป็นต้นเรื่องมากเลย ต้นเหตุนั้นนิดเดียว แต่เรื่อง“นานาสังวาส”นี่เรื่องใหญ่มากลึกล้ำมาก เพราะ“นานาสังวาส”นี้จะต้องใช้กับเหตุการณ์สำคัญที่เมื่อเกิดกรณีตามสังฆกรรมแล้ว จะไม่มีกฎเกณฑ์ใดใช้ระงับคดีนี้ได้นอกจาก“นานาสังวาส” กล่าวคือ นานาสังวาส ท่านตรัสไว้ชัดว่า **เมื่อเกิดกรรมต่างกัน อุเทศต่างกัน คีลไม่เสมอสมานกัน** ถึงขีดถึงขั้นจนต่างก็ยึดถือต่างกันแล้วจริง นี่คือธรรมชาติชนิดหนึ่งของคนเกิดขึ้นแล้ว พระพุทธเจ้าก็ให้ใช้หลัก“นานาสังวาส”(มีธรรมเป็นเครื่องอยู่ร่วมกันที่ต่างกัน มีพุทธธรรมเดียวกันแต่มีความต่างกัน) กรรมต่างกัน คือ การปฏิบัติต่างกัน-ประพฤติดังนั้นแล้วนะ อุเทศต่างกัน คือ ยกหัวข้อธรรมะมาอธิบายขยายความไม่เหมือนกันแล้ว มันเห็นต่างกันจริงๆ อย่างบริสุทธิ์ใจ ...มันเป็นจริงๆนะนะ ไม่ใช่เสแสร้งสร้างเล่ห์เพื่อขอแยก

คีลก็ไม่เสมอสมานกัน เช่น คีลข้อเดียวกันที่ว่า *นักบวชให้วันขาดการใช้เงินใช้ของ* ฝ่ายหนึ่งบอกว่าใช้ได้ แต่อีกฝ่ายหนึ่งบอกใช้ไม่ได้ อันนี้ก็ยึดถืออยู่ในวินัย อย่างนี้เป็นต้น คีลข้อเดียวกันนี้ แต่ตีความต่างกันแล้ว ฝ่ายหนึ่งบอกว่า ใช้ได้..ยุคนี้สมัยนี้ เงินจำเป็นมันต้องใช้ก็ใช้เงิน อีกฝ่ายก็บอกว่าใช้ไม่ได้ แม้ยุคนี้ก็ไม่ต้องใช้เงิน จึงไม่ใช้เงิน และปฏิบัติได้จริงๆ ที่คีลไม่เสมอสมานกันนั้นไม่ใช่มีแค่คีลข้อนี้ข้อเดียวนะ มีเยอะ มากมาย แค่นี้จุลคีล มัชฌิมคีล มหาคีลก็เยอะแล้ว เช่น คีลข้อที่ว่า *ให้วันขาดการรดน้ำมนต์* พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในมหาคีลชัดเจนไม่ให้รดน้ำมนต์ ให้วันขาดนะ หรือคีลข้อที่ว่า *ไม่ให้บูชาไฟ เช่น ไฟรูป ไฟเทียน* ไม่ให้ทำ *เดรัจฉานวิชา* แต่อีกฝ่ายก็ละเมิดหรือบูชาด้วยไฟรูปไฟเทียนกันเป็นสามัญ ไม่เสมอสมานกันแล้ว อย่างนี้เป็นต้น ซึ่งเป็นไปตามธรรมชาติ เมื่อมันไม่เหมือนกันจริง มันต่างกันแล้ว ก็ให้ยกเป็น **“นานาสังวาส”**ซะ *มีธรรมเป็นเครื่องอยู่ร่วมกันที่ต่างกัน ต่างก็มีพุทธธรรมเดียวกันแต่มีความต่างกันหลายอย่าง* เมื่อเป็น“นานาสังวาส”กันแล้ว ท่านก็*ไม่ให้ร่วมสังฆกรรมกัน ไม่ให้อธิกรณ์กัน* ซึ่งการจะทำ“นานาสังวาส”กัน ก็ทำได้สองวิธี

วิธีที่หนึ่ง ส่วนตัวหรือฝ่ายหมู่เล็กหมู่น้อยลาออกมาเอง หรืออีกวิธีหนึ่งก็คือ ฝ่ายหมู่ใหญ่เห็นว่า หมู่ย่อยมีความแตกต่างถึงขั้นควรให้แยกกันเป็น“นานาสังวาส” ก็ประกาศบอกให้หมู่ย่อยแยกไปเป็น“นานาสังวาส”เสีย จะได้ต่างฝ่ายต่างปฏิบัติตามที่*“ไม่เหมือนกัน”*(นানা) ซึ่งมันเกิดขึ้นจริงแล้วนั้นของแต่ละฝ่าย เมื่อสำเร็จการเป็น“นานาสังวาส”กันแล้ว ก็สังฆกรรมร่วมกันไม่ได้

แต่สัมพันธ์กันได้ตามธรรมเนียมที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติ คือส่วนที่สัมพันธ์กันได้ ร่วมกันได้ ก็ร่วม ส่วนที่พระพุทธเจ้าทรงห้ามไว้ก็อย่าทำ ซึ่งนานาสังวาสนี้ไม่ใช่สังฆเภท ยังไม่ถึงขั้นสังฆเภท และอย่าให้เป็นสังฆเภทเป็นอันขาด ถ้าสังฆเภทแล้วบาปชั้นอนันตริยกรรมนะ คนที่บอกว่าสันตือโศก นี่เป็นสังฆเภท ระวังเถอะใครมาว่า อาตมาแตกแยกเป็นนิกาย อนันตริยกรรมจริงๆด้วย อาตมา ไม่ได้ทำสังฆเภท แค่ทำนานาสังวาสจริงๆ อาตมาปฏิบัติตรงตามธรรมแก่นานาสังวาส สัมพันธ์ ในส่วนสัมพันธ์ได้ นี้...มีพระอยู่ทางเถรสมาคมก็มาที่นี่ มาร่วมเรียนรู้ร่วมพิสูจน์จำพรรษาด้วยอยู่ที่นี้ก็ยังมิเลย ที่สันตือโศกนี้มีรูปเดียว ที่อื่นที่ราชธานีโศกก็มี ที่ปฐมโศกก็มีพระอาคันตุกะทางโน้นมา แต่เราไปทางโน้นไม่ได้ ทางโน้นถือว่าแตกกัน(เภท)เด็ดขาด ปฏิบัติกับเราแบบสังฆเภท ..ไม่ได้ปฏิบัติแบบมีธรรมเป็นเครื่องอยู่ร่วมกัน อันนี้เป็นเรื่องถือว่าผิด

พระนิสิต : แยกตัวออกมาอย่างนี้แล้วนี้ ถือว่าดี เเด่นกว่าสองนิกายที่กล่าวถึงหรือไม่ครับ

พ่อท่าน : เราก็เห็นว่ามันถูกต้องตามธรรมพระพุทธเจ้า เราก็รู้สึกอย่างนั้น แต่เราก็ไม่ได้ไปชมไปเบ่งอะไร เราก็รู้ว่าทางโน้นคณะใหญ่ คือเราไม่ได้วิปริตอะไร ไม่ได้เปวิปลาสอะไร เราก็เข้าใจว่าท่านคือกระแสดั้งเดิม เพราะวันที่ผมจะออกมา ลาออกมาวันประกาศนานาสังวาส ผมประกาศต่อหมู่สงฆ์ เลยนะว่า ลำานวันที่ผมประกาศวันนั้นว่า... ท่านก็เป็นบริษัทใหญ่ แต่พวกผมเห็นว่าท่านปฏิบัติแล้วเหมือนร้านทอดปาตองโก๋ขายให้ประชาชนกิน เสร็จแล้วท่านใช้สูตรพระพุทธเจ้าทำมันผิด ผมก็ท้วงว่า ใช้สูตรนี้เถอะ สูตรนั้นมันไม่ดี คนกินแล้วท้องขึ้นท้องเฟ้อ ลำบาก ใช้สูตรนี้เถอะถูก แต่ท่านก็ไม่เชื่อ ท่านก็ว่าผมผิด ไม่ใช่ไร เพราะมันขัดแย้งกันจริงๆ แล้ว บริษัทใหญ่ท่านก็อยู่ของท่านไปเถอะ ผมขอลาออกมาตั้งบริษัทเล็กๆ ทอดปาตองโก๋ขายข้างทาง ถ้าบริษัทผมนี้มีคนอุดหนุน ก็ตั้งอยู่ได้ บริษัทผมก็คงอยู่รอด ถ้าผมไม่มีคนอุดหนุน ตั้งอยู่ไม่ได้ บริษัทผมก็คงล้ม แต่บริษัทของท่านไม่มีปัญหาอะไร เพราะท่านเป็นบริษัทใหญ่อยู่แล้ว พูดอย่างนี้จริงๆ กับที่ประชุมสงฆ์วันประกาศนานาสังวาส

พระนิสิต : ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับลัทธิ Fundamentalism แต่ว่าผมอยาก จะเกริ่นนิดหนึ่งว่า ลัทธิตัวนี้ มันมาจากทางด้าน ทางไซนอเมริกาซะ แล้วขยายไปยุโรป แล้วขยาย มา ทางอิสลาม มีแนวคิดคร่าวๆก็คือว่า เอ้อ..กลุ่มพวก Fundamentalism นี้ะ เขาได้รับความกดดันจากระบบเศรษฐกิจการเมือง สังคม ส่วนใหญ่กลุ่มพวกนี้จะเป็นกลุ่มระดับพื้นล่างนะครับ ก็เลยรวมตัวกันปฏิวัติ ปฏิวัติระบบนี้ขึ้นมาทางด้าน... ใ้ปฏิวัติสังคมนะครับตรงนั้น แล้วทางด้านพุทธ ศาสนานี้เห็น...เห็นอย่างไรครับ

พ่อท่าน : อ่า...มันเป็นไปตามธรรมอีกแหละ ที่ถามผมตอนต้นคำถามแรกที่ว่า ทำไมตั้งอันนี้ ผมไม่ได้คิดตั้ง แต่มันเป็นไปตามธรรมอย่างที่ตอบไปแล้ว แล้วก็เล่า เหตุ นิทาน สมุทัย บัจจย ให้ฟังนี้ ที่เล่าไปเมื่อก็ อันนี้ก็เหมือนกัน ถ้าจะบอกว่าผมมีแนวคล้าย Fundamentalism นั้น ผมก็ว่าผมไม่ได้ถูกกดดันอย่างลัทธิ Fundamental เพราะเราออกมาปฏิบัติตามธรรมดา ไม่ได้ถูกกดดันจากภาวะสังคม ความจริงแล้วภาวะสังคมกดดันเราไม่ได้ ปฏิบัติธรรมะเสร็จแล้วนี้ สังคมไม่ได้กดดันเราเลย เขาแย่งลากัน เราก็ไม่ได้ไปแย่งกับเขา เขาจะเอาอำนาจลาก เขา

อำนาจยศ เอาอำนาจโลภก็ย อำนาจทางกาม เอาอำนาจอบายมุข ที่มันโหด...กตตันกันมากเลยเดี๋ยวนี้ เอาอำนาจของทุนนิยม เอาอำนาจบริโภคนิยม เอาอำนาจของอำนาจนิยม เอาอำนาจของหฐหรานิยม เอาอำนาจจิตตารนิยม มากดตันเรา ทุกวันนี้มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ สังคมมันจิตตารนิยม มันหฐหรานิยม มันบริโภคนิยม มันอำนาจนิยม มันทุนนิยม มันเป็นไปหมดเลยก็ทำอะไรเราไม่ได้ เพราะเราเรียนรู้สิ่งเหล่านี้ และเราก็ไม่หลงใหลในอำนาจ ไม่ได้หลงใหลในบริโภค เพราะเราปฏิบัติตลอดจริงๆ ไม่หลงใหลในเรื่องของลาภ ยศ สรรเสริญ เรื่องทุน เรื่องเงิน เรื่องทอง จนกระทั่งแม้แต่ฆราวาสพวกเรานี้ ทำงานฟรีสบายๆ ไม่ต้องไปแย่งชิงใครในเรื่องกาม เรื่องอัตตาต่างๆ เราไม่ได้หลงหฐหราต่างๆ ไม่ได้วิตถารอะไร ไปตามอัตตามันพาเป็นวุ่นวาย เราเรียนรู้จริงๆนะ...อัตตาต่างๆ ไม่ว่าจะป็นโอฬาริกอัตตา มโณฆยอัตตา อรูปอัตตา เราเรียนจริงๆพระพุทธเจ้าสอนไว้หมด แล้วเราก็ถลลละกันมา เพราะฉะนั้นจะบอกว่าทางโลกเขากดตันเรา กดตันเราไม่ได้ และที่เราเป็นอย่างนี้ อาตมาว่าเป็นไปตามธรรมชาติ

เพราะเราเองเราก็อยู่ของเราอย่างนี้ ก็ช่วยสังคมไป เรามักน้อยสันโดษของเราเท่านั้นก็พอ เราสันโดษจริงๆ สันโดษไม่ได้แปลว่า โดดเดี่ยว หรือออกไปอยู่ห่างสังคม สันโดษแปลว่าพอแล้ว ใจพอ เราไม่ต้องเอาเงินเอาทองเลย เราก็พอ ก็อยู่สบาย เป็นต้น กินวันละมื้อ วันละสองมื้อ ฆราวาสชาวโศก กินวันละมื้อนี้เยอะเยอะไป เราไม่ต้องไปหลงสังคม ฟุ่มเฟือย เลือผ้าหน้าแพรเราเท่านั้นก็พอ อะไรอย่างนี้

นิสิต : ก็...จะพอสรุปได้แล้วครับตามคำตอบท่าน คือว่าลัทธิ Fundamental นี้จะปฏิรูปสังคมโดยใช้กำลังใจให้หมดครับ แต่ว่าที่นี้ ทางนี้ปฏิรูปสังคมโดยใช้ธรรม ไม่ได้ใช้กำลังรุนแรง ใช้ธรรมะแทน

พ่อท่าน : ใช่ ปฏิรูปสังคมโดยใช้ธรรมะ ไม่ปฏิวัติด้วย ปฏิรูปไปตามสังขธรรมไปตามลำดับๆ ไม่เอาความรุนแรง คุณจะเห็นได้เราถูกย้ายอีกดซี ตั้งหลายทีแล้ว ฆราวาสชายเรานี้โดนตบบนตำหนักที่วัดมหาธาตุ ตอนนั้นไปสอบพยานกันที่นั่น ฆราวาสชายเรานี้(อายุ ๓๐ เศษ) โดนฆราวาสหญิง(อายุ ๕๐ เศษ)ทางนั้นตบหน้า เรายังไม่...ไม่ได้โต้ตอบอะไร เราเฉย เราวางอย่างนั้นด้วยซ้ำไป เราไม่ต้องการความรุนแรง ไม่ได้ตอบ ใครจะทำอะไรเราทนได้ก็ทนไป ถ้าทนไม่ได้เราก็เลี่ยงหนีไม่ให้เขามาทำร้ายเราเท่านั้นเอง

นิสิต : สรุปแล้วก็ไม่ใช่ลัทธิ Fundamentalism แน่นนอน

พ่อท่าน : แต่มีส่วนดีของ Fundamentalism มีส่วนดีหลายๆอย่างที่คล้ายกัน เช่นว่า เห็นตามคัมภีร์เดิม ตามหลักเดิมของพระพุทธเจ้า นี้เราเอานะ เราเป็นเหมือนกัน

นิสิต : หลักการปฏิบัติของสันตือโศกนี้ มีหลักอะไรบ้างที่เป็นแก่นแท้ของพุทธศาสนาซึ่งเรามาใช้ในการประพฤติปฏิบัติ ซึ่งจะส่งผลให้พิเศษกว่าสำนักอื่นในการปฏิบัติและบรรลุเร็ว มีอะไรครับ

พ่อท่าน : ก็ตรงๆเลย ของพระพุทธเจ้าก็คือโพธิปักขิยธรรม ๓๗ หรือจรณะ ๑๕ ถ้าจะพูดกว้างก็ไตรสิกขา มันเหมือนกันนั่นแหละ

พระนิสิต : เกี่ยวกับเรื่องการจัดองค์กรของการบริหารจัดการนี้ หลวงพ่อได้ใช้หลักพุทธธรรมอย่างไรบ้าง เช่น สังฆะ กับ องค์กรรมูลนิธิ จะให้หลวงพ่ช่วยอธิบาย

พ่อท่าน : สังฆะก็คือคอมมูน สังฆะคือการรวมอยู่เป็นคณะ เป็นหมู่มวลง แล้วเป็นหมู่มวลงที่แผ่เต็มใจมาก ที่ได้พิสูจน์ธรรมะของพระพุทธเจ้ามาจนถึงวันนี้ ดีใจที่ว่ามีเป็นคอมมูนหรือเป็นหมู่มวลงถึงขั้นสาธารณโภคี มีสาธารณธรรม ๖ อย่างชัดเจน มีเมตตาทายกรรม เมตตาวจีกรรม เมตตาโมกกรรม มีสาธารณโภคี ได้ลาภมาโดยธรรมก็เอามารวมกัน ลาภธัมมิกิ กินใช้ร่วมกัน เอามาแบ่งกันกิน กินด้วยกัน มีศีลสามัญญุตาทิฏฐิสามัญญุตาทิฏฐิ ชัดเจน ในหมู่ทั้งหมดเลยนี้ ชาวอโศกเราในชุมชนสันตอโศกก็ตาม หมู่ชุมชนอื่นๆก็ตาม เงินทองก็รวมกันเป็นส่วนกลาง ข้าวของส่วนกลาง กินใช้ร่วมกัน ไม่ใช่แต่หมู่สงฆ์เท่านั้น สมัยพระพุทธเจ้าทำได้แต่ในหมู่สงฆ์เท่านั้น เพราะยุคไหนมันยุคสมบูรณาญาสิทธิราช เป็นยุคทาส คนไม่รู้จักสิทธิมนุษยชน สมัยโน้นมันทำกับขรราวาสไม่ได้ จะให้หนายกับทาสเอททรัพย์สินมารวมเป็นของร่วมกัน กินใช้ร่วมกัน ทำไม่ได้หรอก แต่ยุคนี้มันไม่เหมือนอย่างกับยุคพระพุทธเจ้าแล้ว เอาสาธารณโภคีของพระพุทธเจ้ามาพิสูจน์ เป็นธรรมะของพระพุทธเจ้าแท้ๆ แม้ในหมู่ขรราวาสก็สามารถมีของส่วนกลาง ใช้ทรัพย์สินร่วมกันเป็นส่วนกลาง คอมมิวนิสต์นี้ทิ้งไว้ข้างหลังเลย เพราะคอมมิวนิสต์ยังไม่ใช้ส่วนกลางแท้ แต่สาธารณโภคีนี้เต็มใจใจสมัครเอามารวมกัน ไม่ได้บังคับกดขี่เหมือนคอมมิวนิสต์ ต่างเต็มใจทำงานแล้วเอาเข้าส่วนกลางทั้งหมด แล้วก็กินใช้ร่วมกัน ทุกคนพยายามมักน้อย สันโดษ ทุกคนศึกษาประพฤติธรรมให้สันโดษ ให้เป็นคนอัปปิจะมะมักน้อยจริงๆ เป็นคนจิตไม่ดินแล้ว ปวีเวกะแล้วสบาย มีกินเท่านี้ก็ใช้ไปตามฐานะ โสดาบันก็เสมอโสดาบัน สกิทาคามีเสมอสกิทาคามี อนาคามีเสมออนาคามี อย่างขรราวาสนี้ก็สามารรถเป็นอนาคาริกชนได้ แม้มีอนาคาริกภูมิก็เป็นได้ ขรราวาสเราชาวอโศกก็มีศีล ๑๐ นี้เขาก็สบาย เขาไม่ต้องสะสมเงินทอง

พระนิสิต : ที่นี่มีไหมครับที่ขรราวาสบรรลุธรรมระดับ เอ่อ..โสดา, สกิทา

พ่อท่าน : มีซี ก็อย่างที่พูดแล้ว และต้องเป็นจริง ถ้าไม่จริงเขาก็อยู่ไม่ไหวสิ ลิปปี ยี่ลิปปี สามลิปปี เก็บกดไม่ไหวหรอก ไม่มีบាយมุขบ่าเธอ ไม่มีลาภยศสรรเสริญโลภียสุขบ่าเธอ ไม่บ่าเรอกันด้วยกามด้วยอัตตา ระยะเวลาๆเข้ามันกดข่มไม่ไหวหรอก ตายพอดี ระเบิดให้เห็นแน่

พระนิสิต : มีเยอะไหมครับ

พ่อท่าน : ก็อยู่กันเป็นมวลงหมู่ได้ เป็นสังคมชุมชนที่มีอาริยคุณเสมอสมานกันจริงในชุมชน ขรราวาสทุกคนอย่างต่ำสุดมีศีล ๕ ซึ่งเป็นโสดาปัตตียังคะ เป็นศีลสัมปทาจริงๆ ก็คิดดูแล้วกัน

พระนิสิต : อ่า..มีวิธีการตัดสินอย่างไรว่าคนนี้เป็นแบบไหน

พ่อท่าน : ก็เอาธรรมะพระพุทธเจ้า อ่านตัวเอง ให้คะแนนตัวเอง ต้องรู้จักตัวเอง ไม่ใช่ให้ใครอื่นมานั่งสอบญาณเรา อาจารย์มาสอบญาณ คนนี้ได้ญาณ ๓ ญาณ ๕ ญาณ ๑๖ อย่างนี้ไม่ใช่ พระพุทธเจ้าท่านบอก *ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูติ* ต้องรู้ได้ด้วยตน รัฐมัฐฐานะของตนด้วยตน คนอื่นรัฐภูมิคนอื่น...จริงยาก อย่าเที่ยวได้สอบญาณให้คนอื่นคนนั้น ต้องรู้ตน

ด้วยตนเอง ธรรมะพระพุทธเจ้าก็มีหลักเกณฑ์ต่างๆอยู่พร้อม สังโยชน์ ๑๐ โดยเฉพาะมีวิชชา ๘ เป็นปัญญาพิเศษในความเป็นอาริยะของพุทธ ซึ่งผู้ปฏิบัติธรรมสัมมาทิฐิ ก็จะมีอาริยมิรู้จักู้แจ้ง รู้จริงภายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม ดังนั้นจึงสามารถรู้ว่า กาย-เวทนา-จิต-ธรรมในตนมันลดละกิเลสได้เท่าใดๆ จึงเป็นของแท้ หากไม่มีวิชชา ๘ ที่ต้องเกิดเป็นอธิปัญญาจริง ก็ไม่สามารถรู้จักู้แจ้งรู้จริง นั่นคือ ไม่มีสัจจญาณ-กัจจญาณ-กตญาณ ก็ไม่บรรลุธรรมจริง ต้องรู้จักิตของเราจริง รู้อกุศลธรรม-กุศลธรรม โดยเฉพาะโลกียธรรม-โลกุตระธรรม ว่า จิตของเรามีอาการเป็นกิเลสอย่างไร นี่เป็นกิเลส เป็นตัณหา อ้อ..กิเลสอย่างนี้ ตัณหาอย่างนี้ มันลด มันจาง มันบาง มันไม่มี มันหมด ก็ต้องรู้ อย่างยกตัวอย่างง่ายๆ อย่างอบายมุขนี้ อย่างพวกเรานี้ เขาสบายแล้ว เขาปกติแล้ว มีศีลเป็นสามัญแล้ว เป็นความปกติของจิตแล้ว จิตของเขาเขาเห็นใครจะกินเหล้ากัน จะเล่นไพ่ เล่นโป จะเล่นหวยพนัน คนพวกนี้ก็ปกติ เฉยๆ มันอทุกข์มีความสุขแล้ว จิตมันอุเบกขาแล้ว มันมีจิตเป็นฌานระดับ ๔ ขึ้นไปแล้ว ถ้าไล่ตรวจสอบด้วยอรูปฌานอีกก็ตรวจไป ซึ่งการอธิบายรูปฌาน-อรูปฌานแบบทฤษฎีก็อย่างหนึ่ง อธิบายแบบพุทธก็อีกอย่างหนึ่ง ของพุทธก็อธิบายรูปฌาน-อรูปฌานก็ต้องอธิบายให้ชัดเจน แต่ถ้าอธิบายผิด มันก็ถึงเป็นมิจฌาน มันก็เลยไม่เข้าเรื่องเป็นฌานแบบอาฬารดาบส-อุทกดาบสไปหมด มันก็ไม่มีทางรู้ มันก็ไม่จริง

แต่ถ้ารู้สัมมาทิฐิจริง ฌานต้องรู้จิตนะ เจ้าตัวต้องรู้จิตของตนในขณะที่จิตขึ้นสู่วิถีนี่แหละ แล้วก็ไม่ใช่ฌานนั่งหลับตากันเท่านั้น ลืมตาปฏิบัติมรรค ๗ องค์ แล้วก็จะเกิดสัมมาสมาธิ เกิดฌานเกิดสมาธิ เพราะปฏิบัติจรณะ ๑๑ แล้วก็เจริญเป็นจรณะ ๑๒,๑๓,๑๔,๑๕ เกิดฌานทั้งสี่เอง จรณะ ๑๕ คือความประพฤติ ก็ปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ปฏิบัติไตรสิกขา ปฏิบัติมรรคอันมีองค์ ๘ นั้นแหละ หลักปฏิบัติหลายชื่อ แต่ขยายความแล้วเหมือนกันหมดแหละ ซึ่งแต่ละหลักล้วนเป็นองค์รวม แต่ทุกวันนี้ก็แยก ศีลก็ปฏิบัติอย่างหนึ่ง สมาธิก็ไปนั่งปฏิบัติหลับตาเอา สะกดจิตเอา ปัญญา ก็ไปเรียนรู้อะไรก็ไม่รู้ จนกระทั่งต้องไปเรียนในมหาวิทยาลัยเอา อะไรอย่างนี้ ซึ่งไม่ใช่อย่างนั้นเลย ปัญญาจะต้องรวม ฌานอยู่ที่ไหน ปัญญาอยู่ที่ไหน ศีลอยู่ที่ไหน ปัญญาอยู่ที่ไหน ฌานไม่มีปัญญาไม่ใช่ฌาน หรือศีลกับปัญญาอยู่ด้วยกัน ศีลอยู่ที่ไหน ปัญญาอยู่ที่ไหน เหมือนมือกับเท้า ที่ล้างมือด้วยมือ ล้างเท้าด้วยเท้า พระพุทธเจ้าตรัสไว้ก็ชัด อันนี้ในปญฺญูปาทสสูตรหรือไงนี้ พระไตรปิฎกเล่ม ๙

พระนิสิต : อย่างกรณีหลวงตามหาบัว อ่า...หลวงพ่อก็มีความเห็นอย่างไรครับ ท่านเป็นพระอรหันต์หรือเปล่า

พ่อท่าน : ท่านก็เป็นไปตามท่าน ให้ตอบว่าเป็นอรหันต์หรือไม่ ก็ตอบว่าไม่ใช่ ยังไม่ถึงอรหันต์หรอก เพราะว่ายังไม่เข้าใจสัมมาทิฐิทีเดียว บำเพ็ญแบบทฤษฎี แบบอาฬารดาบส อุทกดาบส ก็ได้ธรรมะอย่างอาฬารดาบส อุทกดาบส ไม่ใช่ไม่มีธรรมะ มีส่วนหนึ่ง แต่ยังไม่สัมมาทิฐิทีเดียว

นิสิต : ถ้าอย่างนั้นก็ต้องเรียนถามเรื่องธรรมกายนะค่ะ

พ่อท่าน : ถ้าจะให้พูดธรรมกายก็อย่าโกรธกันนะ คือธรรมกายนี้ยังมี“มโนเมยอัตตา”อยู่

เต็มประตูเลย มีรูปพระพุทธรเจ้า มีรูปพระโสดา-สภิกา ซึ่งเป็นตัวเป็นตนอยู่เต็มไปหมด คือปฏิบัติ เป็นประเภทอวดตาไปหมดแล้ว ออกนอกทางศาสนาพระพุทธรเจ้าไปเป็น“เทวนิยม”เต็มสภาพ ไม่มีที่สิ้นสุดเป็นอนัตตา ไม่ใช่“อเทวนิยม” เป็นศาสนาอวดตาอยู่เต็มรูป นี้อีกพูดกันตรงๆ อย่านำได้โทษเคืองกัน

นิสิต : จะเรียนถามชนิดหนึ่งนะค่ะ เออ...Fundamentalism นี่นะค่ะ มีส่วนหนึ่งก็คือ เออ...ผู้นำ ดิฉันจะพูดเกี่ยวกับธรรมกายนี่นะค่ะ คือผู้นำนี้สามารถติดต่อกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ ทางธรรมกายเขาบอกว่า มีคนที่ธรรมกายนี้สามารถติดต่อกับพระพุทธรเจ้าได้ ไม่ทราบว่ายู่ในข่ายของ Fundamentalism ไหมคะ

พ่อท่าน : อาตมาไม่ได้ศึกษาละเอียดลออทีเดียวนะเรื่องนี้ เป็นแต่เพียงพอรู้คร่าวๆ ว่ามีสิ่งนี้ แต่ก็ไม่ได้อศึกษามาก แต่เข้าใจแล้วนะ ..เข้าใจแล้วละ ถ้าจะให้อาตมาตอบตามความรู้ ความรู้ที่อาตมามี ลักษณะอย่างนั้น คำว่า Fundamentalism นี้ มันไม่ได้หมายถึงพุทธ มันหมายถึงศาสนาทั่วไป เป็นเทวนิยมซะส่วนใหญ่ แต่พุทธนี่เป็นอเทวนิยม เพราะฉะนั้นมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ มีพระพุทธรเจ้าหรือสิ่งสูงสุดเป็นตัวตนเหลืออยู่ในโลกนี่เป็นเทวนิยมทั้งสิ้น ศาสนาพุทธนั้นหมดตัวตน ไม่มีสรีระ อสุรีรัง อนัตตาไม่มีเหลือตัวตน ธรรมกายนี่เป็นเทวนิยมร้อยเปอร์เซ็นต์ ซึ่งไม่ใช่พุทธเลย ออกนอกพุทธเป็นเทวนิยม ร้อยเปอร์เซ็นต์ ซึ่งสอนโลกีย์ธรรม ละบาป-บำเพ็ญบุญ เหมือนศาสนาเทวนิยมทั้งหลายทั่วไปเท่านั้น

นิสิต : ก็ เมื่อพูดถึงธรรมกายแล้ว ถ้ามาดูการเปรียบเทียบการเผยแผ่ของธรรมกาย นี่ตอนนี่เขาการเผยแผ่เขาทำได้ดีมาก ตอนนี่ไปถึงทั่วโลกแล้ว

พ่อท่าน : คุณทักษิณก็ทำได้ดีเหมือนกัน พัฒนาสังคมได้ดี ไปกว้างไกลทั่วโลก เหมือนกัน

นิสิต : ครับ ระบบปัจจัย ระบบเรื่องระบบการเงินอะไรนี่เขาบริหารดีมาก แล้วก็เอื้อเอื้อต่อการเผยแผ่พุทธศาสนา ซึ่งมาอยู่ในสันติอโศกแล้วนี่ กลับตรงกันข้ามกันเลย

พ่อท่าน : ใช่ ใช่

นิสิต : ตรงนี้เป็นจุดอ่อนของสันติอโศกหรือเปล่าครับ

พ่อท่าน : ถ้าจะคิดเช่นนั้น ใช่ แต่ต้องตั้งใจฟังดีๆ ศาสนาที่ทำไปเพื่อมาก-เพื่อใหญ่ ยังไม่ใช่พุทธ อโศกนี่บอกได้เลยว่าอย่าไปพูดว่าของคนนั้นคนนี่ใหญ่กว่ากว้างกว่า พูดว่าของอโศก ใหญ่กว่านะ อันนี้จะตรงๆเลยนะ อโศกนี่ไม่อ้าขาผวาปีก จะกว้าง จะใหญ่ ไม่เลย จะพากเพียร ให้เป็นไปดีที่สุดเท่าที่เราจะอดสาหะวิริยะ ทำเต็มที่เต็มที่ ทำไปได้เท่าไรก็เท่านั้น ได้เท่าไรก็เท่านั้น ไม่เดือดร้อน ไม่มุ่งเรื่องใหญ่เรื่องกว้าง เราจะรู้แต่ว่า เอ...เราปฏิบัติอย่างไรมันถึงไม่มีปฏิกิริยาวิโมกข์ผล ไม่เกิดอัตรการก้าวหน้า เราก็ดูว่าบกพร่องอย่างไร เราปฏิบัติไม่เดินหน้า เราก็ดูพยายาม แต่ทุกวันนี้ยังมีอัตรการก้าวหน้าอยู่ แต่เราไม่ได้อยากใหญ่ อยากทำอะไร ไม่ได้คิดว่ามันจะใหญ่โต จะไปได้เท่าไร แต่ถ้าหากว่าจะใหญ่ จะกว้างไปตามอัตรการก้าวหน้ามนุษย์รับได้ มนุษย์ได้ประโยชน์ถูกต้องจริง ได้มากขึ้นๆ ก็ดี เราชอบเหมือนกัน แต่ได้เท่าไรเราก็เท่านั้น

ศาสนาพุทธไม่ล่าบริวาร ไม่หลงไหลในปริมาณ ขอยืนยันว่าพุทธไม่มุ่ง
 ใหญ่จะมาก จะใหญ่จะมาก **แค่ตามฐานานุฐานะแห่งสังฆธรรมที่เหมาะสม**
 ไปตามสภาพเท่านั้น **นัยสำคัญนี้ทวนกระแสโลกก็ต้องแม่นยำดลิกกันให้จริง**

ไม่คิดจะใหญ่ จะโตอะไร ที่สำคัญคือ ศาสนาพุทธนั้นเป็นศาสนาที่ไม่ใหญ่ ขอยืนยันว่าไม่ใช่
 ศาสนาที่จะกว้างจะใหญ่กว่าใครในโลก

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่เกิดมาเป็นครั้งคราว และช่วยมนุษย์ช่วยโลกอยู่ระยะหนึ่ง
 แล้วก็ไม่มีศาสนาพุทธในโลก เป็นพุทธันดร มีช่วงที่ว่างจากศาสนาพุทธ ศาสนาพุทธไม่ใช่
 ศาสนาที่จะมีอยู่ในโลกตลอดเวลา จะมีศาสนาเทวนิยมเท่านั้นที่เป็นศาสนาประจำอยู่ในโลกตลอด
 กาล และยิ่งใหญ่ มีหลายลัทธิ มีหลายแบบมาก และมีมวลเยอะ ใหญ่กว้างรวมกันแล้วใหญ่
 มากกว้างมาก นั่นเป็นความจริง แต่ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาใหญ่ ไม่ใช่ศาสนาจะไปครองโลก
 ไม่ใช่เลย ท่านไม่เคยสอนให้ไปเที่ยวได้ครอบครองโลก ใหญ่โตมโหฬาร นั่นไม่ใช่คุณลักษณะไม่ใช่
 บุคลิกของพุทธเลย ศาสนาพุทธไม่ล่าบริวาร ไม่หลงไหลในปริมาณ ขอยืนยันว่าพุทธไม่มุ่ง
 ใหญ่จะมาก จะใหญ่จะมากแค่ตามฐานานุฐานะแห่งสังฆธรรมที่เหมาะสมไปตามสภาพ

เท่านั้น นัยสำคัญนี้ทวนกระแสโลกก็จะต้องแมนคมชัดลึกกันให้จริง

นิสิต : คือ ฟังแล้วนี่ดูคล้ายกับสันตโตโคกนี่ ย้อนกลับเข้าไปสู่พุทธกาล

พ่อท่าน : มันย้อนไม่ได้ แต่เอาของพุทธกาลที่เป็นไปได้มาใช้ในยุคนี้ที่เป็นไปได้ที่เป็นไปไม่ได้ก็ไม่ได้ เช่นที่นี่มีโทรทัศน์ดู เปิดโทรทัศน์ให้ดูอยู่กลางวัดเลย แต่ส่วนตัวไม่มีกฎแต่ละกฎมีโทรทัศน์ส่วนตัวไม่ได้ มีแต่ส่วนกลาง เช่นเซอร์มาเลือกที่ควรจะดู แล้วก็มีหลักของการจะดู จะดูละครก็ต้องดูให้เกิดอาริยญาณ-ทำการปฏิบัติ-อัดพลังกุศล-ฝึกฝนโลกวิทู-เพิ่มพหูสูตไป อย่างนี้เป็นต้น

นิสิต : สภาพปัจจุบัน ไม่ว่าจะป็นรูปแบบ ระบบอะไรต่างๆที่เป็นอยู่ของสันตโตโคกตอนนี้ ออยากถามหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อพอใจกับมันแล้วหรือยังคะ

พ่อท่าน : ก็พอใจ พอใจในสิ่งที่มีแล้ว ดีขนาดหนึ่ง แต่ดีกว่านี้ยังมีอีก ยังไม่พอใจในสิ่งเจริญ

นิสิต : แล้วที่สุดที่หลวงพ่อต้องการนี้ เป็นอย่างไรคะ

พ่อท่าน : ที่สุดแล้วนี่ ที่จริงมัน...มัน...เป็นรูปร่างแล้วนะ มันมีความจริงที่ใช้ได้เป็นรูปธรรมขนาดหนึ่งแล้ว แต่ว่ามันยังไม่เจริญอะไรมากมายนักเท่านั้นเอง เห็นรูปลักษณะของคนมีศีล มีธรรมเป็นที่อาศัย แล้วก็มีชีวิตมักน้อยสันโดษ อาตมาเอาหลักธรรม“วรรณะ ๔”ของพระพุทธเจ้าที่ท่านตรัสไว้ว่า วรรณะของคนนี้ ท่านตรัสวรรณะ ๔ มีตั้งแต่ สุภระ สุโปสะ อับปิจจะ สันตมูฐิ สัลลชะ ฐตะ ปาสาทิกะ อับปัจจะ วิจารณ์มะ นี่เป็นหลักวรรณะ ๔ เป็นวัณณะของพุทธ คนจะต้องมีวรรณะ นี่เป็นคนชั้นสูง วรรณะนี่คือ The classes เป็นเรื่องของคนชั้นสูง อวรรณะ เป็นเรื่องคนธรรมดาสามัญทั่วไปปุถุชน พวก The masses นี่ก็อีกต่างหาก ผู้เป็นคนตามทีพระพุทธเจ้าตรัสได้ The classes วรรณะ ๔ คือวรรณะของพุทธ

ข้อ ๑. เป็นคนเลี้ยงง่าย อ่า...เลี้ยงง่าย สุภระ ที่นี้เลี้ยงง่าย กินรวมกัน มีข้าวอาหารมากก็เลื่อนไปเหมือนให้อาหารหมู่นะ ซึ่งเหมือนใส่รางไหลไป เลื่อนๆไป ก็ตักกินกัน กินกันแล้วก็เรียบร้อย ง่าย นอนง่าย อยู่ง่าย ไม่ติดไม่ยึด ที่นั่ง ที่นอน จะไป จะมา ง่าย ไม่มากเรื่อง

๒. เป็นคนบำรุงง่าย สุโปสะ คือพัฒนาให้เจริญได้ง่าย คนเจริญคือคนว่านอนสอนง่าย

๓. อับปิจจะก็ เป็นคนมักน้อย หรือกัจจน คือมีมาก-ได้มากก็เอาไว้น้อย ไม่โลภมาก ไม่ต้องสะสมมาก เห็นว่า การเสียสละออกไปเป็นสิ่งประเสริฐ เป็นประโยชน์ทั้งตนและผู้อื่น ฝึกมักน้อยกระทั่งถึงขั้นสาธาณโภคี ถ้าถึงขั้นไม่สะสมเป็นของตัวเองของตน ก็เป็น“วรรณะข้อที่ ๘”ทีเดียว ซึ่งเป็นคุณวิเศษของคน มักน้อย ไม่โลภโมโหสัน ไม่ต้องเอาเปรียบเอาไรใคร ไม่กอบโกย ไม่สะสม เสียสละ

๔. สันโดษ คือ พอ สันตมูฐิ เป็นผู้สันโดษ เป็นผู้ที่“พอ” ..ใจพอ ถ้าไปแปลสันโดษว่า ฟังพอใจในของของตน อันนี้ผิด คุณไปถามคนที่ร่ำรวยชื่อว่า เขาฟังพอใจในสิ่งที่ป็นของเขาไหม คนร่ำรวยทุกคนต้องพอใจในสิ่งที่ป็นของเขาแน่ แถมจะหวงเอาด้วยซ้ำ ที่สำคัญคือ คนรวยที่เขาพอใจในสิ่งที่ป็นของเขานั้น ใจเขายังไม่“พอ”ด้วยซ้ำ เขายังอยากได้เพิ่มมากขึ้นๆอีกไม่หยุด-ไม่พอ

คำแปลนั้นจึงไม่ใช่เนื้อหาของ“สันโดษ”เด็ดขาด เพราะนั่นหากคนรวยจะสันโดษ ก็ต้องรู้จัก“พอ” สันโดษคือ “ใจมันพอ” แม้น้อยก็“พอ” และมักน้อยนั้นก็คือน้อยลงก็“พอ” เอาแต่น้อยก็พอ มันพอแล้ว ใจมันไม่โลภ อย่างนี้เป็นต้น ดังนั้น คนที่มีน้อยเขาก็พอเพียง ชีวิตเขาพอ ใจเขาพอ แม้ได้น้อยไปกว่านี้เขาก็พอ นี่คือ คน**สันโดษ** แต่ไม่ได้หมายความว่า..คนซึ่ง คนที่ไม่เอาถ่าน คนไม่อยากได้ใครดี ที่เป็นเชิงอกุศล สันตุฎฐิคือ คนที่ขยัน คนทำดีมีอุฏฐาน เป็นคนอยากได้ใครดีแท้ๆ สร้างสรรแต่เสียสละ เป็นคนสงบสันติ กล้าจน-อัปปัจจะ

๕. เป็นคนที่ขัดเกลา ธรรมะของพระพุทธเจ้านี้ต้องขัดเกลาอยู่เสมอ เป็นสัลลเสขะ ขัดเกลากาย ขัดเกลาวาจา โดยเฉพาะขัดเกลาใจตนเอง ไม่ใช่“ประโลม”หรือ“บำเรอ”ตนเองอยู่เสมอ หรือถ้าจะสามารถช่วยผู้อื่นให้เขาขัดเกลาตนเองบ้าง ด้วยวิธีใดถ้าทำได้ก็ทำด้วย ศาสนาพุทธจึงเป็นศาสนาที่คนต้องอดทน ต้องขมฝืนอยู่เสมอ ไม่ปล่อยตัวอยู่ตามสบาย ยถาสุขัง โขเม วิหโรโต ถ้าทำอย่างนั้นพระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า อกุศลธรรมเจริญยิ่ง นี้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕ ว่าไว้อย่างนั้น พุทธจึงไม่ใช่ศาสนาที่ได้แต่หวานจ้อย ได้แต่อนุโลม ได้แต่ประเล้าประโลมใจ หรือเอาแต่บำเรออารมณ์ แต่เป็นศาสนาที่มีคุณลักษณะ..“**สังฆธรรม สัลลเสขธรรม** นียยานิกธรรม สันติธรรม” เป็นเครื่องยืนยันแท้จริง

๖. รุกตะ มีศิลปะเครื่องได้ เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่า ฆราวาสที่นี้ศิลปะ ๑๐ เขาก็เป็นได้จริงๆ มีศิลปะ ๑๐ ไม่รับเงินทอง กินข้าวมือเดียว เป็นต้น ซึ่งถือว่ายาก เครื่องสำหรับฆราวาสแน่ๆ แต่เขาก็ทำได้ เหมือนนักบวชที่มีรูปดวงควัตร ซึ่งเป็นศิลปะเครื่องของนักบวช นั่นคือ รุกตะ ผู้มี“**ฐตังคะ**” จึงคือผู้ที่เข้าถึงศิลปะเครื่องได้ บรรลุธรรมตามศิลปะที่เครื่องที่สูงนั้นได้จริง ไม่ว่าฆราวาส หรือนักบวช ก็ปฏิบัติศิลปะที่เครื่องได้

๗. มีอาการที่น่าเลื่อมใส ปาสาทิกะ ได้แก่ อาการทางกาย ทางวาจา ทางใจ ก็มีพฤติกรรม อยู่ในศิลปะในธรรม เป็นที่น่าเลื่อมใส เพราะได้อบรมฝึกฝนมาแล้ว ยิ่งได้บรรลุธรรม ด้วยก็ยิ่งมีอาการที่น่าเลื่อมใสแน่แท้ เช่น เป็นคนเลี้ยงง่าย บำรุงง่าย มักน้อย สันโดษ มีความขัดเกลา เครื่องอยู่ในศิลปะในธรรม

และ ๘. เป็นคนไม่สะสม อัปปัจจะยะ นี้แหละคือ คนที่มีอาการที่น่าเลื่อมใสแท้ ไม่สะสมทั้งวัตถุทรัพย์ ไม่สะสมทั้งกองกิเลส เมื่อไม่สะสมทรัพย์ก็ต้องเป็นคนจน คนจนจึงเป็นคนที่น่าเลื่อมใส ซึ่งเป็นความแปลก เพราะตรงกันข้ามกันคนโลกๆสามัญทั่วไป ที่เขาเลื่อมใสคนรวย เขานับถือคนรวย และเขาทิ้งคนรวย เขาไม่ได้เลื่อมใสคนจน สำหรับเรื่อง“คนไม่สะสม” ซึ่งก็คือ คนจนนั้นแหละ หรืออนาคาริกชน ผู้ไม่มีบ้านช่องเรือนชานทรัพย์ศฤงคารนั่นเอง แต่เป็นคนที่น่าเลื่อมใส ศาสนาอื่นเขาก็รู้จักสอนเรื่องนี้ เขาก็ฝึกฝนเป็นคนจนเหมือนกัน พุทธก็มีคุณลักษณะนี้ด้วย แต่มีนัยสำคัญแบบโลกุตระ

๙. วิริยารัมภะ ข้อสุดท้าย เป็นคนปรารถนาความเพียร มุ่งมั่นในความขยัน ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธต้องขยัน หรือมุ่งมั่นในความเพียร ยิ่งบรรลุธรรมยิ่งหมดความขี้เกียจเป็นมรรคผลจริง ดังนั้นจึงเป็นผู้ทำงาน เป็นผู้ที่มีกัมมนิยะ กัมมัญญา คือ มีกิจการอันเหมาะสม

ดิงามในชีวิตอยู่เสมอ ผู้บรรลุนิพพานของพุทธจึงไม่ใช่คนอยู่เฉยๆเปล่าๆปลื้ๆ หรือเป็นคนปล่อยตัวเรื่อยเรื่อยไปวันๆ แต่เป็นคนชวนขวยในการงานที่เป็นประโยชน์อย่างคนมีพลังสร้างสรรค์ทีเดียว คือมีอณวัชชพลัง เมื่อเป็นคนไม่สะสม ไม่โลภ-ไม่พยาบาท-ไม่หลงผิดแล้ว ก็เป็นคนสร้างสรรค์แล้วเสียสละช่วยผู้อื่นช่วยโลก โลกานุกัมปาจริง

หลักเกณฑ์อันนี้แหละสำคัญ หรือแม้หลักเกณฑ์อื่นจะเป็นหลักเกณฑ์เอาธรรมวินัย เครื่องตัดสินธรรมวินัย เอาสังโยชน์ ๑๐ เอากถาวัตถุ ๑๐ หรือเอาหลักตัดสินธรรมวินัย ๘ อะไรพวกนี้มาสอบทานดูก็ได้ทั้งนั้นแหละ เช่นอย่างกถาวัตถุ ๑๐ นี้เป็นไปเพื่อ.... ถ้าจะพูดกันแล้วก็ล้วนเป็นไปเพื่อผลคืออับปิจะ สันตุฎฐิ ปวิเวกะ อสังสัคคะ วิริยารัมภะ มีศีล สมาธิ ปัญญา วิมุติ วิมุติญาณทัศนะ อะไรอย่างนี้เป็นต้น ก็คุณลักษณะครรถองเดียวกันทั้งนั้น จะลงกันได้ สมคัลลยกันไปหมดแหละ คือถ้าเป็นหลักธรรมของพระพุทธเจ้าแล้วนี้ เอาหลักธรรมหมวดใดข้อใดก็ได้แล้วแต่มาสอบทานพิสูจน์แล้วลงกันได้หมด

สรุปง่ายๆ ก็เป็นคนไม่ยุ่งยาก เรียบง่าย มักน้อย สันโดษ ไม่ติด ไม่ยึด แต่เอาจริง มุ่งมั่น ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง แต่ขยันสร้างสรรค์-เสียสละ อย่างชุมชนชาวโคกทั้งหลายนี้ อยู่กันมา ๑๐ ปี ๒๐ ปี ๓๐ ปี ไม่มีอาชญากรรม ตีกัน ช่มชืดฆ่า แม้ทะเลาะกันหยาบคายรุนแรง ไม่มี ไม่เคยมีคดี หมู่บ้านนี้ไม่เคยมีคดี เรื่องราคะก็เป็นเรื่องที่เหม...ทุกวันนี้ขึ้นนอกนี้หน้ากลัวมากเลย สังคมเราก็อยู่รวมกันเหมือนสังคมข้างนอก....นักเรียนหญิง นักเรียนชาย ผู้หญิงผู้ชาย อยู่กันสงบ ก็ไม่มีปัญหาอะไรมาหลายสิบปีแล้ว อบายมุขนั้นแม่เหล้าลักขวด บุหรี่ลักฆวน ที่นี้ไม่มีเลยจริงๆ อย่าไปพูดถึงชั้นยาเสพติด

เพราะฉะนั้นถ้าจะถามว่าพอใจไหม พอใจมากเลย แต่ว่ายังไม่สมบูรณ์ อาตมาถึงบอกว่ายากจะอยู่อายุยาวๆไป อีกซัก ๑๕๑ ปี

นิสิต : แล้วปัจจุบันมันจะมีการศึกษาในแนวของพระอภิธรรม หลวงพ่อคิดอย่างไรเกี่ยวกับ จิต เจตสิก รูป นิพพาน ค่ะ คือ...คือ...ยังเป็นแนวทางที่ศึกษาเพื่อนำมาปรับปฏิบัติได้ใช่ไหมคะ

พ่อท่าน : ได้ซี แต่ว่าในพระอภิธรรมที่เรียนๆกันนั้น มันมีคำเกินอยู่ก็ไม่ค่อย

ที่อาจารย์รุ่นหลังมาเสริมเข้าไป ก็ไม่เป็นไร ไม่เสียหายอะไร แต่บางอันก็มากไปหน่อย เราก็อย่าไปกังวล มันจะมากไปเราก็อย่าไปกังวล อันที่ใช่ได้นี้เยอะ ที่จริงในพระอภิธรรมก็ไม่ใช่ว่าจะมีภาษาคำเรียกสภาวะธรรม-ลักษณะธรรมครบครันไปทั้งหมด แต่ก็ต้องขอบคุณที่ท่านผู้รู้ได้รวบรวมคำตรัสของพระพุทธองค์ไว้

นินิต : แต่แนว...แนวทางในพระอภิธรรมก็ยังเป็นแนวทางที่ดี และสามารถเอามาศึกษา

พ่อท่าน : ต้องเรียนรู้ เวลาปฏิบัติคุณไม่รู้จักอภิธรรม คุณไม่รู้จักจิต เจตสิก รูป นิพพาน คุณจะรู้จักกิเลสเป็นอย่างไร ราคะ สราคะ สโทสะ สโมหะ มันเป็นอย่างไง คุณไม่รู้จักแล้วคุณจะไปล้างกิเลส ราคะ โทสะ โมหะได้ไง คุณจะต้องมีญาณ มีวิชา ๘ จะต้องมีปัญญาหรือญาณ ที่อ่านจิตของตัวเองออก และมีวิชารู้แจ้งจริงในสภาวะของจิต เจตสิก รูป นิพพาน จึงจะเป็นผู้รู้แจ้งเห็นจริง ถ้าไม่มี “วิชา ๘” ก็ไม่สามารถอ่านจิต-เจตสิก-รูป-นิพพานได้ ถ้ามีก็อ่านลีลาของจิตออกด้วย โอ้...อย่างนี้เป็นราคมูล อย่างนี้เป็นโทสมูล อย่างนี้เป็นโมหมูล แล้วเราจะลดอย่างไร ปฏิบัติอย่างนี้ถูกไหม แล้วลดได้ไหม โอ..ลดได้แล้ว แต่ยังไม่ได้มาก ยิ่งแค่สังขิตตัง จิตตัง หรือแควักขิตตัง จิตตัง มันยังไม่ดี มันมีสองลักษณะ สังขิตตัง กับวิกขิตตัง ทำให้มันดีให้มันสูงขึ้น เป็นมหัคคตะให้ได้ อะไรอย่างนี้ เป็นต้น ทำไปเรื่อยๆ จนเป็นอนุตตรัง จิตตังให้ได้

นินิต : ถ้าอย่างนั้น อย่างพวกเรานี้เข้ามาเรียนปริยัติในมหาจุฬาฯ นี้ไม่ผิดทางใช่ไหมคะ เราควรจะทำอย่างไร

พ่อท่าน : ถ้าเรียนเรื่องโลกมากเกินไป แล้วก็เรียนไม่มีปฏิบัติไปด้วยนี้ ไม่มีชุมชนที่เป็นองค์ประกอบของมิตรดี สหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดี ที่เอื้อให้ปฏิบัติสมบูรณ์ ก็ปฏิบัติก็เรียนแต่ภาษากันไป ก็เหมือนกับมหาวิทยาลัยโลกๆทั้งหลายนั้นแหละ เรียนแล้วก็เอาไปตีราคาได้เงินเดือน ได้ราคา ตามอัตราโลกนะ ปริญาตรีเท่านี้ โทเท่านี้ เอกเท่านี้ ก็เท่านั้นเอง มีลาภมียศมีสรรเสริญมีโลกียสุขไป

นินิต : นั่นหมายถึงว่าการเรียนของพวกเราควรมีแนวปฏิบัติควบคู่ไปด้วย

พ่อท่าน : ใช่ ต้องปฏิบัติ ถ้าไม่ปฏิบัติก็เรียนรู้เป็นโมฆบุรุษ คนที่ไม่ได้ปฏิบัติธรรมะพระพุทธเจ้า หรือแม้จะปฏิบัติ แต่ไม่บรรลุผลในชาตินี้ ต่อให้รู้ธรรมะของพระพุทธเจ้าชนิด..“รู้พระพุทธพจน์ก็มาก จำพระพุทธพจน์ได้มาก สั่งสอนคนก็มาก แต่ตนเองไม่บรรลุธรรมในชาตินี้” พระพุทธเจ้าตรัสว่าคนชนิดนี้คือ “ปทปรมบุคคล” คนบัวเหล่าที่ ๔ คือบัวใต้โคลนตมก็เป็นคนสูญเปล่า เกิดมาเป็นพุทธปานฉะนี้ ยังเป็น “โมฆบุรุษ” คือเกิดมาสูญเปล่า ไม่ได้อะไรไปเลย ก็ติดดูดีๆกันนะ มันควรจะต้องมีมรรคมีผลติดตัวไปในชาติหนึ่งๆ จะน้อยจะมากก็แล้วแต่ ถ้าไม่ได้บรรลุเลยนั่นคือโมฆบุรุษ เรียนแต่ปริยัติเลยนี้เกิดอัตรากันรู้ปริยัติเยอะเยอะปฏิบัติไม่เป็นแล้วมันจะไม่สอดคล้อง

นินิต : พวกเรากำลังห่วงเหมือนกันค่ะว่า เรากำลังสร้างอัตตามากขึ้นหรือเปล่านะคะ

พ่อท่าน : อ้าว..เป็นจริง แล้วคนเราเกิดอัตรากันหรือเกิดกิเลสที่มันไม่รู้ตัวหรอกนะ

ถ้าไม่ศึกษา ไม่ฝึกปฏิบัติ จะไม่รู้ตัว มันไม่รู้จริงๆ ขนาดปฏิบัติแต่ไม่ล้มมาทฤษฎี ก็ไม่สามารถ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงเลย ไม่รู้หรอกว่าเกิดมีอตตาท่า มีไปใหญ่โตปานไหนก็ไม่รู้ หลงผิดด้วยซ้ำ อย่าง “มโนมยอตตาท่า” ที่นักปฏิบัติสมาธิหลับตาพากันหลงนี้ มากมายเลย มันไม่รู้กันได้ง่ายๆ ต้องมา ศึกษาปริยัติให้ล้มมาทฤษฎีก่อน แล้วปฏิบัติให้ล้มมาอีก ถึงจะรู้ว่า อ้อ..อตตาท่าเป็นอย่างไร นี่คือนิโอรุอตตาท่า นี่คือนิโอมโนมยอตตาท่า นี่คือนิโอรูอตตาท่า เป็นอย่างนี้ๆเองนะ...แล้วก็จะมิวิเศษหรือมี ญาณหยั่งรู้ดีขึ้นๆสูงขึ้นไปเรื่อยๆ

เมื่อเรามีวิปัสสนาญาณ วิปัสสนาญาณ วิชชา ข้อที่ ๑ ไม่ใช่ไปนั่งหลับตาปฏิบัติแล้ว ก็ค่อยยกจิตขึ้นสู่วิปัสสนา อย่างที่สอนๆกันมานั้น ไม่ใช่อย่างนั้น นั่นมันไม่ใช่ “อธิปัญญาสิกขา” ที่ปฏิบัติมรรคอันมีองค์ ๘ วิปัสสนาก็แปลว่า “ญาณที่เห็นของจริงตามที่เป็นอยู่จริง” ต้องมี “ญาณปริปัญญา-ตริณปริปัญญา-ปหานปริปัญญา” ตามหลักปริปัญญา ๓ และมีอนิจจานุปัสสี มี วิราคานุปัสสี มีนิโรธานุปัสสี มีปฏินิสัคคานุปัสสี ตามหลักอนุปัสสี ๔ เป็นต้น ต้องตามเห็น ต้องตามเห็นความไม่เที่ยง ตามเห็นความมลลละจางคลาย แล้วปฏิบัติได้มรรคผล ตามเห็น ความดับของกิเลสหรือของเหตุของมัน ต้องมีจิตตามไปรู้เลย เป็นญาณธาตุที่ตามไปรู้จริงๆ เป็น วิปัสสนาญาณ ญาณที่ตามเข้าไปรู้ ตามไปเห็น ปัสสา ปัสสี นี่เป็นการเห็น มันไม่ใช่ตาเนื้อเห็น แต่มีญาณธาตุไปเห็น เห็นลักษณะของมันแท้ๆ มีอาการ-ลึงคะ-นิमित มีเครื่องหมายให้รู้ มีลึงคะ ก็เอ้อ..อาการอย่างนี้มันคือโทสะ อาการอย่างนี้คือราคะ มันมีลึงคะ มันต่างกันนะ อาการมันต่างกัน นิमितมันมีบอกเรา เครื่องหมายบอกให้เรารู้อย่างนี้คืออะไร อย่างนั้นคืออะไร เป็นต้น ต้องรู้ นามรูปด้วยอาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ อุเทศคือยกหัวขึ้นมาชี้แจง อธิบายให้ฟัง คุณฟังเข้าใจ แล้วก็ไปปฏิบัติ ต้องปฏิบัติจริงๆ ปฏิบัติแล้วก็ถึงจะรู้จักตัวของจริงความจริง แล้วจึงจะลดละตัว กิเลสที่จริงได้ อาสวะเราก็ต้องเห็นอาสวะสิ้นของเรา มีญาณรู้อาสวะสิ้น เป็นอาสวักขยญาณ ต้อง รู้ชัดเจนว่า อาสวกิเลสคืออย่างนี้ ปริยภูฏานกิเลสคืออย่างนี้ วิตีกกมกิเลสคืออย่างนี้ อนุสัยกิเลส คืออย่างนี้ หมดแล้วดับสิ้นอนุสัย-อาสวะ คืออย่างนี้ มันต้องรู้เห็นด้วยญาณด้วย “วิชา ๘” ถ้า ไม่รู้มันก็ไม่จริง เพราะมันไม่มีกิจจญาณ หรือมีแต่ไม่ล้มมา ก็ไม่รู้แจ้งถึงกตญาณ มันต้องปฏิบัติ เห็นความจริง มีลัจจญาณ เห็นจริงๆเลย เรามีญาณเห็น ญาณรู้ปฏิบัติอยู่เป็นกิจจญาณว่า เออ....เราปฏิบัติได้ก็ได้อะ ยังไม่ได้ณะตอนนี้อยู่ สู้มันอยู่ ต้องมีสภาวะที่เราเห็น เออ..นี่เสร็จแล้ว จบแล้ว กตญาณ มันต้องรู้แจ้งจริงด้วยญาณ มีญาณตัวจบของเรา เรารู้ว่าเอ้อ..อย่างนี้สมบูรณ์แล้ว เสร็จ กิจแล้ว อาตมาเขียนไว้ในหนังสือพวกนี้ไว้ ก็ลองอ่านดูบ้าง ก็..แม้กระทั่งที่สุด เวทนา ๑๐๘ นี้ ทำหน้าที่รู้จักแม่แต่กาละขั้นอดีต-ปัจจุบัน-อนาคตของเวทนา อดีต ๓๖ ปัจจุบัน ๓๖ อนาคต ๓๖ เกิดจากอะไร ๓๖ เกิดจากอะไร แล้วทำไมจึงรู้จักอนาคต หรือทำไมจึงรู้ความจบ ถ้าไม่รู้อันนี้ ไม่รู้ ความจบด้วย ถ้ามีญาณรู้เวทนาถึง ๑๐๘ นี้จะรู้ความจบได้ เพราะเราจะรู้อนัตตาท่า อนัตตาท่ามันคือ สุตญ ความไม่มีตัวตนของกิเลส เพราะฉะนั้นเราทำสุญจนกระทั่งสิ่งสมเป็นอดีตได้ ร้อยสุตญ พันสุตญ หมื่นสุตญ แสนสุตญ พอถึงปัจจุบันนี้เราทำสุตญ คือกิเลสสุตญได้ตลอด เหตุนี้เราก็สุตญ สุตญจนเที่ยงแท้ จนมันคง จนตั้งมั่น จนเรามั่นใจเลย เป็นนิจจัง ชุวัจ ลัสสตัง อวิปริณามธัมมัง

เป็นคนไม่ยุ่งยาก
เรียบง่าย มักน้อย
สันโดษ ไม่ติด

ไม่ยึด แต่เอาจริง มุ่งมั่น ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง แต่ขยันสร้างสรรค์-เสียสละ

อสังหิรัง อสังกุปปัง พระพุทธเจ้าตรัสบอกไว้หมดเลยเป็นเครื่องวัด ต้อง নিজจัง ต้องเทียงแท้ ต้องฐวัง ต้องมั่นคง ต้องสัสตัง ต้องเป็นไปอย่างนี้ตลอดกาล อวิปริณามธัมมัง ไม่มีเป็นอื่น อสังหิรัง ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ อสังกุปปัง ไม่กลับกำเริบอีกเด็ดขาดเลย ต้องรู้แจ้งเห็นจริงว่าของเรามั่นคงอย่างนี้จริง ๆ นะ

เพราะฉะนั้นตัวที่มั่นเป็นนิพพานแล้ว ที่สมบรูณ์นี้ได้แล้วได้เลย เป็นกตญาณ ต้องมีกตญาณที่ตรัสรู้เลยว่าจบกิจ ไม่ต้องทำอีก อย่างนี้เป็นตถตา มั่นเป็นเองเลย เป็นเช่นนั้นเอง คือเป็น“สูญ”อย่างอัตโนมัตติเลย ไม่ต้องไปทำอะไรมันอีก จะตีลังกาหกคะเมนเป็นอรหันต์จี้กกินเหล็กก็สูญ จะตีลังกา หกคะเมนอย่างไร ก็ไม่มีใครจะมายั่วมายวน มากะหุ้งกระแทกได้อีกแล้ว “สูญ”สูงสุดคือสูส้ามัญ เหมือนคนสามัญแต่จิตของท่านสูญดับ ไม่มีเกิดอีก ตายสนิทไม่มีฟื้น เพราะฉะนั้นอรหันต์ผลไม่มีการฟื้น ที่พูดเมื่อก็บอกว่า พระอรหันต์เจ้าตายแล้วกลับมาเกิดอีกได้ไหม? อรหันต์ผลไม่มีการเกิดอีก แต่เรื่องของร่างกายของพระอรหันต์ แม้พระอรหันต์ตายทางร่างกายแตกตายเป็น กายัสสะ เภทา นั้นจะมาเกิดอีก เกิดได้ ต่อพุทธภูมิได้ เพราะจบวิชาอรหันต์นั้น มันแคไปไม้กำมือเดียว แต่ถ้าจะเรียนให้ถึงพุทธภูมิสู่ความเป็น“อรหันต์สัมมาสัมพุทธเจ้า” นั้นในไปไม้ทั้งป่านะ อย่างนี้..ทางร่างกายเกิดมาอีกได้ สำหรับผู้ที่มีผลถึง อรหันต์แล้ว อรหันต์ผลเป็นอรหันต์แล้วนี้เกิดมาอีกก็ชาติ โลกไม่ได้ขาดทุน แล้วพระอรหันต์ส่วนมากท่านบรรลุอรหันต์แล้วส่วนมากท่านก็ตั้งพุทธภูมิ เพราะท่านต้องกตัญญูทเวที่ต่อศาสนา ต่อพระพุทธเจ้า และท่านก็ไม่มีการขี้ใจแล้ว เกิดอีกมันก็ไม่มีการขี้ใจแล้ว มีแต่จะสร้างประโยชน์ แต่มันเหนื่อยมันหนักหรือมันทรมาณสาหัสเท่าตนเอง มันไม่มีการขี้ใจหรอก แต่มันก็ไม่ง่ายเลย ท่านต้องเรียนรู้เพิ่มเติม เป็นโพธิสัตว์นี้ยากมาก ไม่ทุกข์แต่ยากทรมาณสุดแสนสาหัส เพราะฉะนั้นพระโพธิสัตว์นี้ ปฏิบัติ

บำเพ็ญไปนานๆเข้า เป็นอนุโพธิสัตว์ เป็นอนิยตโพธิสัตว์ไป ไม่นานไม่ช้าก็ขอ retire บ้ายบาย กั้นเยอะเยอะ ก็ตัดช่องน้อยหนึ่ไป บริณิพพานไป ไม่ต่อภพภูมิอีก ก็ retire ตนเองไป ส่วน พระอนิยตโพธิสัตว์ที่ทนต่อสู้ไหว ก็สู้ไปจนกว่าจะเลื่อนชั้นเป็นนนิยตโพธิสัตว์ เป็นมหาโพธิสัตว์ กว่าจะเข้ารอบที่จะเป็นนนิยตโพธิสัตว์ มันไม่ใช่แค่เรียนร้อยชาติพันชาติ มันนับชาติไม่ถ้วน ดังนั้น ผู้ได้เป็นพระพุทเจ้าแน่ก็ไอ้ย..อีกไม่รู้กี่ล้านๆปี ก็เป็นเรื่องจริง คึกษาไปไม่ทั้งปาก็ว่ากันไป แต่ เป็นประโยชน์ต่อโลก เพราะคนนี้ไม่มีทุกข์ ไม่มีภัย ไม่มีทุกข์ของตนเองและไม่ภัยให้ใครๆในโลก ท่านไม่มาทำบาปทำเวรให้ใคร แต่ท่านมาช่วยโลก จึงเรียกโพธิสัตว์ เป็นผู้มาช่วยโลก ผู้รื้อชนสัตว์ ก็มีของจริงนะ..ต้องศึกษา ต้องเห็นจริง เห็นเอง บัจจัตตัง เป็นตถตา เป็นเช่นนั้นเองเลย จนกว่าจะได้เป็นตถาคตา ได้แล้วมันไม่ต้องไปทำอีก อย่างฤๅษีนั่งสมาธิสะกดจิตนี้ ไปถามท่าน หลวงตาที่เชี่ยวชาญสมาธิฤๅษีทุกองค์ซิ ท่านก็ย้งต้องนั่งสมาธิของท่านอยู่ทุกวัน มันไม่จบกิจหรือก ท่านไม่นั่งไม่ได้ ไม่นั่งเดียวก็เรื้อ เดี่ยวไม่สงบ แต่ของพระพุทเจ้าที่เป็นโลกุตรระสัมมาทิฏฐินี้ ไม่ต้องไปนั่งสมาธิอีก ไม่ต้องไปทำอีก จบแล้วก็จบเลย มีดับทุกข์ได้ สลัดคืนได้ ปฏิณิสลัคคะ สูงสุดคืนสู่สามัญได้ ครอบอาริยสลัสี ครอบลัจจญาณ กิจจญาณ กตญาณ จบปรัวัฏฏ์ ๑๒ แล้ว ไม่ต้องปฏิบัติอีกเป็นตถตา มันเป็นในตัวผู้นั้นเองเลย เป็นเองแล้ว ตถทานี้แปลว่าเป็นอย่างนั้นเอง ซึ่งอาตมามีนัยสำคัญต่างกับท่านพุทททาส คำว่า ตถทานี้ เป็นเช่นนั้นเอง ตถทานี้คือ คุณธรรมที่ได้แล้วเป็นโดยอัตโนมัติของผู้นั้นแล้ว จบกิจแล้ว เป็นแล้วเป็นเลย เป็นตถตา พระพุทเจ้าก็เรียกว่า ตถาคตา เป็นเช่นนั้นเอง เป็นความจริงที่ยิ่งใหญ่ยิ่งกว่าตถตา ระดับ พระสาวกก็เป็นตถตา ส่วนพระพุทเจ้าก็เป็นตถาคตาไปเลย ตถาคต ท่านก็เป็นอย่างนั้นเองของท่านเลย เป็นไปเอง เป็นในตนเอง เป็นเช่นนั้นเอง เป็นความแท้จริงนั้นแล้ว ไม่ต้องไปปฏิบัติอีก

เสร็จจากการสนทนาซักถามกับพ่อท่านแล้ว คุณไฟงานหรือวิศิษฏ์ จิตตานุปัสน์ ได้ สัมภาษณ์พระนิสิตรูปหนึ่ง จากส่วนที่ได้สัมภาษณ์สั้นๆดังนี้

“อาตมาภาพพระมหาบุญนภัสร์ ธิรปุณโณ นิสิตมหาจุฬาลงกรณ ระดับของปริญญาโท ได้มาศึกษาดูงานของพุทธสถานสันตโศก ก็ได้เห็นความเป็นอยู่ของชาวโศกว่าการพัฒนา คุณภาพชีวิตด้วยหลักพุทธธรรม เรียกว่าการใช้ระบบสาธารณโภคี การบริโภคใช้สอยแบบพื้ห้อง แบบองค์กรวม นำระบบของสังฆะแห่งพุทธะมาปรับใช้ หรือว่าประยุกต์ใช้ด้วยดี มีคุณภาพ มีทั้ง หลักการบริหารทางด้านสาธารณิยธรรม การประชุมองค์กร กิจกรรมต่างๆ มีการประชุมแล้วก็ การเป็นอยู่ที่เรียกว่าไร่ลพិษภาวะ ถึงแม้สังคมโลกก้าวล้ำด้วยเทคโนโลยี แต่ว่าสังคมของโศก นั้นอยู่แบบธรรมชาติ เรียกว่าเป็นระบบรากหญ้าของชุมชนที่จะสร้างพลังที่ว่าความเป็นอยู่ของตนเอง หรือว่านำทฤษฎีของในหลวง หลักเศรษฐกิจพอเพียง หลักการพึ่งตนเอง โดยถึงแม้สังคม โลกจะเปลี่ยนไปอย่างไร แต่ว่าการใช้ชีวิตอย่างพึ่งตนเอง ตามระบบของธรรมชาติ สังคมโลกจะ เปลี่ยนแปลงไปอย่างไรก็ตาม แต่ว่าชุมชนนี้สามารถดำรงอยู่ด้วยตามหลักของความพอเพียง เป็น อยู่ตามธรรมชาติ กฎเกณฑ์ต่างๆที่ใช้ก็ใช้หลักพุทธธรรมตามพระไตรปิฎกนำมาปรับใช้ ก็คือว่า พัฒนาชุมชนได้ดี เรียกว่าการนำศรัทธาของชุมชน ของคนที่เห็นว่าชุมชนนี้เขาอยู่กันอย่างพื้ห้อง

อยู่กันอย่างคร่ำครวญ อยู่กันอย่างเรียกว่าไม่เบียดเบียนธรรมชาติเลย เราก็จะพบได้จากชุมชนของชาวโศกที่สามารถเป็นอยู่ได้จริงๆ ตามวิถีชีวิตของคนเมือง ซึ่งชุมชนโศกตรงนี้ ซอยนวนมิตร ๔๔ หรือว่า ๔๖ แถวนี่เป็นชุมชนเมืองแท้ๆ ถ้าเราดูสภาพด้านนอก มีกลุ่มชุมชนหนึ่งอยู่แบบสมถะและสันโดษพอเพียง มีความจริงใจ มีความเอื้ออาทร มีความสามัคคีเรียกว่าภราดรภาพ ความเป็นพี่เป็นน้อง จะเห็นได้จากชุมชนโศก ความประสานสามัคคีทำงานร่วมกัน การประชุม การจัดสรรองค์กร หรือว่าบูรณาการครอบงำรวมตามหลักของธรรมะที่สามารถประยุกต์ใช้ได้อย่างดีเยี่ยม ชุมชนนี้จะตั้งอยู่ได้ ถึงแม้เศรษฐกิจสังคมจะพัฒนาไปขนาดใดแล้ว ชุมชนนี้จะไร้อุปสรรคปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม เพราะว่าสังคมโลกเกิดมลพิษภาวะสิ่งแวดล้อม แต่มาดูชุมชนโศก แม้แต่ความเป็นอยู่ทางด้านการบริโภค การใช้สอยนี้ ก็จะใช้ระบบธรรมชาติ โดยเกื้อกูลธรรมชาติ จะไม่เบียดเบียนกัน เราจะเห็นชุมชนนี้เป็นชุมชนมังสวิรัตินิยม หยุดการเบียดเบียนสรรพสัตว์ การใช้พืชพันธุ์ธัญญาหารในการดำรงชีวิต ซึ่งทำได้จริงๆ ในวิถีชีวิต ไม่ใช่ทำไม่ได้ แล้วชุมชนนี้มีคนเป็นจำนวน ๑๐๐ จำนวน ๑,๐๐๐ และเป็นอยู่กันได้อย่างจริงจัง แล้วก็ชื่นชมว่าชุมชนนี้ทำได้จริงๆ ตามหลักของธรรมชาติถือว่าเป็นทางสายกลางก็ว่าได้ก็เป็นได้จริง”

คุณวิศิษฐ์ : แล้วตรงนี้นี่สะ ตรงเป้าที่ท่านได้มาศึกษาไหมครับ ตามหลัก Fundamental

พระมหาบุรุษ : เป็นการศึกษาคือว่าชุมชนของชาวโศกจะเป็นไปตามหลักนั้นไหมว่าเป็นไปไหม หรือเป็นการเปลี่ยนแปลง เพราะว่าการสืบทอดอายุทางศาสนา ทุกคนมีความคิดและทัศนคติไม่เหมือนกันเท่าไร แต่ว่าใครจะปรับใช้อย่างนั้นก็เป็นที่ลืมนิเทศภาพตามบทบาทของการนับถือศาสนาว่า เราจะนับถือศาสนาใดก็ได้ ซึ่งสังคมโลกจะเริ่มเปิดกว้าง แล้วในประเทศไทยก็เปิดสังคมเป็นเวทีที่กว้างขวางในยุคของประชาธิปไตยแล้วก็ยังเป็นเส้นทางเลือก แล้วก็ตรงนี้เป็นการใช้หลักพุทธธรรมมากกว่า ตามหลักนั้น เป็นสังคมที่ถูกกดดันทางด้านศาสนา มีแรงผลักดันเกิดการเบียดเบียน อีกชุมชนหนึ่งก็จะแสวงหาวิถีทางของการจะรวมกลุ่มต่อต้านเพื่อไม่ให้มีการเบียดเบียนกัน แล้วก็ปรับประยุกต์ใช้ให้มันเกิดผลประโยชน์ทางด้านสันติสุข มันเป็นตัวนั้นมากกว่า ซึ่งต่างกัน

คุณวิศิษฐ์ : อืม...สะ ท่านจะมีข้อฝากอะไรกับชาวโศกบ้างไหมครับ

พระมหาบุรุษ : ข้อฝากชาวโศกก็คือ ก็ขอให้ชาวโศกนั้นได้มีพลังใจ แล้วก็สร้างชีวิต วิถีชีวิตนี้ให้เป็นส่วนหนึ่งของสังคมไทย ถึงแม้ไม่ได้เป็นไปทั้งหมดตามบทบาทหรือกลไกอะไรก็ได้ แต่วิถีชีวิตนี้ถือว่าเป็นทางเลือกที่ดี แล้วก็มองภาพรวมของชุมชนโศกมีความสุขอยู่แล้ว ก็รักษาความสุขนี้เอาไว้ อย่างน้อยก็เป็นส่วนหนึ่ง หรือว่าเป็นประทีปดวงน้อย ถ้าหากใครบางคนเขาสิ้นหวัง หหมดหวัง แต่ชาวโศกสามารถพึ่งพาตัวเองได้ ประทีปดวงนี้อาจจะจุดประกายไฟแห่งชีวิตให้อีกหลายชีวิตที่กำลังสิ้นหวัง กลับมีพลังฟื้นขึ้นมาใหม่ แล้วก็ชุมชนจะเติบโตได้อย่างมั่นคง แล้วก็ไม่ล่มสลายเป็นส่วนหนึ่งของไทยตลอดไปก็แล้วกัน

✿ รัตย์ราม.

๒๙ ก.ย. ๒๕๕๘

โรงเรียนอัสสัมชัญ

ภุฉาฟ้าหน้า

สมเป็นแดนสวรรค์
ถิ่นใดว่าเลิศเลอ

ฟ้าหน้าเย็นหน้าสวย
แมกไม้รายล้อมมา

นาข้าวในหุบต่ำ
ป่าสักสลัดใบ

กินอยู่อย่างเรียบง่าย
รักษ์วัฒนธรรมลานนา

ไม้ดอกแข่งดอกบาน
กิ่งกอช่อกงามล้ำ

กังวานแห่งเสียงธรรม
กิเลสร้ายคร่ำครวญ

หอมเว่ยหอมกลิ่นศีล
สุขใจไร้เค็ลือบแคลง

ด้วยมีแสงธรรมส่อง
ศีลธรรมสร้างประสาน

น้ำใจแจกสายชล
พานพบอบอุ่นใน

ลาร้างห่างไกลแล้ว
สวรรค์บนแดนดิน

ไม่หนีกฝืนจะได้ใจ

เป็นรองเธอแดนภุฉา

ดงงามด้วยหมู่เมฆมา

เย็นธารารินน้ำใส

แปลงกะหล่ำอยู่ไม่ไกล

ซึ่งหน้าใจชาวภุฉา

แข่งขันไปไร่มายา

ดอยแพงคำสมคำคำ

หน้าลานบ้านเนินสูงต่ำ

ราวน้ำคำขอเชิญชวน

ร้ายล้ำน้ำเทล่ามารรวน

แปรชบวนปรับเปลี่ยนแปลง

พุ่งทั่วดินเจดแจรง

เปรี๊ยะบหลายแหล่งแห่งโตปาน

จึงเรื่องรองไร่เทียมทาน

แดนภุฉาฟ้าเป็นใจ

ไหลเลาะล้นผ่านแนวไพร

หทัยปลื้มใต้ตีมกิน

ยังเพริศแพรวในดวงจันต์

คือภุฉาฟ้าหน้าเอย

✓ ไปไม่เหลือ

คน

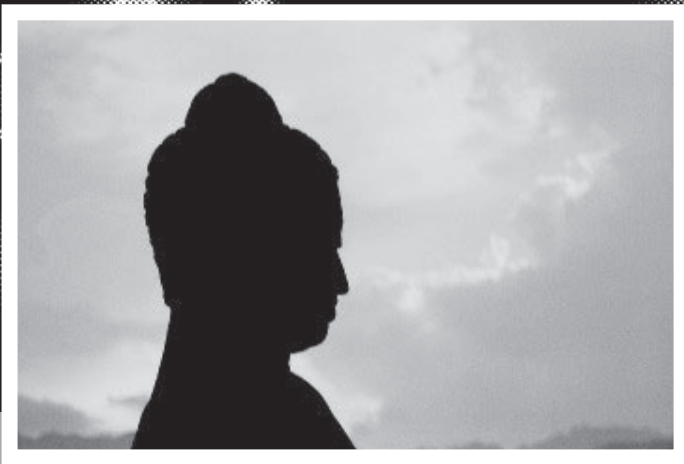
...อันวิถีชีวิตคน

๑ สัปดาห์วันเวียนว้าย
มีสุขทุกข์เกิดแก่เจ็บตาย
เข้าสายบ่ายกลางวันเย็น

...อีกกินอยู่สู่หลับนอน
จำรวย...เคือคร้อนมากเห็น
หัวเราะ...ขี้มเศร้าเหงาเป็น
กิเลสหลอกล่่นเช่นเดิม

✓ ทอง ๑๐๐ %

มาดหมาย

ริมวาริน	ถิ่นเกิด	กำเนิดพ่อ
จะสร้างก่อ	ชุมชน	คนอาศัย
เป็นสังคม	สมบูรณ์	พูนอำไพ
ที่ห่างไกล	พิชพาล	สารเคมี
ถิ่นอุดม	สมควร	มวลเกษตร
อาณาเขต	เพียงพอ	ต่อวิถี
ไพรพฤกษา	ป่ารัง	ก็ยังมี
ธารนที	อาศัย	ไม้กันดาร
สมเป็นที่	มีธรรม	นำชีวิต
ดำเนินกิจ	ก่อเกิด	เอื้อประสาน
ร่วมชีวิน	มั่นคง	เป็นวงศ์วาร
ประกอบกร	สามัคคี	อันดีงาม
ริมวาริน	ถิ่นเกิด	กำเนิดพ่อ
จะสืบต่อ	คนดี	มีกรรมสาม
เป็นเผ่าพงษ์	วงศ์เชื้อ	เพื่อใจความ
ว่าแผ่นดิน	สันทราม	เพราะความเพียร

✓ อ่อนถนอม ญาณแยวี

อย่าทิ้งกรรม

พ่อเมตตามาเยี่ยมเปี่ยมพระคุณ
เอื้อโออุ่อน์ให้คุณค่ามหาศาล
เหมือนฝนหล่นจากฟ้ามาประทาน
ได้สรุสนานใจกายคลายกังวล

ฟ้าสะเทือนเลื่อนลั่นสำคัญค่า
เหมือนนิมิตหมายมหิทรากุศล
ก่อเกิดกรรมล้ำค่าเมฆาดล
สร้างชุมชนชาวพุทธสุดแดนไทย

แจกชุมชนจนยากลำบากนัก
เผ้าพุ่มพักฝ่าฟันไม่หวั่นไหว
ชูธงกรรมนำหน้าเหนือฟ้าไทย
พลีวิไลวิไลตาอย่างทำทนาย

ปรารธนาบารมีที่วิโมกข์
หลุดจากโลกโลภก็ยึดที่หมาย
มีวิมุติหยุดจนพ้นเกิดตาย
สืบสายโพธิสัตว์กำจัดมาร

เรียนรู้โลกเหนือโลกเพื่อช่วยโลก
ให้เสื่อมสลายหายโศกโลกเล่าขาน
ใกล้ใกล้ยุคลุกใหม่จากภัยพาล
เริ่มรุกรานแรงไล่ไร้เมตตา

มารวมพลังตั้งใจได้ร่วมพุทธ
สื่อวิสุทธิเสียงกรรมนำศาสนา
ศีลมี สมาธิมั่น เรืองปัญญา
แม้โลกแล้ง แหล่งหล้า อย่าทิ้งกรรม

ชื่อใหม่ นางสาวดาวพร ชาวหินฟ้า
ชื่อเดิม นางสาวพรสิน คำภีเดช

พี่น้อง ๖ คน เป็นคนที่ ๓
ภูมิลำเนา บ้านนาเขีย อ.เดชอุดม จ.อุบลราชธานี
เกิด ๒๖ ก.ย. ๒๕๐๖
สถานภาพ โสด
การศึกษา มัธยมศึกษาปีที่ ๖ จากการศึกษาออก
 โรงเรียน หมู่บ้านราชธานีอโศก
อาชีพเดิม ค้าขาย
สถานที่ทำงาน ตลาดผ้า อ.วารินชำราบ จ.อุบลราชธานี

ปี พ.ศ.๒๕๒๔ คุณแม่แนะนำมาร่วมงานกองทัพธรรม ไปที่วิทยาลัยครูอุบลฯ ประทับใจการรวมตัวเป็นหมู่กลุ่มที่เหนียวแน่น และธรรมะที่เป็นลัทธิธรรมของชาวโศก จากนั้นถือศีล ๕ ลดละอบายมุขทุกชนิด กินอาหารมังสวิรัต ตั้งแต่ ปี ๒๕๒๗ และร่วมกิจกรรมของกลุ่มอุบลอโศกทุกเดือน เป็นผู้รับใช้กลุ่มปรับอาชีพให้สุจริตมากขึ้น ทั้งเสียสละวัตถุทรัพย์บ้างตามเทศกาลงานสำคัญๆของชาวอโศก จนเกิดศรัทธาเพิ่มขึ้น จึงตัดสินใจขออนุญาตทางครอบครัวเข้ามาอยู่วัด เดือนกรกฎาคม ปี ๒๕๓๑ ณ พุทธสถานศิระะอโศก ต.กระแซง อ.กันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ

เมื่ออยู่กับชาวอโศก ช่วงที่อยู่ศิระะอโศก ทำงานค้าขายที่ร้านน้ำใจ ผู้รับใช้โรงครัว ทำงานกสิกรรม ไร่สารพิษ(สวนชำตาโตง) ดูแลผู้สูงอายุ(อโรคนาศาลา) แล้วย้ายมาอยู่ราชธานีอโศก ปลายปี ๒๕๓๖ เป็นผู้รับใช้อุทยานบุญนิยมรุ่นแรก เป็นประธานเครือข่ายกสิกรรมไร่สารพิษราชธานีอโศก(ดูแลการตลาด) เป็นผู้ประสานงานภายในศูนย์ฝึกอบรมราชธานีอโศก และติดตามประเมินผลโครงการ ส.ส.ส. เป็นพี่เลี้ยงงานอบรมและฐานสาธิตการทำแชมพู น้ำยาซักผ้า น้ำยาล้างจาน

☆ **ปัญหาและอุปสรรคในการทำงาน** ถ้าเอาความคิดตัวเองเป็นหลัก อุปสรรคจะมีแน่ แต่ถ้าเอาความคิดหมู่เป็นหลักอุปสรรคก็จะลดลง ก็มีบ้าง เพราะเราเองลดกิเลสไม่ทัน (เราก็แก้ด้วยการปรึกษาสมณะ ลึกขมาตุให้มากขึ้น)

☆ **แนวทางแก้ไข** ลดกิเลสตัวเราด้วย ปรึกษาสมณะ ลึกขมาตุให้มากขึ้น ทำงานตามมติที่ประชุม

☆ **ข้อปฏิบัติที่คิดว่ายากที่สุด** ศีลข้อที่ ๖ การกินยังไม่มือเดียว ไม่ได้ต่อเนื่องเท่าที่ควร

☆ **คติประจำใจ** เศษเสี้ยวของความคิด ปลื้ชีวิตติดบ่วงจม
 ปลอดภัยให้มั่นคง จะสุขสมอารมณ์โปง

☆ **เป้าหมายชีวิต** ขอเพียงล้างกิเลส อนุสัยให้สิ้นภพ จบชาติ ให้ได้มากที่สุด

☆ **ข้อคิดข้อฝากให้หมู่กลุ่ม** อยากให้พี่น้องชาวอโศกที่ยังทิ้งโลกียะไม่ได้ ให้รีบเร่งเข้ามาอยู่วัดเร็วๆ ด้วย คนอยู่วัดรอบจัดมากกำลังรอพี่น้องอยู่ทุกวินาทีละ

มีคนเคยพูดว่า “หนทางที่ยังไม่เคยไปมักจะ
 แสนไกลเสมอ” ที่จริงเป็นความรู้สึกของเราเองแหละที่
 คิดไปว่ามันไกล เพราะเป็นเส้นทางที่เราไม่คุ้นเคย
 เมื่อคุ้นเคยแล้วจะรู้ว่าใกล้แค่นี้เอง เมื่อข้าพเจ้ามาเป็น
 นักปฏิบัติธรรมชาวอโศกใหม่ๆ คิดว่าเส้นทางนี้ยาก
 ลำบากมาก จากที่เป็นคนไม่มีศีลเป็นปกติสามารถฆ่ามด
 ฆ่ายุง ฆ่าปลาได้ง่ายๆ หยิบยืมของคนอื่นโดยไม่ได้อ
 บอกกล่าวเจ้าของ ชอบบ่นินทาว่าร้ายผู้อื่น ตัดการ
 ละเล่นมหรสพดูหนังฟังเพลง ทั้งๆที่ตอนเป็นเด็กก็
 ท่องศีล ๕ ได้คล่อง ตอนเป็นครูสอนนักเรียนทั้ง
 เบญจศีล-เบญจธรรม แต่ไม่เคยมีสำนึกเลยว่าเรา
 ควรถือศีล ๕ ให้ได้จริงๆ ไม่เคยมีใครมาบอกสอน
 แม้แต่พ่อแม่ น่าสงสารตัวเอง

อายุ ๓๐ ปีจึงได้พบชาวอโศกท่านหนึ่ง ถือ
 ศีลปฏิบัติธรรม รู้สึกว่า เอ๊ะ! ดีนี่ลองทำบ้าง โอ้โห ! ยาก
 มากเพราะไม่เคยทำมาเลย

ศีลข้อแรก ไม่ฆ่าสัตว์ ก็พอจะทำได้ แต่ไม่กินเนื้อสัตว์นี้ทำใจลำบาก เพราะเป็นคนชอบอาหาร
 คาวๆ ชอบกุ้ง หมู ปู ไก่ และสารพัดสัตว์ ส่วนผักผลไม้ไม่ชอบเลย ก็ต้องมาฝึกกินมังสวิรัต
 เพราะสัญลักษณ์ของชาวอโศก คือ เป็นผู้ถือศีลกินมังฯ พ่อท่านให้เป็นบุญญาฤทธิหมายเลข ๑
 เป็นเพราะเรากินอาหารทุกวัน ถ้ากินอาหารบริสุทธิ์ไม่เปื้อนเลือดเนื้อสัตว์ ก็เป็นบุญเป็นการชำระบาป
 ทำได้ทุกๆวัน วันละ ๑-๓ มื้อ วันอาทิตย์ที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๙ เป็นวันแรกที่ตั้งใจกินมังฯ พักอยู่
 หอพักแถวฝั่งธนฯ ผ่านตลิ่งชัน มีร้านอาหารหลายสิบร้านไม่มีร้านอาหารมังสวิรัตสักร้านเดียว ต้อง
 ขึ้นรถเมล์ไปร้านคุณสาส์ (ปัจจุบัน คือ คุณแรงใจ ที่อยู่ปทุมอโศก) ความรู้สึกตอนนั้นคิดว่าไม่อร่อย
 ถูกปากเลย ต่อมาร้านปิดกิจการคุณแรงใจเลิกร้านเตรียมเข้าวัด จึงไปซื้ออาหารร้านสวัสดิการใน
 โรงพยาบาลศิริราช ก็อร่อยบ้างไม่อร่อยบ้าง มื้อไหนอาหารอร่อยก็เป็นสุข มื้อไหนไม่อร่อยก็ทุกข์
 ส่วนใหญ่จะทุกข์มากกว่า ก็อดทนข่มฝืนสู้กิเลสเรื่องรสอร่อย ถือว่าเป็นวิบากที่เราคิดเรื่องนี้มากที่สุด
 แต่ไม่ทอดทิ้งเพราะรู้ว่าสิ่งนี้ดีเราอยากเป็นคนดี การกินมังฯถ้าจะให้ร่างกายแข็งแรงต้องกินข้าวกล้อง
 ถั่ว งา ถั่วเขียว ถั่วดำ พืชผักผลไม้สดๆ ซึ่งล้วนแต่ไม่ชอบทั้งนั้น แถมเวลาไปวัดฟังธรรมวันอาทิตย์
 กินข้าววัดก็กินแบบตักราดบนข้าวทุกอย่างวางโหมะในจาน แรกๆกินแล้วรู้สึกอยากอาเจียน นี่ยัง
 ไม่พูดถึงการกินมื้อเดียว ซึ่งต้องฝึกฝนยิ่งขึ้น แต่ถ้าทำได้ถือว่าได้เกียรติคุณอันดับ ๑ สำหรับ

ข้าพเจ้าเรื่องมือเดียวยังลุ่มๆดอนๆอยู่ แต่ก็พยายามทำให้ได้ตลอดรอดฝั่งในภายภาคหน้า การฝึกเรื่องการกินเป็นการฝึกลดกามรสอร่อย สิ่งที่มาคือ อดตามานะลดไปด้วย ลดความอยากกินสนใจตน กุศลธรรมเจริญ เมตตาธรรมเจริญ สงสารสัตว์ สงสารคนฆ่าที่เขาไม่รู้จริงๆว่าก่อบาป เมื่อฝึกกินมังฯ จนชำนาญก็มาฝึกกินอาหารที่แม่ครัวผสมร.ทำแบบตัดรสอร่อย เหลือแต่รสนิพพาน พอทำได้ก็สบายไม่ต้องอดทนข่มฝืน กินเอาธาตุอาหาร แต่กว่าจะผ่าน ฌาน ๑-๒-๓-๔ อุเบกขา ก็กินเวลาเป็นปี เคล็ดลับความสำเร็จ คือ ทำอย่างต่อเนื่อง อย่าหยุด ถ้าหยุดเมื่อใดจะถอยหลัง โดยไม่รู้ตัวต้องไม่หยุดอยู่ในกุศล เมื่อกินมังฯ ได้สบายแล้ว ก็งดไข่ งดนมสัตว์ เพื่อเป็นมังฯที่บริสุทธิ์

ข้าพเจ้าเป็นลูกพ่อกำนัน (ที่เป็นลูกเพราะพ่อท่านให้กำเนิดทางจิตวิญญาณมนุษย์) ในฐานะผู้ครองเรือนอยู่นอกวัด จึงปฏิบัติค่อนข้างช้า ฆราวาสบารมีที่เป็นทุนเดิมมีมาน้อย ไม่เหมือนท่านสมณะสิกขมาตุ ผู้เตรียมบวชหรือคนวัด ท่านที่สั่งสมบารมีไว้มาก เรื่องอาหารท่านก็ทำได้ง่าย พบอโศกปื๊บ ก็กินมังฯบริสุทธิ์และกินมือเดียวได้เลย เพราะบารมีและความเก่งของท่าน ข้าพเจ้าไม่เก่งแต่พยายามฝึกให้เก่ง แม้เน้นช้าแต่มั่นคงเด็ดเดี่ยวไม่หวั่นไหว ข้าพเจ้าตั้งปณิธานว่าตราบจนตายจะไม่ขอกินเนื้อสัตว์โดยไม่มีข้อแม้ใดๆทั้งสิ้น จะไม่เอาชีวิตสัตว์มาต่อชีวิตของเราอีกแล้ว

ที่เล่ามาเป็นการปฏิบัติธรรมเรื่องการกินมังฯเรื่องเดียว เป็นเรื่องพื้นฐานในชีวิตอยู่ที่ไหนก็ทำได้ไม่ใช่มาทำตอนมาวัดเท่านั้น นอกจากเป็นมังสวิรัตติ ซึ่ง

สัมปทา คือ ทำได้สำเร็จในระดับอธิศีลแล้ว ก็ต้อง

ปฏิบัติศีลข้ออื่นๆ สังวรศีลจนถึงศีลสัมปทา คือ

ทำได้สำเร็จในศีลข้อต่างๆ **ศีลข้อ ๒ ไม่ลัก**

ทรัพย์ละเอียดถึงขั้นไม่โลภอยากได้ของ

ผู้อื่น **ศีลข้อ ๓ ไม่ผิดลูกเมียผู้อื่น**

สังวรถึงขั้นประพฤติตนเป็นคนโสด

ถือพรหมจรรย์ ถ้าแต่งงานแล้วก็จะ

งดเว้นการเสพเมถุนอยู่กับอย่างเพื่อน

ศีลข้อ ๔ ไม่พูดเท็จหยาบ ส่อเสียด

เพื่อเจ้า ส้ารวมระวังอย่างยิ่ง พูดความจริง

อย่างมีประมาณฤกษ์กาลเทศะ **ศีลข้อ ๕ ไม่ติด**

อบายมุข ๖ ที่นำหลงไหลอยู่รอบตัว นอกเหนือจากสุรยาเสพติด ก็มีทั้งแพชชั่น มหรสพ เกมกีฬา เทียวกลางคืน คบมิตรซัว ความเกียจคร้าน การพนัน และอื่นๆอีกเยอะ นี่เป็นศิลปะที่ต้องปฏิบัติให้เป็นปกติ ทำให้เป็นนิสัยสูงขึ้นไปเรื่อยๆเท่าที่จะทำได้ พ่อท่านบอกว่า คือ ถ้าปฏิบัติให้ดีพาสู่วิมุติ ความหลุดพ้นได้

ศิลปะข้อ ๒ พอมาปฏิบัติธรรมกับชาวโอศกแล้วจะไม่อยากได้ของใคร เพราะพ่อท่านสอนให้มาจนมาไม่มีโลกีย์สมบัติ แต่ให้มาในโลกุตระสมบัติ โอศกมีแต่ให้ ประเดี้ยวก็จัดโรงบุญเนื่องในงานนั้น

ประเดี้ยวจัดโรงบุญเนื่องในโอกาสนี้ มีแต่จะรวมกลุ่มกันลงขันทำอาหารแจก ลงขันซื้อของมาขายราคาต่ำกว่าทุน จนคุ้นเคยกับการให้การสละส่วนเรื่องการลักขโมย การโกง หรือโลภอยากได้ของเขา ทำไม่เป็นแล้วล้มไปแล้วจะทำยังไง

ศิลปะข้อ ๓ โอศกมีผู้นำ คือ พ่อท่านที่เป็นโสด พ่อท่านเล่าให้ฟังบ่อยๆว่า ไม่ได้ตั้งใจโสด แต่เพราะเป็นบารมี ข้าพเจ้ามาวัดช่วงแรกๆ งง! ทำไมคนอื่นๆ ต้องอนุโมทนาดีใจที่เราเป็นโสด

เรายังไม่ดีใจเลย ยังคิดว่าทำไมไม่มีใครมาขอแต่งงาน เพื่อนๆเคยบอกแต่งงานแล้วมีความสุขนะ แต่งเถอะ พอมาโอศกเรียนรัฐธรรมนูญก็เข้าใจ แล้วดีใจที่ไม่เป็นคนคู่ เพราะมีทุกข์มากๆ แม้มีสุขก็สุขหลอกๆ แต่ก็ไม่ประมาท พยายามป้องกันตัวเองให้ครองความเป็นโสด ด้วยการแต่งตัวเสื้อผ้ามอซอปกปิดร่างกายมิดชิด ลดกามด้านรูปทั้งของเรา และลดกามให้ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดเราด้วย เรียกว่า Two in one แกรมฝึกไม่ใส่รองเท้า ใครคิดไม่ดีเห็นก็มองผ่านเลยไป ไม่มีคดีจุดไปท่อนาจารย์แน่นอน

ศิลปะข้อ ๔ สังวรระมัดระวังคำพูด เมื่อก่อนคิดว่าพูดโกหกเล็กๆน้อยๆไม่เป็นไร แล้วก็ไม่รู้ว่าการนิทานพูดเรื่องไม่ดีของคนอื่นก็ผิดศีล เพราะส่อเสียด ส่วนการพูดเพื่อเจ้าไร้สาระ ซึ่งอยู่กับผู้หญิงมาทุกยุคทุกสมัย ก็ทำเป็นปกติธรรมดา พอมาถือศีลต้องระวังคำพูด ถ้าไม่ระวังก่อกวนให้เราเองและคนรอบข้างได้ง่ายๆ จะระลึกถึงคำสอนของเล่าจื้อ ที่ว่า “จงคิดทุกคำที่พูด แต่อย่าพูดทุกคำที่คิด” ดูตัวอย่างพ่อท่านและลูกศิษย์พ่อท่าน ล้วนพูดแต่สาระอย่างมีประมาณ มีสติรู้กาลเทศะพูดจริง พูดไม่ผิด ไม่ให้ร้ายใคร ทุกสิ่งที่ท่านทำได้จริง เราก็มาฝึกตาม

ศิลปะข้อ ๕ คิดว่าแค่ไม่เสพสุรยาเสพติด พอฟังพ่อท่านสอนรู้ว่า อบายมุข คือ หัวหน้านรกคือ ทางไปสู่ความทุกข์ความหายนะ สังคมปัจจุบันนอกจากจะเฟ้อด้วยอบายมุข ๖ ซึ่งมีน้ำเมา การพนัน เทียวกลางคืน ดูการละเล่น คบเพื่อนซัว ซี้เกียจ ก็มีการแต่งตัวหุรหาวพุ่มเฟือย หรือโป๊ๆ ลิ่นเปลื้องเครื่องสำอาง การกีฬาประเภทต่างๆ ล่าสุดก็มีเกมคอมพิวเตอร์ และอื่นๆอีกมากเพิ่มอบายมุขจาก ๖ ข้อ ในสมัยพุทธกาลมาเป็นหลายสิบอย่าง แล้วแต่จริตใครติดข้อใด

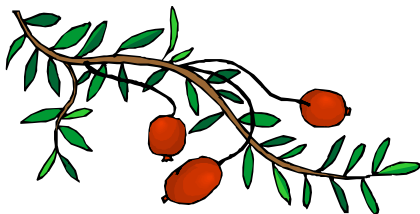
นี่ละคะศิลปะ ๕ ของฆราวาสผู้ครองเรือน สังวรกันให้ดีๆ ฝึกกันให้ชำนาญจะพ้นทุกข์ได้

ทำได้อะไรจะมีแต่รู้ ตื่น และเบิกบาน มีความสบาย
ไม่มีอับอาย แล้วถ้าถือศีล ๘ ศีล ๑๐ จะไม่สุขยิ่ง
กว่านี้หรือ ก็พากเพียรถือศีลสูงขึ้น เพิ่มฐาน**ศีล**
ข้อ ๖ กำหนดกินอาหารเป็นมื้อ ไม่กินจุบจิบนอก
มื้อและกินลดมื้อมาจนถึงมื้อเดียวได้ตามพระพุทธรเจ้า
ศีลข้อ ๗ ไม่หลงใหลในเสียงดนตรี เป็นกามทาง
เสียง **ศีลข้อ ๘** ไม่หลงการแต่งตัว การลูบไล้ด้วย
ของหอม **ศีลข้อ ๙** ไม่นอนที่นอนสูงใหญ่ ไม่หลง
สมบัติใหญ่ๆ โทๆ **ศีลข้อ ๑๐** ไม่มีเงินทอง

ข้าพเจ้าพยายามพากเพียรปฏิบัติธรรม
โดยเริ่มจากถือศีลอย่างที่ได้เล่ามาข้างต้นจากศีล ๕
แล้วก็ศีล ๘ มีความสุขกว่าตอนที่ไม่มีศีลเลย
มันเป็นความสุขที่สงบไม่ใช่สุขหลอกๆ สุขจัดจ้าน
ตามแบบโลกีย์ ต้องมาลองเองจึงจะรู้ ศีลเป็น
เพียงเบื้องต้นของการปฏิบัติ เป็นข้อที่ ๑ ของ
จรรยา ๑๕ เท่านั้น เราต้องปฏิบัติจรรยาอีก ๑๔ ข้อไปพร้อมๆกันด้วย และต้องศึกษาวิชา ๙ เป็น
ความรู้เพื่อปฏิบัติได้ถูกต้อง และมีธรรมะซึ่งเป็นปริยัติให้เราได้ศึกษาอีกมากมาย เช่น โพรบิกขยธรรม
๓๗ อุปกิเลส ๑๖ วรรณะ ๙ ฯลฯ ศึกษาเพื่อให้เราปฏิบัติได้บริสุทธิ์ขึ้น และที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรม
ได้มั่นคงยาวนานจนถึงปัจจุบัน เพราะข้าพเจ้าฟังธรรมจากพ่อท่านสม่าเสมอ ฟังซ้ำๆสิ่งที่พ่อท่านสอน
เป็นปรมาตถธรรม เป็นโลกุตระธรรม และข้าพเจ้าได้คบกับผู้เป็นอนาคตาภิกรชน คือ นักบวช ผู้เตรียมบวช
และคนวัด ผู้มีอิทธิพล ท่านทำเป็นตัวอย่าง เป็นเพื่อนบุญ และที่ขาดไม่ได้ คือ การคบคั่นหมูกุ่ม
ญาติธรรม ที่ล้วนมีศีลทั้งนั้น เราจะเห็นตัวเราได้ชัด ทั้งข้อดีข้อเสีย จะชี้ขุมทรัพย์ให้ได้ จะเป็น
มิตรดีสหายดีของเราเองลงมาจากพ่อท่านและผู้เป็นอนาคตาภิกรชน

เส้นทางสายนี้ไม่ใช่ทางสายเปลี่ยว มีเพื่อนร่วมทาง มีพ่อท่านเป็นผู้นำทางเป็นสัมมาอาริ
ยมรรคแน่นอน พิสูจน์แล้วด้วยตัวข้าพเจ้าเอง ก็จะขอเดินทางสายนี้ไปจนตาย เกิดใหม่ก็มาเดินต่อ
แม้จะพบหรือไม่พบพ่อท่านอีกก็ตาม ก็จะขอเกาะรอยจากคัมภีร์ที่พ่อท่านได้เขียนไว้มากมาย ขอเชิญ
ผู้เฝ้าดีมาคบคั่นกับเส้นทางสายโลกุตระนี้ แล้วจะรู้ว่าแม้ยังไม่เคยไปถึงจุดหมายปลายทาง แต่เส้นทาง
นี้ก็ไม่ใช่ไกลอย่างที่คิดและมีที่สิ้นสุด

 โดย...นวมานุท

- ศรัทธา มาบวช มากฤทธิ
- ชีวิต ฐพีษ ช่างถ่าย
- แต่ข้าย สุธา เมามาย
- เหล้าร้าย กว่าดู เยอะเลย

พระสาครเถระ

พระสาครเถระได้บำเพ็ญบุญญานิการไว้แล้วในพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ ตั้งในสมัยของ**พระพุทธเจ้าองค์ปฐมุตตระ** ท่านได้เป็นพรหมณ์มีนามว่า **โสภิตะ** พอได้พบเห็นพระพุทธเจ้าแล้ว ก็เกิดจิตศรัทธาอย่างยิ่ง กล่าวชื่นชมด้วยจิตกุศลอย่างเลื่อมใสจริงใจว่า

“ต้นไม้ทุกชนิดงอกงามบนแผ่นดินฉันใด สัตว์ผู้มีความรู้ก็ฉันนั้น ย่อมงอกงามในศาสนาของพระพุทธเจ้า ผู้ทรงถอนคนเป็นอันมากให้ออกจากทางผิด แล้วตรัสบอกทางที่ถูก ทรงฝึกพระองค์ แล้วแวดล้อมด้วยผู้ฝึกตน ทรงเพ่งฌาน แล้วแวดล้อมด้วยผู้เพ่งฌาน ทรงมีความเพียร แล้วแวดล้อมด้วยผู้ส่งตนไปดีสงบระงับและคงที่”

พระปฐมุตตรพุทธเจ้าทรงเห็นโสภิตพรหมณ์มีจิตเลื่อมใสแท้จริง ทั้งทำบุญด้วยการกล่าววาจาอันเป็นกุศลอย่างนั้น จึงได้ทรงพยากรณ์ว่า

“พรหมณ์ผู้มีจิตศรัทธาเราอย่างยั้งนี้ จะได้บวช จะได้บรรลุนิพพานในศาสนาของพระพุทธเจ้า พระนามว่า โคดม ในกาลภายภาคหน้า”

ครั้นโสภิตพรหมณ์ละจากชาตินั้นแล้ว ได้รีบนรมย์อยู่ในเทวโลก (โลกของผู้สุขสบาย) ตลอดแสนกัป (แสนชาติ) จนกระทั่งเมื่อกุศลจิตเกิดขึ้นตักเตือน จึงได้มาเกิดในสมัยของ**พระพุทธเจ้าองค์สมณโคดม** เป็นพรหมณ์อยู่ในนครสาวัตถิของแคว้นโกศล บิดามารดาตั้งชื่อให้ว่า **สาครเต**(ผู้ถึงดีแล้ว)

วันหนึ่งได้มีโอกาสฟังธรรมของพระศาสดา ก็บังเกิดจิตเลื่อมใสแรงกล้าในทันที จึงขอบวชใน พระพุทธศาสนา ฝึกฝนบำเพ็ญเพียรอย่างยิ่ง เพื่อละกิเลสทั้งหลาย โดยละการกระทำอันลามกด้วยกาย ละ วจีทุจริตและมโนทุจริต ทั้งภิกษุสาครตะก็ยังคงเป็นผู้ชำนาญในไตรปิฎกมาก อันเป็นฤทธิ์ทางโลกก็อีกด้วย มีอยู่คราวหนึ่ง ภิกษุสาครตะได้เป็นอุปัฏฐาก(ผู้รับใช้ดูแล)ของพระศาสดา พระผู้มีพระภาคเจ้า เสด็จอยู่ในเขตยชนบท ถึงตำบลบ้านภัทททิกา(บ้านร้างงาม) ที่นั่นพวกคนเลี้ยงวัว พวกทำปศุสัตว์(สัตว์ เลี้ยง) ชาวนาและคนเดินทาง พอได้พบกับพระศาสดาแล้ว ต่างพากันถวายบังคม กราบทูลเตือนว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอพระองค์อย่าได้เสด็จไปที่ท่าอัมพะ(ท่ามะม่วง)เลย เพราะมีนา(งู ใหญ่)ตัวหนึ่งชื่อ อัมพตภูฏกะ อาศัยอยู่ในอาศรมของชฎิล(ฤๅษี)มันผมเป็นมวยสูงนิยมบูชาไฟ เป็น อสรพิษที่ฤทธิ์มาก มีพิษร้าย มันจะเบียดเบียนทำร้ายพระองค์ได้ พระเจ้าข้า”

แม้พวกเขาจะกราบทูลอย่างนั้น พระองค์ก็ทรงทำอาการดุขณิ(อาการนิ่งไม่พูด) พวกเขาจึงยำเือน แก่พระศาสดาอีกถึง ๒ ครั้ง แต่พระองค์ยังคงเสด็จไป แล้วประทับอยู่ ณ ราวป่าใกล้ๆท่าอัมพะนั่นเอง ภิกษุสาครตะซึ่งคอยติดตามรับใช้พระศาสดา จึงได้ไปยังท่าอัมพะด้วย แล้วเข้าไปในอาศรม ของชฎิล ปูลาดหญ้าเป็นที่รองนั่งตรงโรงบูชาไฟ อันเป็นที่อยู่ของนาคนั้น นั่งลงคู้บังลังก์(นั่งขัดสมาธิ) ตั้งกายตรง ดำรงสติไว้เฉพาะหน้า

นาคพอเห็นภิกษุสาครตะกระทำทำทายเป็นเช่นนั้น ก็ขุ่นเคืองดุร้ายขึ้นมาทันที ฟันควันทวนตลบ ขึ้น แม้ภิกษุสาครตะก็แสดงฤทธิ์ข่มนาคบ้าง ทำให้เกิดควันทวนตลบขึ้นเช่นกัน เสมือนโดนลบหลู่นาคยิ่ง หนักไม่ได้ จึงพนไฟร้อนแรงเข้าใส่ ภิกษุสาครตะก็เพ่งจิตเข้าสู่ไตรปิฎกสถิติน บันดาลไฟพุ่งออกด้านทานไว้ ฤทธิ์เดชของนาคไม่อาจข่มภิกษุสาครตะได้ แต่ฤทธิ์ของภิกษุสาครตะกลับข่มนาคไว้ได้ **ในเวลาเดียวเดียว ...ก็การบนาคนั้นให้เชื่อใจได้** แล้วจึงกลับไปคอยรับใช้พระศาสดาตามเดิม

วันรุ่งขึ้น พระศาสดาเสด็จจาริกไปสู่นครโกสัมพีเมืองหลวงของแคว้นวังสะ พวกชาวนานครโกสัมพีซึ่งได้รู้ข่าวว่า ภิกษุสาครตะต่อสู้ด้วยฤทธิ์ชนะนาคดุร้ายตัวนั้นแล้ว ต่างพากันมุ่งหน้ามารับเสด็จพระศาสดา แล้วเข้าไปหาภิกษุสาครตะด้วยความเคารพศรัทธา ยิ่ง โดยไถ่ถาม และปวารณา(เปิดโอกาสให้ขอ)ว่า

“พระคุณเจ้าผู้เจริญ สิ่งใดที่ท่านปรารถนาและหาได้ยาก นิมนต์บอกสิ่งนั้นเถิด พวกเราจะจัด มาถวายให้แก่ท่าน”

แต่ภิกษุสาครตะนิ่งเฉยเสีย มีได้ว่ากล่าวอะไร มีแต่พวกภิกษุจันพัคคีย์(ภิกษุกลุ่มหนึ่งมีกัน ๖ รูป) พากันกล่าวว่า

“ดีสิ ! จงนำสุราใสสีแดงดั่งสีเท้านกพิราบมาถวายเถิด เพราะเป็นของหาได้ยาก และเป็น ของน่าชอบใจอีกด้วย”

ชาวนนครโกสัมพีได้ยินเช่นนั้นก็รับคำ แล้วกลับไปจัดเตรียมสุราเอาไว้ยังเรือนของพวกตน (ใน เวลานั้นพระพุทธเจ้ายังมีได้ทรงบัญญัติห้ามดื่มสุรา)

ครั้นรุ่งเช้า....ภิกษุสาครตะเข้าไปบิณฑบาตในพระนคร แต่ละครัวเรือนพอได้เห็นภิกษุสาครตะมา ต่างพากันกล่าวอ้อซ้เฉสนา(นิมนต์)ว่า

**“นิมนต์พระคุณเจ้าสาครตะ เชิญดื่มสุราใสสีแดงดั่งสีเท้านกพิราบนี้เถิด เจ้าข้า
นิมนต์ดื่มสุราใส.....
นิมนต์ดื่ม.....”**

ภิกษุสาครตะจึงได้ตีไม้สุราไปทุกๆคว่ำเรือ่น ครั้นเวลาขากลับออกจากเมือง ก็เฝ้าสุราจนเดินทรงกายไว้ไม่อยู่ ล้มกลิ้งนอนฟุบอยู่ตรงประตูเมืองนั่นเอง

พอดีพระผู้มีพระภาคเสด็จกลับทางประตูเมืองนั้น พร้อมด้วยภิกษุอีกเป็นอันมาก ได้ทอดพระเนตรเห็นภิกษุสาครตะล้มฟุบอยู่ จึงรับสั่งกับภิกษุว่า

“ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจงช่วยกันหามเอาท่านสาครตะไป”

ภิกษุเหล่านั้นช่วยกันหามภิกษุสาครตะกลับคืนสู่อาราม แล้วให้นอนหันศีรษะไปทางพระผู้มีพระภาคเจ้า แต่เพราะความเมาไม่มีสติ ที่สุดภิกษุสาครตะก็กลับนอนเหยียดเท้าหันเท้าทั้งสองไปทางพระศาสดา เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นอย่างนั้น ได้ตรัสถามกับหมู่ภิกษุว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ท่านสาครตะปกติมีความเคารพเรา มีความยำเกรงเราตาคาคต มีใช้หรือ”

“เป็นเช่นนั้น พระพุทธเจ้าข้า”

“ก็แล้วบัดนี้ ท่านสาครตะมีความเคารพเรา มีความยำเกรงเราตาคาคตอยู่หรือ”

“ไม่มีเลย พระพุทธเจ้าข้า”

“ก็ท่านสาครตะเป็นผู้มีฤทธิ์มาก สามารถต่อสู้อำนาจที่ท้าวอัมพะได้ มีใช้หรือ”

“ใช่ พระพุทธเจ้าข้า”

“ก็แล้วเดี๋ยวนี้ท่านสาครตะสามารถสู้ได้ แม้กับงูเล็กๆสักตัวหรือไม่”

“ไม่ได้ พระพุทธเจ้าข้า”

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย น้ำที่ดื่มเข้าไปแล้วมีนเมา ถึงแก่วิสัญญิภาพ(หมดสติ)นั้น ควรดื่มหรือไม่”

“ไม่ควรดื่ม พระพุทธเจ้าข้า”

พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงทรงดำหนินว่า

“ฉะนั้น การกระทำของท่านสาครตะจึงไม่เหมาะ ไม่สมควร ไม่ใช่กิจของสมณะ ใช้ไม่ได้ ไม่ควรทำ ไม่ควรดื่มน้ำที่ทำให้ผู้ดื่มเมามาย การกระทำของท่านสาครตะนั้น ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส ไม่เป็นไปเพื่อความเลื่อมใสยิ่งของชุมชนที่เลื่อมใสแล้ว

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุใดตีไม้สุรา(น้ำเมาที่กลั่นมา) และเมรัย(น้ำเมาที่หมักหรือแช่มา) ภิกษุนั้นต้องอาบัติ(มีความผิด) ปาจิตตีย์(ชื่ออาบัติเบาอย่างหนึ่ง)”

นั่นคือพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงบัญญัติ ห้ามภิกษุตีไม้สุรามาไว้แล้วตั้งแต่นั้นมา และเพราะเหตุการณ์นั้นเอง ทำให้ภิกษุสาครตะบังเกิดความสังเวชสลดใจในการกระทำไม่ดีของตน จึงตั้งใจเจริญวิปัสสนากัมมัฏฐาน(พิจารณาให้รู้แจ้งตามจริงในสิ่งที่กระทำ) กำหนดรู้อาสวะ(กิเลสที่หมักหมมในสันดาน) ทั้งปวงแล้ว กระทั่งเป็นผู้ไม่มีอาสวะเหลืออยู่ **บรรลุนิพพานได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์** มีคุณพิเศษเหล่านี้คือ ปฏิบัติสมาธิ ๔ (ความรู้แตกฉาน ๔ ด้านคือ ๑. เนื้อหา ๒.ธรรมะ ๓.ภาษา ๔.ไหวพริบ) วิโมกข์ ๘ (สภาวะจิตหลุดพ้น ๘ ขั้นตอน) และอภิญญา ๖ (ความรู้ยิ่ง ๖ อย่าง)

ดังนั้นพระศาสดาทรงยกย่องพระสาครตะเถระว่า

“พระสาครตะนี้ เป็นผู้เลิศยอดกว่าภิกษุสาวกของเราทั้งปวง ในความเป็นผู้ฉลาดในไตรปิฎก”

● **จบมธุราศ**

พุทธ ๕ ต.ค. ๒๕๔๘

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒ ข้อ ๕๗๕ พระไตรปิฎกเล่ม ๔๐ ข้อ ๑๔๙ พระไตรปิฎกเล่ม ๓๒ ข้อ ๓๔)

รายงาน

จาก

ชุมชนสีตอก

สันตือโศก

ประจำเดือน กันยายน ๒๕๔๘

ฝนตกฟ้าร้องที่สันตือโศกเป็นปฐะขำ
เส่มอๆ ปฐะขำปฐะขำสิ่มณะ เพชระปฐะขำเข้าม
อยู่ เข้าต้วต้อเข้ามาอยู่หลายชั่ง เข้าชั่งก็ยังนำใช้
เสื่อตอฮอมาทำให้ชาวชุมชน กฐะเพชระเข้าแต่
สิ่ต้วมีสิ่มณะฮอมาอยู่กันคน สัต้วมีมันคงไม่มีสิ่ที่อยู่
เสยมฮออยู่กันคนเสียมเสียม โสกันต้อสิ่ที่อยู่ให้กับ
คนอื่นบ้างก็ฮอติ ฮอเข้าเอาแต่ตนเองอยู่ได้เท่านั้น

ศ.๒ ประชุมครูสัมมาสิกขา

- ประชุมที่มงานอบรม

ศ.๓ ประชุมที่มงานอบรม น.ร.สัมมาสิกขา

อา.๔ ประชุมครูวิษญ์และครูชาญ

- เกษตรกรวังม่วง จ.กาญจนบุรี มาเยี่ยม

- สมณะฟ้าไท สมชาติโก และที่มงาน

วิทยาศาสตร์เดินทางไปศาลือโศก เพื่อจัดการ
ศึกษาแบบบูรณาการ จนถึงวันที่ ๕ กันยายน

๑.๖-๑.๑๐ อบรมนักเรียน ชั้นม.๒ ร.ร.
แม่ริมมากุลเดคคอนแวนต์ ชลบุรี ๑๓๓ คน
ครู ๕ คน ประทับใจในความลำบากของ
บรรยากาศคลอง ๑๓ ที่ใช้วัฒนธรรมชาติโดย

การขุดหลุม

๑.๑๑ นักเรียนพุทธธรรมวันอาทิตย์
กินข้าวห้อย ให้เด็กได้ฝึกทำอาหาร โดยใช้
ใบไม้แลกอาหาร มีกิจกรรมดนตรี

- รายการเสวนา โดยสมณะณรงค์ จันท-
เสฏฐ์ กับคุณโสภณ สุภาพงษ์ ในหัวข้อ “จาก
วันแห่งความรุนแรง สู่วันสันติภาพที่สันตือโศก”

- คณะครู ให้คะแนนเป็นงาน แก่นักเรียน
สัมมาสิกขาสันตือโศก

๑.๑๒ โยมสุวดี ทำบุญครบรอบวันตาย
ของแม่ มีพี่น้องมาร่วมกันทำบุญ

๑.๑๓ ประชุมอธิการนิยธรรม

๑.๑๓ - พ.๑๕ นักเรียนสัมมาสิกขาสอบ

พ.๑๔- ศ.๑๖ สมณะฟ้าไทและคณะ เข้า
ร่วมโครงการพัฒนาสื่อสาระข่ายแหชาวโศก
ที่ปฐมโศก

ศ.๑๖-๑.๑๘ งานอบรม “เข้าวัดปฏิบัติ

ศีล ๘” ครั้งที่ ๔๕

พ.๑๖-พ.๓๐ ปีภาคเรียนที่ ๑ สัมมาสิกขา
ส.๑๗ นักศึกษาปริญญาโทจากมหาวิทยาลัย
หัวเฉียวศึกษาอุงาน

อา.๑๘ ประชุมผู้ปกครองโรงเรียน
พุทธธรรมวันอาทิตย์

จ.๑๙ สัมมนาครูสัมมาสิกขาสันตือโสภ
“บูรณาการ การศึกษาบุญนิยม” ที่โบสถ์สันตือโสภ
มีมติให้บูรณาการในฐานะงานเต็มรูปแบบ และให้
ครูแต่ละฐานงานเขียนหลักสูตร ส่วนการเรียน
ในห้องเรียน ครูเป็นเพียงพี่เลี้ยงเท่านั้น

อ.๒๐ ทีมงานอบรมไปประเมินผลการ
อบรมที่โรงเรียนแมรี่อิมมาคูเลตคอนแวนต์
ชลบุรี จัดให้นักเรียนที่เลขอบรมมาฟังเทศน์
ทั้ง ม.๑-ม.๓ จำนวนนักเรียนประมาณ ๖๐๐ คน
จัดเลี้ยงอาหารมังสวิรัต โดยซิสเตอร์ปรุงเอง

พ.๒๑ สมณะฟ้าไทและคณะไปประชุม
วิทยุชุมชน ที่กรมประชาสัมพันธ์

- เกษตรกร จากพิษณุโลก จำนวน ๗๐ คน
มาชมชุมชน

พ.๒๒ ประชุมกรรมการพรรคเพื่อฟ้าดิน
สาขา ๑๐

- ประชุมกรรมการศูนย์บุญนิยมศึกษา
- ประชุมกรรมการชุมชน
- นำท่วมสวนบุญผักพืช แต่กั้นน้ำไว้ได้

ส.๒๔ ประชุมกรรมการสถาบันบุญนิยม

- ประชุมชุมชนสันตือโสภ มีมติให้ซื้อ

ที่ดินข้างตึกแดงเพื่อเป็นลานจอดรถ ส่วนสวน
บุญผักพืชให้ชาวชุมชนช่วยกันออกความคิด
เห็นว่าจะสร้างอะไรบ้าง

อา.๒๕ ประชุม ๗ องค์กร

- อบรมครูสัมมาสิกขาสันตือโสภและสัมมา
สิกขาที่สนใจเรื่อง “บูรณาการการศึกษาบุญนิยม”
ที่โบสถ์สันตือโสภ มีผู้เข้าอบรม ๑๐๐ กว่าคน

จ.๒๖ ประชุมพาดิษฐ์บุญนิยม

- กรรมการสถาบันบุญนิยม และคกร. ไป
อบรมเชิงปฏิบัติการวันสบาย สบาย กับเกษตร
อินทรีย์-วิถีชีวิต-สิ่งแวดล้อม-ยั่งยืน ที่
สังฆสถานหินผาฟ้า น้ำ ชัยภูมิ จนถึงวันที่ ๓๐
เน้นการไปปฏิบัติจริงตามเครือข่ายต่างๆ ใน
การปลูกถั่ว ปลูกผักพื้นเมือง

เข้าพรรษาจนใกล้ออกพรรษา ๓๖๕ ธรรม
อริสของแต่ละคนทำได้กันสักเท่าใด อธิฐานกัน
เอาไว้ได้ตรวจสอบ และได้ทำกันไปถึงไหนแล้ว
พฤติกรรมของเราเป็นไปเพื่อละโลกธรรมหรือเพื่อ
สนองอัตตาของตนเอง หรือเป็นไปเพื่อการลดละสลาย
อัตตาหรือไม่ เพราะกรรมของท่านย่อมเป็นของท่าน
กรรมเป็นทรัพย์ของท่าน กรรมเป็นวิบากของท่าน
ฉะนั้นอย่าประมาทในโทษภัยอันมีประมาณน้อย

ด้วยความนอบน้อม คารวะ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระปัจเจกพระโพธิสัตว์เจ้า พระโพธิสัตว์เจ้า และ
พระอาริย์เจ้าทั้งหลายทั้งมวล

 สมณะฟ้าไท สมชาติโก

□ งานกินข้าวห้องน.ร.พุทธธรรม เมื่อวันที่ ๑๑ ก.ย.

ปฐมวโคศ

ประจำเดือน กันยายน ๒๕๔๘

อีกไม่ถึงเดือนก็จะออกพรรษาแล้ว หมูเราพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศ ต่างพากันเพียรทำเพื่อบุญไปตักน้ำมนต์ที่อันทวยงวิเศษของตน ทำประเพณีที่ตน ประเพณีที่ทำกันมาแต่ช้านาน กษัตริย์ผู้ประมุขแห่งพระพุทธศาสนา วันหนึ่ง (๒๖) ป.ย. พ่อท่านเอกอัครราชทูตของสังคมมาจนถึงวันนี้ หมูเราชาวไทยก็ได้รู้บทบาทรอบรอบเพิ่มขึ้น แม้แต่ทางราชการ เข้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ และสหกรณ์ เข้าหน้าที่ราชการ ตำรวจ ปกครอง และอีกหลายหน่วยงานมาเยี่ยมหมูเราหมูเรา ดูบทบาทรอบรอบและตอบปัญหา โดยพ่อท่านมากขึ้น

สภามหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์ตอนอยู่จากวันนี้ เพราะศาสนาคน ไม่เข้าใจศาสนาที่แท้ วิถีที่ไม่ดีคือสภามหาวิทยาลัยไปตักน้ำมนต์จากบ่อน้ำในบึง คือ ปสกหรือบึงนาคแล้ว ทำพิธีบูชาพระที่บึง ๒๗ วัน ย่นย่อชวตศกวัน เป็นเรื่องที่น่าเห็นใจเพราะเขาอยู่อย่างยาก พ่อท่านเอกอัครราชทูต "เกิดมาเป็นมนุษย์ ฮาตมาไม่เห็นงานอะไรจะสำเร็จ และมีความเห็นว่าที่หมูเราพาทำอยู่ที่นี่ ปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า สดสอาด สะอาดดีใจยิ่งใหญ่มากที่สุดในโลก คือ ไปปฏิบัติขยับขยับ ๑๗ แต่คนทุกวันนี้ไม่เข้าใจ ไม่เห็นค่า ไม่เข้าใจ ต่างประหลาดทุกยุค เทียมตักน้ำมนต์อยู่ทุกหนแห่ง"

นั่นเป็นบุญของหมูเราเมื่อมาพบสมมติอันล้ำค่าแล้ว อย่างให้หลวงพ่อประสิทธิ์นี่ส่วนตนแล้วตั้งของทศกัณฐ์คนศาสนา แทนคุณพระพุทธเจ้า อย่างที่หมูเราพาทำอยู่ที่นี่ แม้จะช่วยเหลือได้ในบางเรื่องก็ยังดีกว่าสังคมขาด

ศาสนา ขาดที่พึ่ง เราจะเป็นที่พึ่งของสังคม ด้วยหลักศาสนา

อีกเรื่องหนึ่งที่เป็นปัญหาที่ยาวนาน ผู้รับผิดชอบที่หนัก ทางคนช่วยที่ยาก นั่นคือ "ขยะ" หมูเราต้องร่วมมือช่วยกันช่วยเหลือผู้รับผิดชอบ พ่อท่านเอกอัครราชทูตเป็นคำคมว่า "ผู้ที่ไม่แยกขยะ คือผู้ทำสายสัมพันธ์" หรือว่าผู้เป็น "สุภาพบุรุษ" คงจะพัฒนาไปในทางที่ดีขึ้น สังคมที่มีงานเส่งสีเสียง เพื่อให้ก้าวทันตามยุคสมัยจึงจัดโครงการพัฒนาสื่อสาธาณสุขและสุขภาพ "สื่อสร้างสรรค์ปี-ปีสื่อสร้างสรรค์งาน-งานสร้างสรรค์คน" วันที่ ๑๕-๑๗ ป.ย. มีผู้เข้าอบรมประมาณ ๕๐ คน

กิจกรรม

พ.ศ.๑,๑.๒๖ สมณะ ๔ รูป สิกขมาตุ ๒ รูป นักเรียน และชาวชุมชนเกือบร้อยคน ไปร่วมทำบุญเป็นประจำทุกเดือนที่บ้านโยมลำดี วิจิตรโสภณ

ศ.๓,๑๐,๒๔ สมณะแก้วแก้ว ธรรมโย และเพื่อนสมณะ รับกิจนิมนต์ที่ศูนย์พุทธเมตตาธรรม อ้อมน้อย กระทบแบ่น

ศ.๑๖-๑๗.๑๘ สมณะธรรมโย ได้ไปร่วมงาน "วิถีไท ฝ่าวิดิธรรม" ที่ จ.สมุทรสาคร และที่บ้านดิน ต.ร่ามะสัก อ.โพธิ์ทอง จ.อ่างทอง

ซึ่งเป็นเครือข่ายมูลนิธิเพื่อนช่วยเพื่อน

ศ.๑๖ สมณะบินแก้ว อธิธาภาโว และทีมงานไปร่วมฟังเวทีไต่สวนสาธารณะธรรมภิบาล กับสถานการณวิฑูรย์ชุมชน ณ ห้องประชุมคณะกรรมการ อาคารรัฐสภา ๒

ศ.๑๗-จ.๑๕ สมณะเสียงศีล ชาตวโร และสมณะกล้าดี เตชพหูชน รับนิมนต์ไปจัดอบรมเกษตรกร จาก จ.ปทุมธานี ที่ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน อินทร์บุรี จ.สระบุรี

พ.๒๑ สม.มาบรรจบ เถระวงศ์ รับกิจนิมนต์ อบรม นศ. จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง ๑๘๐ คน ที่ สถาบันฝึกอบรมผู้นำ อ.เมือง จ.กาญจนบุรี

-สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย สัมภาษณ์ สมณะเสียงศีล ชาตวโร ทางโทรศัพท์ เรื่อง ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน ช่วยเกษตรกร ให้เป็นเกษตรกรอินทรีย์ได้อย่างไร โดยออกกระจายเสียงทั้งระบบ AM และ FM ทั่วประเทศ เป็นเวลา ๓๐ นาที

พฤ.๒๒-ศ.๒๓ สมณะเสียงศีล ได้รับนิมนต์จากทางสำนักปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ให้จัดอบรมเจ้าหน้าที่เกษตรจังหวัดนำร่อง ภาคกลาง และภาคตะวันออก ที่ชมรมเพื่อนช่วยเพื่อน มีเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เข้าอบรม ๑๒๐ คน

จ.๒๖ พ่อท่านเป็นประธานประชุมชุมชน เน้นการเตรียมความพร้อมกับการงานบุญที่นับวันจะเพิ่มมากขึ้นๆ และงานสำคัญอีกเรื่องที่พ่อท่านตั้งใจจะทำไว้ให้ลูกหลาน คือ “โรงปลาภิบาล” การดำเนินการก่อสร้าง โครงสร้างเสร็จไปแล้ว ๕๐% ส่วนบริเวณภูเขา น้ำตก เดิมก็ตั้งอยู่แล้ว พ่อท่านจะพำนักปฏิบัติศน์ใหม่ให้เหมาะสมกับสถานที่ปลาภิบาล ในโอกาสอันสมควร

จ.๒๖-ศ.๓๐ อบรม โฮมีโอพาตี (Homeopathy) โดยคุณหมอราดา จาก สาธารณรัฐเช็กโกสโลวาเกีย มีผู้เข้ารับการอบรม ๒๐ คน เป้าหมายเพื่อพัฒนาการแพทย์ทางเลือกที่ประหยัดค่าใช้จ่าย และปลอดภัย ฟังพาตัวเองได้

พ.๒๘-ศ.๓๐ ส.ลือคม ชัมมกิตติโก และตัวแทนชุมชน ไปร่วมสัมมนาเชิงปฏิบัติการ วันสบายๆกับ“เกษตรอินทรีย์วิถีชีวิตสิ่งแวดล้อมยั่งยืน” ที่สังฆสถานหินผาฟ้าน้ำ ชัยภูมิ

พ.๒๘ สมณะคือใคร อโศโก และเพื่อนสมณะอีก ๒ รูป รับกิจนิมนต์บ้านโยมเกี้ยก ซึ่งเป็นโยมน้ำของ สมณะสมชาย ต้นติปาโล อ.ท่าม่วง จ.กาญจนบุรี

พฤ.๒๕ นายสุนัย เศรษฐบุญสร้าง ผู้ช่วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรฯ นิมนต์ สมณะเสียงศีล ชาตวโร ไปประชุมที่กระทรวงร่วมกับท่านจันทร์ และข้าราชการผู้ใหญ่ของกระทรวง เรื่องการร่วมจัดรายการวิทยุของ สถานีวิทยุกระจายเสียงเพื่อการเกษตร AM ๑๓๘๖ KHz

สัญจรแจ้งมเดื่อแห

จ.๕ สมณะแก้ก้าว สรณีโย สมณะหินเพชร ชัมมธีโร และทีมงานอบรมฯ เดินทางไปประเมินผลเยาวชน ๓ โรงเรียน ๑) โรงเรียนวัดท่ากุ่ม อ.ดอนเจดีย์ จ.สุพรรณบุรี ๒) โรงเรียนดอนคาวิทยา อ.อู่ทอง จ.สุพรรณบุรี ๓) โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ อ.พนมทวน จ.สุพรรณบุรี มีผู้เข้าร่วม ๘๖ คน ได้ผลเป็นที่น่าพอใจมาก

ศ.๑๖-๑๗.๑๘ สมณะลือคม และสมณะหินเพชร “สัตตทาหะ” และทีมงานอบรม ไปร่วมประเมินผล ที่ จ.ลพบุรี และ จ.พิษณุโลก

จุดแรกประชุมที่กลุ่มละโว้ธานี วัดท่าแค อ.เมือง จ.ลพบุรี จุดที่ ๒ บ้านท่าช้าง ต.ศรีภิรมย์ อ.พรหมพิราม จ.พิษณุโลก มีผู้เข้าร่วมงาน ๕๓ คน ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีจากนายวุฒิพงษ์ กะสินัง เจ้าหน้าที่เกษตรจังหวัดพิษณุโลก

อาดันตุกะมาแจ้งมแจ้งน

พ.๗ นศ. จากมหาวิทยาลัยราชภัฏ จันทร์เกษม กรุงเทพฯ มาเยี่ยมชุมชนวิถีพุทธ จำนวน ๘๐ คน

อ.๒๐ อาจารย์ และ นศ.ปริญญาโท จาก สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรม เพื่อพัฒนา ชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล ต.พุทธมณฑล ศาลายา จำนวน ๘ คน มาเยี่ยมชมชุมชน วิถีพุทธ

พ.๒๑ คุณพิณิจ สารานานน เจ้าหน้าที่ มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พาศาสตราจารย์ ฮายาชิยูยาชิ จากมหาวิทยาลัยโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น มาศึกษาบทบาทนักบวชทุก ศาสนา มีบทบาทต่อสังคมอย่างไร

ส.๒๔ พระ ๓ รูป ภรรยา ๒๒ คน จาก วัดพงษ์ไพบูลย์ มาเยี่ยมชมชุมชนวิถีพุทธ

ศ.๓๐ ชมรมผู้สูงอายุ ต.บ้านไร่ อ.ดำเนิน สะดวก จ.ราชบุรี จำนวน ๑๐๐ คน โดยคุณ พิศ รัตนปริชาชัย ผู้ประสานงาน

อปรินานิงธรรม ธรรมอันไม่เสื่อม ของหมู่กลุ่มชุมชน

- หมู่สมณะ ลงปาติโมกข์ทุกวันพระ ๑๔ - ๑๕ คำ ของทุกเดือน

- สมณะ, ลิกขมาตุ ประชุมอปรินานิงธรรม เวลา ๑๓.๐๐น. ทุกวันพฤหัสบดี

- คณะกรรมการชุมชน ประชุมทุกเช้าของ วันจันทร์ มีสมณะ ลิกขมาตุ เข้าร่วมพิจารณา ฟังการประชุมด้วย

- กุรุ ประชุมทุกบ่ายของวันจันทร์ และยังมี การประชุมวาระพิเศษ เรื่องเร่งด่วนอื่นๆอีก หลายเรื่องในหลาย ๆ ฐานงาน

เป้าหมายของการประชุม

เพื่อความพร้อมพร้อมบทบาทของฐานงาน ต่างๆ

เพื่อประสานความร่วมมือร่วมใจ ในกิจ น้อยใหญ่ในชุมชน ไปพร้อมๆกับชื่นชมชื่นชม ทรัพย์ เพราะความสามัคคี ต้องมีความขัดแย้ง ที่พอเหมาะ ความเป็นเอกภาพต้องมีความเห็น อันหลากหลาย เราต้องประสานในความคิด และของเพื่อนร่วมงานและเพื่อนร่วมสังคม

ขอสรุปรายงานประจำเดือนด้วยโคลงสี่สุภาพ ของ *คุณอังคาร กัลยาณพงศ์* ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ (กวีนิพนธ์)

โลกนี้มีอยู่ด้วยมณี	เดียวนา
ทรายและสิ่งอื่นมี	ส่วนสร้าง
ปวงธาตุต่างกลางดี	ตุลยภาพ
ภาคจักรธรมีร้าง	เพราะน้ำ แรงไหน
ภพนี้มีใช้หว่า	หงส์ทอง เดียวเลย
พาก็เจ้าของตรอง	ชีพด้วย
เมาสมมุติของทอง	หินชาติ
น้ำมิตรแจ้งโลกม้วย	หมดสิ้น สุขสถานติ

สมณะกรรมกร กุโธ

ศิระะอโศก

ประจำเดือน กันยายน ๒๕๕๘

เจ้าผู้มีมัวงก้วยเป็นมะหับผลาผล

คนผู้มีความคิดลึปกแนวกินไว้

แปลว่า พลัสไม้ซุนมะม่วงก้วย เป็นไม้ซุน
คุณประโยชน์มากมาย เป็นทั้งอาหาร เป็นขนม
เป็นผลไม้ ได้ใช้ทั้งปิ่น เป็นเศษขลุ่ย พิณ พาชเงิน
ที่ใต้แผ่นนั้น คนที่ฉลาดจะปลูกเป็นไม้ซุน เป็น
ไม้มงคล ไว้เก็บบ้านได้กินได้ใช้

เดือนนี้เป็นเดือนที่สิ่งมาปะมาตมาทางกาช
บ้านเมือง เพื่อตั้งงปใหม่ เป็นเดือนที่มีฝนใหญ่
พายุติเปชส่นหอบน้ำฝนหริ่งมาให้ทั่วรวมทั่วกัน
ชาวไร่ชาวนาอุตมส่นมูชเนี้ที่เดือนนี้ ต่อไปก็
เป็นเดือนปลูกผักกิน

ที่ศิระะอโศกปีนี้ฝนดี ตกชุ่มชุ่ม น้ำในนาขั้ตว่า
ส่นมูชเนี้ดีกว่าปีที่แล้ว ะปลูกผักใช้งานเข แต่
น้ำท่วมเสียก่อน

ความเย็นอยู่ของชาวศิระะอโศกบ้าน
วัฒนธรรม ยังพอสงบอยู่ดีมีสุข สั้นเดือนนี้เขิม
ไปขายอาหารเขาเข ขั้ตนักเขียนไปช่วยสองแห่ง
เพื่อศึกษาภาษาเขียนย่นุณนิยม ลงภาคสนาม
คือที่ป่าช่อง ฮ.นครราชสีมา และอ.กันทรลักษ์

๑๑.๕ ติดตามผลกสิกรรมไร่สารพิน บ้าน
หนองสนม อ.เดชอุดม นำโดยสมณะผินฟ้า
อนุตโตโร สมณะเต็ดขาด จิตตสันโต สามเณร
กระบี่ฟ้า

๑๑.๒๕ ทำบุญโรงสีของกลุ่มบ้านโนนจาน
อ.ทุ่งศรีอุดม เป็นโรงสีข้าวกล้อง นำโดย
ส.เต็ดขาด จิตตสันโต ส.ดวงดี จิตปุญญู
สามเณรกระบี่ฟ้า

ส่วนที่ศิระะอโศก มีการอบรมแบบวิถี
ชีวิตชุมชน ครั้งละ ๓๐-๔๐ คน

ส่วนที่สุรินทร์ ๒ ครั้ง ที่ศูนย์ร้อยเอ็ด ๓
ครั้ง เป็นเกษตรกรพันธุ์ใหม่ อบรมก่อนจะเป็น
ลูกค้า ธ.ก.ส. ก็ดูดีทุกรุ่น รวมทั้งอบรมนักเรียน
ยุวชนคนสร้างชาติด้วย สามรุ่นพอดี

ผู้มาพอดังขาดงาน ดังนี้

พ.๑๘ ผู้ศึกษาดูงานจาก จ.มหาสารคาม
๑๒ คน ศึกษาด้านการผลิตปุ๋ย และเสริมสร้าง
คุณธรรม

ส.๑๐ นักศึกษาสาธารณสุขสิรินธร จ.ชลบุรี
จำนวน ๘๐ คน ศึกษาดูด้านสมุนไพร และวิถีชีวิต

-สมณะ ๓ รูป และญาติธรรมบางส่วนไป
กิจกรรมที่บ้านแก้ง อ.เดชอุดม จ.อุบลราชธานี

๑๑.๑๑ คณะครู นักเรียน จากดงรักวิทยา
อ.กันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ จำนวน ๘๓ คน พร้อม
ทั้งรับประทานอาหาร ๑ มื้อ

ส.๑๗ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร ประสาน
งานร่วมกับมหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ จำนวน
๑๕ คน ศึกษาดูงานด้านวิถีชีวิตชุมชนกับการศึกษา

ส.๒๓ คณะครู นักเรียน อ.ลำโรงทาบ
จ.สุรินทร์ จำนวน ๑๐๐ คน

-เกษตรกรที่เคยผ่านการอบรมสัจธรรมชีวิต
จากบ้านหนองนกเขียน อ.วาปีปทุม จ.มหาสารคาม
จำนวน ๑๒ คน ศึกษาดูงาน หลักสูตร ๒ คิน
๓ วัน

๑๑.๒๕ กลุ่มเกษตรกรจาก จ.มหาสารคาม
เดินทางกลับ

จ.๒๖ สัมมนาครูตั้งแต่เวลา ๐๘.๐๐ น.-๑๑.๐๐ น.

๑๑.๒๗ กิจกรรมกินข้าวป่า ก่อนแยกย้ายไป
งานเจ

-อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน(อสม.)
จาก อ.นางรอง จ.บุรีรัมย์ จำนวน ๑๒๐ คน

-ผู้ศึกษาดูงานจาก จ.ตราด จำนวน ๕๐ คน
เดินทางเข้าถึงพื้นที่ หลักสูตร ๓ คิน ๔ วัน

ส.๓๐ คณะกรรมการกิจการเด็ก เยาวชน

สตรี และคนชรา จำนวน ๒๐ คน โดย คุณ
ลัดดาวาลลี วงศ์ศรีวงศ์

บัณฑิตกระจิบกระดาษน้อยส่งมาบ่อยแขนงมัน

ใจความว่า ผู้ใหญ่ทำดีแต่ไม่เอาเรื่อง ก็เด็ก
ทำดีดิด กลับเอาเรื่อง

ท้ายสุดเดือนนี้

ก่อนจากขอฝากผลา จากหนังสือเหลือ
หลังเบิงอีสาน ว่า *บัณฑิตเขากินเข้าหวนา เพ้นใบไผ่*

 สมณะกำแพงพุทธ สุทธิใส

ปฏิทินงานประจำปีของชาวอโศก

ตลาดอารีย์: ปีใหม่ '๕๙

ศุกร์ที่ ๓๐ ธ.ค. ๒๕๔๘ - จันทร์ที่ ๒ ม.ค. ๒๕๔๙

ตลาดโรสสารพืช “เพื่อฟ้าดิน” ครั้งที่ ๑๓

ศุกร์ที่ ๒๐ ม.ค. - อาทิตย์ที่ ๒๒ ม.ค. ๒๕๔๙

ฉลองหนาวธรรมชาตอโศก(ปอยหนาว)

ศุกร์ที่ ๒๗ ม.ค. - อาทิตย์ที่ ๒๙ ม.ค. ๒๕๔๙

พุทธภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๓๐

อาทิตย์ที่ ๑๒ ก.พ.(ข.๑๕ คำ) - เสาร์ที่ ๑๘ ก.พ. ๒๕๔๙

ปลูกเสก“พระ”แก้วของพุทธ ครั้งที่ ๓๐

อาทิตย์ที่ ๒ เม.ย. - เสาร์ที่ ๘ เม.ย. ๒๕๔๙

คืนสู่เหย้า เข้าคืนกำ สัมมาสิกขา ครั้งที่ ๔

ศุกร์ที่ ๒๑ พ.ค. - อาทิตย์ที่ ๒๓ เม.ย. ๒๕๔๙

โฮมโทว้ง ม.วช.

อาทิตย์ที่ ๔ มิ.ย. - จันทร์ที่ ๕ มิ.ย. ๒๕๔๙

อโศกรำลึก บูชาพระบรมสารีริกธาตุ

ศุกร์ที่ ๙ มิ.ย. - อาทิตย์ที่ ๑๑ มิ.ย. ๒๕๔๙

คืนสู่เหย้า เข้าคืนรัง นศ.ปธ. ครั้งที่ ๓

เสาร์ที่ ๘ ก.ค. - อาทิตย์ที่ ๙ ก.ค. ๒๕๔๙

มหาปวารณา ครั้งที่ ๒๕

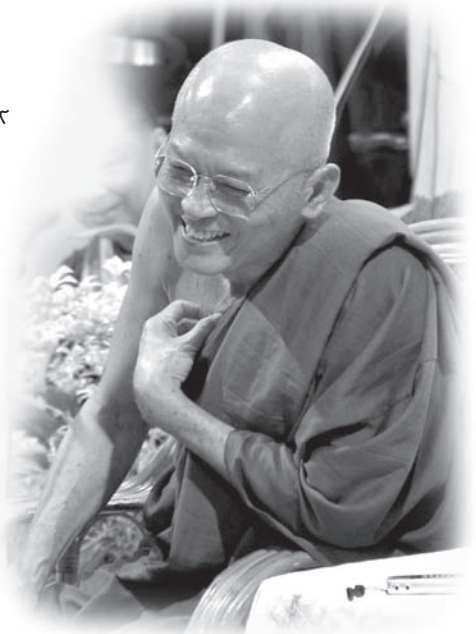
เสาร์ที่ ๔ พ.ย. - อาทิตย์ที่ ๕ พ.ย. ๒๕๔๙

ตักบาตรเทโว และวันเกิดปฐมอโศก

จันทร์ที่ ๖ พ.ย. - อังคารที่ ๗ พ.ย. ๒๕๔๙

ตลาดอารีย์: ปีใหม่'๕๐

เสาร์ที่ ๓๐ ธ.ค. ๒๕๔๙ - อังคารที่ ๒ ม.ค. ๒๕๕๐

ศาลือโสโก

ประจาเดือน กันยายน ๒๕๕๘

ในชวงนี้ เป็นนชชยาภาศของภาชประชชชวม สัมมนา และอบชม ที่พวกเขาชวอกันแสดง ความคิดเห็น และชวมไมชวมมีอกันทำ เป็นภาช พัฒนาสำนวนหนึ่งของพวกเขา เมื่อเขาเก็อตุลกันไม หนุ้แล้ว เขาอสมชยาบวงกร้างชอไปเก็อตุลชอื่น ติ้อกติวอ จึงติ้อได้วาเป็นประโยชนีสองสำนวน ทั้ง ประโยชนีสตนและประโยชนีสำนชชชบ

เหตุการณ์ประจาวัน

พ.๑ สรุปรการเย็มติดตามประเมินผล ร.ร.บ้านห้วยตะโก อยู่ในเกณฑ์น่าพอใจ

-เทศบาลตำบลไพศาลี บริการพ่นหมอก กวัน เพื่อป้องกันไข้เลือดออกในชุมชน

พ.๑-๓ สัมมนาและแต่งตั้งคณะกรรมการผู้บริหารชุมชนศาลือโสโกชุดใหม่ จำนวน ๑๒ คน

๓.๒-๓ นักศึกษา กศน. อ.คลองลาน จ.กำแพงเพชร มาศึกษาดูงาน กระบวนการ บริหารกลุ่ม และส่งเสริมการตลาด วันแรก จำนวน ๒๐ คน วันต่อมา ๑๐ คน

๓.๓ สมณะเพื่อพุทธ ชินชรไปกิจนิมนต์ สถาบันฝึกอบรมผู้นำ พลตรีจำลอง ศรีเมือง จ.กาญจนบุรี

๓.๓,๑๑.๑๘ สมณะและพระอากันตุกะ ลงอุบิสถ ทบทวนพระปาติโมกข์ เสร็จแล้ว สมณะประชุมอภิปรานิชธรรมต่อ

๓.๕ ทีม ต.อ. กลางจำนวน ๒ คน มา ตรวจเย็มฐานผลิตของชุมชน และสอน บูรณาการวิชาวิทยาศาสตร์ ให้นักเรียนสัมมา- ศึกษาศาลือโสโก เป็นเวลา ๑ ชั่วโมง

๓.๕-๓.๑๐ สัมมนาการศึกษาบุญนิยม บูรณาการ บ้าน วัด โรงเรียน โดยสมณะฟ้าไท สมชาติโก

๓.๑๐ ประชชชกรูวิชากรบูรณาการใน ฐานงานต่างๆ เพื่อกำหนดบุคคลรับผิดชอบ งานต่างๆ

๓.๑๐-๑๑.๑๑ ประชชชนักเรียนสัมมาศึกษา ศาลือโสโก ชั้นมัธยมต้น และมัธยมปลาย เพื่อ เตรียมงานอบรมในกิจกรรมเยาวชนคนสร้างชาติ

๓.๑๒ สมณะมีอมั่น ปูรณกโร พระอิมบุญ ชันติโก นิสิต ม.วช. และ น.ร. สส.ศ. จำนวน ๕๕ คน ไปทำขบวนการกลุ่มที่สวนวังพิบูล

-ประชุม บ้าน วัด โรงเรียน

๑.๑๓ ประชชชกรูวิชากรและฐานงานเพื่อ ให้อะแนนนักเรียน (สัลด่น เป็นงาน) ในภาคเรียน ที่ ๑/๒๕๕๘

พ.๑๕-๑๑.๑๘ อบรมโครงการพลังกัดินฟ้า ประชาเป็นสุข ในกิจกรรมเยาวชนคนสร้างชาติ นักเรียนโรงเรียนไพศาลีพิทยา ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ๓ จำนวน ๑๐๖ คน

๑๑.๑๘ ประชชชสรุปรงานอบรมเยาวชนคน สร้างชาติ และประชุมเตรียมงานอบรมกลักร จากชัชนาท

๓.๑๕ ประชชชคณะกรรมการผู้บริหาร ชุมชนศาลือโสโก บ้าน วัด โรงเรียน

๑.๒๐-๓.๒๓ อบรมโครงการส่งเสริมการ ผลิตพืชอาหารปลอดภัยจากสารพิษ ปี ๒๕๕๘ รุ่นที่๑ จากสำนักงานเกษตรจังหวัดชัชนาท หลักสูตรสัจธรรมชีวีต จำนวน ๘๕ คน

๓.๒๓ ประชชชสรุปรงานอบรมกลักร จากชัชนาท รุ่นที่๑

๓.๒๕ ประชชชคณะกรรมการผู้บริหาร ศาลือโสโก บ้าน วัด โรงเรียน

อา.๒๕-จ.๒๖ สมณะเน้นแก่น พลานีโก และญาติธรรมจำนวน ๑ รหัส ร่วมการอบรม การศึกษานูญนิยม ครูสัมมาสิกขาสันตือโสกร่วมสังเกตการณ์ การประชุม ๕ องค์กร และประชุมพาดิษย์บุญนิยม

จ.๒๖ ประชุมการศึกษาสาลือโสกร นัดณะวิธีการดูแลนักเรียน

อ.๒๗-ศ.๓๐ อบรมโครงการส่งเสริมการผลิตพืชอาหารปลอดภัยจากสารพิษ ปี ๒๕๔๘ รุ่นที่ ๒ จากสำนักงานเกษตรจังหวัดชัยนาท หลักสูตรสังฆธรรมชีวิต จำนวน ๔๖ คน

ศ.๓๐ ประชุมสรุปงานอบรมกสิกรจาก ชัยนาท รุ่นที่ ๒

ข้อคิดสุดท้าย

คิดอะไรควรคิดให้ใจเข้มแข็ง
คิดแล้วมีเรี่ยวแรงจะต่อสู้
แม้ผิดพลาดพลั้งไปใช้เป็นครู
สอนให้ได้เรียนรู้สู้ชีวิต
แม้แต่คิดท้อแท้ ไม่แก้ไข
ชีวิตผิดพลาดไปใครลิขิต
สู้เถอะสู้ต่อไปให้ข้อคิด
ว่าชีวิตต้องสู้สู่ปลายทาง

สมณะเน้นแก่น พลานีโก

ปาโปปี ปสสติ กุฑริ
ยาว ปาปี น ปจจติ
ยทา จ ปจจติ ปาปี
อด ปาโป ปาปานิ ปสสติ ฯ ๑๕๕ ฯ

เมื่อบาปยังไม่ส่งผล
คนชั่วก็เห็นว่าเป็นของดี
ต่อเมื่อมันแผลิตผลเมื่อใด
เมื่อนั้นแหละเขาจึงรู้พิษสงของบาป

For the evil-doer all is well,
While the evil ripens not;
But when his evil yields its fruit,
He sees the evil results.

▲ พุททชวณะ

สีมาอโศก

๙๔ ม.๕ ต.หนองบัวศาลา อ.เมือง นครราชสีมา
โทร: ๐๔๔-๒๑๒๗๙๗

ประจำเดือนกันยายน ๒๕๕๘

ต่อสู้ให้เนชมิตัญยามหิมาเป็นนางของคำ ต่อสู้ให้
เพศชนิลชินตาหล่นลงมาตั้งท่าฟน ก็ไม่มีรับมอบ
กับคววมโสมของคณ ชิตวิญญูณคนส่วรมาทฎก
โสมะคชอนงำ ซึ่งมุ่งแสวงหาเงินมาๆ บูชาเงินเป็น
พระเข้า เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยส่วชนั้น คนเขาถึง
ชะช้าช่วยมหาศาลเพียงใดในที่สุดก็ต้องชบชีวิต
ตัวกันทุกคน ลงไปในอนไคโนโสมอันคับแคบ เงิน
สลึงเดียวก็เอาไปไม่ได้ “ช่วย” คือมีเงินมาก
ไม่ใช่แปลว่าสุข “จน” คือมีเงินน้อย หรือไม่มี
เงินเลย ไม่ใช่แปลว่าทุกข์ สุขหรือทุกข์มันอยู่ที่
“ใจ” ทรัพย์สินแก่คืออกุศลจิต และอกุศลชื้อเท่านั้น
ที่ติดตัวไป

เหตุการณ์ต่างๆ

พฤ.๑ เปิดภาคเรียนที่ ๒ นักเรียนทยอย
กันมา ค่าปฐมนิเทศ

ศ.๒-พฤ.๘ นักเรียนสัมมาสิกขาเข้าค่าย
อบรมพัฒนาเยาวชนศูนย์ฝึกอบรม

ศ.๒-ศ.๑๖ สมณะ ลิกขมาตุ และชาว
สีมาฯ ผลัดเปลี่ยนเวียนกันไปเยี่ยมพ่อครูอุดม
พรหมสีดา (โยมพ่อส.เดินดิน) ซึ่งมารักษาตัวด้วย
การฝังเข็มที่โรงพยาบาลขามสะแกแสง มีพ่อห้วง
(อยู่เมืองคง) ส่งอาหารเยี่ยมประจำ

อา.๔ บ่ายประชุมเครือข่าย “วัง สี เมฆ”

พ.๗ บ่ายณานกกิจศพ คุณยายเข็ม (กลุ่ม
ชราภบาล อายุ ๘๐ ปีกว่า เสียชีวิตเมื่อวันอังคารที่ ๖) ที่
ลานข้างต้นโพธิ์ โดยมี ส.กล้าดี เดชพุชโน
ส.นานุ่ม กัสสโก ส.ใต้ดาว เหฎฐานักขัตโต
ญาติธรรมจากปฐมฯ และส.ก้อนหิน โชติปาสาณ
ญาติธรรมจากศาตี และลูกหลานมาร่วมงานด้วย

อา.๑๑ ประชุมชุมชนประจำเดือน

จ.๑๒-ศ.๑๖ อบรมนักเรียนโรงเรียน
พิชิตเกษนทร์ อ.โชคชัย จ.นครราชสีมา จำนวน
๘๕ คน ครูนำมา ๓-๗ คน (ครูบางคนไป-กลับ
เพราะต้องสอนนักเรียนที่โรงเรียน)

ศ.๑๖ ไต้ง - ดั๊วะ จากวังน้ำเขียว มารับ
ส.ฝุ่นฟ้า อัครชโย ส.ร่วมบุญ ฉัตตปุญญู
สม.นวลนั้ม แม่ม้วนไปช่วยงานอบรมฯเกษตรกร
กลุ่มหมอดิน ๗ อำเภอ (มาส่งกลับ จ.๑๕)

ส.๑๗ เวลา๑๓.๐๐ - ๑๕.๐๐ น. เจ้าหน้าที่
สถานีอนามัยหนองปรึก ต.ทุ่งอรุณ อ.โชคชัย
จ.นครราชสีมา นำชมรมผู้สูงอายุ ต.ทุ่งอรุณ
จำนวน ๖๐ คน มาดูงานวิถีชีวิตเศรษฐกิจ
พอเพียง คุณส่องฟ้าต้อนรับ

อา.๑๘ ญาติธรรมบ้านด่านช้าง อ.บัวใหญ่
มาทำบุญ ฟังธรรม นำโดยโยมสว่าง จิตรนอก

จ.๑๕ เจ้าหน้าที่ทีมวิจัยของศูนย์คุณธรรม
๒ คน มาเยี่ยมชมศึกษาศูนย์ฝึกอบรมฯสีมาอโศก

อ.๒๐ บ่าย ประชุมอภิธานิยธรรม
สมณะ-ลิกขมาตุ

-คุณทองอินทร์(รอนแสง) คุณพิชัย ไปส่ง
ทีมทำนาที่บ้านพ่อห้วง(เมืองคง) แล้วไปเยี่ยม
ประเมินผลบ้านหนองแวง อ.ประทาย จ.นคร
ราชสีมา

พฤ. ๒๒ ชาววังน้ำเขียวมารับ ส.ฝุ่นฟ้า
ส.ร่วมบุญ ไปช่วยงานอบรมฯ

ส.๒๔ ส.พันเมือง ภทันโต ส.ฟ้าแสง
ปกากโร สม.เป็นหญิง คุณหินจริง ไปประชุม
กลุ่มเมฆาอโศก ที่จ.บุรีรัมย์

อา.๒๕ สม.นวลนั้ม คุณพลังใจ ไป
สันติอโศก เพื่อประชุมพาดิษย์บุญนิยมในวันที่
๒๖ พ่อท่านแจ้งในที่ประชุมฯให้ทุกพุทธสถาน
และชุมชนเครือข่ายอโศกทุกแห่งให้ความ

สำคัญในการประชุมพหุภาคีบุญนิยมด้วย

จ.๒๖ ประชุมอธิบดีบริหารธรรม สมณะที่ไป
วังน้ำเขียวกลับมาทัน คณะดำนานที่เมืองกง
กลับมาแจ้งว่านายยังดำไม่เสร็จ กล้าหมดก่อน

อ.๒๗ คุณคุณล(ฮังคิน)เป็นตัวแทนชาว
สีมาฯพร้อมกับกลุ่มเมฆาอโศกไปร่วมงานอาหาร
และสามอาชีพภูษาดิที่ หินผาฟ้าน้ำ จ.ชัยภูมิ

พ.๒๘ ส.สร้างไท ปณิโต สม.หยาดพลี
และกลุ่มกสิกรรมทั้งผู้ใหญ่และนักเรียน นำโดย
แม่อ้วน(ใจกลาง) ไปทำสวนที่สวนโป่งแดง

พ.๒๙ สม.เป็นหญิง ไปรักษาตัว ฟังเข็ม
ที่ขามสะแกแสง พร้อมกับกลุ่มกสิกรรม ซึ่งจะ
ไปใส่ปุ๋ยที่นาอ.ขามสะแกแสง นำโดยแม่อ้วน

ศ.๓๐ รายการก่อนฉัน สัมภาษณ์พิเศษ
หลวงพ่อบุญ ปุณฺณญาโร อายุ ๘๔ ปี (รุ่นบุกเบิก
พ.ส. สีมาอโศก)

ฝากไว้พิจารณา

ทุนนิยม นั้น รวยกระจุก ทุนกระจาย (มหัพภาค)
บุญนิยม นั้น ทุนกระจุก (อุลภาค) รวยกระจาย

 สมณะสร้างไท ปณิโต

ภูเขาไฟน้ำ

ประจำเดือน กันยายน ๒๕๔๘

กันยายนฝนพริ้วน้ำภูเขา
เหมือนสิ่งสถาปนายฝนขึ้นต้นหนาว
ชีวิตผ่านมากมายหลายเรื่องราว
ธรรมชาติบอกกล่าวอะไรคน
หลงติดยึดห่วงหาอะไรหรือ
ทั้งหมดคือกับดักทุกแห่งหน
เพ่งพินิจใคร่ครวญบทพวนตน
หมั่นฝึกฝนนำธัมมวิสัย

●แต่ธรรม

เดือนกันยายนนี้มีเรื่องราวบันทึกไว้เป็น
ประวัติศาสตร์ของชาวภูเขา หลายเหตุการณ์ คือ

๑. น้ำท่วมลานนาอโศก ระดับน้ำสูงกว่าทุกครั้ง
ที่ผ่านมา น้ำเพิ่มขึ้นเร็วมาก ไร่อสิและข้าวเปลือก
เสียหายส่วนหนึ่ง

๒. เกิดสินามิถอย เพราะฝนตกหนักมากในรอบ
หลายปี น้ำป่าไหลหลากรวดเร็วและรุนแรง กวาดกิ่ง
ไม้ใบหญ้า ชยะสารพัดในลำธาร และริมลำธาร ตั้งแต่
ต้นน้ำลงมาอย่างราบเรียบ สะพานสานใจถูกกระแสน้ำ
เซาะพัง ไร่นาข้าวกล้าบางส่วนถูกคลื่นทรายทับถม
ภายหลังเหตุการณ์สงบลง เห็นลำธารกว้างขึ้น เกิด
แก่งหินหาดทรายสะอาดสวยงาม

๓. ฝ่ายการศึกษาโรงเรียนสัมมาสิกขาภูเขาไฟน้ำ
โดยหมู่สมณะและกลุ่มศุ ๑๖ ชีวิต จัดสัมมนาการ
ศึกษาวิถีพุทธ แบบบุญนิยม อย่างบูรณาการ
บรรยากาศอบอุ่นประทับใจ

๔. ชมรมมังสวิรัตแห่งประเทศไทย สาขา

เชียงใหม่ จัดมหกรรมอาหารแบบหม่าฮ้อ ราคา
 บุกนิยม ก่อนถึงเทศกาลกินเจ เริ่ม ๑๒ ก.ย. อิมละ ๒๐
 บาท, ๑๙ ก.ย. อิมละ ๑๕ บาท, ๑๓ ก.ย. อิมละ ๑๐ บาท
 ๑๖ ก.ย. อิมละ ๘ บาท และ ๓๐ ก.ย. อิมละ ๕ บาท

กิจกรรม

พ.๑, ส.๓, จ.๕ สมณะบินบน ถิรจิตโต
 (อาจารย์ ๑) เป็นประธานการประชุมหมู่สมณะ
 ฝ่ายการศึกษา

ศ.๒ ครูจริงจั้ง คีรีผล มาติดตามประเมิน
 ผลนักเรียน สส.ฐ. และเดินทางกลับวันที่ ๔ ก.ย.

อ.๖ สมณะนิกนบ ฉันทโส สัตตาหะไป
 ประชุมที่เชียงใหม่

พ.๗ อาจารย์ ๑ และปัจฉาฯ สัตตาหะไป
 เยี่ยมเยือนชุมชนเพชรพวงมณี จ.กำแพงเพชร
 และชุมชนฮอมบุญอุสก จ.แพร่

ส.๑๐ นักเรียนสัมมาสิกขาและชาวชุมชน
 ส่วนหนึ่งไปแลกเปลี่ยนที่บ้านหัวเลา บรรยากาศ
 อบอุ่นประทับใจ (เดินไป-กลับ)

อา.๑๑ สมณะ๑๐ รูป ไปกนิมนต์ ฉันท
 ภัตตาคารเนื่องในงานทำบุญศพ นางเอี่ยมกุล
 แซ่ลี่ อายุ ๘๗ ปี มารดาคุณน้อมเตือน อธิรณพ
 ไพบูลย์(เจ๊กิม) ที่โรงเจเทียนฮกตั้ง สมาคม
 พุทธภาวนานุญสถาน เชียงใหม่ อาจารย์ ๑
 แสดงธรรมก่อนฉันท

จ.๑๒ สมณะลานบุญ วชิโร เป็นประธาน
 การประชุมฝ่ายการศึกษาทั้งสมณะและฆราวาส

อ.๑๓ นักเรียนสัมมาสิกขาภูผาฯ จัดงาน
 พิธีอำลากลับไปเยี่ยมบ้านในช่วงปิดเทอม
 บรรยากาศอบอุ่นประทับใจทั้งเด็กและผู้ใหญ่

ศ.๑๖ อาจารย์ ๑ และปัจฉาฯ ไปกนิมนต์
 งานศพนายบัวโรจน์ ทาทิตย์ อายุ ๗๓ ปี บิดา
 คุณกิงกรรม ไชยภัคดี ที่วัดสวนดอก เชียงใหม่

สมณะโพธิสัทธี โพธิสัทโธ แสดงธรรมหน้าศพ
เริ่มเวลา ๑๕.๐๐ น.

ส.๑๗ เวลา ๑๕.๐๐ น. สมณะลานบุญ
วชิโร แสดงธรรมหน้าศพนายบัวโรจน์ ที่วัด
สวนดอก

อา.๑๘ สมณะ ๑๐ รูป ไปกิจนิมนต์
ฉันภัตตาหารในงานศพ นายบัวโรจน์ ทาতিศย์
ที่วัดสวนดอก จ.เชียงใหม่ อาจารย์ ๑ แสดง
ธรรมก่อนฉัน

พ.๒๑ สมณะนิกนบ นันทโส สัตตาหะไป
งานอบรมที่ชุมชนดอยรายปลายฟ้า

ศ.๒๓ สมณะเล็กเล็ก จุลลคัมภีโร เป็น
ประธานการประชุมกลุ่มแม่ครัวภูผาฯ

-วันนี้ฝนตกหนักมาก เป็นเหตุให้เกิด
สึนามิดอย

ส.๒๔ อาจารย์ ๑ เป็นประธานการประชุม
คณะกรรมการชุมชนในช่วงเช้า ตอนบ่าย
ประชุมสมาชิกชุมชนภูผาฯ

-สมณะ ๔ รูป และสามเณร ๑ รูป ไปร่วม
งานศพแม่อุ้ย อายุ ๑๐๘ ปี ที่บ้านหัวเลา

นำโดยสมณะชูปดิน วิชชานันโต

-สมณะนิกนบ นันทโส สัตตาหะไป
ประชุมที่เชียงราย และหินผาฟ้า น้ำ จ.ชัยภูมิ

ส.๒๕-อา.๒๕ อาจารย์ ๑ เป็นประธาน
การสัมมนาการศึกษาวิถีพุทธ แนวบุญนิยม
อย่างบูรณาการ ครูฝ่ายฆราวาส ๑๖ คน และ
หมู่สมณะภูผาฯ เป็นวันประวัติศาสตร์ของ
ภูผาฯ บรรยากาศอบอุ้นประทับใจ

อ.๒๗ สมณะดินไท ธาณิโย เป็นประธาน
การประชุมกลุ่มแม่ครัวภูผาฯ

พ.๒๕ หมู่สมณะทำวัตรเช้า และสรุป
สภาวะธรรม โดยมีอาจารย์ ๑ และอาจารย์ร่วมเมื่อ
ซักถามและตอบปัญหา พร้อมทั้งสรุปให้ออวาท
เป็นเวลา ๕ ชั่วโมง (เวลา ๐๓.๓๐ น.-๐๘.๓๐ น.)
บรรยากาศอบอุ้นประทับใจ

กิจวัตรประจำของชาวภูผาฟ้า น้ำ คือทำวัตรเช้า
-เย็นทุกวัน ยกเว้นวันพุธ, ตรวจศีลชาวชุมชน คนวัด
และนักเรียนสัมมาสิกขาทุกวันเสาร์, ชาวชุมชน
คนวัดขอวิกัปปทุกวันอาทิตย์, หมู่สมณะเรียนพระ
ธรรมวินัยทุกวัน ยกเว้นวันพุธและวันอาทิตย์, มี
กิจกรรมของชมรมผู้สูงอายุทุกวันศุกร์-เสาร์ ที่
ลานนาอโศก, และมีการแสดงธรรมที่ ชมร.เชียงใหม่
ทุกวันอาทิตย์, ประชุมอธิปไตยธรรมทุกวันอังคาร
ฟังสวดปาติโมกข์ทุกวันแรม ๑๔-๑๕ ค่ำ และวันขึ้น
๑๕ ค่ำ, หมู่สมณะเขียนรายงานสภาวะธรรมให้
อาจารย์ ๑ ตรวจทุกวัน และสรุปสภาวะธรรม
ร่วมกันภายหลังเสร็จกิจวัตรกิจกรรมทุกครั้ง

โอวาทอาจารย์ ๑ การปฏิบัติธรรมให้
บรรลุผลธรรมนั้น ต้องหมั่นธัมมวิจย
ชนิดที่เรียกว่า “ไตรชยัน” จึงจะบรรลุธรรม

ราชนาโศก

ประจำเดือน กันยายน ๒๕๔๘

ที่ผ่านมามหาโรงเรียนนี้บ้านราชฯมักจะไม่
 ขอสตพันชากนน้ำท่วม ปีนี้ที่เขื่อนนั้น กรมชลประทาน
 วิทยาเขาเทียนเป็นพระอชระว่า พระวังน้ำอาชชะท่วม
 ันับพลัน ชาภาพายสุกนนั้นลูกนี้ พสชภาพาย
 ฝนทงสงมาเพาพทกวันโน่นช่วงต้นเดือน น้ำมอล
 หนูสูงชันชื้อยชุนน้ำโน่นสูงเต็มปริม และสิ้น
 ท่วมทางเสยโซงไม่เส็กนน้อย ถนนสายบ้าน
 ค้ำกลางชิมล้นมอชไม่ได้ ถนนทางลัดไปทาง
 โซงลีเข้าสู่อเมียงอุบสขก็ล้นมอชสงบ้านก เหลือ
 สยเดี่ยวคือสยบ้านกุดชชุม ซึ่งมีน้ำท่วมไหล
 ฝนเป็นช่วงๆ หลายคนคตาว่าท่วมแน่นอน
 พวงเขาเดี่ยวมพชชะย้อยชื้อท้าวแตณพญามูล
 (ที่ท่าเป็นที่ทำงานให้พ่อท่านใหม่) ช้ามพาทชากนุง
 ฟังชะวันตมามาnungฟังชะวันชอก มิคตาด! น้ำขึ้น
 แค่นั้น แล้วก็ลตสงชื้อยๆ สรูป ชชชชชาติก็คือ
 ชชชชชาติเขามือชพันชงได้ แต่ได้ชื้อคิดวว่า น้ำ
 ท่วมก้ดี น้ำไม่ท่วมก้ดี เพชชะพวงเขาเดี่ยวมต้
 เดี่ยวมไชไรดีแล้ว ซึ่งมีแต่ตีถ่ายเดี่ยว

เดือนนี้มีอะไร

ศ.๒ สมณะเทินธรรม จีร์สโต และสมณะ
 ดงดิน สุนทโร สัตตาทะ ๒ วัน ไปจนก้อนหินที่
 อ.กลางดง จ.นครราชสีมา

ศ.๓ สมณะแก่นเมือง เกตุมาลโก และ
 สมณะดาวดิน ปฐวัตโต สัตตาทะ ๓ วัน ไปกิจ
 นิมนต์งานอบรมเกษตรกรลูกคำ ฐ.ก.ส. ที่ศูนย์
 อบรมสวนล่างฝั้น จ.อำนาจเจริญ

ศ.๓,๑๑.๑๘ หมู่สมณะลงฟังสวดพระปาติโมกข์
 ๑๑.๔ ประชุนิสิต ม.วช.

๑๑.๔,๑๑,๑๘ พ่อท่านเทศน์ที่อุทยานฯ
 จ.๕ สมณะกล้าตาย ปพโธ สมณะแก่น
 เกกล้า สารกโร และคณะทำงานดูแลเครือแผลลาด
 กสิกรรมไร่สารพิชอุทยานบุญนิยม พร้อมกับ
 สมาชิกเครือแหๆ ประมาณ ๕๐ คน เดินทางไป
 ูณาไร่สารพิช ที่สวนล่างฝั้น จ.อำนาจเจริญ
 และสวนพ้อชมพู อ.คำเขื่อนแก้ว จ.ยโสธร

-พ่อท่านเทศน์กัณฑ์พิเศษอบรมภายในให้
 ชาวชุมชนทุกฐานะรวมทั้งเด็กนักเรียนฟัง และ
 ออนไลน์ให้ชาวมชนอื่นๆของชาวอโศกฟังด้วย
 ๑๑.๖,๑๓,๒๐,พ.๒๕ หมู่สมณะประชุม
 อบรมนิชธรรม

ศ.๕ สมณะแก่นเมือง และสมณะดาวดิน
 สัตตาทะ ๓ วัน ไปกนิมนต์งานอบรมเกษตรกร
 ลูกคำ ฐ.ก.ส. ที่ศูนย์อบรมสวนล่างฝั้น
 จ.อำนาจเจริญ

ศ.๑๐-๑๑.๑๑ ชาวมชนทุกฐานะร่วม
 ประชุนสัมมนาการประหัดปล้งงานในชุมชน
 และการหาปล้งงานทดแทน โดยมีศ.ชาญชัย
 ลิมปิยากร พร้อมกับทีมงานอาสาสมัครปล้งงาน
 อ.ปากช่อง จ.นครราชสีมา มาให้ความรู้

จ.๑๒ ดอนเย็นสมณะเดินดิน ดิกขวีโร
 อบรมพิเศษเรื่องพฤติกรรมความเป็นอยู่ให้แก่
 นักเรียน สส.ธ. ฟัง

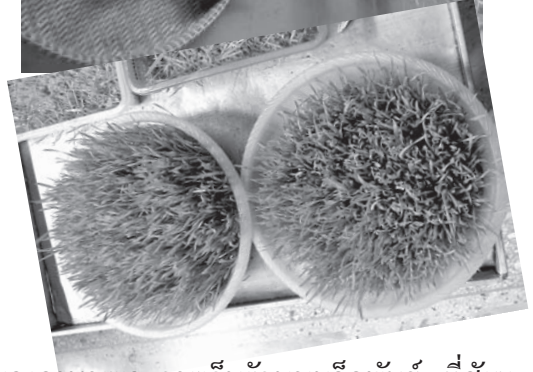
ศ.๑๖ ประชุมกรรมการชุมชน

พ.๒๑ พ่อท่านเดินทางไปเยี่ยมเยือนและเทศน์โปรดชาวชุมชนศิระะโฮโก มีปัจจัยาสมณะ ๒ รูป และสมณะอีก ๔ รูป ติดตามไปด้วย

พ.๒๒ พ่อท่านพร้อมด้วยปัจจัยาสมณะ สัตตาหะ ๓ วัน ไปสันตือโฮโก และปฐมโฮโก

ศ.๒๓ สมณะดงดิน สุนทโร และสมณะ ฟ้าฐ์ นโกลโต สัตตาหะ ๓ วัน ไปกนิมนต์งานอบรมเกษตรกรลูกค้า ธ.ก.ส. ที่สวนสว่างฝัน จ.อำนาจเจริญ

อา.๒๕ สมณะเดินดิน ดิกขวีโร สมณะ ฝนธรรม พุทธภูโร และสิกขมาตุกล้าข้ามฝัน สิกขมาตุแสงฝน สัตตาหะ ๔ วัน ไปร่วมงานสัมมนาเครือข่ายชาวโฮโก เจาะลึกเกี่ยวกับเรื่อง

ของอาหารและการเก็บรักษาเมล็ดพันธุ์ ที่สังฆสถานหินผาฟ้าน้ำ จ.ชัยภูมิ

- กนิมนต์บ้านคุณแก้วแสงบุญ ที่ อ.พิบูลย์มังสาหาร จ.อุบลฯ โดยสมณะแก่นเมือง และสมณะดาวดิน

จ.๒๖ กนิมนต์ทำบุญบ้านตระกูลคำภีเดช (บ้านแม่ดาวเพ็ญ) ไกลด์ ร.ร.ลือคำหาญวารินชำราบ มีสมณะ ๕ รูป พระอาคันตุกะ ๓ รูป และชาวชุมชนอีกหลายสิบชีวิต นำโดยสมณะแก่นเมือง เกตุมาลโก

ศ.๓๐ สมณะแก่นเมือง สมณะดงดิน และสมณะฟ้าฐ์ สัตตาหะ ๓ วัน ไปกนิมนต์งานอบรมเกษตรกรลูกค้า ธ.ก.ส. ที่สวนสว่างฝัน จ.อำนาจเจริญ

งานอบรมคนของแผ่นดิน

อ.๖-ศ.๑๐ งานอบรมคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจพอเพียง เกษตรกรลูกค้า ธ.ก.ส. มุกดาหาร รุ่นที่๑ โดยเจ้าหน้าที่ ธ.ก.ส. จ.มุกดาหาร และชาวบ้านเกษตรกรผู้ยากจน จาก อ.บุณฑริก จ.อุบลฯ โดยสำนักงานพัฒนาชุมชน จ.อุบลฯ รวมทั้งหมด ๒๔๐ คน

อ.๑๓-ส.๑๗ งานอบรมคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจพอเพียง เกษตรกรลูกค้ำ ธ.ก.ส. มุกดาหาร รุ่นที่ ๒ โดยเจ้าหน้าที่ ธ.ก.ส. จ.มุกดาหาร และชาวบ้านเกษตรกรผู้ยากจน จาก อ.เขมราฐ จ.อุบลฯ โดยสำนักงานพัฒนา ชุมชน จ.อุบลฯ รวมทั้งหมด ๒๐๑ คน

อ.๒๐-ส.๒๔ งานอบรมคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจพอเพียง เกษตรกรลูกค้ำ ธ.ก.ส. มุกดาหาร รุ่นที่ ๓ โดยเจ้าหน้าที่ ธ.ก.ส. จ.มุกดาหาร และชาวบ้านเกษตรกร จาก อ.เขมราฐ จ.อุบลฯ โดยสำนักงานพัฒนาชุมชน จ.อุบลฯ รวมทั้งหมด ๑๕๐ คน

จ.๒๖-ศ.๓๐ งานอบรมคุณภาพชีวิต เศรษฐกิจพอเพียง เกษตรกรลูกค้ำ ธ.ก.ส. มุกดาหาร รุ่นที่ ๔ โดยเจ้าหน้าที่ ธ.ก.ส. จ.มุกดาหาร และชาวบ้านเกษตรกร จาก อ.พิบูลมังสาหาร อ.ตระการพืชผล จ.อุบลฯ โดยสำนักงานพัฒนา ชุมชน จ.อุบลฯ รวมทั้งหมดประมาณ ๑๖๐ คน

ผู้มาแจ้งมเงื่อน

ศ.๒ คณะผู้บริหารสถานศึกษาอำเภอ คำเขื่อนแก้ว(สมาคมครูผู้บริหารสถานศึกษา) จำนวน ๓๐ คน มาศึกษาดูงานชุมชน

ส.๓ นายสุชนิรันดร์ แสนนา และคณะครู นักเรียนจาก ร.ร.อัสสัมชัญอุบลฯ จำนวน ๓๐ คน มาศึกษาเยี่ยมชมชุมชน

-คณะนักศึกษาม.อุบลฯ คณะบริหารศาสตร์ สาขาจัดการทั่วไป มาเก็บข้อมูลความรู้และ แนวคิดของชุมชน เพื่อทำรายงาน เป็นส่วน หนึ่งของการศึกษา

จ.๕ คณะผู้บริหารระดับสูง สถาบัน เกษตรราธิการ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์, คณะผู้บริหารและอาจารย์จากสถาบันเทคโนโลยี พระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง กทม. จำนวน ๑๑๐ คน มาศึกษาดูงานชุมชน และ พังพรรณจากพ่อท่าน

อ.๖ คณะนักศึกษาวิตาลัยเกษตรและ เทคโนโลยีอุบลราชธานี จำนวน ๗๒ คน มา ศึกษาดูงานชุมชน

-คณะครูและนักเรียน-เยาวชน จาก จ.อำนาจเจริญ ตามโครงการ “คนดีศรีอำนาจ” จำนวน ๑๕๐ คน มาเยี่ยมชมชุมชน

พ.๘ ผู้สื่อข่าวสถานีวิทยุ อสมท. FM 107 MHz และทีมงาน จำนวน ๕ คน มาบันทึก เทียบรายการ อสมท.เพื่อชุมชน สัจจร ประเด็น

การจัดการชุมชนราชธานีอโศก วิถีชีวิตความเป็นอยู่และผลิตภัณฑ์ชุมชน

-คณะนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี เอกพัฒนาชุมชน จำนวน ๑๐ คนมาศึกษาดูงาน

ศ.๕ Satoshi Nakagawa และนักศึกษา ม.ขอนแก่น ๕ คน มาเยี่ยมชมศึกษาวิถีชีวิตความเป็นอยู่ชาวชุมชน

ศ.๑๐ นายชุมพล แนวจำปา คีษานินเทศก์ สพท. อุบลฯ เขต๒ ได้ร่วมกับ Prof. Yukio Hayashi CSEAS, Kyoto University Japan มาทำการศึกษาเกี่ยวกับการดำเนินงาน ดำเนินชีวิต และการศึกษาในชุมชน

อ.๑๓ นายชุมพล แนวจำปา หัวหน้ากลุ่มนิเทศฯ สพท.อุบลฯ เขต๒ ได้นำคณะศึกษานิเทศก์และผู้บริหารโรงเรียน สังกัด สพท.อุบลฯ เขต๒(อ.ตระการพืชผล) ๕ คน มาศึกษาดูงานการผลิตและบริการสื่อของศูนย์สื่อชุมชน

-นางจิรภัฏฐ์ วชิรเสรีชัย ศูนย์พัฒนาและฝึกอบรมคนพิการแห่งเอเชีย-แปซิฟิก และคณะ ๕ คน มาเยี่ยมชมศึกษาดูงาน

พ.๑๔ นายรัฐพล ชุมนัย ปลัดอาวุโส อ.ภูสิงห์ และนายฉลาด ชิดชม ปลัด อ.ภูสิงห์ ได้นำคณะเกษตรกร กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สารวัตร สมาชิก อบต. ดงรัก, ละลม, โลกตาล อ.ภูสิงห์ จ.ศรีสะเกษ จำนวน ๒๐๐ คน มาศึกษาดูงานชุมชน

ศ.๑๖ คณะสื่อมวลชน กทม. จำนวน ๒๐ คน มาเยี่ยมชมชุมชน

ศ.๑๗ สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จ.ยโสธร(พมจ.ยส.) และอาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (อพม.) จำนวน ๕๕ คน มาศึกษาดูงานชุมชน

-คณะกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และสมาชิก อบต. ตะเคียนราม, ไพโรพัฒนา, ห้วยตึกชู อ.ภูสิงห์ จ.ศรีสะเกษ และเจ้าหน้าที่ จำนวน ๒๒๐ คน คน มาศึกษาดูงานชุมชน

ศ.๒๓ นายวินัย นวลฉวี ผอ.สถานศึกษา ร.ร.กุศกร และคณะครู นักเรียน กรรมการศึกษา ร.ร.บ้านกุศกร อ.ตระการพืชผล จ.อุบลฯ มาศึกษาเยี่ยมชมชุมชน

อ.๒๐ คณะครูจาก ร.ร.ศรีแก้ว อ.เลิงนกทา จ.ยโสธร จำนวน ๗ คน มาศึกษาดูงาน เรื่อง การบริหารจัดการเรื่องขยะแห้ง ขยะสดในชุมชน

อ.๒๗ คณะอาจารย์จากคณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตามโครงการศึกษาอาหารปลอดภัย และเศรษฐกิจการค้าที่ยั่งยืน จำนวน ๑๐ ท่าน นำโดย รศ.ดร.วรัญญา ภัทรสุข, ผศ.ดร.แกมทอง อินทร์ตัน, ผศ.สถิตพงษ์ ธนวิริยกุล, คุณสุวารี เตียงพิทักษ์ มูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติ, และคุณอำพรพรณ ไชยบุญชู มาศึกษาเยี่ยมชมชุมชน

ฝากโศลกธรรมของพ่อท่านที่กล่าวไว้เมื่อ ๒๕ มี.ค.'๓๓ เป็นข้อคิดสุดท้ายว่า

“คนรวยส่วนมากเป็นคนบาป(เป็นอกุศลวิบาก)

นอกจากคนที่มีภูมิธรรมสูงเท่านั้น จึงจะใช้ความรวยให้เป็นประโยชน์ เป็นบุญเป็นกุศล

เกิดเป็นคนจนนั้นเป็นกุศลวิบาก แต่คนที่ภูมิธรรมต่ำ ยิ่งจนก็ยิ่งจะตกต่ำซ้ำหนักกว่าเก่า.....”

 ๑๒๕

สังฆสภาทักษิณโสภณ

ประจำเดือน กันยายน ๒๕๔๘

ในช่วงเดือนนี้ ทางสำนักได้เชิญผู้มีคุณูปการ
พัฒนาคณะของวัดป่าหน่า ทำให้พัฒนาทุก
โอกาสให้ที่มณฑลชุมพรชนกัณณิณฯ ได้ไต่ถามว่า
ปีถัดไปข้างหน้าอย่างสมบูรณ์นานกว่าเชิงเบิกบานใจ
ใหม่แปลงนาข้าวทั้งเขตชุมพรและเขตแปลงนาข้าว
๑๐ ไร่ เพื่อฟื้นฟูเกษตรอินทรีย์ ให้ฟื้นคืนชีพ
และปลูกพระตมจิตสำนึกของเกษตรกรรมภาคใต้
ซึ่งส่วนนี้ใหญ่ถึง ๘๐% ทอดทั้งท้องนาหรือแปลง
เปลี่ยนนาข้าวให้เป็นนาถั่วพวช-นาปาล์ม-
นาถั่ว ๔๗๗ โดยมุ่งตัวเงินเป็นพระเจ้า หรือแก้ว
สารพัดนึก เป็นนาถั่วทำเกษตรเคมีเพื่อหวัง
เงินไปซื้อปุ๋ยเคมีทุกอย่างก็ขวางหน้า

พืชเศรษฐกิจภาคใต้ คือ ยางพารา-
ปาล์ม น้ำมัน-กาแฟ ๔๗๗ เป็นแค่พืชเศรษฐกิจ
ชั่วคราว แต่พืชเศรษฐกิจ(ตลอดกาล) ก็คือข้าว
ไทยนั่นเอง สมดังพระพุทธรูปองค์ที่ชื่อว่า “ผู้มี
ทศพิธยโตเสมอด้วยข้าวเปลือก(ธัญพืช)ทุก
ชนิด ข้าวจึงเป็นยุทธานุภาพที่ ๑ ขากษัตริย์ ๔
และสำคัญยิ่งกว่าเขตต้นชาติใดๆ ชาวทักษิณฯ
จึงบูชาข้าวในหน้าที่กว่าบูชาทั้งหมดในนาทุ่ง

เดือนนี้มีอะไร?

พ.๑-จ.๕ ผู้รับเหมาจาก อ.นาโยง ๖ คน
เข้ามาติดตั้งเสาไฟฟ้า ๘ ต้น และเดินสายไฟฟ้า
ทั้งในเขตสงฆ์ และชุมชนเสรีจเรียบร้อย

อ.๖-พ.๘ ฝ่ายเทคนิควิทยุชุมชน จำนวน
๗ คน นำโดยคุณถาวร พิบูลย์ ปรับปรุงเสา
อากาศและเครื่องส่งวิทยุชุมชน

ศ.๙-ส.๑๐ ติดตามสนับสนุนกลุ่มคุณ

สมพร ยอดระบำ โดย ส.ดินดี สันตจิตโต
ส.เดือนลิว อรรถชิว และ ส.พอแล้ว สมานิต
ไปแวะเยี่ยมครู-น.ร. ที่ ร.ร.บ้านไสหินตั้ง และ
ต่อไปอบรม อบต.ข้าราชการบ้านญาติวัดป่ายาง
อ.จุฬารักษ์ จ.นครศรีฯ

พ.๑๕ อบรมสื่อสารบุญนิยม ที่ชุมชน
ปฐมโสภณ มีคุณบุญเสริมและคุณเล็กไปร่วม

ศ.๑๖-อา.๑๘ กิจกรรมจัดงานอบรม ผู้นำ
เกษตรอินทรีย์ที่โรงเรียนชานาเกษตรอินทรีย์
อ.ร้อนพิบูลย์ จ.นครศรีฯ นำโดย ส.ดินดี สันต-
จิตโต วันสุดท้ายของการอบรมมีการลงแขก
หว่านข้าวในแปลงนาร่วมกัน เป็นภาพที่น่า
ประทับใจมาก

พ.๒๑ อบรมจริยธรรมเยาวชนคนสร้างชาติ
จาก ร.ร.วัดป่าใหม่ ร.ร.วัดป่ายาง ร.ร.วัดมหาชัย
ต.ท่าจั่ว อ.เมือง จ.นครศรีฯ รวมจำนวนทั้งครู
และนักเรียน (ป.๔-ป.๖) ทั้งหมด ๑๓๕ คน

พ.๒๒ อบรมธรรมะแก่เยาวชนคน
สร้างชาติ นักเรียนจาก ร.ร.วัดดอนยาว ต.นา
ทราย ร.ร.วัดเทพธิดาราม ร.ร.วัดท่างาม ร.ร.วัด
ศาลาไฟ ต.ท่าจั่ว อ.เมือง จ.นครศรีฯ รวมครู-
น.ร. จำนวน ๑๖๕ คน

จ.๒๖-ศ.๓๐ ชาวชุมชนทักษิณฯ ส่ง
ตัวแทน ๓ คนไปร่วมรับการอบรมเชิงปฏิบัติการ
วันสบายๆ กับเกษตรอินทรีย์ที่ชุมชนหินผาฟ้า
อ.แก่งคร้อ จ.ชัยภูมิ

คติธรรมส่งท้าย

เมตตาธรรม กำจุนโลก สามัคคีธรรม
กำจุนชาติ อุเบกขาธรรม กำจุนตน

 สมณะเสือนลิว อรรถชิว

สังฆสภาหินผาฟ้าน้ำ

ต.นาหนองทุ่ม อ.แก้งคร้อ ชัยภูมิ

โทร : ๐-๔๔๔๓-๑๒๒๓

ประจำเดือนกันยายน ๒๕๔๘

ยิ่งนานวันก็ยิ่งเห็นชัดเขม่น่า สงสัยที่ไมได้เห็นภาพพัฒนาทางด้านจิตวิญญาณนั้นไปไม่ชดชด เกิดทางตัน วิธีหาวิธีแก้เป็นทางเลื้อยและทางขอของสังคมไทย สังคมได้เห็น และเข้าใจหาวิธีแก้มากขึ้น จึงเป็นพลังให้งานของพวกเราต้องเพิ่มมากขึ้น ความจำเป็นอย่างยิ่งที่พวกเราจะต้องเร่งฝึกฝนตนเองให้แข็งแรง ทั้งกายและใจ จึงจะสามาถเป็นพลังให้แก่สังคมได้อย่างแท้จริง

เหตุการณ์ความเคลื่อนไหว

พ.๓๑สิงหาคม-อา.๔ สมณะเลื่อนฟ้า สัจเจปโม อบรมเกษตรกรรมชุมชนต้นแบบจากจังหวัดหนองคาย จำนวน ๑๐๐ คน ในโครงการคุณธรรมพลังศรัทธาของแผ่นดิน ที่ศูนย์บุญนิยมสิกขาหินผาฟ้าน้ำ

ศ.๒-อ.๖ สมณะกลางดิน ไสร้จใจ กับสมณะนาทอง สิงคิวัฒโน ไปร่วมอบรมตัวแทนเกษตรกร ๕๐ หมู่บ้าน ๑๐ ตำบล ที่ อ.กันทรวิชัย จ.มหาสารคาม ในโครงการสังฆธรรมชีวิต ที่ศูนย์อบรมแก่นอโสภ

จ.๕-ศ.๕ อบรมนักเรียนมัธยมปลายจากโรงเรียนเพชรวิทยาคาร กับโรงเรียนห้วยด่อนวิทยา จำนวน ๑๐๐ คน ในโครงการเยาวชนคนสร้างชาติ ที่ศูนย์อบรมบุญนิยมสิกขาหินผาฟ้าน้ำ

อ.๖-ส.๑๐ สมณะกลางดิน สมณะเลื่อนฟ้า และสมณะนาทอง ไปร่วมอบรมผู้นำเกษตรกรอินทรีย์ทุกตำบล ที่จังหวัดเลย ในโครงการ

สังฆธรรมชีวิต ที่ศูนย์อบรมบุญนิยมสิกขาเลไลย์อโสภ

อา.๑๑ นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏจ.ชัยภูมิ จำนวน ๓๕ คน เข้ามาศึกษาวิถีความพอเพียง ของชาวหินผาฟ้า

จ.๑๒-ศ.๑๖ อบรมนักเรียนมัธยมต้นโรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย ชัยภูมิ จำนวน ๑๔๐ คน ในโครงการเยาวชนคนสร้างชาติ ที่ศูนย์บุญนิยมสิกขาหินผาฟ้าน้ำ

ศ.๑๖ สมณะกลางดิน สมณะเลื่อนฟ้า สมณะนาทอง และชาวชุมชน ไปร่วมงานศพคุณสมถวิล มาลัยขวัญ ภริยาของญาติธรรมอัยการสืบ ซึ่งประสบอุบัติเหตุ ฌาปนกิจที่วัดหนองแวง พระอารามหลวง จ.ขอนแก่น

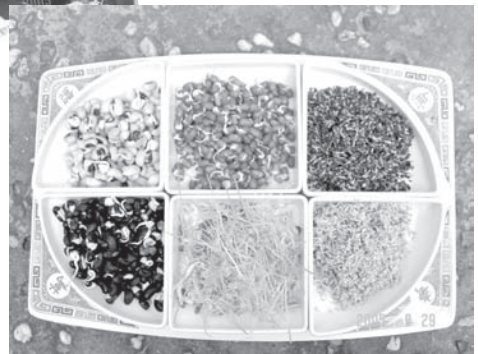
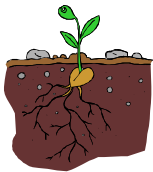
ส.๑๗ สมณะเลื่อนฟ้า กับ สมณะนาทอง และชาวชุมชน ไปร่วมงานฌาปนกิจศพ คุณพ่อของญาติธรรม งามใบตอง ที่วัดสระแก้ว อ.บ้านแท่น จ.ชัยภูมิ

อา.๑๘-จ.๑๕ สมณะกลางดิน กับสมณะนาทอง ไปร่วมอบรมเกษตรกรรมอินทรีย์มาจาก อ.สรรพยา และ อ.หันคา จ.ชัยนาท จำนวน ๑๕๐ คน ในโครงการอบรมคุณธรรมพลังศรัทธาของแผ่นดิน ที่ ศูนย์บุญนิยมสิกขาหินผาฟ้าน้ำ

จ.๑๕-ศ.๒๓ สมณะเลื่อนฟ้า ไปอบรมในโครงการแก้ปัญหาความยากจน ของธ.ก.ส. ให้แก่เกษตรกร อ.ผาขาว จ.เลย จำนวน ๕๕ คน ที่ศูนย์บุญนิยมสิกขาเลไลย์อโสภ

พ.๒๑ สมณะกลางดิน กับสมณะแก่นผาคูร์ และนักเรียนสัมมาสิกขา ร่วมกันไปประเมินผลนักเรียนโรงเรียนบ้านนาหนองทุ่ม อ.แก้งคร้อ จ.ชัยภูมิ

จ.๒๖-ศ.๓๐ ค่าอบรมเชิงปฏิบัติการ

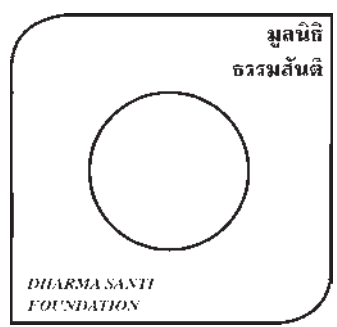
วันสบาย สบาย กับ เกษตรอินทรีย์-วิถีชีวิต-สิ่งแวดล้อม-ยั่งยืน จัดโดยเครือข่ายกสิกรรมไร้สารพิษแห่งประเทศไทย ซึ่งมีตัวแทนเครือข่ายของชาวโศกทั่วประเทศร่วมฝึกอบรม ที่ศูนย์บุญนิยมหินผาฟ้าน้ำ

ผลจากการอบรมที่ผ่านไปนี้ ทำให้เกิดนิมิตหมายที่ดีขึ้นมาว่า ชาวโศกจะรู้จักการปลูกถั่วพันธุ์พื้นเมืองที่หลากหลายเพื่อบริโภคกับจนเป็นวิถีชีวิต รู้จักการเก็บเมล็ดพันธุ์และแลกเปลี่ยนเมล็ดพันธุ์แก่กันและกันได้นั้นแหละจะทำให้เผ่าพันธุ์โศก เป็นเผ่าพันธุ์ที่แข็งแรงทั้งกาย และ ใจ

 สมณะกลางดิน ไส้ร้อยใจ

สรุปรายงานการประชุม องค์กรต่างๆของชาวอโศก

สรุปรายงานการประชุม
คณะกรรมการมูลนิธิธรรมสันติ
E-mail: thatfah2520@yahoo.com

ครั้งที่ ๙/๒๕๕๘ (๒๕ กันยายน ๒๕๕๘)
 -กรรมการขาดประชุม ๒ คน
 -รับรองรายงานการประชุมครั้งที่ ๘/๒๕๕๘
 -รับรับบัญชีรายรับ-รายจ่าย ประจำเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๘
 -โรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอโศก(สส.ฐ.) และโรงเรียนสัมมาอาชีวสิกขาปฐมอโศก(สอฐ.) กำหนดปิดภาคเรียนวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘ และเปิดภาคเรียนในวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๘
 -ธรรมสันติทันตกรรม สถิติการใช้บริการ

ประจำเดือนมิถุนายน ถึง สิงหาคม ๒๕๕๘ มีผู้ให้บริการ จำนวน ๑๓๓ ราย
 -ศาลากิจถั่ว อยู่ระหว่างดำเนินการการผลิต น้ำมันรำข้าวเพื่อให้บริษัทโพรมอสต์(ประเทศไทย) จำกัด(มหาชน) ๘๙/๒ ถ.ปู้เจ้าสมิงพราย พระประแดง สมุทรปราการ
 -หน่วยงานบุญญาภิบาล สถิติการใช้บริการ ประจำเดือนมิถุนายน - สิงหาคม ๒๕๕๘ มีผู้ให้บริการจำนวน ๒๘๗ ราย
 -อาคารตะวันฉาย ๑ จะหาสื่ออาคารและจัดทำ ๕ ส. ทำพื้นที่เพื่อปลูกผักสวนครัว
 -อาคารตะวันฉาย ๒ กิจการดำเนินไปตามปกติ
 -การก่อสร้างสถาบันบุญนิยม กำหนดเสร็จในเดือนธันวาคม ๒๕๕๘
 -น.ส.สุภาณี บุรพ์ภาค และ ร.อ.จันทองแผ้ว เข้าร่วมเวทีประชาคม : นวัตกรรมใหม่ แห่งกลไกสร้างเครือข่ายสิ่งแวดล้อมในวันที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๘ ณ ห้องแกรนด์บอลรูม อาคารอิมแพคคอนเวนชั่น เซ็นเตอร์ เมืองทองธานี นนทบุรี

-ได้รับหนังสือและเอกสารสิ่งพิมพ์จากภาครัฐและเอกชน อาทิ มูลนิธิศาสตราจารย์ปกรณ์ อังศุสิงห์, สถาบันอนาคตศึกษาเพื่อการพัฒนา (ไอเอพีดี) ส่งวารสารมองไกล, จดหมายข่าวกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม ฟ้าสวยน้ำใส, ศูนย์โลกสัมพันธ์ไทยสถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เชิญร่วมสัมมนา เรื่อง คนไทยกับรางวัลแมกไซไซ วันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๔๘ ณ ห้องประชุมจุมภฏ-พันธุ์ทิพย์ ชั้น ๔ อาคารประชาธิปก-รำไพพรรณี

กำหนดการประชุมครั้งต่อไปวันอาทิตย์ที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ เวลา ๑๓.๐๐ น. ณ สันติอโศก

สรุปรายงานการประชุม
คณะกรรมการกองทัพอธรรมมูลนิธิ
E-mail: ktf2524@doramail.com

ครั้งที่ ๙/๒๕๔๘ (๒๕ กันยายน ๒๕๔๘)

-กรรมการขาดประชุม ๗ คน
-ชุมชนราชธานีอโศก ชาวชุมชนและเกษตรกรที่เคยเข้ารับการอบรมมาเตรียมงานเทศกาลเจ จะใช้ผักไร้สารพิษในการประกอบอาหาร จำหน่ายแบบบุฟเฟ่ต์ในราคาจานละ ๑๕ บาท ได้ขยายพื้นที่เพื่อรองรับลูกค้า

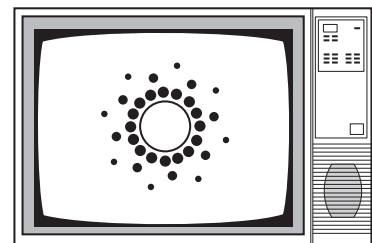
-สหพันธ์วิทยุชุมชนบุญนิยม กิจการดำเนินไปตามปกติ

-ได้รับหนังสือเชิญจากประธานคณะกรรมการเครือข่ายสิ่งแวดล้อม '๔๘ เชิญร่วมงานสัมมนาสิ่งแวดล้อม'๔๘ จัดที่กรมประชาสัมพันธ์ ระหว่างวันที่ ๒-๓ ธันวาคม ๒๕๔๘

- กำหนดการประชุมครั้งต่อไปวันอาทิตย์ที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๘ เวลา ๑๓.๐๐ น. ณ สันติอโศก

สรุปรายงานการประชุม
คณะกรรมการธรรมทัศน์สมาคม
E-mail: tta2531@lycos.com

ธรรมทัศน์สมาคม

ครั้งที่ ๘/๒๕๔๘ (๒๕ กันยายน ๒๕๔๘)

-กรรมการขาดประชุม ๔ คน
-ปัจจุบันมีสมาชิก ๓,๓๑๒ คน
-หนังสือจำหน่ายดี ได้แก่ นาฬิกาชีวิต ของอาจารย์สุทธีวิสต์ คำภา, รู้วิธีดีที่ออกซ์ และเวลาชีวิต โดย ล้อเกวียน เทปจำหน่ายดี ได้แก่ ชุดธรรมคีตะ เสียงปลุก เสียงปลง เสียงธรรม และถอดรหัสสุขภาพของคุณหมอใจเพชร
-ได้จัดซื้อคอมพิวเตอร์ชุดใหม่เพื่อรองรับระบบรหัสแท่ง (บาร์โค้ด) ในราคา ๓๒,๒๐๐ บาท
-อนุมัติเงิน ๒๕,๐๐๐ บาท เพื่อใช้ในโครงการ

จัดทำที่ปและวีซีดีแจกในงานปีใหม่ ๒๕๔๙

-อนุญาตให้ผู้อำนวยความสะดวกพระพุทธรูป
ศาสนาวันอาทิตย์ สวนแก้ว ราชบุรี นำเพลงบูชา
บุพการีให้เยาวชนในศูนย์ฯ ซักร้องและบันทึกใหม่

-จะนำสื่อธรรมะไปออกร้านในงานของ
โครงการอนุรักษ์พันธุ์พืช ที่คลองไผ่ นครราชสีมา
ระหว่างวันที่ ๑๙-๒๔ ตุลาคม ศกนี้

สรุปรายงานการประชุม คณะกรรมการบริษัทได้ชีวิต จำกัด

บริษัท **ได้ชีวิต** จำกัด
FOR LIFE CO., LTD.

ครั้งที่ ๔/๒๕๔๘ (๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๘)

-กรรมการขาดประชุม ๖ คน

-พนักงาน ๒ รุ่น เข้ารับการอบรมหลักสูตร
มหัศจรรย์ ณ พุทธสถานภูผาฟ้า น้ำ อ.แม่แตง
เชียงใหม่ ระหว่างวันที่ ๒๑-๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๘
และการอบรมคุณภาพชีวิตที่สถาบันฝึกอบรมผู้นำ
ต.หนองบัว อ.เมือง จ.กาญจนบุรี ระหว่างวันที่
๘-๑๐ กรกฎาคม ๒๕๔๘

-รับรองบัญชีรายรับ-รายจ่ายประจำเดือน
มิถุนายน ๒๕๔๘

-อนุมัติเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท เพื่อลงโฆษณาใน
หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

-จ่ายค่าจองที่ดินโครงการชุมชนบุญนิยม
สวนบุญผักพืช อ.หนองเสือ ปทุมธานี วงดที่สอง
จำนวน ๒๕,๐๐๐ บาท

-พนักงานเข้าใหม่ ๑ คนคือ นางจับใจ เพิ่ม
ชัยกิจ ตั้งแต่วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๔๘

-พนักงานลาออก ๑ คน คือ น.ส.เกศินี
ชุมใหญ่ เพื่อประกอบอาชีพอื่น ตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน
๒๕๔๘

-นักเรียนโรงเรียนสัมมาสิกขาสันตือโคก
มาเรียนในฐานงานของบริษัท รวม ๕ คน

-ช่วงเข้าพรรษาพนักงานตั้งตระหง่านจำนวน
๒๔ คน นักเรียน ๕ คน โดยมีสมณะชบซึ่ง
สิริเตโช ช่วยดูแลและตรวจตบะ

-อนุมัติซื้อเครื่องคอมพิวเตอร์ ๒ ชุด
เครื่องสำรองไฟ ๔ ชุด และอุปกรณ์ในการเข้าสู่
ระบบบาร์โค้ด

รับโอวาทจากสมณะชบซึ่งสิริเตโช: บริษัท
ที่สมบูรณ์พนักงานต้องมีทั้งใจดีและปัญญา จึงจะเป็น
อุกโตภาควิบัติ ผู้ที่มีความรู้ทั่วถึงจึงจะสมบูรณ์ หาก
ตั้งตบะด้วยความเข้าใจนำไปปฏิบัติจนเกิดระบบระเบียบ
ย่อมเกิดความเจริญทั้งด้านงานและจิตวิญญาณ หาก
กระทำได้อย่างจะเป็นบริษัทตัวอย่าง

ภาพ: ชวรงค์

สงวนลิขสิทธิ์

สรุปรายงานการประชุม
เครือข่ายอศอโตศก
ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๘

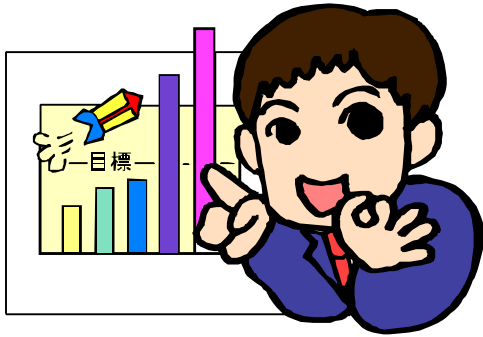

- * **กลุ่มเพื่อนบุญอศก** (๑๓ กรกฎาคม)
 - สมณะเสียงศีล ชาตวโร กล่าวว่าเป็นเพื่อนช่วยเพื่อน และเพื่อนบุญเป็นที่น้องกัน ต้องช่วยเหลือกัน หากมีปัญหาให้บอกกันเพื่อการแก้ไข
 - สมาชิกรายงานด้านการศึกษ ที่อาสาสอนนักเรียนโรงเรียนสัมมาสิกขาปฐมอศก ทั้งๆที่มีงานราชการและติดประชุมที่โรงเรียน จึงไม่สามารถมาสอนได้ทุกวันเสาร์
 - รายงานการเงิน เดือนมิถุนายน ๒๕๕๘
 - การจัดงานโรงบุญมังสวิรัตวันแม่แห่งชาติ ๑๒ สิงหาคม มหาราชินี ที่วิทยาลัย
 - หลังจากสมาชิกได้รับการฝึกอบรมที่ชุมชนปฐมอศก ทำให้กลุ่มดูแข็งแรงขึ้น สามารถเป็นชุมชนต้นแบบได้
 - วิทยุชุมชน อาจารย์ศิวกานท์ ปทุมสูตร เป็นที่ปรึกษา
 - สมาชิกตั้งลัทธิฐาน
 - อ่านจดหมายของคุณสุรตนา น้อยศรี ให้ที่ประชุมทราบ
 - รับโอวาทจาก **สมณะนาไท อิศรชน**

ภาพกิจกรรมศูนย์ฯ
ที่วังน้ำเขียว
ประจำเดือน
กันยายน ๒๕๕๘

สถิติเผยแพร่สังคม

ประจำเดือนกันยายน ๒๕๔๘

ห้องเผยแพร่เทป

ทำวัตร

ปฏิบัติวิชาและจรรยาบรรณ สมนะโพธิรักษ์	๑	ม้วน
ตามรอยบาทพระศาสดา	๑	ม้วน
ศึกษาศาสนาสำคัญที่ กรรม	๒	ม้วน
พลังแห่งอิทธิบาทนำสู่ความสำเร็จ สมนะโพธิรักษ์	๒	ม้วน

ก่อนฉัน

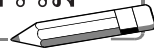
เอกภาพในความหลากหลาย สมนะโพธิรักษ์	๒	ม้วน
อภัยทาน	๑	ม้วน
ความยิ่งใหญ่ของการให้ทาน	๑	ม้วน
วิชาประเสริฐสูงสุดของมนุษย์	๑	ม้วน
เจาะลึกๆอุปมัยอัศจรรย์ สมนะโพธิรักษ์	๑	ม้วน

ปาฐกถา

ปฏิบัติธรรมอย่างไรจึงบรรลุธรรมได้ สมนะโพธิรักษ์	๒	ม้วน
สร้างแผ่นดินพุทธ กอบกู้สังคม	๑	ม้วน

☆☆☆

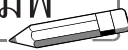
ธรรมปฏิกรรม

จดหมาย	๖๐๐	ฉบับ
สิ่งตีพิมพ์	๒๕	ฉบับ
ตีพิมพ์	๑๐	ชิ้น
เสดคมปัญญา	๕๘๕	บาท

⇒ ⇒ ⇒

ธรรมพิมพ์

สารอโศก(ผู้ทำได้ยากในโลก)	๕,๐๐๐	เล่ม
ดอกบัวน้อย(ประกาศพระกณไมพอ)	๕,๐๐๐	เล่ม

☆☆☆

สถิติธรรมโสต

	เทป	ซีดี	เอ็มพี 3	วีซีดี	วิดีโอ	
ผู้มาติดต่อ	๗๓	๑๕	๑๒	๔๒	๑๘	ราย
จำนวนที่พิมพ์	๑,๓๐๘	๗๓	๒๒	๑๓๕	๓๗	แผ่น/ม้วน
สมาชิกเพิ่ม	๔	๔	๔	-	-	ราย
สื่อที่ออกใหม่	๕๖	๑๔	๘	๕	-	แผ่น/ม้วน

พัสดุ

๔๔

ชิ้น

๕ ๕ ๕

ธรรมปฏิสัมพันธ์

จดหมายออก	๑๐	ฉบับ
-----------	----	------

๕ ๕ ๕

หมายเหตุ สารอโศกฉบับ ๒๘๖

ธรรมพิมพ์

ดอกบัวน้อย(เพิ่มบาร์มี) ๑๒,๕๐๐ เล่ม

แก้เป็น ดอกหญ้า(เพิ่มบาร์มี) ๑๒,๕๐๐ เล่ม

ศูนย์รวมข่าวคราวของญาติธรรมจากทั่วสารทิศ
เพื่อเสริมสร้างกำลังใจ ให้กรรมฐาน
และแก้ปัญหาของนักปฏิบัติธรรม

สารอโศก ฉบับที่ ๒ ปีที่ ๒๖(๒๙)
ประจำเดือนกันยายน ๒๕๔๘

มนุษย์เป็นคนเลวของโลก
เพราะผลาญทรัพย์ยาก
เพราะทำลายสิ่งแวดล้อม
เพราะทำลายวงจรชีวิต

มนุษย์เป็นคนเลวของสังคม
เพราะมอมเมา กอบโกย
ไม่คิดถึงใครนอกจากความอยู่รอด

มนุษย์เป็นคนเลวของสัตว์
เพราะเบียดเบียน ช่มแวง
กัดกินเลือดเนื้อ
ญาติพี่น้อง พ่อแม่ ของมัน

มนุษย์เป็นคนเลวของพืช
เพราะตัดต้นทำลายเพื่อบริโภค
ใน ๔ เลวของมนุษย์ หลีกเลี่ยงข้อใดได้ ?

บข:ทอง ฉลอง ๗๒ ปี

งานพุทธาปี'๔๘ เรามีศัพท์ใหม่เกิดขึ้นในการใช้กับองค์กร นั้น
ก็คือ “**เครือข่าย**”
คำนี้ข้างนอกเขาจะใช้ “**เครือข่าย**”
“**เครือข่าย**” จะเห็นลักษณะประสานกันเหนียวแน่น และมี
ศูนย์กลางอยู่บนสุด จึงเหนียว-แน่น-พร้อมเพรียงกัน

“**ดิฉันเป็นคนอารมณ์ร้าย ขี้จัญไร แต่เดี๋ยวนี้ก็ลดลงได้มาก
และจะพยายามให้ลดลงมากกว่านี้**”

ฉลวย ภูมิโคกรักษ์ (อ.ขามทะเลสอ จ.นครราชสีมา)

คนเหมือนกัน
แต่ไม่เหมือนกัน

ญัตติธรรมหมายเลขสมาชิก ๒๕๑๑๙๐ จาก จ.เชียงใหม่
วิจารณ์สังคมนอกโง่งสังคมโศก ในอีกมุมหนึ่ง ทำให้เห็นตัวเราชัดเจน
ขึ้นว่ากำลังจะไปทางไหน

“ดูสารคดี หลุมดำ (ช่อง ๙) ทำให้เห็นโทษภัยร้าย ความ
น่าละอายของกามราคะ อยากให้นำมาขายทุกพุทธสถานของอโศก รัฐ
น่าจะนำมาบรรจุในหลักสูตรศึกษาไทย

การเห็นโทษภัยของสุโขทัยมาก ๆ ทำให้คนปลงว่า สุขมี ๒ ด้านจริง ลดสุขลง ทุกข์จะ
น้อยลงได้สักวัน

เห็นดีเห็นชอบกับการดูแลรักชาวตฤ-เงินทอง บ้านเรือน ก็ไม่เห็นโทษภัย การยึดติดวัตถุ

ข่าว เสียดุลกันติดพันัน จนด้ายยาบ้า

ข่าว นักมวยขาลง ถ่ายนู้ด

ข่าว ช่มชู้ เด็กสาวใจแตก ทั้งดูถูก

ทำให้ยิ่งมั่นใจในพระพุทธเจ้า และพ่อท่าน

ชีวิตนี้ โชคดีมาก ๆ ไม่หลงไปเปื้อนอะไรเลยอะ ต้องมุ่งมั่นให้เป็นคนจน กามตายด้านให้ได้
เห็นโทษความสุข จะดีสุดยออดอย่างไรก็ทุกข์”

แนวทางปฏิบัติ
มีทิศทางเดียว

“ผมอ่านเรื่องราวการปฏิบัติธรรมของฆราวาสสันติโศกแล้ว
เห็นว่าเป็นแนวทางที่เยาวชนของชาติ และผู้บริหารประเทศชาติควรจะ
นำไปแก้ไขสถานการณ์ของประเทศขณะนี้ คือ ซื่อสัตย์ ขยัน อดออม
ประหยัดสุด คิดเพื่อพี่น้องชาวไทยจะได้พ้นทุกข์ อย่าพูดอย่างเดียว
ต้องรับปฏิบัติให้เร็วที่สุด ประเทศชาติจะพ้นภัย.....”

ญัตติธรรมพร้อมสิน ยิ้มสอน มีความคิดเช่นนี้มิใช่เกินเลย พ่อท่านประกาศมาแล้ว “พัฒนา
ประเทศ ถ้าไม่ลดกิเลส ก็ไม่มีทางสำเร็จ”

คำตอบนี้ แม้จะไม่ปฏิบัติธรรมก็ต้องนำไปปฏิบัติ เพราะเป็นทิศทางเดียว

แนวทางอื่นคือ โลกียะ ไม่มีทางสำเร็จ ย่อมเดินทางสูญหายนะ ไม่ช้าก็เร็ว จุ้ยๆๆๆ

นโยบาย ร้านค้าชุมชนชาวโคก (ตอนที่ ๑)

๑. เป็นสินค้าไร้สารพิษ และสินค้าธรรมชาติ
๒. เลือกจำหน่ายสินค้าของชุมชนชาวโคกก่อน
๓. งดสินค้าฟุ่มเฟือย และสินค้าจากต่างประเทศที่เมืองไทยผลิตได้
๔. สินค้าใหม่ต้องผ่านการจดแจ้ง
๕. กรณีรับสินค้าจากข้างนอก ระวังสินค้าที่มีความเสี่ยง, ปนเปื้อน ต้องส่งตรวจก่อนขายและสุ่มตรวจเป็นระยะ

(หมายเหตุ มติที่ประชุมหน่วยผลิตและต.อ.ในงานปลูกเสกฯ ครั้งที่ ๒๗ ณ พุทธสถานศิระขอโคก ๑๐ เม.ย. ๒๕๔๖)

ขั้นตอน แห่งการทำดี

- จากญาติธรรมวิษณุ วงษ์เสนา (อ.น้ำพอง จ.ขอนแก่น)
- “ผมไม่สามารถเล่าได้หมดทุกเรื่อง ก็จะขอยกบางส่วนมาเล่าก็ได้อ.....
- ผมพิจารณาตัวเอง
 - ละสิ่งที่ไม่ดีอยู่ในตัวออกไป ทำแต่สิ่งที่ดีในการเห็นชอบเท่านั้น
 - ทำจิตใจให้บริสุทธิ์ให้มากที่สุด เท่าที่จะทำได้
 - ทวนกระแสไม่ปล่อยใจให้จิตไปตามกระแส
 - ต่อสู้กับจิตใจของตนเองเท่านั้น
 - พิจารณาเหตุที่เหตุ

ผมมีความสามารถเล่าได้เท่านี้ครับ.....”

โดยสรุปขั้นตอนของการปฏิบัติ เราอาจสรุปได้หลายทฤษฎี แต่ทุกทฤษฎีเดินไปด้วยกัน เพียงแต่จะเน้นปริยัติด้านไหนเท่านั้น

- ทฤษฎี ๑ ลดของกู ลดตัวกู
ทฤษฎี ๒ ลดโลภะ ลดโทสะ (โมหะจะลดลงเอง)
ทฤษฎี ๓ ละชั่ว (สิ่งบกพร่อง สิ่งเลว สิ่งต่ำ) ประพฤติดี
ทฤษฎี ๔ จัดการกับวัตถุให้น้อยลง จัดการกับอารมณ์ให้อ่อนโยน

ทั้ง ๔ ทฤษฎี ก็เป็นมุมมองของปริยัติ แต่ก็ปฏิบัติตัวเดียวกันทั้งนั้น ไม่ขัดแย้งกัน จุ๊ยๆๆๆ

กิน....
เป็นเรื่องใหญ่

ปฏิบัติธรรมหากเห็นว่า “กิน” เป็นเรื่องเล็กไม่สำคัญ นับว่า
เริ่มต้นผิดทางเสียแล้ว

“อาหารเป็นหนึ่งในโลก” พุทธภาษิตบทนี้ไม่ได้แปลแค่ ไม่มีกิน
ก็ตาย แต่เรื่องกินไม่ว่าทางโลกทางธรรม ต้องให้ความสำคัญ
จากญาติธรรม นาทยา

“เคยคิดจะงดเว้นอาหารเย็น ตั้งแต่เข้าพรรษาปี’๕๗ แต่งดได้
วันเดียวก็เลิก เพราะหิวมาก และยังทำงานด่อนข้างหนัก.....”

ก็คิดว่าพรรษานี้จะตั้งใจจะกับตัวเองว่า จะไม่กินจุบจิบ และจะงดอาหารเย็น โดยเริ่มตั้งแต
วันที่ ๒๔ ก.ค. นี้เลย แต่ไม่ได้กำหนดบทลงโทษตัวเอง

ก็มีญาติธรรมที่คุ้นเคย เคยบอกว่าถ้าหิวให้ดื่มน้ำ เพราะว่ามันจะไปเชื้อจางกรดในกระเพาะ
อาหาร ตัวเองก็เคยเป็นโรคกระเพาะมาก่อน ก็ไม่รู้ว่าจะโรดจะกำเริบหรือไม่ แต่การดื่มน้ำช่วยได้จริง ๆ ค่ะ

ณ วันที่เขียนนี้ก็ทำตามสัจจะมาได้ ๔ วันแล้ว ยังไม่ล้ม จะพยายามให้ตลอดพรรษา ยัง
นึกว่า ถ้าทำได้ตลอดพรรษา จะงดตลอดไป.....”

เทคนิคการคิด

จึงจกฟังโยมอุทธรณ์พฤติกรรมของญาติโยมบางคนให้ลึกซึ้งมาตุ
ฟัง ที่กุฎิแห่งหนึ่ง

คนนั้นอย่างนั้น ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

ลึกซึ้งมาตุยืม พยักหน้าอย่างเข้าใจ

“ดิฉันทำใจยากมากเลยคะ เขาถือสาเก่งมากทำอะไรก็ไม่ถูกใจ”

“โยมก็อย่างนี้แหละ คนไม่มีมดลูก ก็มักเป็นอย่างนี้ อารมณ์เน่าไม่นิ่ง เห็นใจเขาเถอะ.....”

“อ้อ อย่างนี้เองหรือคะ”

โยมหน้าบึ้ง เปลี่ยนเป็นยิ้มอย่างแจ่มใส

เออหนอ ประโยคเดียวก็บรรลุนิยามได้เนอะ จู๊ยๆๆๆ

จิตสำนึก

ความสำคัญของ เรื่อง

“ตอนนี้ผมได้รับหนังสือเรียบริ้อยแล้ว ต้องขอบคุณอย่างมาก ที่กรุณาจัดส่งหนังสือมาให้ตลอด ตอนนี้อยู่ไปข้างแล้ว แต่ยังไม่จบ เพราะพักหลังนี้ไม่ค่อยมีเวลา เพราะต้องอ่านหนังสือเรียนและทำงาน เลิกตก ผมก็ไม่รู้เหมือนกันนะว่าตัวเองมีกิเลสมากไปหรือเปล่า เพราะตอนนี้ผมได้ไปสมัครเรียน *Non - Degree* ที่ ม.ราม เพิ่มอีกที่หนึ่งทั้งที่ผมเองยังไม่จบม.ปลาย (ก.ศ.น).....”

ญาติธรรมสมาน นามวงศ์ (บางนา กทม.) กำลังจัดสรรเวลาแห่งชีวิตให้ลงตัว การเรียงลำดับความสำคัญของเรื่อง สามารถทำให้ล้มเหลวหรือก้าวหน้ามาแล้วนักต่อนัก ถามว่า **การอ่านหนังสือธรรมะ ควรให้อยู่ลำดับที่เท่าไร?** จุ๊ย์ๆๆ

กิจกรรมไร่สารพิษ กับญาติธรรม

จาก พระพิสุทธิพงศ์ เอ็นดู (อ.เมือง จ.เชียงใหม่)

“ได้อ่านแล้ว รู้สึกชอบแนวคิดในการที่จะส่งเสริมคนไทย ประเทศไทย ให้เป็นชาติดกสิกรรม ทุกวันนี้เป็นยุคของการสร้างวัตถุ เป็นยุคของการโยกย้ายจากชนบทของหนุ่มสาวสู่เมืองหลวงหรือเมืองแห่งความเจริญ ปัญหาจึงมีมากมายจากการที่เราเองได้พบเห็น อย่างไม่รู้ดี การรื้อฟื้นโครงการการกสิกรรมมาสู่คนไทยอีกครั้ง นับว่าเป็นโครงการที่ น่ายกย่องเทอดทูน และน่าสนับสนุนเป็นอย่างยิ่ง.....”

วันนี้ ญาติธรรมที่เป็นกสิกร จะต้องทำกสิกรรมไร่สารพิษให้แข็งแกร่งขึ้น

- ขั้นตอนที่ ๑ **ปลูกกิน (เศรษฐกิจพอเพียง)**
- ขั้นตอนที่ ๒ **ปลูกขาย (เศรษฐกิจพาณิชย์)**
- ขั้นตอนที่ ๓ **ขายราคาถูกลง (พาณิชย์บุญนิยม)**

ธรรมะชาวอโศก ภาคกสิกรรม จะค่อยๆชัดเจน

เป็นรูปธรรม หากเราสามารถเดินได้ทั้ง ๓ ขั้นตอน

คนก็ยอมรับธรรมะของพ่อท่านได้มากขึ้น

(เพราะมีตัวอย่างที่เรียกว่ากายสักขี เป็น

ธรรมกาย)

วันนี้ญาติธรรมกำลังเดินถึงจุดไหน ในการช่วยพ่อท่านเข็นกงล้อธรรมจักร จุ๊ย์ๆๆ

คนดีต้องมีศิลปะ

จากญาติธรรม สุรศักดิ์ สุตะปัญญา (อ.อมก๋อย จ.เชียงใหม่)

“ผมเองก็ไม่ได้เคยบอกใครว่าเป็นญาติธรรมของสันตโตโคก เป็นสมาชิกหนังสือ เพราะห้องถิ่นแม่ตีนนี้เต็มเหล้ากันทั้งบ้านทั้งเมือง ผมเพียงแต่บอกว่าเลิกดื่มแล้วครับ ถ้าผมบอกว่าผมเป็นสมาชิกของหนังสือ

สันตอโตก แล้วก็จะเกิดการเหม็นหน้ากันเปล่าๆ เพราะผมเคยถูกผู้คนพูดจาเสียดสี, เหน็บแนม สมัยเด็กเหล่านี้ใหม่ๆ.....”

นักปฏิบัติธรรมมักจะเผชิญศึกหนักหลายด้าน ลำพังตัวเองก็แย่ ยังจะต้อง “พูดเป็น” เพราะผิดหู ก็จะมีศัตรูเพิ่ม ทำให้ขวัญกำลังใจกระเจิดกระเจิง (ทั้งของเขาและของเรา)

การสื่อความหมายในสิ่งที่ตัวเองปฏิบัติ ต้องพยายามหลีกเลี่ยง หยุดไม่เป็น “อย่าพูด” พูดแล้วต้อง “ถ่อมตน” หรือ “ไม่ตำหนิเขา”

อย่าพยายามคิดสอนคนอื่น การพูดจาแรง เราจะถูกต่อต้านและตอบโต้ ปฏิบัติธรรมนี้ ไม่ง่ายเลยนะ จู้ยี้ๆๆ

จากญาติธรรม สุทัศน์ โรจนวิภาต (ลาดพร้าว กทม.)

“จึงคิดว่าของดริบหนังสือ ดังกล่าว เพื่อว่าจะได้นำหนังสือนี้ ไปให้ผู้อื่นที่มีเวลาอ่านจะเหมาะสมกว่า เกิดการเสียดายที่หนังสือดีและมีประโยชน์มาก ต้องมาวางทิ้งเฉยๆ โดยไม่ได้อ่านอีกต่อไป ข้าพเจ้ามีหนังสือธรรมะมากมาย ที่ได้สะสมไว้อีกมากมาย และยังไม่มีเวลาอ่านเลย กว่าที่จะอ่านหนังสือที่มีอยู่จบทุกเล่ม ก็คงจะต้องใช้เวลาอีกนานทีเดียว.....”

วันนี้ของพวกเรา การอ่านหนังสือถือเป็น“ยานพาหนะ” อีกชนิดหนึ่ง ที่จะทำให้เราปฏิบัติธรรมได้ดีขึ้น

อ่านของชาวโศกให้ได้ก่อน แล้วกระเถิบไปอ่านของคณะอื่นๆบ้าง เพื่อเห็นความแตกต่าง ความเหมือนกัน และจุดที่เราจะเดินต่อ

ญาติธรรมควรมีวิสัยทัศน์ในการปฏิบัติธรรม

ไม่จำเป็นอย่าไล่พระอรหันต์ ออกจากชีวิตเลย ! จู้ยี้ๆๆ

จากญาติธรรม นงคินุช เขาชมภู (อ.บางปะกง จ.ฉะเชิงเทรา)

“กินอาหารมังสรวิตี เตือนกันยายนนี้ก็ครบ ๒ ปี ไม่ได้ตั้งตบะว่าจะกินไปนานแค่ไหน แต่การกินอาหารมังสรวิตี ทำให้ชีวิตผู้อื่นไม่เดือดร้อนและชีวิตตนเองก็เป็นสุข แม้บางครั้งเดินทางอาจหาอาหารมังสรวิตีไม่ได้ แต่นั่นคือ การฝึกความอดทน ซึ่งความจริงแล้ว ดิฉันไม่ต้องทนอะไรเลย เพราะมีของกินอีกตั้งมากมายที่ไม่ใช่เนื้อสัตว์.....”

“มังสรวิตี” ทำยาก และมีรสอร่อย จึงทำให้คนเราค่อนข้างต่อต้าน

“ทำไมทำดีจะต้องมังสรวิตี คนไม่มังสรวิตีไม่ใช่คนดีเธอ”

ตอบ คนกินเนื้อสัตว์ เป็นคนดีมีคุณธรรมมากมายในสังคม

แต่ถ้าจะปฏิบัติธรรม ต้องเน้นมังสรวิตี เพราะอยากบอกว่า **ก่อนจะไปนิพพาน หมดตัวหมดตน** กรุณาอย่าใช้เลือดเนื้อ เพื่อนร่วมทุกข์ เกิดแก่เจ็บตาย เป็นทางผ่านเลย ขอร้องเถอะ ! จู้ยี้ๆๆ

ชีวิตของ ต้นอโศกต้นหนึ่ง

๑. รู้จักยอม หยุด และเย็น ให้อภัยเสมอกับคนรอบข้าง
๒. พยายามพึ่งเหตุผลของคนอื่นก่อน
๓. ถึงเราถูกหรือผิดก็ต้องยอมมอบน้อม
๔. ไม่ได้เถียง หรือไม่ให้เกิดอารมณ์มีอึดตา
๕. นอนแต่หัวค่ำตื่นแต่เช้า
๖. พยายามกินให้น้อยมีอึด วันละ ๒ มีอึด วันพระมีอึดเดียว
๗. ทำงานให้มาก แม้จะหนักก็อดทน.....”

นี่คือ ชีวิตของญาติธรรม พวงพุทธรักษา พวงจันทร์ (อ.เมือง จ.ตาก)
แล้วต้นอโศกต้นอื่นๆ กำลังทำอะไรอยู่ ที่แสดงว่า เราเป็นนักปฏิบัติธรรม ? จุ๊ๆๆๆ

ไฟเผาขยะ ตะเภากิเลส

- วาระที่ ๔ ตั้งตะเภาเสริมใจเตา
- คุณพยับ :** อ่านหนังสือชาวอโศกเพิ่มขึ้น อ่านวันละ ๕ หน้า เป็น
อย่างน้อย
- คุณประสพ :** สวดมนต์ทำวัตรเย็นก่อนนอน
- คุณสมัย :** พยายามมาวัดทุกวันอาทิตย์

คุณล้มแข็ง : อ่านหนังสือธรรมะชาวอโศกที่ได้รับให้จบทุกเล่ม จะพยายามอ่านทุกวัน

ป้าเล็ก : สวดมนต์ทำวัตรเย็นก่อนนอน

คุณกฤษณา : ฟังเทปธรรมะทุกวัน อย่างน้อยวันละครึ่งชั่วโมง ถ้าฟังเทปครบหมดทุก
ตลับ ก็จะอ่านหนังสือทุกวันจนกว่าจะได้เทปใหม่

คุณน้ำลำน้ำ : สัจวรศีลข้อ ๔ มีรูปรอยทำได้ดี จะหยุดพูดมาก เพราะความซรา พูดมาก
ก็เหนื่อย

คุณเทียนฟ้า : สัจวรศีลข้อ ๔ เมื่อพูดถึงบุคคลอื่นลับหลัง และขอฝึกมีสติรู้ตัวหัวพร้อม
อยู่กับปัจจุบัน จะไม่ฟังชาน

(เก็บตก รายงานการประชุมกลุ่มญาติธรรมปวารณาอโศก ปีที่ ๒๐ ครั้งที่ ๒/๒๕๔๗
๘ ก.พ. ๒๕๔๗ พุทธสถานสันติอโศก)

คติประจำฉบับ

กิเลสเป็นขยะพิษที่ร้ายแรงที่สุด

ตะเภาเป็นเครื่องกำจัดขยะพิษที่ดีที่สุด

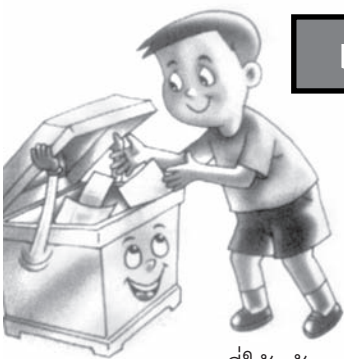
เก็บเล็กผสมน้อย

♥ กอไข่

รู้เรื่องนิ้วล็อก

นิ้วล็อกภัยเงียบใกล้ตัวที่หลายคนเพิกเฉย เพราะไม่ได้เจ็บป่วยถึงขั้นล้มหมอนนอนเสื่อ แต่อาจทำให้บางคนใช้มือข้างนั้นไม่ได้ไปเลย สาเหตุหลักมาจากการหิ้วถุงหนักๆ บิดผ้าซักผ้า กวาดบ้าน ถูบ้าน ล้างหมู ล้างไก่ หรืออาชีพที่ต้องใช้มือหนักอยู่เป็นประจำ อย่างคนทำซาลาเปา ปาท่องโก๋ หรือช่างไฟฟ้า ช่างโทรศัพท์ ที่ต้องใช้คีบ ไขควงขันเจาะเนื้อไม้ พฤติกรรมดังกล่าวหากทำเป็นเวลานาน จะทำให้เอ็นนิ้วมือเสียดสีกับเข็มขั้วรัดเอ็นจนเกิดการหนาตัวขึ้น ส่งผลให้เอ็นเกิดการผิด ตั้ง สะดุด กระด้าง จนเป็นนิ้วล็อกในที่สุด

อาการดังกล่าวรักษาได้ไม่ยาก ปัจจุบันไม่จำเป็นต้องใช้วิธีผ่าตัดแบบเปิดอีกแล้ว สามารถผ่าตัดแบบเจาะผ่านผิวหนังชนิดไม่ต้องเสี้ยเลือดสักหยด (จากคมชัดลึก ๒๐ ก.ย.๒๕๔๗)

เกร็ดรวมพลังทาร์ ๒

เราสามารถแปรรูปกระดาษใช้งานแล้วและนำกลับมาใช้ได้ใหม่ ดังนั้นเราสามารถนำกระดาษหนังสือพิมพ์ กล่อง กระดาษ ฯลฯ ที่ใช้แล้วมารวบรวมใส่กล่องไว้ เพื่อนำกลับไปแปรรูปเป็นกระดาษที่สามารถนำมาใช้อีกครั้ง หรือที่เรียกว่า Recycle

เวลาใช้กระดาษทุกชนิดควรคิดไว้เสมอว่า กระดาษที่นำมาใช้นั้นมีคุณค่า ได้มาอย่างลำบาก ดังนั้นในการใช้กระดาษควรใช้ทั้งสองหน้า แต่ถ้าเป็นกระดาษชำระควรดึงมาใช้เท่าที่จำเป็น

(จาก ขวัญเรือน ฉบับ ๖๕๗ เม.ย.๒๕๔๒)

เคี้ยวพบถั่วลิสงค่าสูงเท่าสกรอบเบอร์รี่ คุณด้วยสารที่เป็นคลังไขมันมาก

ถั่วลิสงซึ่งมักถูกดูหมิ่นว่า เป็นแค่ของขบเคี้ยวพื้นๆ ได้รับการเชิดชูจากนักวิจัยว่า แท้จริงมันมีคุณค่าทางอาหารเป็นชั้นเลิศ อุดมด้วยตัวสารล้างพิษไม่เพียงอดผลไม้อย่างผลสตรอเบอร์รี่ นักวิจัยของมหาวิทยาลัยฟลอริดาแห่งสหรัฐฯ ได้ออกประกาศนียบัตรให้มันว่า มันมีสารแอนตีออกซิแดนต์ที่มีสรรพคุณเป็นตัวล้างพิษ ช่วยป้องกันเซลล์ไม่ให้เสียหาย อันอาจจะทำให้ถึงกับเป็นโรคหัวใจและมะเร็งได้อยู้อย่างอุดม นอกจากนั้น มันยังอัดแน่นด้วยโปรตีนและไขมันประเภทที่เป็นคุณด้วย สารพวกแอนตีออกซิแดนต์เป็นสารที่เกิดในพืชตามธรรมชาติ มีประโยชน์ช่วยป้องกันรักษาร่างกายไว้จากสารอนุมูลอิสระที่เป็นพิษ ซึ่งเป็นสารเคมีที่แปรรูปได้ง่ายในเลือด เดิมทีเพียงแต่รู้จักกันมาก่อนว่า อาหารที่อุดมไปด้วยสารแอนตีออกซิแดนต์ ได้แก่ ผักผลไม้ที่มีสีส้มและสีแดง แต่บัดนี้นักวิจัยก็เพิ่งมาพบว่า ถั่วลิสงก็มีอยู่ด้วย พวกเขาได้พบว่ามันอุดมด้วยสารโพลีฟีนอล อันเป็นสารเคมีที่พบอยู่ตามอาหารที่มีคุณสมบัติเป็นตัวล้างพิษสูง โดยเฉพาะได้พบว่า มันมีสารโพลีฟีนอลชนิดหนึ่งที่มีชื่อว่ากรดพิกูมาริกซึ่งถั่วลิสงตัวจะยังมีปริมาณกรดนี้สูงขึ้นไปเลยทำให้มันมีสารที่มีคุณสมบัติเป็นตัวล้างพิษสูงรวมกันแล้วมากถึง ๒๒% นักวิจัยสตีฟ ทัลคอตต์ กล่าวว่า เขาก็เชื่ออยู่ว่า ถั่วลิสงต้องมีพวกแอนตีออกซิแดนต์มาก แต่เราก็อดแปลกใจไม่ได้ว่า มันมีสูงพอกับผลไม้หลายชนิด เทียบชั้นกับพวกอาหารที่ถือกันว่ามีสารเหล่านี้สูงด้วยกันอันได้แก่ผลไม้แล้ว มันจะอยู่ในฐานะชั้นกลางๆที่เดียว (จากไทยรัฐ ๒๕ ม.ค.๒๕๔๘)

น้ำจืดที่ร่างกายเน่ก้องการ ทนอไทยวิเคราะห์แล้ว อย่างก็กั้แค่เอาไปทำปุ๋ย

แพทย์ไทยรุมกินโต๊ะดอกเตอร์ญี่ปุ่น ได้เรื่องทฤษฎีดื่มฉี่เพื่อรักษาโรค เผยหมอมญี่ปุ่นได้เคยติดต่อขอมาบรรยายในไทย แต่เมื่อขอเอกสารทางวิชาการเพื่อพิสูจน์กลับไม่มีให้ หมอราชวิถีอ้างหลักวิชาการ “ฉี่” เป็นของเสียที่ร่างกายขับถ่ายออก ไม่น่าจะมีประโยชน์ กรมวิทยาศาสตร์การแพทย์วิเคราะห์หาสารอินเตอร์เฟรอนในฉี่แล้วไม่พบ

หลังจากที่มีนายแพทย์ชาวญี่ปุ่น **ดร.เรียวอิจิ นากาโอะ** เดินทางมาเผยแพร่ทฤษฎีการดื่มปัสสาวะเพื่อรักษาโรคภัยต่างๆ รวมทั้งโรคเอดส์นั้น ปรากฏว่าได้รับความสนใจจากประชาชนทั่วไปเป็นอย่างมาก และมีจำนวนมากที่เริ่มทดลอง เพราะตามทฤษฎีดังกล่าวระบุว่า หากดื่มเป็นประจำทุกวันแล้วจะทำให้ร่างกายแข็งแรงปราศจากโรคภัย อีกทั้งยังมีสรรพคุณทำให้ดูหนุ่มสาวขึ้นมาได้ ซึ่งเรื่องนี้**นายแพทย์จำรูญ มีขนอน** รองปลัดกระทรวงสาธารณสุขในฐานะโฆษกกระทรวง ให้สัมภาษณ์กับผู้สื่อข่าวว่ากระทรวงสาธารณสุขเคยได้รับการติดต่อจากดร.เรียวอิจิ โดยขอเข้าร่วมบรรยายถึงวิธีการรักษาโรคเอดส์ ทางกระทรวงจึงขอเอกสารผลการศึกษาวิจัยเพื่อนำมาศึกษาก่อนว่าเป็นไปได้แค่ไหนอย่างไร เพราะหากพูดว่าปัสสาวะรักษาโรคได้ ควรต้องสามารถพิสูจน์ได้โดยวิธีวิทยาศาสตร์ แต่ปรากฏว่าไม่มีคำตอบรับหรือส่งหลักฐานทางวิชาการ ว่าปัสสาวะรักษาโรคได้

ด้าน**นายแพทย์ยงยุทธ อุตยานะกะ** แพทย์ผู้เชี่ยวชาญโรคไต ร.พ.ราชวิถีให้ข้อคิดว่าปัสสาวะนั้นเป็นน้ำที่ร่างกายขับออกมาโดยไต อันเป็นกระบวนการหนึ่งในการขับถ่ายของเสียของมนุษย์โดยขับถ่ายน้ำเกลือแร่และของเสียอันเกิดจากการเผาผลาญในร่างกายรวมทั้งกรดต่างในอันที่จะรักษาภาวะดุลกลางต่อการดำรงชีพ ดังนั้นสารต่างๆที่ออกมาจากปัสสาวะจึงเป็นสิ่งที่ร่างกายของคนนั้นๆในภาวะนั้นๆไม่ต้องการ ตนไม่คิดว่าสารประกอบที่ร่างกายขับออกมาในรูปปัสสาวะนั้น จะเป็นประโยชน์ต่อการรักษาโรคใดๆ นอกจากนั้นตนมีความรู้สึกว่า คนบางคนค่อนข้างหลงใหลในธรรมชาติ จนผิดปกติวิสัย นายแพทย์ยงยุทธ กล่าวในที่สุด

มีรายงานข่าวจากกรมวิทยาศาสตร์การแพทย์เผยว่า กรมวิทยาศาสตร์ได้นำปัสสาวะมาตรวจหาสารอินเตอร์เฟรอนตามที่ดร.เรียวอิจิ ได้ค้นพบว่าสารตัวนี้สามารถรักษาโรคได้ซึ่งปรากฏว่าจากการตรวจในเมืองต้นไม่พบสารดังกล่าวแต่อย่างใดพร้อมทั้งกล่าวว่าการปกติแล้วสารต่างๆที่ถูกขับออกมา ปัสสาวะจะเป็นสารที่ร่างกายไม่ต้องการแล้ว แต่ก็ยังมีสารบางชนิดที่อาจใช้เป็นประโยชน์ทางอื่นได้ เช่น ปุ๋ย แต่จะนำมาใช้กับคนอีกครั้งนั้นไม่น่าเป็นไปได้

ตอนเป็นเด็กข้าพเจ้าอยู่ชนบทตั้งแต่ เล็กๆ ก่อนเข้าโรงเรียนมักจะมีแม่ไปเล่นน้ำคลอง ซึ่งการไปแต่ละครั้งจะมีพรรคพวกร่วมไปด้วยกัน หลายคน ทั้งที่อายุมากกว่าและน้อยกว่า สำหรับเด็กๆผู้ชายแล้วมันสนุกมาก

น้ำสีขุ่นๆ เหมือนเครื่องต้มประเภทซ็อกโกแลตผสมนมข้นหวาน ก็ไม่ได้ทำให้พวกเราารู้สึกว่าสกปรกแต่อย่างใด ดีเสียอีกเวลาดำน้ำจะได้มองไม่เห็นตัวกัน การที่น้ำขุ่นๆ นอกจากเวลาดำน้ำ จะมองไม่เห็นตัวกันแล้ว เราก็มองไม่เห็นสัตว์อันน่ารังเกียจสำหรับนักเล่นน้ำด้วย มันคือ **ปลิง!** ไม่ว่า จะเป็นปลิงเข็มหรือปลิงควายก็ตาม แต่ส่วนใหญ่ที่พบในน้ำที่เราเล่นกันมักจะเป็นปลิงเข็ม ปลิงเข็ม ลำตัวค่อนข้างกลมคล้ายไส้เดือน แต่ไม่ยาวมากเหมือนกับไส้เดือน ส่วนปลิงควายนั้นค่อนข้างแบน และขนาดใหญ่กว่า ความรู้สึกแรกที่ถูกปลิงเกาะจะรู้สึกคันๆ บริเวณที่ถูกเกาะและถูกเจาะดูดเลือด โดยธรรมชาติเมื่อเกิดความรู้สึกคันก็จะล้วงมือเข้าไปเกาะ(ปลิงมักชอบเข้าไปเกาะในร่มผ้าหรือในที่ลับ) สัมผัสแรกคือพบกับสิ่งแปลกปลอมที่ลื่นๆ หยุนๆ เกาะติดบริเวณนั้น

บางคนเจออย่างนี้จะขื่นขื่นบกก่อน บางคนพอสัมผัสก็พยายามดึงเจ้าสิ่งแปลกปลอมออก ซึ่งมันก็ลื่นจริงๆ จนบางที่จับไม่ค่อยติด ถ้ารู้สึกว่าจับไม่ค่อยติดก็จะใช้นิ้วจับปลายด้านหางปลิงแล้ว ม้วนพันกับนิ้วชี้เป็นขดพันรอบนิ้วซึ่งบางที่ได้ถึงสองรอบ แล้วค่อยกระชากออกมา เลือดไหลออกมา จากปากแผลที่ถูกปลิงเกาะดูดเลือด ปกติสัตว์ประเภทนี้ มักจะปล่อยสารที่ทำให้เลือดไม่ยอมแข็งตัว ออกมา ทำให้ผู้ที่ถูกปลิงกัดต้องเสียเวลานานในการห้ามเลือด คนที่ถูกปลิงเกาะก็มักจะบอกเพื่อนว่า โดนปลิงเกาะ

หลังจากนั้นก็เป็นการลงโทษ ข้าพเจ้าจับปลิงที่ดูดเลือดข้าพเจ้าหัวมา มันพยายามดิ้นและ ใช้ปากเกาะผิวหนังบริเวณนิ้วมือของข้าพเจ้าอีก อุปกรรมลงโทษที่คิดว่าสะใจเพชรฆาตอย่างพวกเรา คือ **ไม้แหลม** คล้ายไม้เสียบลูกชิ้น ซึ่งแถวๆริมคลองอย่างมากก็หักกิ่งไม้แถวๆนั้นนั่นแหละ ขนาด ก้านเล็กกว่าดินสอเขียนหนังสือ **จัดการเสียบเข้าด้านหนึ่งของลำตัวปลิงตามความยาวของลำตัวแล้ว ค่อยๆรูดดึงตัวมันมา ในขณะที่ต้นไม้ออกไป**

การทำอย่างนี้เองทำให้ปลิงมีไม้เสียบเข้าไปในลำตัวคล้ายกับลำไส้ดินสอดำ แต่หนังของ ปลิงก็ถูกกลปลิ้นข้างในออกข้างนอก ข้างนอกกลับเข้าไปอยู่ข้างในแทน หากนึกภาพไม่ออกก็ให้ นึกถึงเวลาเราถอดเสื้อยืดให้เด็กเล็กๆ โดยเราให้เด็กชูมือทั้งสองขึ้น แล้วเราจับชายเสื้อยืดรูดปลิ้นขึ้นมา ทางหัวนั่นแหละคล้ายๆกันเลย เลือดสดๆไหลหยดตุงๆ รวมผสมกับเมือกเหนียวๆ มันไม่สามารถ ร้องออกมาได้ ซึ่งก็เป็นไปตามธรรมชาติของมันที่ไม่สามารถส่งเสียงให้มนุษย์ได้ยินได้ หากมันส่งเสียง ร้องได้ก็คงจะเป็นเสียงร้องด้วยความโหยหวนอย่างเจ็บปวดรวดร้าว เพราะไม่สามารถดิ้นหลุดจากไม้ที่

เสียบเข้าไปในกายของตนเองได้ จากนั้นข้าพเจ้าก็นำมันขึ้นไปปักตากแดด นอกจากปลิงจะเจ็บปวด ขยับไม่ได้แล้วยังต้องถูกแดดอันร้อนระอุแผดเผาอีก ธรรมชาติของสัตว์ที่หากินในน้ำ การต้องอยู่บนบก ก็เป็นความทรมานอยู่แล้ว นี่ยังต้องถูกปักตากแดด **รสชาตินี้คงสุดที่จะพรรณนาในใจของมันได้** แต่สำหรับข้าพเจ้าในขณะนั้นแล้ว นี่ยิ่งน้อยไปสำหรับการกินเลือดของข้าพเจ้า การลงโทษในครั้งก่อนๆ แค่เอาก้อนดินทับตากแดดแกมีปัญหาก็หนีรอดตายได้(มาดูคราวหลังไม่พบซากปลิง) อยากรู้ว่าแกโดนอย่างนี้จะหนีรอดอย่างไร ซึ่งก็จริง มันไม่มีปัญหาหนีลงน้ำจริงๆ **มาดูวันหลังก็เป็นหนังแห้งๆ ติดไม้ที่ปักดินอยู่**

ศพแล้วศพเล่าที่ถูกปักตากแดดด้วยความสะใจ บางทีก็อาสาสำเร็จโทษแทนเพื่อน เรียกว่าอยากเป็นแพชฆาตว่าจันเถอะ บ่อยครั้งที่ขณะจูงควายขึ้นจากน้ำแล้ว จะมีปลิงควายเกาะติดมาด้วย บางทีมีมากถึง ๓-๔ ตัว ทุกรรมของแพชฆาตด้วยเขี้ยวก็คือเดินไปที่ต้นหญ้าชนิดหนึ่งลักษณะคือดอกเป็นเส้นสีแฉก ก้านยาวจนถึงพื้นดิน ก้านหญ้าชนิดนี้เหนียวมาก คิดจะดึงให้ขาดก็ต้องออกแรงไม่น้อย ๑ ก้านต่อปลิง ๑ ตัว เมื่อได้มาแล้วก็ใช้เล็บขุดๆ บริเวณตรงกลางเส้นเพื่อให้บริเวณนั้นมีควายอ่อนนุ่มเป็นพิเศษเหมือนเชือกอ่อนๆเส้นหนึ่ง จากนั้นก็เอาปลายด้ามโคนเหย่ลอดลำตัวของปลิง(ปกติแล้วเวลาปลิงเกาะ มันจะทำตัวแนบกับผิวหนังของเหยื่อ) เมื่อปลายอีกข้างเหย่ลอดไปแล้วก็จัดการผูกมัดเพื่อไม่ให้มันหลุด เพราะการเอามือจับมันก็ลื่นและรู้สึกขยะแขยง จากนั้นก็เอามือดึงหญ้านั้น ปลิงเกาะแน่นเหมือนกัน บ่อยครั้งที่ดึงแล้วปลิงไม่หลุดจากควาย แต่เป็นหญ้าหลุดหรือขาดจากปลิง ปลิงตัวอ้วนดินเล็กน้อย จากนั้นมาตรการสำเร็จโทษนาวิกวิธีก็ตามมา **หากมีกองไฟอยู่ที่โคนเข้ากองไฟทั้งอย่างนั้นแหละ ปลิงดิ้นรนด้วยความทรมานจากความร้อนของกองไฟจนตาย** จะหนีก็ไม่ได้ ครั้งหนึ่งไม่มีกองไฟ ข้าพเจ้าก็คิดว่าถ้าเราเอาผงซักฟอกผสมน้ำใส่ขวดแล้วเอาปลิงใส่ มันจะตายไหมหนอ ว่าแล้วก็ทดลองตามสมมุติฐานของนักฟุรชีววิทยารุ่นเยาว์ **มันก็ดิ้นไปมาในน้ำผงซักฟอกอย่างทวนทวายและหนึ่งไปในที่สุด**

อีกมาตรการหนึ่งที่เคยนำมาใช้คืออมแดงที่ต้นชมพู่มันดุนัก เข้าไปใกล้ที่ไรก็ไล่กัด ก็จัดการจับก้านหญ้านั้นเหย่ปลิงเข้าไปที่โคนต้นชมพู่ผลคือฝูงมดแห่มารุมกัดปลิง ตอนนั้นปล่อยมือจากก้านหญ้าแล้ว ไม้จิ้มมดก็จะนับเอาข้าพเจ้ารวมเป็นเหยื่อด้วย ภาพที่ปรากฏคือ **ปลิงถูกตรึงติดอยู่กับต้นชมพู่เลือดสดๆไหลทะลักออกมาเต็มไปหมด**

เหตุการณ์เหล่านี้ผ่านไปนานจนเกือบลืมไปแล้ว จนข้าพเจ้าไปเรียนมัธยมที่ต่างอำเภอ ก็เลยไม่ค่อยมีโอกาสจะได้เล่นน้ำเหมือนเคย และพอเรียนในมหาวิทยาลัยก็ต้องพักในหอพักของมหาวิทยาลัยก็เลยขาดจากการเล่นน้ำคลองโดยปริยาย ช่วงที่เรียนมหาวิทยาลัยนี้เองร่างกายก็เริ่มผิดปกติ **เริ่มขับถ่ายยาก บางทีก็มีเลือดหยดออกมา** ข้าพเจ้าก็ไม่รู้สึกอะไร เพราะมันก็ไม่เคยมีอาการเจ็บปวดภายหลังเริ่มเข้าใจว่านี่คือ **ริดสีดวงทวาร** ตามเพื่อนที่ทำงานในโรงพยาบาลเขาก็ว่าต้องผ่าตัดบ้าง ต้องไฟฟ้บ้าง ก็เลยเห็นว่ายุ่งยาก เลือดก็ไม่ได้ออกทุกวัน หัวริดสีดวงก็ไม่ได้ไหลออกมาเป็นก้อนเหมือนในรูปภาพที่เขาโฆษณาเพื่อการรักษา ถ้ายเสริจก็ไม่เห็นมีหัวอะไรติดอยู่ จึงไม่สนใจที่จะรักษา

จนกระทั่งรับราชการครู อากาาก็เริ่มเป็นมากขึ้น **เริ่มมีหัวโผล่ขณะที่ถ่าย พอถ่ายเสร็จใช้**

ปลายนิ้วดันเข้าไป ช่วงนั้นเริ่มปฏิบัติธรรมแล้วรักษาศีลแล้ว เป็นศีล ๘ เสียด้วย ก็เริ่มศึกษาโยคะพบว่าในตำรายโคะมีอยู่ท่าหนึ่งคือท่าปลา(มัตस्याอาสนะ) ก็ได้ผลนะ ทำเย็นนี้วันรุ่งขึ้นถ่ายก็ไม่มีเลือด แต่ก็ได้ไม่ได้ใส่ใจทำสม่ำเสมอ(ภายหลังผ่านไปอีกหลายๆปี โยคะท่านี้ก็เอาโรคนี้ไม่อยู่แล้ว เกิดอาการดี้อยา)

เหตุการณ์ผ่านไปหลายปี ช่วงเวลาที่ผ่านมาข้าพเจ้าได้ย้ายไปเป็นครูตอยที่ อ.แม่สะเรียง จ.แม่ฮ่องสอน กิ่งอ.ปางมะผ้า(ปัจจุบันเป็นอำเภอแล้ว) จากนั้นก็ไปเป็นครูตอยที่ อ.เทิง จ.เชียงราย ที่สุดก็มาสอนที่ราบในเขต อ.เทิง จ.เชียงราย โรคดังกล่าวก็ยังคงรบกวนอยู่เรื่อยมา แต่ไม่เคยมีเลือดออกมาในเวลาอื่นๆ นอกจากเวลาถ่าย ในช่วงที่สอนพื้นที่ราบนี้เองได้ลองไปหาหมอตามโรงพยาบาล หมอก็ตรวจดูอาการ **แค่ตรวจก็เจ็บจะแยะอยู่แล้ว เหมือนถูกแหกทวารหนักและคว้านไปมา** ทั้งๆที่อาการป่วยไม่เคยทำให้ข้าพเจ้าต้องรู้สึกเจ็บเลย หมอให้ยามากิน ให้ยามาเหน็บ ก็ไม่ได้ทำให้อาการดีขึ้นแต่อย่างใด

ช่วงนี้หัวริดสีดวงเริ่มปวดขึ้นกว่าเดิมแต่ก็ยังคงยัดเข้าไปได้หลังถ่ายเสร็จ ที่สุดก็ถามหมอว่าหากจะผ่าตัดจะหายขาดไหม หมอก็ว่าไม่หายขาดเสมอไป(ไม่รับประกัน) เพราะคนไข้ที่ผ่าแล้วผ่าอีกก็ยังไม่หายก็มี และหมอให้คำแนะนำว่าหากจะผ่าตัดจะต้องพักฟื้นไม่ต่ำกว่า ๑๐ วัน ตรงนี้ทำให้มีความรู้สึกว่าจะทำไม่ได้ เพราะเราต้องทำงานและรู้สึกเป็นเรื่องยุ่งยาก สุดท้ายมาจบลงที่ใช้วิธีฉีดยาให้ฝ่อ ขณะที่หมอฉีดยาให้ก็เจ็บขณะหนึ่ง ฤทธิ์ยาแผ่ซ่านขึ้นไปจนรู้สึกขมที่ริมฝีปาก นี่ก็ในใจว่าแม้วิธีนี้ก็ยังไม่สบายนัก **แต่ก็เห็นผลทันตา หัวริดสีดวงยุบหายไป** กลับไปเป็นปกติเหมือนก่อนที่จะเป็นโรคนี้

“ความสุขย่อมเกิดได้ไม่ยาวนานกับผู้ก่อกรรมชั่ว” หลังจากสบายอยู่ได้สักระยะหนึ่ง **หัวริดสีดวงก็โผล่มาอีก** ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายที่จะรักษา เพราะการไปโรงพยาบาลแต่ละครั้งก็ไม่ใช่ว่าสบายนัก ไหนจะต้องยึนบัตร รอคอยไม่รู้ตั้งกี่ด่านกว่าจะได้พบหมอ ไหนจะต้องมาเปิดก้นให้คนอื่นดู ไหนจะต้องทนเจ็บเพราะถูกแหกทวารและคว้าน และแม้จะฉีดยาให้ฝ่อได้ รสชาติของการฉีดยาที่ขมจนถึงปากก็ไม่ใช่ว่ารสชาติที่น่าพอใจ อีกทั้งแม้มันจะฝ่อได้ ไม่นานมันก็จะออกขึ้นมาใหม่ ก็เลยไม่ได้ไปหา

หมอเพราะคิดว่าอาการก็เพียงแค่อายุมีเลือดหยุด ไม่ได้ทำให้เราต้องเจ็บแต่อย่างใด

ต่อมาข้าพเจ้าลาออกจากราชการ ไปบวชอยู่ที่ จ. เชียงใหม่ วันหนึ่งพระผู้เป็นใหญ่ในวัดนิมนต์ให้แสดงธรรม วันนั้นโรคจิตสีดวงก็เริ่มอาละวาดหนักเป็นครั้งแรก **เลือดซึมออกมาขณะนั่งแสดงธรรม**

จนเปียกสรวงทะเลออกมาเปียกจีวร แดงฉานจนเห็นได้ชัด จนญาติโยมรู้สึกตกใจ แม่ชีคนหนึ่งได้แนะนำสูตรยาของเขา ซึ่งต้องใช้ยาของมาผสมกับน้ำคั้นจากใบฝรั่ง โดยรับรองสรรพคุณว่าหาย แม่ชีในวัดเดียวกัน ๒-๓ รูป ก็รับประกันว่าหาย เพราะลองมาแล้ว แม่ชีนั้นลงทุนปรุงยาให้ด้วยตนเอง

ในระยะแรกๆ มันก็ดูดีขึ้น เลือดไม่ออกมาเประอข้างนอก แต่สักระยะหนึ่งขอบทวารหนักก็เริ่มแห้ง ส่วนปลายหัวจิตสีดวงเริ่มเหมือนแผลตกสะเก็ด **เวลานั่งหากส่วนหัวจิตสีดวงที่เหมือนแผลตกสะเก็ดกระทบถูกพื้นที่นั่งก็จะเจ็บปวดจนสะดุ้งโหยงเลยทีเดียว** เป็นอันว่าไม่หาย และขึ้นยังใช้ยานี้ต่อไปจะยิ่งนั่งลำบากยิ่งขึ้น เหมือนที่เขาโฆษณายารักษาจิตสีดวงทวารทางโทรทัศน์แล้วผู้แสดง (พิธีเซนต์อร์) ไม่ยอมนั่ง โดยให้เหตุผลว่า “ลมมันเย็น” ก็เพิ่งเข้าใจว่าทำไมเขาไม่ยอมนั่ง เพราะนั่งแล้วจะเจ็บนี้เอง พอหยุดยาตัวนี้ได้ระยะหนึ่งก็หายเจ็บ แต่อาการก็เหมือนเดิม คืออายุมีเลือด และบางที่ถ้านั่งนานๆ เลือดก็ซึมออกมาเประอสงบจีวร โดยเฉพาะการนั่งยองๆ

มีสูตรยาตามมาอีกหลายสูตรซึ่งก็ไม่ได้ผล ทั้งยาไทย ยาเทศ มีรายหนึ่งศรัทธามากไม่รู้ไปซื้อยาเปลือกไม้มาจากไหน เอามาถวาย โยมที่ดูแลโรงครัวก็ใจดี ต้มให้ดื่ม ปรากฏว่า **อาเจียนแทบตาย เหงื่อผุดมาเม็ดเป้งๆเต็มตัว ลมหายใจขัดๆ ใจสั่น จะเป็นลม** ต้องออกมาเรียกสามเณรผู้สูงอายุรูปหนึ่งให้ช่วย ซึ่งก็ช่วยจากประสบการณ์ของเขา ทั้งปรุงยา ทั้งบีบนิ้วจนค่อยยังชั่ว

ต่อมาญาติโยมได้พาไปรักษาที่โรงพยาบาลมีชื่อแห่งหนึ่งทาง อ.แมริม หมอไม่ค่อยถนัดอาการและไม่ค่อยอยากฟังข้าพเจ้าอธิบายถึงการรักษาที่ผ่านมา เขาก็จ่ายยาทั้งยากิน ยาเหน็บมาให้ พร้อมต่างทับทิมเพื่อให้นั่งแช่กันในน้ำต่างทับทิมอุ่นๆ ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่าย เพราะยาเหล่านี้ก็เคยกินมาตั้งแต่ ๖-๗ ปีก่อน แล้วไม่ได้ผล จนต้องให้หมอฉีดยาให้ฟ่อ ก็ทำมาแล้ว

แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะหมอก็มีอัตราจัดเหลือเกิน จะอธิบายก็ไม่ยอมฟัง หากจะรักษาต่อจากเดิมก็ต้องฉีดยาอีกไม่ใช่มาเริ่มที่เลขศูนย์เลขหนึ่งใหม่ ผลของยาเหน็บทำให้สงบและทะเลาะเป็นคราบขาวๆ เพราะเวลาที่มีแก๊ส(ผายลม) มันจะมีทั้งลมและของเหลวไหลออกมา จริงแล้วยาเหน็บไม่จำเป็น เพราะด้วยความเป็นหนักมันสวิริติมา ๑๔ ปี เราไม่ได้ท้องผูกจนต้องเหน็บยาเพื่อช่วยในการขับถ่าย แต่หมอไม่ยอมฟังอะไรเลย ทุกอย่างต้องรักษาตามขั้นตอน **จนข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อโรงพยาบาลเบื่อหมอ**

สามเณรผู้สูงอายุได้ปรุงยาสมุนไพรมานานทุกวัน โดยใช้เพชรสังฆาตสับละเอียด แล้วพานกล้วยน้ำว้าห่อเพชรสังฆาต(เพื่อสะดวกในการกลืนและป้องกันการระคายเคือง) สามเณรพยายามพูดให้ข้าพเจ้าฝืนฉันทดงกล่าวสัก ๒-๓ เดือน เพราะต้องใช้เวลาในการรักษา ตกกลางข้าพเจ้าต้องรักษาด้วยยาถึง ๕ ขนานพร้อมๆกัน ทั้งยาจากโรงพยาบาล ยาเหน็บ ยาจากสามเณร และต้องนั่งแช่น้ำต่างทับทิมอุ่นๆ รู้สึกเหนื่อยและยุ่งยากมาก **เวลาผ่านไปประมาณ ๓ เดือน หัวจิตสีดวงยุบหายไป** เลยไม่รู้ว่าเป็นผลเกิดจากยาตัวไหนกันแน่ เพราะมันปนกันมั่วไปหมด **แต่หลังจากนั้นอีกไม่นานนัก หัวใหม่ก็งอกออกมา**

ใหม่อีก ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อในการรักษามาก

โยมผู้ชายคนหนึ่งเป็นแพทย์แผนไทย ได้กล่าวว่า “*ริดสีดวงทวาร กระจอกมาก รักษาง่าย ผมรักษาหายมาไม่รู้กี่รายแล้ว แค่อน้ำเกลือ(ผสมเกลือแกง) สวนทวารไม่นานก็หายขาด*” ข้าพเจ้าก็ถามเขาว่าใช้เกลือมากน้อยแค่ไหน เขาก็อ้างอิงเต็มยี่งดี ข้าพเจ้าถามว่า ไม่มีอุปกรณ์บีบยาสวนทวาร แต่มีอุปกรณ์ดีท็อกซ์(ถุงใส่กาแพเพื่อสวนทวาร ขับสารพิษ)จะใช้ได้ไหม เขาก็อ้างอิงได้เหมือนกัน จึงได้ทดลองดู ไปขอเกลือปนจากโรงครัว ประมาณ ๒๐% ของถุงเกลือ คิดว่าแค่นี้คงเต็มพอเพราะยี่งดี หลักที่เขาว่ายิ่งเต็มยี่งดี ผสมน้ำจนละลายดีแล้วรอกลงถุงดีท็อกซ์แล้วปล่อยเข้าทวารหนัก เห็นผลทันตา รู้สึกได้ถึงถึงความเต็มวังมาจากทวารหนักผ่านลำไส้ ขึ้นมาตามหลอดอาหารที่ลำคอ มาถึงปาก **อ้าปาก อาเจียนพรวดออกมา อาหารที่ฉันไปวันนั้นสำรอกออกมาหมด**

จากนั้นเริ่มรู้สึกท้องไส้ปั่นป่วน เหมือนคนถูกบิดลำไส้ ปวดท้อง มวนท้องอย่างหนัก ท้องร่วงทันที เวลาปวดท้อง(จะถ่าย) จะปวดรุนแรง กลไกการทำงานของร่างกายจะเบ่งอย่างรุนแรง โดยอัตโนมัติ จนนั่งเฉยๆไม่ได้ มีเสียงร้องออกจากปาก ขณะเบ่งถ่าย อันเกิดจากการบีบรัดตัวอย่างรุนแรง เปล่งเสียงออกมาเสียงดัง โดยข้าพเจ้าไม่สามารถควบคุมตนเองได้(คิดว่าคงคล้ายอาการของสตรีเมื่อคลอดบุตร) เหงื่อผุดออกมามากมาย ทรมานอยู่อย่างนั้นจนสงบ ก็ออกจากห้องน้ำได้ อีกพักหนึ่งก็เป็นอย่างนี้อีก สรุปลแล้วทั้งวันกว่าจะหมดฤทธิ์ต้องเข้าส้วมคงไม่ต่ำกว่า ๑๐ ครั้ง ซึ่งแต่ละครั้งเป็นไปด้วยความทรมานและมีเสียงร้องพร้อมกับการเบ่งอย่างรุนแรง ต้องคว่ำของที่พอยึดเหนี่ยวได้ในห้องนั้นเพื่อพยุงและกลัวหมดสติ

หลังเหตุการณ์ข้าพเจ้าก็ถูกต่อว่าด้วยความหวังดีจากญาติโยมว่า “ท่านทำไม่ต้องทำตัวเป็นหนูลงยาแบบนี้” ข้าพเจ้าเข้าใจความหวังดีของญาติโยมแต่ละรายที่เป็นห่วงและอยากให้หาย เพราะ

ยาแต่ละตำรับที่ส่งมาถวายมาก็ดีๆ ทั้งนั้น หลายคนก็หายมาแล้วจริงๆ หากไม่ลงยาของเขา เขาก็ยังค้างคาใจและจะยกเป็นข้ออ้างในการที่ข้าพเจ้าไม่หายจากโรค **ทั้งๆที่ข้าพเจ้าบอกว่าเป็นโรคกรรมรักษาไม่หายหรอก แต่.....แต่ละคนก็รู้สึกไม่ยินยอมพร้อมใจ ถึงยอมรับการใช้จ่ายของเขา**

ต่อมาข้าพเจ้าได้ย้ายจากที่นั่นมาอยู่ที่เชิงขรย ปกติพอออกพรรษาข้าพเจ้าจะออกจาริกในบางวันของการเดินทาง อากาศ ริดสีดวงก็กำเริบ มีเลือดหยดออก

มาขณะกำลังก้าวเดิน แรกๆก็ไม่รู้สึกตัวคิดว่าเป็นเห็หรือหยดน้ำ ในปีคาบเกี่ยวระหว่างปี ๒๕๔๗-๒๕๔๘ นี้เอง รู้สึกได้ว่าอาการจะหนักกว่าทุกที สมรรถนะในการเดินถูกลงลดประมาณ ๒๐% บางครั้งขณะพักรู้สึกตัวหวัดสีดวงไพล่ พอเอานิ้วดันเข้าไปเลือดก็ไหลออกมา **การขยับถ่ายในระยะ ๒-๓ ปีทำยๆนี้ ไม่ใช่เป็นเพียงแค่เลือดหยด แต่เป็นฉีดพุ่งออกมา คล้ายๆเราเอาถุงพลาสติกบรรจุ น้ำลงไปแล้วเอาเข็มแทงถุง น้ำก็จะพุ่งออกมา บางทีฉีดพุ่งออกมานานกว่า ๕ นาที** เรียกว่าหากจะนำถ้วยมาตวงคงจะได้เป็นแก้วเลยทีเดียว โชคดีที่ยังไม่เคยเป็นลม

เมื่องานอบรมธรรมงานพุทธาภิเษกฯ ปี ๒๕๔๗ ข้าพเจ้าได้มาร่วมงานและพบสมณะเถระรูปหนึ่งซึ่งคุ้นเคยกันดี ได้ไต่ถามถึงอาการริดสีดวงของท่าน เพราะเคยทราบว่าคุณเคยเป็นและตัวท่านเองยังเคยบรรยายอาการตลอดจนการรักษาออกมาเป็นบทกวี ท่านว่าหายแล้ว อาการดีเป็นที่พอใจ ท่านได้เมตตาตามอบยามาให้ ซึ่งมีลักษณะเป็นก้อนสีดำๆ บอกว่าหลายคนใช้ยาตัวนี้แล้วหายหากใช้แล้วดีขึ้นให้แจ้งมายังท่าน ท่านจะจัดหาให้อีก

หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้รับนิมนต์ให้มาร่วมกิจกรรมที่วัดเดิมที่เคยอยู่(เชียงใหม่) ระหว่างนั้นก็ได้อลองยาที่ได้มา ปรากฏว่า**ปวดแสบปวดร้อน** นอกจากหัวไม่ยุบแล้วยังมีอาการบวมกว่าเดิม แข็งใจฉันจนเกือบหมด ญาติโยมที่นั่นบอกมาให้หยุดยาตัวนี้เถอะ จังหวะนั้นก็มียอมผู้ชายอีกคนหนึ่งซึ่งคุ้นเคยกัน นำยาซึ่งเขาเองเคยใช้ได้ผลมาถวาย โดยบอกว่าหากใช้แล้วดีขึ้นก็ให้แจ้งมาเขาจะจัดหาให้อีก

กลับมาอยู่เชียงใหม่แล้วได้ฉันยาที่ว่านี้ แรกๆก็ทำท่าว่าจะดีขึ้นบ้าง จนแจ้งให้โยมอุปัฏฐากจัดหาเพิ่ม แต่ฉันไปเรื่อยๆก็เหมือนเดิมอีกคือ **เอาไม่อยู่**

ในการจาริกปีล่าสุดนี้เอง มีช่วงหนึ่งเข้ามาใกล้เชียงใหม่ โยมทางเชียงใหม่ได้นิมนต์และได้ไปรับข้าพเจ้าจากป่าช้าแห่งหนึ่งให้มาโปรดแถวบ้านของเขา โดยยินดีจะพามาส่งคืน ณ จุดเดิมก่อนที่

จะมารับ เพื่อให้เดินทางต่อได้ ข้าพเจ้าได้แจ้งให้เขาราบว่าได้ฟังจากรายการวิทยุทางสถานีวิทยุแห่งประเทศไทยช่วงเย็นๆของวันหนึ่ง ซึ่งมีผู้โทรศัพท์เข้ามาร่วมรายการในประเด็นสมุนไพรรักษาโรคภัยไข้เจ็บ เขาขยาดคิดว่าได้ค้นพบว่า การนำเอายอดหญ้าไว้ใบมารับประทานสดๆ เป็นกับแกล้ม จะรักษาโรคผิวหนังได้เห็นผลทันตา โยมก็นำมาให้ลองฉันก็ยังไม่ดีขึ้น(แม้กลับมาเขียนรายแล้ว โยมทางเชียงรายจัดหามาให้ฉันต่อเนื่องอยู่ราว ๑ สัปดาห์ก็ยังไม่รู้สึกดีขึ้น)

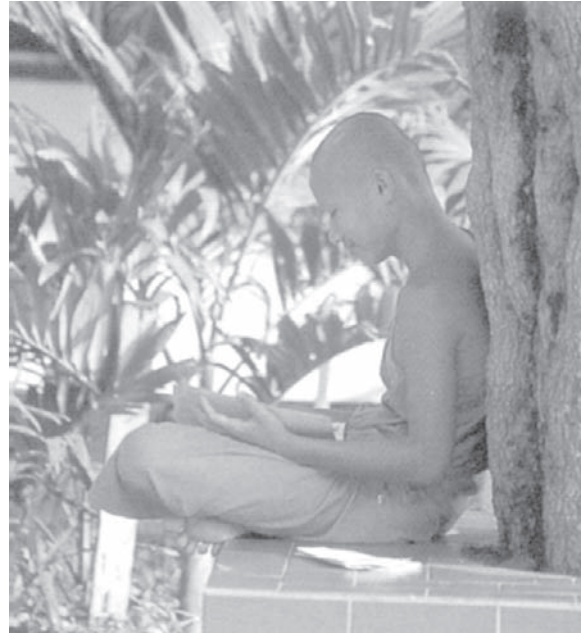
โยมอีกรายได้นำน้ำมันเขียว(จาก กทม.)ซึ่งผู้แนะนำมาบอกว่าเขาใช้แค่วันเดียวก็หาย นำมาถวายและกำชับว่าให้ใช้ให้ได้ วันเดียวก็หาย เพราะยานี้กว่าจะได้มาช่างยากลำบาก ต้องเข้าคิวซื้อ(ทางไปรษณีย์)คิวยาวเหยียด ช่วงนั้นพักอยู่ที่ อ.แมริม(มีกำหนด ๓ วัน) ก็ลองใช้ดู แต่้มแล้วแต่้มอีก(เรียกว่าชะโลมก็ว่าได้)ที่หัวริดสีดวงแล้วดันกลับเข้าไป แรกๆก็รู้สึกเย็นดี ทิ้งไว้ครึ่งชั่วโมงก็ซู้้ออีก(ตามที่เขาแจ้งมาในผลกว่ามันจะค่อยๆยุบไปเอง)ก็ไม่เห็นมันจะยุบตรงไหน ข้าพเจ้าคิดว่าสงสัยเราจะทำ ไม่ถูกสูตร(ในเมื่อคนอื่นเขาใช้แล้วหายภายในวันเดียว) หรือว่าเมื่อทาแล้วไม่ต้องดันหัวริดสีดวงเข้าไป ปล่อยไว้อย่างนั้นเอง ก็เลยลองใหม่(หลังจากลองวิธีเดิมมาแล้ว ๒-๓ ครั้ง) คราวนี้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน **รู้สึกร้อนจนเหงื่อแตก ดูอุณหภูมิก็ประมาณ ๒๒ องศา ปกติจะเย็นสบาย ลมหายใจเริ่มขัดๆ และถี่ขึ้นๆ มีอาการจะหน้ามืดเป็นลม รีบล้มตัวนอน ครู่หนึ่งก็หนาวหนาวจนต้องห่มผ้า รู้สึกเหมือนกำลังป่วยไข้** ฝืนทนไปอีกครั้งชั่วโมงแล้วทาชะโลมซ้ำอีก รู้สึกอาการแย่ปวดแสบปวดร้อนที่ทวารหนัก มีน้ำเมือกไหลออกมาตลอดเวลา(มีคนว่านั่นคือน้ำเหลือง) จนครึ่งชั่วโมงก็ทำใหม่แต่ยัดหัวริดสีดวงเข้าไปตอนนี้ก็เลยรู้สึกค่อยยังชั่ว ฝืนใช้นานี้จนครบ ๓ วัน ก็ไม่รู้สึกดีขึ้น จึงยกยาให้เขาไป

ก่อนที่เขาจะพาไปส่งยังจุดเดิมก็ได้แวะไปพักที่ อ.หางดง ตามคำนิมนต์(กำหนด ๒ วัน) โยมที่หางดงก็นำยามาถวายอีก เป็นยาปั้นเป็นเม็ดๆ สีดำๆ ลักษณะคล้ายกระดุม ถวายมา ๒ ถุง ก็ยังไม่กล้าใช้ คิดว่าไว้กลับเชียงรายก่อนค่อยลอง เพราะหากเกิดอาการข้างเคียงระหว่างเดินทางตามทางจะลำบาก(รู้สึกขยาดจากน้ำมันเขียว) ภายหลังเมื่อกลับมาแล้วฉันนี่จนหมด ๒ ถุง ก็ยังไม่หาย ข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกเมื่อยแล้ว ตั้งใจว่าหากอาการยังไม่ทุเลา ต่อไปอาจจะได้งดเดินธุดงค์ เพราะมีผลกระทบต่อการเดินทาง โยมทางเชียงใหม่หลายคนอ่อนวอนให้ไปหาหมอโดยยินดีจะพาเข้าคลินิก(ถ้าเมื่อโรงพยาบาล) ข้าพเจ้าจึงแจ้งว่า ถ้าจะไปหาหมอ ก็ขอใช้บริการทางเชียงรายก่อน เพราะเคยรักษาที่โรงพยาบาลที่เชียงรายครั้งสุดท้าย เมื่อ ๑๐ ปีที่แล้ว เขารักษาโดยการฉีดยาให้พอ

โยมทางเชียงรายได้บริการพาไปโรงพยาบาล คั้นประวัติเก่า ทำบัตรใหม่(บัตรเดิมหายไปแล้ว) ได้พบหมอ เขาแหกทวารแล้วส่องดู(ข้าพเจ้าต้องทนด้วยความเจ็บปวดอีกแล้ว) **ได้ยินเสียงหมออุทานว่า ใหญ่มากมีถึง ๔ นิ้ว** น่าจะเอาไว้ให้นักเรียนแพทย์ศึกษา หลังจากนั้นก็ต้องทนเจ็บอีก ๔ ครั้ง(ตามจำนวนหัว) ข้าพเจ้านึกว่าเขาจะฉีดยาให้พอเหมือนเช่นเคย แต่ไม่ หมอบอกว่าใช้วิธีผูกมัด ผู้ช่วยหมอแจ้งก่อนข้าพเจ้าจะกลับว่า จะรู้สึกตึงๆ ลึก ๑๐ วัน

ออกจากโรงพยาบาลแล้วรู้สึกเจ็บจริงๆ เมื่อกลับมาแล้วระบบขับถ่ายก็มีปัญหา ถ่ายวันละประมาณ ๘ ครั้ง ทุกครั้งที่มีการส่งกากอาหารมายังลำไส้ใหญ่จะปวดท้องถ่ายทันที การถ่ายแต่ละครั้ง

ทรมาณมากๆ ทุกครั้งที่ขมิบ (อาการขมิบจะเกิดขึ้นได้บ่อยๆ แม้แต่ยามที่ปัสสาวะ) **จะเจ็บปวดแบบสุดๆ เหมือนมีใครเอาไม้มาแทงทวารหนัก** จนต้องย้ายกันหนี ดังนั้นเวลาถ่ายแต่ละครั้งจึงมีความรู้สึกเหมือนถูกเอาไม้มาแทงทวารหนัก ซึ่งต้องทนกับความรูสึกเหมือนถูกไม้เสียบทวารหนักอยู่หลายครั้งกว่าจะออกจากห้องส้วมได้ ไม่อยากถ่าย (เพราะเจ็บ) แต่ก็เลี่ยงไม่ได้ เพราะวันหนึ่งต้องเข้าส้วมถึง ๘ ครั้ง แม้เวลานั่งก็เจ็บ (ถ้านั่งไม่ถูกจังหวะ) เรียกว่า**ตลอดเวลาที่ผ่านไป ใครคิดสติดวงไม่เคยทำให้ข้าพเจ้ารูสึกเจ็บเลย** อย่างมากก็สร้างความรำคาญ แต่มาเจ็บเพราะการรักษาทั้งนั้นเลย

หลังจากนั้นไม่กี่วันก็มาร่วมงานอบรมธรรมงานพุทธาภิเษกปี'๔๘ รูสึกอยู่ฟังธรรมด้วยความยากลำบาก ต้องเข้าห้องส้วมบ่อยเหมือนเดิม และทุกครั้งก็เหมือนถูกไม้แทงทวาร จนกลับจากงานมาเชียงใหม่ ก็รูสึกว่าหัวเก่า ๔ หัวที่เขารักษา มันหายไป แต่ก็เริ่มมีหัวใหม่ งอกออกมาใหม่อีก

วิบากกรรมเป็นเช่นนั้นเอง ไม่มียาใดรักษาโรครกรรมได้ ในยามที่เราเลือดหยุดหรือเลือดพุ่งออกมา มันก็ไม่ต่างจากปลิงที่เราเอาไม้แทง ซึ่งก็มีเลือดฉีดพุ่ง และหยุดเช่นกัน ยิ่งหลังจากหมอผูกมัดหัวริดสีดวงทวารทั้ง ๔ หัว แล้วก็ยิ่งเข้าใจถึงความรู้สึกยามที่ปลิงมันเจ็บปวดจากการที่ถูกข้าพเจ้าเอาไม้แทงและปลิ้นเอาออกออกในปากตากแดด ซึ่งเราคงไม่เจ็บขนาดนั้น (อย่างน้อยเราก้ยังไม่ถึงขั้นปลิ้นเอาในออกเอาออกเข้า แล้วปากตากแดด) เท่าที่เป็นอยู่เขาก็กรุณามากแล้ว อย่างน้อยยังให้ออกาสได้แสดงธรรมได้ นั่งฉันได้ (แม้บางครั้งจะมีน้ำเมือกซึมออกมาเปียกสบง จีวรบ้าง) ยังดีกว่าอีกหลายคนที่เป็นก้อนโตๆ ขนาดเท่าลูกขยี่นออกมานอกทวารหนัก ซึ่งไม่ทราบเหมือนกันว่าเขาจะนั่งอย่างไร บางคนสงสัยว่าแล้วพวกที่เล่นน้ำด้วยกันละ เขามิต้องรับกรรมอย่างเดียวกันด้วยหรือ ข้าพเจ้าไม่สงสัย เพราะ ๑. เราต่างแยกย้ายกันไป จึงไม่ทราบ ๒. แม้เขาจะไม่ต้องมาเป็นอย่างเราก้ไม่สงสัยอีก เพราะกรรมดาของผู้ที่จะก้าวสู่จุดสูง บาบเล็กบาบใหญ่ จะมาทดสอบวัดผล คล้ายๆกับเกณฑ์ในการผ่านของโรงเรียนเตรียมอุดม กับมัธยมในชนบทย่อมมีความเข้มข้นที่ต่างกัน

ข้าพเจ้าทำได้เพราะเข้าใจในเรื่องของกรรม แม้เราจะเพียรบำเพ็ญความดี งดบาป รักษาศีลมาเกือบ ๒๐ ปี ก็ไม่สามารถถลาล้างวิบากเก่าๆ หนีเก่าๆได้ บัญชีบาปและบุญชื่บุญมันคนละบัญชีกัน หักกลบลดหนี้ไม่ได้ โรครกรรม ไร้ยาใดรักษาได้ ทำอย่างไรก็รับผลอย่างนั้น ญาติโยมบางคนเป็นห่วงและเป็นทุกข์เป็นร้อนยิ่งกว่าตัวข้าพเจ้าเสียอีก ซึ่งข้าพเจ้าก็บอกเขาว่า **“ดีแล้วละ ถ้ามันหายง่าย มันก็คงไม่รู้จักเจ็บ”**

✧ พระธัมมโร. ✧

๙ แม่ น้ำ ลักขิตะ

สำนึกดีอยู่เสมอ ๆ

“สามัญสำนึก
เป็นกฎข้อเดียวที่อยู่คู่โลกนิรันดร์”

ตัวบทกฎหมายหมายนี้ขลุ่ยขึ้นมาถวายเพื่อเกื้อหนุน มาจากชนคนชอบแหกกฎหมายนั้นแหละ และนั่นแหละบัญญัติเพิ่มขึ้นมาไม่มีสิ้นสุดสิ้น เพราะนั่นคนทำตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดจับบ่อยลงทุกวัน

กฎหมายที่โตก็ไม่เป็นผล หากคนละเลียงไม่ทำอะไรอย่าง

คนแหกหากขาดสำนึกเสียแล้ว กฎเหล็กปานใดเอาไม่อยู่หรอก...แหก

ขอขานได้สักวันแหละ

กฎหมายที่สังคมจะปรับเปลี่ยนไปตามยุคสมัย ไม่แน่นอนตายตัว แต่จะมี
การผูกพันกับคำขุติยธรรมของสังคมนั้นๆ ขุติยธรรมของสังคมตกต่ำมาก กฎเกณฑ์สังคม
นั้นๆจะมากตาม แต่หากขุติยธรรมของสังคมสูงขึ้น กฎเกณฑ์ต่างๆจะลดน้อยลง

ไม่ว่าจะเป็นโลกนี้หรือโลกไหนๆก็ตามที่ไม่มีการโตศักดิ์สิทธิ์เท่ากัน "สามัญสำนึก"

เพราะสำนึกของทุกคนเป็นสากลทั้งโลกว่า...การละชั่ว ทำดี นั้นเป็นสิ่งที่ดีถูกต้อง
หากคนมีสำนึกเสียแล้ว กฎเกณฑ์ใดๆไม่จำเป็นต่อสังคม สังคมที่สงบสุขได้ และ
ดียิ่งกว่าเสียอีก

ตั้งที่มีเรื่องยาวเล่ามาขอตัด...ความว่า

ย้อนเวลากลับไป...ตั้งมีบ้านที่กว้างใหญ่ไพศาล ส้มยี่นั้นคนอยู่กันอย่าง
สันติสุข ไม่มีกฎหมาย ไม่มีตำรวจ ไม่มีศาล การลงโทษใดๆไม่มี เพราะทุกคนยึดมั่นใน
ศีลธรรม ความชั่วร้ายใดๆ ไม่ปรากฏบนแผ่นดินนี้เลย สำนึกดีมีอยู่เหนือใจของทุกคน

หากหาผู้ไม่พอใจไม่อดทนสมมุติ เกิดเองไม่ตั้งปลุก แม้ข้าวสาส์ยามนั้นเมื่อโต
มาก ต้นข้าวขึ้นอยู่ตามป่าทั่วไป ไคยตั้งการตั้งไปเก็บมาตุ้งกินวันต่อวัน เหมือนไปแต่
ยอดป่าป่านั้น แล้วข้าวสาส์จะออกขึ้นมาใหม่ให้เก็บกินตลอดไป โดยไม่ต้องเพาะปลูก
ทำงาน

กาลต่อมามีคนคนหนึ่ง เกิด
ความคิดขึ้นว่า เขาควรเก็บข้าวสารใส่โอ่งไว้
กินสงฆ์วัน พงศ์นี้จะใต้ไม้ตอขมาเก็บอีก
แล้วเขาก็ทำเช่นนี้...คนอื่นเห็นเข้าจึง
เอาตอขมาอย่าง และเสริมลูกตอขมาขยำพล
มากขึ้นเรื่อยๆ ขากักตุนข้าวเป็นวันเพิ่ม
มาเป็นเดือน เป็นปี

ข้าวสารก็เต็มเปี่ยมไปหมดไป
งอกงอไม่กินจึงหมดไป...คนตอขมาเสริม
ไถนาปลูกข้าวชาวนาตัดหัว

ภาษขัณฑ์ของที่ดินทำกินเดิมมีมา
คือสขขมคนเล็งอมาตอขมาโดยลำดับ เกิด
ภาษแห่งนี้ มีภาษขมขงขากักขึ้น ความขง
เสวทฐามปฐากฎาบนแดนดิน สำนึกดีใน
ไฉนคนลดน้อยถอยลง

เมื่อมีคนทำคิดมาภมาย จึงตอขมาไว้คนมาดูแลขุดนี้ ภายคนหนึ่งถูก
อุปโลกให้เป็นนาขั้นตอขม ครอบขัณฑ์ชาย ขอบกฎมหายคพคหคนไม่ติ ตัดลิ้นคนต่างๆ
นั้นแต่วันนั้นเป็นต้นมา กฎระเบียบมาภมายได้ปฐากฎขึ้นบนแดนดิน สำนึก
สำนึกของคนเล็งอมาตอขมไปตามกาล กฎต่างๆยังจะเปลี่ยนตามยุคสมัย แต่กฎสำนึก
เท่านั้นอยู่ชั่ววันชั่วคืน

โลกนี้ขขุบ้นแก้งปัญญาด้วยภาษตฐากฎาบังคับไว้เป็นภาษแก่งแต่เพียงเปลี่ยน
ปัญญาซึ่งก่อให้เกิดผู้มีวันสุดสิ้น เพราะแก่งแก่งแห่งปัญญาอยู่ที่คนขาดสำนึกสำนึก หาก
เราทอบนี้คือสขขมกักขณปลูกฝังคนในสังคมให้มีจิตสำนึก เมื่อคนนั้นขาดจะไม่ขงเป็นอีก
ต่อไป แต่คนในสังคมอยู่ร่วมกันได้ด้วยสำนึก

สำนึกสำนึกเท่านั้น ขัดสังคมนให้เป็นระเบียบช้อยได้ดิถีสุด